

PANDEMIE

A ZAČALO TO JAKO CHŘIPKA...

DANIEL
KALLA

Copyright © 2005 by Daniel Kalla
Translation © 2006 by Milada Suderová
Cover design © 2006 by Domino

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu PANDEMIC,
vydaného nakladatelstvím Tor Books, New York 2005,
přeložila Milada Suderová
Odpovědná redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Michaela Kontriková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2006

ISBN 80-7303-296-1

Tuto knihu věnuji svým děvčatům

Cheryl, Chelsea a Ashley

PODĚKOVÁNÍ

Od prvotní myšlenky k vydání románu sice vede dlouhá a občas i klikatá cesta, pro mě je však zároveň velmi zábavná. Mnoho lidí jí věnovalo svůj čas, nápady i morální podporu, a ač nemám tolik prostoru, abych se zmínil o všech, musím vyjádřit uznání alespoň několika z nich.

Mám to štěstí, že mě Bůh požehnal několika dobrými přáteli-čtenáři. Za všechny bych rád jmenoval ty nejoddanější a nejpilnější: Davea Allarda, Roba Kinga, Duncana Millera, Geoffa Lystera, Kirka Hollohana, Bina Lima, Jeremyho Etheringtona, Jeffa Jacobse, Alisu Weymanovou, Chiaru Hnatiukovou, Brooke Wadeovou a Aleka a Theresu Waltonovy. Se základními lékařskými pojmy mi pomohl vynikající mikrobiolog doktor Mark Romney. Jsem rovněž vděčný, že jsem našel spolehlivou oporu v Beverly a Billovi Martinových, jakož i v Michaelu McKinleym – jejich štědré rady se ukázaly jako neocenitelné. Ze všech klubových čtenářů bych jmenoval Kity Schindellovou. Její neúnavné a opětovné pročitání, zpětná vazba a jemné kormidlování jen přispělo k tomu, aby můj příběh působil co nejpravdivěji. Díky, Kity!

Rád bych také poděkoval Susan Crawfordové za předání mého rukopisu nakladatelství, kde jsem se cítil jako doma díky lidem jako Paul Stevens, David Moench, Seth Lerner a obzvlášť Tom Doherty – vydavatel, jehož profesionální přístup předčil všechna má očekávání. Zvláštní uznání patří mé editorce Natalii Aponteové, která mě jako nováčka trpělivě provedla procesem vydávání, a tak napomohla ke vzniku tohoto románu.

Samozřejmě nemohu opomenout podporu své rodiny. Upřímná kritika mé manželky Cheryl i její pevná víra mi pomáhaly zůstat v klidu a soustředit se na práci. Můj bratr Tony se stal klíčovým „advokátem“ této knihy. Bratr Tim a švagrové Becca a Tammy mi spolu se zbytkem rodiny dodávali sílu a povzbuzovali mě; svým rodičům Judy a Frankovi jsem vděčný za všechnu lásku a podporu.

SEVERNÍ PROVINCE KAN-SU, ČÍNA

Terénní vozidlo drkotalo po prašné cestě táhnoucí se asi čtrnáct kilometrů jižně od města T'iaj-kuan. Ve stále stejných zablácených kopcích toho nebylo moc k vidění. Kwok Lee byl navíc příliš nervózní, aby vnímal okolní krajinu. Přikrčil se před každým kamínkem, který dopadl na čelní sklo, a sypal nadávky kvůli každé díře v karo-serii nového a drahého vozu. Kam se asi poděly všechny peníze, které rada státu přislíbila na vybudování infrastruktury? V jejich kapsách, pomyslel si Lee našťavaně. Přitom ho ani nenapadlo, že jako obchodník na černém trhu systematicky napomáhá rozmachu korupce v provincii. Utěšoval se myšlenkou, že za pár hodin bude moct tenhle vůz vyměnit za deset dalších. Ne že by snad potřeboval celý vozový park, ale jeden pro přítelkyni by se mu každopádně hodil. Snad by ho pak přestala sekýrovat, stejně jako předtím manželka.

Lee ve zpětném zrcátku sledoval dva cestující na zadních sedadlech. Od nástupu do vozu nepromluvíli. Po dvou hodinách jízdy něco prohodili v mandarínské čínštině nebo v jejich rodném jazyce – tvrdili, že to je mongolština, ale Lee nebyl včerejší. Muži s tmavou pletí, kulatějšíma očima a nosy širšími než místní Číňané měli na sobě laciné obleky. Vypadali jako bratři, jen ten, který odpovídal na otázky, byl o půl hlavy vyšší. Lee usoudil, že to jsou nejspíš malajští reportéři. Proč by se jinak hnali na místo, kde lišky dávají dobrou noc? Jejich totožnost však Leea nezajímala. Mnohem víc mu záleželo na štosu amerických dolarů, které viděl v kufříku menšího z nich.

V dálce se z prašného mraku vynořila budova. Holá betonová konstrukce za ohradou, jakých jsou v Číně miliony. Teprve když Lee zpomalil, aby projel branou, přece jen postřehl rozdíl. Nebýt poloau-

tomatických pušek přehozených přes ramena, mohli být vojáci střelíci bránu považováni za chirurgy. Všichni tři na sobě měli pláště, čepce, rukavice a roušky.

Jeden z vojáků prostrčil hlavu otevřeným okýnkem u řidiče a podezíravě si změřil Leeovy spolucestující.

„Jsou to misionáři,“ prohodil Lee zvesela. „Přišli se modlit za svého bratra.“ Zasmál se a zamával vojákovi před obličejem dokumenty. „Jako kdyby snad modlitby tomu všivákovi pomohly!“

Voják nijak srdečně zamručel a dokumenty přijal. Po chvíli Lee zaparkoval svůj zablácený vůz na šterkem vysypané ploše. Před vstupem do budovy prošli Lee i jeho pasažéři další bezpečnostní prohlídkou. O sto metrů dál jejich dokumenty pečlivě prozkoumali vojáci v rouškách. Lee vycítil, že čím víc se blíží k pacientům, tím jsou strážci nepříjemnější. Napětí v budově bylo téměř hmatatelné.

Strážce odvedl muže po schodišti do kanceláře, kde za obrovským stolem seděl malý obrýlený úředník s pleší. Představil se pouze jako doktor Wu, Lee však věděl, že je zástupcem ředitele místní nemocnice.

Wu si chvíli prohlížel Leeovy mlčenlivé společníky. „Uvědomujete si riziko?“ zeptal se nakonec.

Oba muži přikývli.

„A přesto chcete pacienta vidět?“

Další přikývnutí.

„Abyste se za něho pomodlili?“ otázal se Wu se zvednutým obočím.

„Je to náš bratr, pane,“ drmolil vyšší muž kostrbatou čínštinou, aniž objasnil, zda tím míní pokrevního příbuzného, či člena nějakého náboženského hnutí. „Nemůžeme mu poskytnout požehnání, dokud ho osobně neuvidíme.“

„Chápu,“ přitakal Wu, ale podle zamračeného výrazu zřejmě pochyboval o mužově duševním zdraví. „Z bezpečnostních důvodů jej nesmí navštívit nikdo, ani nejbližší rodina.“

Lee se ošil. Co je to za hloupost? pomyslel si. Snaží se tenhle malý handlíř na poslední chvíli zvýšit cenu? Lee sáhl do kufříku a vytáhl tlustou obálku. „Doktore, myslím, že tyto papíry vysvětlují

vše.“ Podal mu ji na stůl tak, že z odchlípnutého okraje vykukovaly zelené bankovky.

Wu jediným rychlým pohybem smetl obálku do otevřené zásuvky stolu, zavřel ji a vstal. „Máte pět minut. Ani o chlup víc. Ničeho se nedotýkejte. Obléknete si ochranný oblek a pak se musíte dekontaminovat...“ Když viděl jejich zmatené obličeje, zakoulel očima a dodal: „Po návštěvě se osprchujete.“

Muži přikývli. Podsaditý Lee se zástupci ředitele poklonil. „Děkuji, doktore Wu. Jste velmi ochotný.“

Wu opovržlivě přimhouřil oči. „Pět minut,“ připomněl. „Jeden z mých mužů zůstane s vámi. Pová vám, kdy...“

Menší z Leeových zákazníků poprvé promluvil téměř dokonalou mandarínskou čínštinou: „Ne, doktore. Tohle je jen mezi naším bratrem a Bohem. Potřebujeme pár minut soukromí.“

Než Wu přestal rázně vrtět hlavou, muž mu podával další tlustou obálku z kufříku.

Wu zaváhal. Chvilí se zdálo, že snad nabídku odmítne, ale pak po ní chňapl a kvapně odešel ke svému stolu. Odhodil ji, jako by pálila, do téže zásuvky jako tu první. „Pět minut, ani o sekundu víc,“ zopakoval.

Další strážce zavedl tři muže do šatny. Poté, co si navlékli pláště a rukavice, prošli dvojitými hermeticky utěsněnými dveřmi. Za nimi se převlékli do žlutých ochranných obleků proti biologicky nebezpečným látkám a natáhli si roušky. Lee měl pocit, že nyní připomínají tři zbloudilé včelaře, ale nechal si ho pro sebe. Přepadlo jej neblahé tušení.

Dalšími utěsněnými dveřmi je voják provedl až do nemocničního pokoje. Podobně oděný personál si tří mužů v omšelé chodbě nevšímal, ale Leeova úzkost s každým dalším krokem narůstala. Pod kapuci sotva dýchal a po tváři mu stékaly krůpěje potu až k límci. Nikdo ho předtím neupozornil, že je bude muset doprovodit až k pacientovi!

Eskorta se zastavila před posledními dveřmi do chodby. Voják zaklepal a z místnosti vyšla zdravotní sestra. Zavřela za sebou. Po pár slovech kývla a odebrala se pryč. Voják ukázal mužům pět prstů.

Vyšší vstoupil jako první. Lee zaváhal, ale rázný šturec zleva mu nedával jinou možnost než ho následovat. Ve stěsnaném prostoru ležel na posteli člověk obklopený přístroji a kapačkami. Jeho tělo se téměř ztrácelo pod plastovými hadičkami. Jen pípající přístroje a občasné zašustění pokrývek napovídaly, že pod nimi leží živá bytost. Bzukot ventilátoru plic poblíž pacientovy hlavy přehlušil většinu ostatních zvuků. Čím déle tu Lee stál, tím víc vnímal pronikavý chroptivý zvuk. Ke svému zděšení pochopil, že ho vydává pacient, nikoli přístroj.

Nikdo se chvíli ani nepohnul. Pak oba Malajci klesli na kolena a Leeovi se na kratičký okamžik ulevilo. Snad se skutečně přišli modlit za svého bratra...

Jeho úleva však neměla dlouhé trvání. Nemodlili se. Sáhli si do bot a vytáhli z nich jakési balíčky.

Leeovi se rozbušilo srdce a na krku mu vyvstaly krupěje potu. Podlomila se mu kolena. Ještě předtím, než na něho vyšší z mužů zamířil pistolí, pochopil, že něco nehraje.

Menší Malajec přistoupil k pacientovi a začal rozbalovat ochranný plast. Brzy z něj vykoukla jeho tvář. Nemocnému mohlo být od dvaceti do osmdesáti – měl tak oteklý a pohmožděný obličej, že Lee vůbec nedokázal odhadnout jeho skutečný věk. Oči mu vylézaly z důlků a rty mu naběhly tak, že vystupovaly až před špičku nosu. Jeho čelist se ztrácela v nepřírozených záhybech na krku. Mezi klobásovitými rty měl vsunutou průhlednou plastovou trubičku ventilátoru plic.

Lee ohromeně zíral, jak se Malajec nad krkem toho člověka sklání. Obratně mu vpíchl jehlu do odulých záhybů kůže a k druhému konci připevnil testovací trubičku. Do skleněné nádoby vystříkla tmavě červená krev. Malajec spokojeně odtrhl zkumavku od jehly, protřepal ji a položil na postel. Celý postup opakoval, až jich naplnil pět. Poté jehlu vytáhl z pacientova krku, otočil se ke svému partnerovi a rychle kývl hlavou.

Vyšší Malajec mu podal pistolí. Pak si klidně strhl roušku, obešel lůžko a naklonil se nad pacienta. Oběma rukama odpojil trubičku od ventilátoru. Endotracheální trubici nechal volně viset.

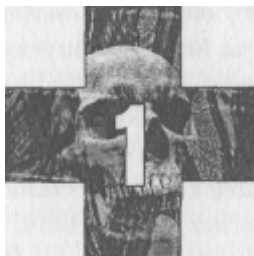
Chroptění zesílilo a v otevřeném konci trubičky se objevila slina. Pacient se zavrtěl na lůžku a pokrývky se zachvěly, když se zoufale snažil nadechnout. Křečovitě se rozkašlal a s každým záchvatem vystříkl další krvavý hlen.

Lee o krok ustoupil, přiblížil se ke dveřím, avšak mávnutí pistole směrem k jeho hlavě ho přimělo zastavit. Vyděšeně pozoroval, jak si vyšší Malajec bez váhání vsunul trubičku do úst a vdechl její obsah.

Leeovi se zvedl žaludek. Měl co dělat, aby se nevyzvracel do roušky. Nikdy jejich povídkám o nemocném bratrovi neuvěřil, ale teprve nyní si uvědomil, co ti šílenci mají za lubem. Poprvé po dlouhých týdnech pomyslel na svou dceru My Ling a syna Man Yeeho, kteří studovali ve státní škole ani ne šestnáct kilometrů odtud.

Když pozoroval, jak cizinec vdechuje smrtící sliny, uvědomil si, že jeho osud je zpečetěn. Panický strach zmizel a nahradily ho tiché výčitky.

Hlavou se mu honilo jediné: Co jsem to provedl?

UNIVERZITA V GEORGETOWNU, WASHINGTON D. C.

Po obrazovce popojížděla zřetelná červená tečka, až se posadila na hranatou šedivou strukturu uprostřed. „Ošklivá potvůrka, co říkáte?“ prohodil přednášející. „Připomíná obojek pouličního čokla.“

Jeho poznámka vyvolala v přečpané posluchárně uvolněný smích; přednášky doktora Noaha Haldana měly pokaždé hojnou účast. U studentů medicíny si specialista na infekční choroby a světově uznávaný expert na nově objevené patogenní látky vydobyl pověst zasvěceného a nijak škrobeného řečníka, který na svých přednáškách vynechává nesrozumitelné řeči a přechází k jádru věci. Byl tu i další faktor. I ve svých devětatřiceti letech neměl v krátkých rozčuchaných vlasech stopy šedin a stále se vešel se svou metr devadesát vysokou postavou do džínů z dob studia na vysoké škole. Šedomodréma očima, ostře řezanými rysy a pobaveným úsměvem dovedl upoutat ženy i některé muže, třebaže nepatřili ke čtyřprocentním.

Haldane přešel laserovým ukazovátkem po obvodu struktury na obrazovce a upozornil na špičaté útvary. „Tento konkrétní všivák,“ řekl a zasvítil ukazovátkem na krystal, „nám před rokem způsobil neskonalé potíže.“

„Prosím, nepište děkanovi stížnosti,“ prohodil Haldane a zvedl odmítavě ruce, „že o viru mluvím v mužském rodě.“ Pak pokrčil rameny. „Možná je to tím, že je tak jednoduchý. A nedokonalý. Závislý na jiných, aby vůbec existoval.“ Odmlčel se. „Není jisté, zda viry vůbec představují skutečnou formu života, podobně jako můj švagr, který se neustále válí na gauči.“ Počkal, až ustane smích. „Zato o bakteriích, které jsou mnohem komplexnější, nezávislejší a krásnější, mluvím jako o ženách.“

„A co třeba paraziti?“ zvolal kdosi. „Jakého jsou pohlaví?“

Haldane přimhouřil oči, aby v šeru našel tazatele v páté řadě. „Pane Philipsi, neuvažuju o tom, že by parazité měli nějaké pohlaví.“

„Proč ne?“

„Protože mi příliš připomínají studenty medicíny.“

Další smích. Haldane ukazovátkem zakroužkoval virus na obrazovce. „Poznává někdo našeho ošklivého kamaráda?“

„Je to koronavirus SARS?“ odvážila se mladá hubená žena v přední řadě, která se hrbila nad poznámkovým sešitem a zuřivě si do něj cosi zapisovala – dokonce i při mluvení.

„Přesně tak, slečno Taiová,“ přikývl Haldane. „Nebo koronavirus TOR2.“

Lékař klikl na tlačítko ovladače, který držel v ruce. Obrázek pod sterilním elektronovým mikroskopem zmizel a vystřídala ho fotografie krví postříkané ženské mrtvolky, jejíž oči zakrývala černá páska. Haldane bez komentáře opět zmáčkl tlačítko. Na kovovém pitevním stole ležely lidské plíce. Další kliknutí. Obrazovka ožila. Plícemi přidržovanými jednou rukou v gumové rukavici začal projíždět skalpel. Tryskala z nich krvavá tekutina, jako by prořízl měch plný vína.

Počkal, až studenti vstřebají práci anonymního patologa, a zauvažoval, jak vlastně přednášející v době, která neznala multimédia, dokázali na své žáky udělat dojem. „Čtyři dny před nafocením patřily tyhle plíce naprosto zdravé dvaadvacetileté zdravotní sestře...“ Klikl tlačítkem a na obrazovce se opět objevil černobílý virový krystal. „Pak vdechla pár částecek koronaviru SARS.“

Jako všechny poctivé koronaviry se i tenhle cítí dobře v lidské nosní sliznici. Snadno překoná epitelovou bariéru a znásobí buňky sliznice. Spolu s Haldanovým vysvětlením se na obrazovce střídaly odborné náčrtky. „V té chvíli se mobilizují ozbrojené složky imunitního systému. Představte si fagocyty a neutrofilní leukocyty jako pěchotu. Odvádějí špinavou práci – jdou do boje buňka proti buňce. Kdežto lymfocyty připomínají spíš dělostřelce vrhající munici – v tomto případě specifické virové protilátky.“

U většiny jiných koronavirů se nejedná o tak vyvážené válečné pole. Většina škod pochází z přátelského území – tedy z vlastního

pacientova imunitního systému, nikoli od viru způsobujícího bolest svalů, horečku a zelené hleny. Po několika dnech je zahuben.“

Na obrazovce se opět objevil virus SARS. „Tenhle chlapík je ale odolnější. Ve významném procentu případů se dostane z nosní sliznice do průdušnice a odtud do plicní tkáně. Tam prostoupí alveolární, tedy sklípkové, membrány.“ Vrátil obrázek zpět. „A způsobí roztroušený zánět plic. Jak je vidět na tomto snímku, často i následný otok. V pěti procentech případů SARS pacient navzdory maximální dostupné léčbě umírá.“

Pera v rukou posluchačů se snažila udržet krok s výkladem.

„Ale vy, kteří považujete SARS za jednu z hnacích sil apokalypsy, přemýšlejte. Ještě nezabil ani tisíc lidí. Hovoříme-li o infekčních chorobách, pak je tento virus stejně ničivý jako prd v protivětu.“ Zavrtěl hlavou. „Neboť – pokud na věc budeme nazírat z jiného úhlu pohledu – třeba malárie, cholera nebo HIV má na svědomí víc než tisíc mrtvých denně.“ Ukázal na virovou částičku laserovým ukazovátkem. „Koronavir SARS není nic víc než drsný virus.“

Položil ukazovátko na řečnický pult a o krok ustoupil. Pak zamířil ke studentům a zastavil se jen pár centimetrů od první řady. „Když se objevil SARS, měl jsem stejný strach jako vy – vlastně větší. Vždyť napadal hlavně zdravotnický personál. Evidentně se nechoval podle pravidel. A na vlastní kůži jsem zažil, co ten všivák způsobil.“ Zavrtěl hlavou. „V dlouhodobém horizontu nám však svým způsobem prokázal službu.“

Přeletěl očima udivené obličeje v posluchárně a pár vteřin nechal studenty ve zmatku, než opět pokračoval: „SARS nám otestoval opatření a kontrolu nad globálními infekčními chorobami. A víte co? Ani jediná země z tohoto testu nevyšla čistá. Ve většině z nich to naopak pěkně smrdí. Vezměme si třeba Kanadu. Holedbá se tím, že má jeden z nejlepších zdravotních systémů na světě, ale kolegové v Torontu nezareagovali na první případ SARS dostatečně rychle. A město na to ošklivě doplatilo.“ Haldane ukázal do posluchačstva. „Svět se tak přinejmenším dostalo varování. Máme šanci doladit – v některých případech zcela přepracovat – zdravotnická opatření. V tomto smyslu byl SARS dobrým předjezdcem skutečně nebezpečné choroby.“

Haldane zmáčkl tlačítko a na obrazovce se objevila zrnitá černobílá nemocniční místnost napěchovaná tak, že se jednotlivá lůžka dotýkala. Bylo těžké odhadnout, zda jsou pacienti (a někteří z nich leželi na postelích po dvou) živí či mrtví. Pokud byli naživu, pak na tom žádný z nich nebyl nijak valně.

Haldane ukázal rukou na obrazovku: „Dámy a pánové, seznamte se se skutečným nepřitelem.

Podzim roku 1918. Zatímco postupně končí první světová válka, bitevní pole, vojenské nemocnice a města západní Evropy zachvacuje něco horšího.“ Haldane ustoupil zpět na pódium. „Ve vojácích vracejících se domů po uzavření příměří jedenáctého listopadu našel virus dokonalou základnu pro globální šíření.“

Další snímky z nemocnic a piteven. Další černobílá devastace.

„V zimě roku 1918-1919 tento mutovaný virus chřipky zabil dvacet milionů lidí. V dnešních poměrech by smetl zhruba osmdesát milionů za necelý půlrok.“

Někdo v davu hlasitě vydechl.

„Správně,“ přikývl Haldane vážně. „A tady nemluvíme o dvaceti milionech obyvatel v zastaralých sanatoriích nebo zmrzačených válečných veteránů, toužících po vysvobození. Právě naopak – tento virus z neznámých důvodů cíleně napadal mladé a zdravé dospělé jedince. Lidé se večer odebrali do postele a ráno už se neprobudili...“ Haldane pohlédl na studenta ve druhé řadě, který hrál v univerzitním baseballovém týmu. „Dokonce ani atlety nechránil. V roce 1919 musel být přerušen Stanleyův pohár, protože dva montrealští kanonýři zemřeli mezi zápasy.

A pokud si myslíte, že takové peklo vypuklo kvůli primitivní prevenci infekcí a nedokonalým léčebným postupům, mýlíte se. Veřejné zdravotnictví mělo samozřejmě v roce 1919 omezené prostředky, ale s takovým prudkým nástupem chřipky bychom si ani dnes neporadili o moc lépe. Stále neexistuje specifický způsob léčení. Vzhledem k letecké dopravě se může šířit mnohem rychleji.

Pravděpodobně *jen* díky drakonickým opatřením ve veřejném zdravotnictví – lidé trávili karanténu ve vězeních a v některých zemích bylo dokonce zakázáno podání ruky – se epidemii podařilo zastavit.

Co je však na celé věci nejpodivnější?“ Haldane se teatrálně odmlčel. „Že na španělské chřipce vlastně nebylo nic unikátního. Každou zimu se k nám dostává poslední typ chřipky z Bangkoku, Hongkongu, Melbourne či z jiného exotického místa, které si nemůžu dovolit navštívit.“ Nikdo se nezasmál. „V sanatoriích přibývají lůžka, dobrovolné organizace mají plné ruce práce a život nešťastníků, kteří se viru postaví do cesty, se stane bolestivým peklem. Populaci však nezdecimuje.“ Přeletěl očima posluchárnu, spokojený, že zaujal pozornost. „Důvodem, proč chřipka zabíjí jen staré a oslabené lidi, je, že její virus není pro náš imunitní systém ničím novým. Je jen mírně pozměněn – ale jistou verzi protilátky už náš obranný systém zná. Proto se naše těla dokáží poměrně účinně bránit.“

Haldane ukázal prstem na obrazovku. „Nikoli však v případech španělské chřipky. Ta představovala zcela nový typ viru.“ Pokrčil rameny. „A právě v tom viry excelují, že? Umí zmutovat. Do roku 1919 se v podstatě objevovala stále novější a pustošivější verze chřipkového viru co čtyřicet let – a to naprosto pravidelně.“

Nejdivnější na španělské chřipce je tedy to, že jsme podobnou pandemií nezažili už osmdesát let.“ Zavrtěl hlavou. „Nechci vám škarohlídky kazit světlou budoucnost, lékaři, ale vražedná chřipka má zatím jen zpoždění!“

Noah Haldane se za volantem cestou do své kanceláře v duchu zasmál. Jistěže na své přednášce trochu přeháněl, ale pokládal za důležité svým studentům – a všem budoucím lékařům – předat zprávu: že právě oni budou stát v první linii, až přijde další vlna epidemie, která bude téměř jistě virového původu. A že je životně důležité, aby její symptomy poznali včas. A podle rozličných otázek, které následovaly po přednášce, měl pocit, že to snad zvládnou.

V temných dnech jara roku 2003, kdy trávil většinu času pendlováním mezi Hongkongem, Hanojí a Singapurem, neměl zdaleka takovou jistotu, že SARS bude jen výkřikem do tmy. Nemyslel si to nikdo z týmu lékařů ze Světové zdravotnické organizace.

Nepřeháněl, když svým studentům vyprávěl, že se ho dotkl destruktivní účinek SARS osobně. Vyžádal si život blízkého přítele, doktora a kolegy Franka Bertulliho, a to na singapurské jednotce

intenzivní péče. Haldane v plné bezpečnostní výstroji seděl u jeho postele a bezmocně přihlížel, jak se kamarád dusí vlastními výměšky. Žádné z lékařských, virologických nebo epidemiologických školení ho na nic podobného nepřipravilo. Tato vzpomínka se mu pravidelně zjevovala v děsivých snech.

Od poslední poradenské cesty však uplynul víc než rok. Haldane v relativním klidu domova zkoumal infekční nemoci světa. Měl čas navázat na svůj výzkum i práci na klinice. Především však oživil vztah se svou tříletou dcerou a dokonce se pokusil zachránit rozpadající se manželství.

Ponořen do plánů, kam s rodinou o víkendu vyrazí, vklouzl dveřmi do kanceláře u výzkumné laboratoře v Georgetownu. „Ahoj, Karen,“ houkl na sekretářku, postavil na její stůl šálek kávy a prošel do své kanceláře.

Když Haldane ignoroval, co se snažila rychle vychrlit, vyběhla za ním. Sedmadvacetiletá Karen Jacksonová přijala místo Haldanovy sekretářky, aby se zabydlela v akademickém prostředí při postgraduálním studiu. Afroameričanka s krásnou plnou postavou byla bystrá, schopná a trochu drzá.

„Noahu, vy jste mě neslyšel?“ vybafla na něho s rukama v bok, jako by právě mluvila s děckem, které pomalovalo zeď inkoustem.

Haldane se opřel v křesle a postavil kávu ze Starbucks na nejmenší hromadu papírů, které pokrývaly prakticky celý jeho stůl. „Co se děje, Karen?“

„Opět jste zapomněl pager i mobil, že?“ pokárala ho Jacksonová.

Pokrčil rameny. „Přednášel jsem.“

„No, to leccos vysvětluje,“ podotkla a zakoulela na roztržitého šéfa očima.

Haldane sáhl do šuplíku a vytáhl z něj pager i telefon. „Sháněl mě někdo?“

„Jak jste to uhodl?“ zachechtala se a spustila ruce. „Světová zdravotnická organizace. Doktor Nantal. A tvrdil, že to je naléhavé.“

Doktor Nantal jako šéf sekce nakažlivých nemocí měl na starosti veškeré choroby, které se kde ve světě objevily. Neměl čas si s ně-

kým jen tak přátelsky povídat po telefonu. Haldane si promnul oči a povzdechl si. „Měl as mu říct, že jsem umřel.“

„Copak jsem vám celé měsíce nedomlouvala, Noahu, abyste se na tyhle globální pátrací akce vykašlal?“ prohodila. „Je to práce pro svobodné lidi, ne pro ženáče s malým dítětem, jako jste vy. Starej švihák Nantal by sice dokázal přemluvit vyhladovělého lva, aby ho nesežral, ale tentokrát byste mu měl říct ne.“

Haldane nad svou mladou sekretářkou, která mu hrozila prstem, prostě žasl. Nejspíš poučovala okolí už od chvíle, kdy začala mluvit, pomyslel si. Možná i dřív. Její postřeh byl navíc diskutabilní. Nantalův naléhavý telefonát mohl znamenat jen to, že se někde děje něco ošklivého. Haldane jako specialista na patogenní látky věděl, že ho Nantal o pomoc nežádá.

Že ho povolává.

MINISTERSTVO VNITRA, NEBRASKA AVENUE CENTER, WASHINGTON D. C.

Doktorce Gwen Savardové činilo potíže zaostřit unavené oči na obrazovku. Jako šéfka oddělení boje proti bioterorismu (neboli Virová carevna, jak ji přezdívali někteří kolegové z ministerstva vnitra), předsedala jednání a zoufale se snažila neusínat. Namlouvala si, že to nemá nic společného s tím, že si předešlé noci její manžel Peter odstěhoval poslední věci, nýbrž že je na vině nudný řečník, který měl právě slovo.

Bože, jak monotónně žvaní! pomyslela si Savardová a měla tisíc chutí ho přerušit. Nebo zařvat. Všichni přítomní o antraxu věděli. I to, jak snadno se dá získat v bývalém Sovětském svazu, na Středním východě nebo dokonce ve Státech. Jak smrtící může být ve zdokonalené aerosolové formě. Nikoho nepoučil, když vysvětloval, že by termoska antraxu vylitá nad Manhattanem i v bezvětrí mohla zabít statisíce lidí.

Gwen však nezasáhla. Připustila, že je na svého ubohého podřízeného příliš tvrdá. A ač nerada, uvědomila si, že je patrně fyzicky i emocionálně vyčerpaná.

Nešlo ani tak o Peterův odchod, který její matka od počátku vztahu předvíдалa (tvrdila, že Peter je sice slušný kluk, ale pro Gwen se nehodí), jako o následky. Rozpad manželství pro ni byl nečekanou ranou – žena jako ona nezná neúspěch. Navíc znamenal, že ve svých dvaadvaceti bude muset začínat zase znovu. Upoutat dalšího muže pro ni nepředstavovalo těžký úkol, udržovala si skvělou postavu a její tvář s vysokými lícními kostmi, plnými rty a zvednutým nosem zestárla do krásy. Vrásky v koutcích nádherných zelených očí změk-

čily její rysy; díky těmto drobným nedokonalostem působila méně hrozivě a pro muže dostupněji. Ve čtyřiceti dokonce vzbuzovala víc pozornosti než ve dvaceti. Přesto se otřásla při pomýšlení, že jednoho dne opět bude muset jít na rande.

Savardové se ulevilo, když Alex Clayton, zástupce šéfa CIA z oddělení operací, vstoupil do jejích nešťastných myšlenek a přerušil nekonečné blábolení řečníka. „Ano, doktore Gravesi, to je fascinující,“ podotkl Clayton, ale jeho potlačené zívnutí ho usvědčilo ze lži. „Mohl byste přejít k části, v níž nám podáte aktuální informace o stopách práškového antraxu v poště?“

Doktor Clive Graves však bez ohledu na Clayтона stejně monotónním hlasem pokračoval: „Víme, že prášek je kompatibilní s tím, co bylo vyvinuto v Bagdádu koncem osmdesátých let, ale neporovnávali jsme ho s žádným z amerických kontrolních vzorků. Testovali jsme známý substrát z laboratoří a univerzit, které mají legální přístup k antraxu. Začali jsme proces určování podtypu...“

„Takže stopa vychladla, doktore?“ přerušil ho Clayton.

Graves si posunul brýle na nose a svěsil ramena. „Ehm, nejsem pracovníkem detektivní kanceláře, takže bych, ehm, tento výběr slov nepoužil...,“ zakoktal se.

Savardová, která vždycky své podřízené chránila, zakročila. „I v balistice musíte nejdřív najít zbraň a pak můžete určit, zda z ní pocházejí náboje. Už nějakou dobu víme, že ten prášek v dopisech má stejnou konzistenci jako ten, který byl vyroben v Iráku a u Sovětů v osmdesátých letech. Nikdy nebudeme schopni jeho původ upřesnit, pokud nám vy a vaši kolegové nenajdete nějaký materiál, s nímž bychom ho mohli porovnat.“ Naklonila se a upřela na Clayтона oči. „Sežeňte nám zbraň, ze které se ještě kouří, a my vám povíme, jestli to je ona.“

Clayton se zachechtal. „To bych si měl dneska sbalit, Gwen.“

Přestože Savardová zdravě podezírala každého, kdo měl co do činění se CIA, Clayton si svou schopností smát se sobě i své organizaci, což je mezi špióny neobvykle vzácná vlastnost, získal její přízeň. Přes neomalené a bezohledné chování ho měla ráda. Ne však tolik, aby přijala jeho pozvání na kávu nebo do kina.

„Takže abych to shrnula: v případě antraxu zatím žádný pokrok,“ poznamenala Moira Robertsová s povzdechem. Za pouhých několik měsíců ve funkci zástupkyně šéfa FBI jen upevnila svou pověst příkré úřednice postrádající smysl pro humor. Ve svých čtyřiceti byla nejmladší zástupkyní šéfa v historii FBI, ale kvůli šedivým vlasům a beztvaremu matiónovitému oblečení si jen málokdo uvědomoval, že v generaci středního věku patří mezi ty mladší. „Doktorko Savardová, je nějaká šance, že bychom se mohli posunout k *variola major*?“

Gwen Savardová překonala vzrůstající hněv. Co si ta baba myslí? Že udělá dojem odbornými termíny? Dokonce i zasvěcení – a Robertsová k nim nepatřila – se o chorobě zmiňovali jako o neštovicích. Gwen se však odmítla nechat zatáhnout před celým výborem do další hádky. Neměla v úmyslu předvádět mužům, jak se do sebe navázejí dvě ženské.

„Není problém, klidně se můžeme bavit o neštovicích,“ podotkla Gwen a uvědomila si ironii své poznámky. „Vakcína se vyrábí podle plánu. Do jara bychom měli mít k dispozici tři sta milionů dávek. Pořád se ale diskutuje o logistice vakcinačního programu. Ministerstvo zdravotnictví odhaduje, že potrvá minimálně rok, než naočkujeme většinu populace.“

Skupina diskutovala ještě pár minut o vakcinačním programu, než přešli k opičím neštovicím. Výbor se každý týden zabýval všemi nakažlivými trháky bioterorismu, jako je antrax, botulismus, černé neštovice, Ebola, cholera, mor, q-horečka, tyfus, střevní úplavice, brucelóza a tularemie. Skupina odborníků sestávala ze zástupců všech vládních i vědeckých organizací. Kromě CIA, FBI a ministerstva vnitra se dostavil minimálně jeden zástupce z Centra pro dohled nad nemocemi, z ministerstva spravedlnosti, zdravotnictví, energetiky a průmyslu a z ministerstva životního prostředí.

Poslední bod programu vedl ke střízlivé diskusi o ohrožení zásob vody na východním pobřeží až po neodbornou léčbu, což bylo jedno z oblíbených témat výboru. A měli k tomu dobrý důvod.

Clive Graves si znovu poposunul brýle na nose a prolistoval poznámky. „Nemuselo by nutně být použito větší množství botulotoxinu. Kdyby se jim podařilo dostat ho do vody v koncentraci jeden

nanogram na mililitr, mluvili bychom o tisících, možná i statisících smrtelných případů," pronesl mdle a suchopárně.

Moira Robertsová zadumaně přikývla. „Můžeme zajistit bezpečnost každého rezervoáru v zemi," řekla. „Je to další důvod, abychom měli podrobnější informace o aktivitách teroristů v zahraničí."

„Samozřejmě, Moiro, kdyby CIA odváděla lepší práci, neměli bychom vůbec žádné starosti." Clayton se bodře zasmál. „Nezapomeňme, jak dlouho na našem území působila poslední skupina teroristů, než začala jednat," podotkl s klidem.

Robertsová na něho vrhla odměřený pohled. „Není důvod ukazovat na někoho prstem, pane Claytone. Pouze připomínám, že samotná místní bezpečnost hrozbě nezabrání."

„A já vám zase říkám," poznamenal Clayton stejně úsečným tónem, „že CIA není schopná vystopovat každého člověka s Petriho miskami a nenávisť ke Státům."

Savardová si promnula spánky a nechala debatu ohledně úrovně bezpečnosti vodních nádrží vyhrotit. Zatímco se Clayton a Robertsová proti sobě postavili se zaťatými pěstmi jako soupeři v ringu, zbytek skupiny se rozdělil na obvyklé frakce – vědce a ochranáře na jedné straně a vojáky a bezpečností složky na straně druhé.

Asi po patnácti minutách Savardová Claytona neochotně zarazila uprostřed palby na Robertsovou. „Zbývá nám jen pár minut na diskusi u kulatého stolu," připomněla.

Všichni se odebrali k dlouhému oválnému stolu. Poté, co každému z patnácti členů dala možnost vyjádřit se k námětům a problémům, které se většinou týkaly rozpočtových omezení a nadměrného zvyšování zdrojů, Gwen promluvila: „Většinu času a energie jsme zde věnovali hrozbám zneužití laboratorně vyrobených nebo uměle získaných prostředků."

Přeletěla očima stůl a všimla si několika tváří s výrazem *no nekecej*; pár jich však vypadalo zvědavě. „Nejničivější z těchto patogenních látek – neštovice, Ebola a další – jsou zajištěny v několika vybraných laboratořích," prohlásila. „Navíc jsou náročné, je obzvlášť obtížné s nimi pracovat. Není těžké sáhnout na některé z dalších, o nichž je řeč – např. na antrax. Ty ale nejsou přenosné z člověka na

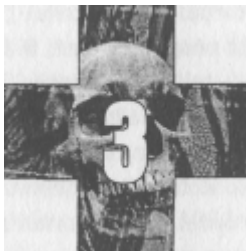
člověka. Proto se naštěstí dosud užité distribuční metody ukázaly jako primitivní a omezené.“

Gwen postřehla, jak Robertsová nervózně prohrabává papíry před sebou. Clayton se opřel v křesle s rukama za hlavou, ale svým úsměvem na půl pusy naznačoval, že by do diskuse mohl každým okamžikem vstoupit s komentářem typu: „Přejdeme k věci.“

„Nedávná epidemie SARS mě přivedla k této myšlence,“ řekla Gwen. „Kdybych byla teroristkou, proč bych vynakládala tolik úsilí, a v mnoha případech zbytečného, abych přemohla bezpečnostní systémy laboratoří?“

„A co teda?“ pronesla Robertsová skepticky. „Co byste jako teroristka udělala, doktorko Savardová?“

Přeletěla očima celé osazenstvo stolu a teprve pak odpověděla: „Představte si, jak by bylo snadné při vypuknutí SARS odletět do Hongkongu, infikovat se a pak nemoc úmyslně šířit dál.“ Odmlčela se a otočila se k zástupkyni šéfa FBI. „Lidské šíření epidemie. Myslí, slečno Robertsová, že takhle by teroristé dosáhli největšího efektu.“

CENTRUM KÁHIRY, EGYPT

Hazzir Kabaal seděl ve své kanceláři ve třicátém druhém poschodí a civěl z okna. Ve vzduchu bylo méně smogu než obvykle, takže pod sebou viděl lesknoucí se řeku Nil. Nakladatelský magnát však měl příliš starostí, než aby si toho všimal.

Během posledních dvou hodin snad co pět minut klikl na ikonu „odeslat/přijmout“ na svém počítači. Pokaždé se však na obrazovce objevila jen táž frustrující odpověď: „Žádné nové zprávy“.

Proč to zdržení? pomyslel si asi podesáté a oprašoval si imaginární smítka z rukávů hedvábného saka v barvě námořnické modři. Ješitnost byla jednou z Kabaalových nectností, které dosud nedokázal překonat. Dovedl si však odůvodnit, že na zakázku šité italské obleky a stodolarové účty za kadeřníka jsou obchodní nezbytností, a argumentoval tím, že i Mohamed by pochopil nutnost zapadnout mezi nepřátele. Kabaal na svém vzhledu Omara Sharifa velmi tvrdě pracoval. Ve svých padesáti měl stále dokonalou vizáž. Pyšnil se tím, že se na veřejnosti nikdy neobjevil neupravený.

Znovu klikl na ikonu „odeslat/přijmout“. Tohle čekání na odpověď zkoušelo jeho trpělivost. Byl to muž, jehož tvrdošíjnost se stala legendou – dokázal přeměnit řadu bezvýznamných arabských plátků ve vydavatelský konglomerát a vytvořil noviny pro celý arabský svět. Kontroloval ohromný kolos a zároveň přišel k obrovskému jmění.

Přestože jeho čtenářská obec byla naprosto loajální, řízení islámských novin v prostředí zkorumpované egyptské autokracie představovalo dennodenní výzvu. Kritizování vlády se nevyplácelo, a pokud noviny otiskly něco, co úřady vnímaly jako útok, mnozí vyda-

vatelé poznali na vlastní kůži brutalitu egyptského právního systému. Nikoli však Kabaal. Díky svému šestému smyslu věděl, jak daleko může zajít. Nebo si to přinejmenším myslel.

Opět stiskl tlačítko, ale monitor mu stále nenabídl nic nového. Znechuceně se opřel v křesle a začal o své práci přemýšlet. Nedovedl si představit, že by selhal.

Věděl, že ho jen málo lidí považuje za bojovníka. Většina ho vnímala jako progresivního arabského byznysmena. Kromě toho, že se extravagantně oblékal, strávil spoustu času na Západě. Titul magistra získal na Vysoké škole ekonomické v Londýně, kde experimentoval s alkoholem i se ženami, jež snadno získával díky exotickému vzhledu a šarmu.

Od idylických studentských let se však mnohé změnilo. Vrátil se ke svým islámským kořenům, a jak se dozvěděl od šejka Hassana, s oddaností jde ruku v ruce povinnost. Povinnost šířit slovo boží. Povinnost usilovat o stát, v němž není náboženství odděleno od skutečného života jako v požitkářském západním světě nebo ve zkorumpovaných arabských autokraciích. Šejk dal Kabaalovi jasně najevo, že jeho povinností je přimět své bratry – a v případě nutnosti i násilím – vytvořit národ, v němž zavládne islámské právo.

Kabaal se přesto chopil meče jen velmi zvolna. Když se v New Yorku zřítila dvojčata, dokonce svolil, aby některé z jeho novin tuto teroristickou akci odsoudily. Pak však s pocitem hořké zrady sledoval, jak Západ zahajuje brutální odvetu – a okupuje Afganistan, Palestinu a nakonec i Irák. Poslední agrese ho štvála ze všech nejvíc. Když se v Iráku nakonec neobjevily západním světem proklamované zbraně hromadného ničení, slovo „demokracie“ se ukázalo jako prázdná fráze. Jaké pokrytectví! Kabaal věděl, že Američanům šlo odjakživa pouze o ropu. A teď dokonce pokukovali i po Sýrii a Íránu, lačnili po ropě a moci.

Šejk Hassan to všechno předvídal. Hlasem rozechvělým vášní, když mluvil o zdegenerovaném Západě, hlásal, že křížácké výpravy nikdy neskončily. Ve všech zemích, v nichž se islám střetával s židovsko-křesťanskou vírou, vypukla válka. Válka, jejíž se stal islám obětí. Zdůrazňoval, že tváří v tvář bombám a letadlům bezvěrců neměli věřící jinou volbu než partyzánskou válku. Když se islám ocitne

v ohrožení, nelze vyloučit žádnou zbraň, i když je neortodoxní či smrtonosná.

Šejkovy argumenty Kabaalem hnuly, třebaže se do věcí víry zapojoval pouze finanční podporou. A štědrou. Jeho prostředky se spleťtými cestami dostávaly do fondů po celém světě. Od Hezbollahu v Libanonu k Abdu Sayyefovi na Filipínách. Kabaalovy dotace umožnily Bratrstvu práci pro záchranu islámu.

Nastal čas, aby Kabaal opustil roli sponzora a vstoupil na pole akční. A hodlal na ně vstoupit s takovou razancí, že otřese celou zeměkouli.

Kéž by se ti Malajci ozvali!

Opět klikl na „přijmout/odeslat“. Tentokrát se objevila lišta s antivirovým programem, který kontroloval zprávu. Za moment se na obrazovce ukázala:

Aktuální zprávy o zásilce: Náboženské texty
Neočekávané zpoždění s proclením na čínských hranicích.
Jeden kontejner zničen, jeho oprava není možná.
Vyřazen před odesláním. Další kontejner dorazil
s neporušenými knihami.
Očekáváme další distribuční instrukce.
Váš I. S.

Kabaal se usmál. Malajci odvedli dobrou práci. Moc dobrou.

Vymazal zprávu a vypnul počítač. „Takže začínáme,“ řekl si pro sebe.

UNITED AIRLINES, LET 640, VÝCHODNÍ ATLANTIK

Kdyby Noah Haldane ještě na zlomek vteřiny nechal nohu v uličce, vozík s nápoji by mu ji nejspíš přejel.

„Pardon, drahoušku,“ zašveholila robustní stevardka středního věku táhlým jižanským dialektem. „Málem jsem vám rozdrtila pacičky.“

„Ne, je to moje vina,“ řekl Haldane, poposedl a naprosto zbytečně si upravil polštářek. Navzdory vyčerpání a relativnímu pohodlí první třídy nemohl zabrat.

„Zdá se, že nejste ve své kůži,“ podotkla žena a zazubila se od ucha k uchu, až ukázala dásně. „Mohla bych nějak pomoci?“

„Dokázala byste mi vymazat z mozku posledních čtyřiaadvacet hodin mého života?“

Letuška se tak zachechtala, že se její bohatá na blond odbarvená hříva rozhoupala. „Samozřejmě, že to dokážu.“ Naklonila se nad vozík, prohledala jeho obsah a vytáhla z něj tři lahvičky, které držela mezi prsty jedné ruky. „Vodka? Gin? Nebo je to snad práce pro Johnyho?“ Zatřepala lahvičkou whisky Johny Walker jako malým zvonečkem.

„Začnu s vodkou.“

Haldane děkovně kývl, napřímil se v sedadle a přijal skleničku vodky s ledem. Připustil, že na spánek to nevypadá, a vytáhl štos vytištěných listů, které mu Světová zdravotnická organizace zaslala e-mailem.

Snažil se upřít pozornost na stránky. Laboratorní zprávy, zdravotní konzultace a úřední protokoly měl přeházené jeden přes druhý. Původ v zemědělské části Číny, způsob šíření, nejisté výsledky péče

– všechno tohle už jsem přece zažil u SARS, honilo se mu hlavou. Když však listoval záznamy pacientů, dospěl ke stejnému závěru jako místní úřady. Tady nešlo o znovuzrození SARS. Tohle hrozilo přerůst v něco mnohem horšího.

Haldane pochopil, že v tomto případě pracuje čas proti Světové zdravotnické organizaci. Měl na nejbližší dny a hodiny hodně nabitý program, přesto se však v myšlenkách stále vracel ke scéně, která se odehrála těsně před odjezdem v domě v Glen Echo Heights na předměstí Washingtonu, v Marylandu.

Teprve čtyřletá Chloe Haldanová trpěla dalším ze svých nesčetných zánětů středního ucha. Noah Haldane, znalý vedlejších účinků a komplikací, pohlížel na dceřinu závislost na antibiotikách s chmurami. Ale o nic víc ho netěšila perspektiva myringotomie nebo punkcí, které hrozivě visely nad Chloeinou blízkou budoucností.

Haldane, podobně jako mnoho jiných mužů, vpadl do otcovské role, aniž by od ní očekával víc než pár bezesných nocí. Přijal však tuto úlohu s vervou, o jejíž existenci předtím neměl potuchy. Od chvíle, kdy dcerku poprvé držel v náručí, se stala středobodem jeho života. Když nepracoval nebo necestoval, věnoval veškerý zbytek času právě jí. Navzdory hektické práci a nucenému odloučení jí vyměnil více plenek a navštívil s ní víc tanečních lekcí než většina jeho mužských kolegů. S Chloe to nebylo nijak těžké – měla báječnou a veselou povahu. V osmi měsících ji dokonce odvedli k pediatrovi, protože je znepokojovalo, že dcera vůbec nepláče. Doktor je se smíchem ujistil, že čas tento „nedostatek“ brzy napraví; s počátkem infekčního zánětu ucha přišly i slzy. I tehdy však byly pouze dočasnou záležitostí jinak prosluněné povahy.

Haldane ležel vedle Chloe v posteli. Přestože měl tak málo místa, že málem padal, miloval chvíle, kdy ji mohl přitisknout k sobě a číst jí oblíbené pohádky. Protože se dotýkal její hlavičky, cítil, jak má horké čelo. A to ještě teplota nedosáhla maxima. Po páté pohádce však Chloeino neobvykle hlasité chrápání Haldana ujistilo, že usnula. Uvědomil si, že je to v nejbližších týdnech a možná i měsících jejich poslední společná chvíle, a proto zůstal vedle ní ležet ještě půl hodiny. Teprve pak vstal, políbil ji na čelo a zamířil do přízemí.

Když vstoupil do obývacího pokoje, našel svou ženu sedět na gauči s koleny u brady a bosýma nohama na šedivém potahu. V ruce držela hrnek čaje. Druhou rukou si z očí odhrnula pár pramenů dlouhých tmavých vlasů. „Jak je jí?“ zeptala se Anna.

„Pořád má horečku,“ řekl Haldane a posadil se k ní na gauč. „Ale usnula.“

Anna přikývla, avšak nepřestala upírat zrak na konferenční stolek. „Vrátíš se zpátky do jejích narozenin?“

Haldane pokrčil rameny. „Nevím.“

Mlčela.

„Nejedu na golfový výlet, Anno.“

„Ne, odjíždíš zachránit svět,“ podotkla poněkud trpce.

„Tohle melodrama raději vynechej,“ podotkl Haldane. „Nechtěl jsem jezdit.“

Zvedla k němu obličej s poněkud laskavějším výrazem. „Já vím, Noahu. To ty nikdy nechceš.“

Natáhl ruku a položil dlaň na její koleno. Na toto gesto nereagovala, ale ani se neodtáhla, jak trochu očekával.

Seděli nějakou dobu mlčky. Při pomyslení, kolik vzájemných důvěrností se někam vytratilo, pocítil Haldane lítost.

Anna mu nenalíčená a oblečená ve volném svetru s kapuci připadala překrásná. Měřila necelý metr šedesát a měla štíhlou postavu jako baletka, velké hnědé oči, vysoké lícní kosti a úsměv mírně pokrivený na stranu. Působila křehce jako porcelánová panenka, což jen podtrhovalo její přitažlivost.

Stiskl jí koleno. „Až se vrátím...“

Zavrtěla hlavou. „Nemá smysl o tom mluvit dřív, Noahu, než se skutečně vrátíš.“

„Asi bychom to měli probrat teď,“ řekl Haldane. „Jde o víc než o mě a o tebe.“

Anna ztuhla. Odsunula jeho dlaň ze své nohy a odložila hrnek na konferenční stolek. „Myslíš, že to nevím?“

„Někdy se chováš, jako bys to nevěděla,“ prohodil.

Uchechtla se a s kamennou tváří se k němu otočila. „Zmizel jsi na víc než čtyři měsíce. Kromě toho jsi byl pryč už i předtím, vzpo-

mínáš si?“ zmínila se o několika bouřlivých měsících, kdy ji Noah opustil.

Věděl, že do tohoto tématu nemá vrtat, ale nemohl si pomoci. „A to byl dostatečný důvod, aby ses zamilovala do někoho jiného?“

Překřížila paže. „Nehledala jsem důvod. Byla jsem osamělá a prostě se to stalo, Noahu.“

„Pitomost,“ vybafl. „Jen tak se to nestává. Víím, že jsem tebe i Chloe opustil, ale copak si nevzpomínáš, že jsme prožívali krizi? A tam mě potřebovali.“

„Já jsem tě potřebovala tady,“ podotkla tiše a upřela zrak ke svým chodidlům.

„Mě!“ odfrkl. „Nebo prostě kohokoliv?“

Zavrtěla hlavou, aniž ji zvedla. „Ty to nechápeš, že?“

„Ne, Anno, opravdu to nechápu. Ale měla by ses brzy rozhodnout. Nebudu se o tebe dělit s nikým dalším.“ Odmlčel se a zhluboka se nadechl. „Budeš si muset vybrat mezi ní a mnou.“

ÚSTŘEDÍ SVĚTOVÉ ZDRAVOTNICKÉ ORGANIZACE, ŽENEVA, ŠVÝCARSKO

Navzdory sluneční záři a modré obloze bez mráček se Haldane, který počítal s teplejším počasím, v podzimním chladu rozechvěl. Uvítal však svěží ženevský vzduch, jenž ho trochu vzpružil. Byl vyčerpaný, letadlo mělo zpoždění a on mímou kocovinu, která postupně přerůstala v příšernou bolest hlavy.

Stál se svou taškou přes rameno a laptopem v ruce – neměl čas se cestou z letiště zastavit v hotelu – a prohlížel si známé sídlo Světové zdravotnické organizace. V popředí se třepetala velká modrá vlajka. V pozadí se tyčila impozantní hlavní budova, jejíž design ve tvaru vafle mu připadal s každou jeho návštěvou zastaralejší. Tentokrát ho však zaujalo něco, co předtím nikdy neviděl. Na ulici i před vchodem postávala ozbrojená hlídka vybavená automatickými puškami přes rameno, což se přičilo poklidné atmosféře neutrálního Švýcarska. Od smrtícího bombardování na setkání UNICEF v Bagdádu však Organizace spojených národů nechtěla riskovat. Haldane

měl pocit, jako by všechna bezpečnostní opatření byla jen smutnou připomínkou toho, že na světě je čím dál méně bezpečno.

Ještě párkrát se nadechl čerstvého vzduchu a záměřil k hlavnímu vchodu. Poté, co se dvěma hlídkám prokázal pověřovacími listinami, vstoupil do vestibulu, kde ho čekal asistent. Odněs mu kufr a uvedl ho do konferenční místnosti v desátém poschodí.

Když Haldane vešel dovnitř, schůzka již byla v plném proudu. Doktor Jean Nantal vstal a svými rozmáchlými gesty typickými pro Francouze spěchal Noaha přivítat objetím a polibkem na tvář. „Ach, Noahu, jsem tak rád, žeš přijel.“

Dokonale upravený, štíhlý doktor s protáhlým úzkým obličejem působil jako elegantní evropský profesor. Ve svých pětadesáti se stal ve zdravotnictví a mezi lidmi z branže legendou. V mládí patřil k tvůrcům velmi úspěšného mezinárodního programu na vymýcení neštovic v 60. a 70. letech. Výkonný ředitel s věčným úsměvem a uklidňujícím francouzským přízvukem měl ohromný dar. Díky jeho příjemnému vystupování se všichni v jeho přítomnosti cítili uvolněně. Právě to mu pomohlo k ohromné popularitě a navíc dokázal působit na zaměstnance tak, že vyvíjeli ohromné úsilí a přinášeli oběti.

„Nazdar, Jeane,“ řekl Haldane. „Omlouvám se, ale nemohl jsem přijet dřív.“

Nantal mávl rukou, jako by řekl naprostou pitomost. „To je nesmysl, Noahu. Ceníme si toho, že jsi dorazil tak brzy.“ Rozmáchle ukázal na ostatní kolegy. „Myslím, že všechny znáš, ne?“

Noah kývl na tři lidi okolo stolu. „Ahoj,“ řekl Helmut Streicher, přísný mladý epidemiolog z Rakouska s blond vlasy a zamýšlenými šedomodrými očima. „Milly,“ usmál se na drobnou a plachou mikrobioložkou z Tchaj-wanu. My Li Yuenová si nechala říkat Milly a málokdy promluvila. Svůj nejsrdečnější pozdrav si však nechával pro Duncana McLeolda, vytáhlého virologa ze Skotska, experta na patogenní látky. Byl charismatickou osobností a působil nezapomenutelným dojmem i díky ohnivě planoucím vlasům, řídkému kníru a „línému“ levému oku. „Duncane, hergot, jak se vede?“ otázal se ho Noah.

„Skvěle! Kruci! Snad by ani nemohlo být líp!“ houkl McLeod svým typicky neuctivým tónem. „Číňani to nakonec fakt dokázali,

Haldane. Soslali na nás z jedné z přelidněných farem nekřesťanský armagedon. A víš, co je na tom nejlejší? Že nás chce Jean mrsknout přímo do středu hurikánu jako nějakou nešťastnou palmu!“

„Bože, Duncane, líčíš to vždycky tak barvitě,“ zachechtal se Nantal. „Myslím, že půjdeš první.“ Otočil se k Haldanovi. „Měl jsi možnost prostudovat si materiál, který jsme poslali?“

Haldane prohrábl kufřík, vytáhl z něj vytištěné e-maily a pak vklouzl na židli vedle Milly. „Pročetl jsem si, cos mi poslal, Jeane, ale našel jsem tam pár mezer.“

„No, to mi povídej!“ spustil McLeod. „Klidně bys jimi projel tankem!“

Nantal na něho vrhl nevzrušený úsměv. „Pojďme si projít, co víme, souhlasíš?“ Podíval se přitom na Streichera. „Helmute, nevadilo by ti, kdybys ty fascinující details, o něž ses s námi podělil, zopakoval i Noahovi?“

Streicher se zamračil a sáhl po laptopu, který měl položený na stole před sebou. „Prosím.“ Ukázal na obrazovku na protější zdi. Klikl myší a na stěně se objevila mapa Číny. Ťukl na klávesu a zobrazil se zvětšený úsek severní Číny. Oblast zhruba uprostřed obrazovky zružověla. „Provincie Kan-su.“

Streicher opět klikl myší. Na sever od největšího střediska oblasti – města T'iaj-kuan – se objevilo malé červené x. „První známá infekce byla dokumentována na farmě asi padesát mil severně od města T'iaj-kuan.“

„Obvyklá historie, Haldane,“ vmísil se do hovoru McLeod. „Žili tam vepři, ovce, kachny i farmáři a všichni pili z téhož vodního zdroje. A odpady měli samozřejmě taky společné. Kruci! Vypadá to, že celá farma pravděpodobně jedla i jedněmi hůlkami! Jejich viry tak mohly – ne, sakra, vlastně měly ideální podmínky zmutovat, podělit se o tajemství DNA a infikovat další hostitele. Ejhle! Máme tady druhou vlnu moru.“

McLeod přitom omluvně mávl na My Li Yuenovou, na kterou zatím jeho jízlivé poznámky nezapůsobily. Po tomto jeho projevu však zčervenala. „Já vím, Duncane,“ podotkla mírně vysokým hlasem s malou stopou přízvuku. „To tak nenávidíš všechny Číňany?“ zahihňala se.

„Všechny ne. Někteří jsou úžasní. Kruci, Milly, vždyť víš, jak moc na tebe trpím.“ Vlepil jí přitom pus, což vyvolalo další rumě-
nec mikrobioložky a smích ostatních.

„Jak jsem řekl,“ vstoupil do hovoru Streicher, který se nijak ne-
bavil, „podle úřadů se u prvních čtyř případů, tedy u dvou dospělých
a dvou dětí, projevíly symptomy teprve před třemi týdny.“

„A co stanovisko čínské vlády?“ zeptal se Haldane.

Nantal přitakal. „Petrně se poučila z předchozích zkušeností,“
dodal, aniž by se vypuknutím SARS dál zabýval. „To ona nás sem
svolala.“

„To je hernajs báječné!“ vykřikl zrzavý Skot. „Zrovna jsem
přemýšlel, komu pošlu pohled s poděkováním!“

Streicher rozmrzele zasupěl a zvýšil hlas jako dítě, jehož vyprá-
vění stále přerušují. „Během následujících dvou týdnů jsme zazna-
menali přímé rozšíření do sousedních farem. Osmdesát infikovaných,
dvacet mrtvých. Nápadným rysem této infekce je velmi krátká inku-
bační doba. Dva až tři dny.“

Streicher zmáčkl klávesu a okolo prvního x se objevila další. „Z
tohoto místa se rozšířila do menších měst severně od T'iaj-kuanu.
Stovky dalších infikovaných. Krátká inkubační doba.“

„A procento úmrtnosti?“ zeptal se Haldane.

„První čísla naznačují zhruba pětadvacet.“ Streicher si prohrábl
husté blond vlasy. „Evidentně jsou nejvíc postiženi mladí a zdraví
lidé.“

„Ach bože...“ vydrmolil Haldane. „To zní povědomě.“

Nantal z jeho tváře vyčetl, že pochopil. „Ano. I nás už to na-
padlo. Vypadá to, že se nám vrátila španělská chřipka, že?“ Nantal se
svým odzbrojujícím způsobem usmál. „Ale je to trochu předčasný
závěr.“

„První případ dokumentovali před čtyřmi dny ve městě T'iaj-
kuan,“ poznamenal Streicher. „Podle místních úřadů měli spoustu
dalších v samotném městě, ale na to je příliš brzy.“

„Velmi brzy,“ přikývl Haldane. „A nemocnice?“

„Vedou si docela dobře.“ Nantal sepal ruce a vítězně jimi zatřá-
sl. „Zatím postupují líp než po vypuknutí SARS. V nemocnicích ne-

dokumentují žádný případ rozšíření infekce. Vidiš, Noahu? Všechno zlé je k něčemu dobré.“

Vždycky ne, pomyslel si Haldane, ale bez dalšího komentáře přikývl.

Nantal se otočil k Yuenové. „Milly, mohla by ses s námi podělit o mikrobiologické poznatky?“

Yuenová prolistovala poznámky. Ačkoli je nečetla, upírala k nim při řeči zrak. „Máme vzorky krve staré ani ne týden, ale bakteriální a virové kultury jsou prozatím negativní. Provádíme standardní fenotypickou a molekulární virovou diagnostiku. Udělali jsme polymerázovou řetězovou reakci s každým běžným virovým kmenem... Dosud nemáme nic definitivního.“

Haldane vycítil, že zaváhala. „Copak, Milly?“ otázal se.

Yuenová zvedla oči od papírů a zachytila jeho pohled. „Není to nijak vědecky podloženo, ale některé ze sondáží ukázaly mírně pozitivní výsledky pro chřipku.“

„Takže je to typ chřipky?“ zeptal se Haldane.

„To nemůžeme říct,“ opáčila Yuenová a znovu sklopila oči ke svým poznámkám. „Testujeme virovou DNA a RNA. Zdrojoví pacienti mohli být vystaveni chřipkové epidemii před deseti lety a my jen pozorujeme zbytky mrtvého viru v jejich krvi.“

„Nic jistého,“ přitakal Haldane. „Chápu, ale jaký z toho máš pocit, Milly? Je to nejnovější typ chřipky?“

„Ne,“ odpověděla Yuenová, ale pak se jí zachvěl hlas. „Nemůžu to tvrdit s jistotou, ale spíš mám dojem, že tenhle mikrob při testování reagoval s chřipkovým virem.“

„Blízko, ale není to ještě ono, vid’?“ podotkl Haldane.

Yuenová nadšeně přitakala. „To je má hypotéza. Není to žádná známá chřipka typu A nebo B, ale velmi příbuzný virus. Pravděpodobně jsme se s ním ještě nesetkali.“

Haldane si nebyl tak jistý. Opřel se a pohlédl na Nantala. „Co od nás očekávají Číňani?“

„Noahu, chtějí jen to, co po nás požaduje každá vláda.“ Nantal rozpráhl paže a usmál se. „Najít příčinu nemoci a zlikvidovat ji.“

„Jasně,“ přidal se McLeod. „Nejlépe včera a zásluhy nechat jím.“

„Jen ať si je nechají,“ podotkl Haldane. „Tahle potvůrka mi připadá známá. Krátká doba inkubace. Vazba na chřipku. Zápal plic s krvácením. Napadá mladé a zdravé...“ Odmlčel se a podíval se každému ze svých kolegů postupně do očí. „Jak víte, španělská chřipka zmizela v roce 1919 stejně rychle, jako se objevila. Našli jen zbytky samotného viru, takže se zkoumala část jeho genového komplexu. Kdyby se objevil znovu, s jistotou bychom ho nepoznali.“

„Ach, Noahu, na takové závěry je příliš brzy,“ opáčil Nantal.

„Vážně?“ reagoval Haldane. „Ale pokud to je španělská chřipka nebo nějaký její potomek, mělo by katastrofické následky, kdybychom tuto možnost přehlédli.“

„Chápu,“ přitakal Nantal. „Ale znáš pravidla, příteli. Dokud ten patogen neizolujeme, můžeme počítat jen se syndromem, který způsobuje.“

„Což je?“

„Akutní syndrom respiračního kolapsu,“ odpověděl a pyšně přitom ukázal na Yuenovou. „Za zkratku ARCS můžeme poděkovat tady Milly.“

Název se Haldanovi zdál stejně neškodný jako jiné zkratky typu SARS a AIDS, které se objevily v několika posledních desetiletích. Když je však slyšel vyslovit, po zádech mu běhal mráz, jako by právě vykročil do chladného ženevského povětří.

Pochmurně zauvažoval, zda svět kvůli ARCS zapomene na všechny ostatní viry.

GEORGETOWN, WASHINGTON D. C.

Poté, co si Peter odstěhoval věci, se Gwen Savardové zdál jejich prostorný byt se třemi pokoji prázdný. Nijak však nelitovala, že se rozhodli nedat svému vztahu další šanci. Prostě jí jen byt připadal osiřelý. Peter chtěl nábytek rozdělit rovným dílem, ale Gwen trvala na tom, aby si většinu odstěhoval. Ted' ji to mrzelo. Když přemýšlela zpátky, uvědomila si, že pocit viny není právě užitečný, jedná-li se o rozdělování majetku.

A proč bych se vlastně měla cítit provinile? uvažovala. Nebyla muži nevěrná. Nikdy se k němu nechovala nepěkně nebo krutě. V přípravě jídla se střídali a o praní se starala víc než on. Účastnila se většiny nesnesitelných společenských akcí jako svědomitá manželka právníka. Přestože Peter zdůrazňoval její časově náročnou práci, nebyla pravým důvodem, proč jejich vztah „vyjel z kolejí“. Nešlo ani o děti. V bolestných chvílích, jako byla tato (a k nimž docházelo až po rozpadu vztahu), Gwen pochopila, že do manželství od samého počátku nevkládala své srdce. Ať se Peter snažil sebevíc, romantický vztah prostě nedokáže udržet jen jeden z páru. Poté, co to Peter vzdal a odešel z poklidného svazku postrádajícího vášeň, Gwen dávala vinu především sobě.

Probudily se v ní nevíтанé vzpomínky z dětství. Představila si matčinu tvář. Nikoli tu současnou, chirurgicky vyhlazenou a silně nalíčenou, nýbrž krásný a mladistvý obličej, který si pamatovala ze svého dětství. Vybavila si její ublížený úsměv na půl pusy, když nedokázala skrýt zklamání, že její dcera dostala jen jedničku místo jedničky s hvězdičkou, když místo zlata vybojovala v klavírní soutěži stříbro nebo když získala stipendium, nikoli však na škole v Rhodu.

Už viděla matčin výraz, rty sevřené do úšklebku a slyšela její řeči, že bez Petera by se měla mnohem líp. Gwen se sevřel žaludek. Po manželově odchodu se rozhodla, že se matce o něm zmíní až jindy.

Holé zdi bytu jen znásobily Gwenin pocit skličující prázdnoty. Potřebovala utéct před vzpomínkami na nevydařené manželství. Proto si Virová carevna zabalila tašku a vydala se na služební cestu, ačkoli záležitost mohla vyřídit po telefonu.

NEW HAVEN, CONNECTICUT

Gwen dorazila v podvečer na místo docela odpočatá. Cesta autem pro ni představovala šest hodin pohody. Poslouchala svá oblíbená cédéčka ze sedmdesátých let včetně *Captain Fantastic* od Eltona Johna, *Rumors* od Fleetwood Mac či *Breakfast in America* od Supertramp.

Vjížděla do New Havenu s nostalgickými vzpomínkami na postgraduální studium na Yale, obzvlášť když mýjela budovu s bytem, v němž kdysi bydlela. Za šestnáct let se zvenčí nic nezměnilo. Zpomalila a zastavila před vstupními dveřmi. Skoro cítila exotické vůně, kterými nasákly tlusté koberce v chodbě jejích sousedů. Zauvažovala, zda má její malý byteček na stěnách stále tytéž modrorůžové pastelové barvy, kterými je se svými přáteli jednoho dne natřela a vzápětí toho litovala.

Její kariéra po ukončení školy byla tak časově náročná, že ve srovnání s ní jí čtyři roky strávené na Yale doktorandským studiem a dvě zaměstnání na částečný úvazek připadaly jednoduché. Na vysoké škole se Gwen smířila se svou ctižádostivostí, kterou pokládala za součást své osobnosti, podobně jako vášeň pro cestování a neúnavnou pracovní morálku. Většina spolužáků se v té době zaměřovala především na získání titulu. Gwen však nikoliv. Plánovala si život jinak. Nikdy si nepředstavovala, že by pracovala pro vládu. Jako studentka předpokládala, že získá vlastní laboratoř a grant pro výzkum národního zdraví. A jednou možná bude mít šanci dostat Nobelovu cenu jako její učitel doktor Isaak Moskor.

Savardová si uvědomila, že Isaaka neviděla téměř čtyři roky. Nikdy New Haven neopouštěl. A ona zřídka kdy našla čas, aby ho

navštívila. Zůstali ve styku po telefonu, psali si maily, ale Isaak nepatřil k lidem, kteří do telefonu rádi povídají, a ještě méně psal dopisy. Gwen se alespoň po profesionální stránce snažila držet krok s Moskorovým bádáním, protože Isaaka mnozí považovali za hlavní osobnost výzkumu antivirových antibiotik. Přestože svou práci přísně tajil, Gwen natolik důvěřoval, že se s ní o své vědecké objevy podělil.

Gwen projížděla oblíbenými místy z dob studií v New Havenu, až dojela do ospalé čtvrti na kraji města, obývané hlavně příslušníky střední vrstvy. Tady žil Moskor. Zastavila u obrubníku před skromným, padesát let starým béžovým bungalovem. Stejně jako bývalá studentská rezidence se ani jeho dům za posledních dvacet let vůbec nezměnil.

Isaak Moskor ji přivítal ve dveřích. Měřil dobrý metr pětadevadesát a vážil tak sto dvacet kilo. Měl hranatý obličej, šikmé čelo a vystouplou čelist, kterou by si člověk spíš představil u profesionálního zápasníka než akademika. Přestože mu táhlo na sedmdesát, chodil stále vzpřímeně a věk jeho mohutnou postavu nijak nepoznamenal. Ačkoli byla Savardová se svými sto sedmasedmdesáti centimetry vyšší než průměrné ženy, Moskor se musel sehnout, aby ji mohl obejmout. Opatrně a neohrabaně ji přivinul k sobě, jako by se bál, že ji svými mohutnými pažemi rozmáčkne. Pouze v těchto intimních chvílích cítila Gwen u svého učitele nejistotu.

Moskor o krok ustoupil a prohlédl si ji od hlavy až k patě. „Porád příliš vyzáblá, ale jinak vypadáš dobře, holka,“ ohodnotil ji s hlubokým jerseyským přízvukem.

Gwen se srdečně usmála a v tu chvíli si uvědomila, jak moc jí ten muž chyběl. „Copak ve svých dvaadvaceti můžu být ještě holka?“

„Pro devětašedesátiletého? Rozhodně!“ Vzhledem k věku a postavě se otočil s překvapivou rychlostí. „Nestůj tam jako přibitá. Pojd' přece dál! Jen pojd'.“

Gwen ho následovala malým vestibulem do obývacího pokoje. Místnost byla stejně prakticky vybavená jako zbytek domu – stály zde dvě starší pohovky, na nich otřepaný přehoz a na zdech viselo pár kreseb s abstraktními výjevy. Gwen věděla, že pro Moskora a

jeho manželku sloužil dům jen jako místo pro spaní a stolování. Žili v laboratoři.

„Kde je Clara?“ otázala se Gwen a uvelebila se na jedné z překvapivě pohodlných pohovek.

Moskor pokrčil rameny. „Kdo ví? Možná v laboratoři. Nebo u naší dcery.“ Napůl se ušklíbl, takže se mu ve tváři objevily hlubší vrásky – první důkaz, že od posledního setkání zestárl. „Tajemstvím našeho jednačtyřicetiletého manželství je hluboká a trvalá vzájemná lhostejnost.“

Gwen se zasmála. „Nechápu, proč s tebou Clara vůbec je.“

Moskor znovu pokrčil rameny. „Patrně proto, že vypadám jako filmová hvězda.“ Posadil se na pohovku vedle Gwen. „Jestli máš po cestě na něco chuť – třeba na pivo, sodu nebo bys něco zakousla, víš, kde je kuchyň. Nic se nezměnilo. Jsem příliš starý, abych někoho obskakoval.“

Když si Gwen uvědomila, jak je žízňivá, vstala a zamířila do kuchyně, v níž s Clarou strávila řadu večerů přípravou jídla. „Dáš si něco?“

„Pivo bych neodmítl.“

Gwen se v minutě vrátila se dvěma otevřenými lahvemi piva. Věděla, že v tomto domě není třeba se obtěžovat se sklenicemi.

„Jak se má právník?“ zeptal se Moskor, sotva se Gwen posadila na pohovku vedle něj.

„Před pár dny se ode mě odstěhoval,“ řekla. „Budeme se rozvádět.“

Moskor přitakal, jako by mu sdělovala, že Peter právě parkuje auto.

„Je to tak pro nás oba lepší, Isaaku.“ Snažili jsme se, ale už dlouho nám to neklapalo. Jsme každý úplně jiný.“

Moskor bezmocně pokrčil rameny. „Podívej, holka: Virům já rozumím, ale lidem ne.“

Gwen se znovu usmála. Bože, jak moc jí chyběl! A přestože se nijak nezajímal o její rodinné záležitosti, ulevilo se jí, že se konečně mohla někomu svěřit. Zatímco se Moskor rozvaloval na gauči, popíjel pivo a málem usínal, Gwen mu vylévala své srdce. Podrobně mu líčila průběh posledních měsíců manželského života, počínaje úva-

hami o neúčinnosti léků podporujících plodnost až po její cestovní plán úmyslně nastavený tak, aby trávila co nejméně času bez manžela.

Když domluvila, nebyla si jistá, zda je Moskor vzhůru. Naklonila se blíž, aby se mu podívala do napůl přivřených očí, ale on řekl: „Rady do života nedávám, holka, vždyť to víš. Ale jedno ti zopakuju: Kromě toho, že jsi moc vyzáblá, vypadáš dobře.“

Gwen cítila, jak z ní spadlo velké břímě. Jako vedoucí vědeckou pracovníci, která občas podávala zprávy přímo prezidentovi, ji ovlivňovalo jen málo lidí. Moskorova slova jí však přinesla potřebnou útěchu.

Protáhl si dlouhé paže nad hlavou. „Doufám, že nejela takovou dálku jen proto, abys mi oznámila, že jsi opět volná,“ prohodil. „Jediný svobodný chlap v mé laboratoři je totiž gay.“

Gwen se usmála. „Oceňuju, že mě vyslechl, Isaaku. Pomáhá to.“

Moskor pokrčil rameny a zatvářil se poněkud rozpačitě.

„Přijela jsem, abych se dozvěděla o tvých posledních výzkumech.“

Napřímil se. Jeho tvář se rozsvítila. „Gwen, vypadá to opravdu slibně.“

Naklonila se blíž a zvědavě zvedla hlavu. „Jakto?“

„Virus s jednořetězcovou RNA, podobný chřipkovému. Nic proti bakteriím. Nemůže se dokonce množit, dokud nenapadne hostitelskou buňku. Ale ať se propadnu, jestli nepředvádí nejsložitější obranný systém, jaký je v přírodě k vidění!“ Moskor najednou ožil – jako sportovec na večírku, kde se téma hovoru změnilo z baletu na fotbal. „S léky, které jsme již vyvinuli, A35321 počínaje a 348 konče, jsme zaznamenali jisté úspěchy u šimpanzů, ale ten mikroorganismus zmučoval tak rychle, že po několika jeho životních cyklech byly přípravky neúčinné.“

Moskor vstal a spěšně odešel z místnosti. Za moment přiběhl zpátky a pod paží držel pořadač. Posadil se na gauč a otevřel složku, která ležela před ním. Objevil se schématický náčrt organické molekuly s rozvětvenou strukturou a několika koncovými kruhovými řetězci. „Tady vidíš originální molekulu A35321. Krásné je, že na rozdíl od většiny antivirotických přípravků není jejím cílem přepis

DNA. Ne. Blokuje přepis ribozomální RNA genů. Jako kdyby někdo zavřel celou fabriku produkující bílkoviny. Bez toho se chřipkový virus nemůže kopírovat. A s infekcí je amen.“ Zhluboka vydechl. „Celá série A35 byla ale špatná. Během několika životních cyklů si mikrob vyvinul perfektní odolnost. Provedli jsme pár úprav, tu jsme rozpojili řetězec, tam zase kousek vsunuli. Ale nakonec jsme se jen snažili vybojovat předem prohranou bitvu. Už jsme prostě nevěděli, jak dál, rozumíš?“

Pak pyšně našpulil rty. „Museli jsme začít od základu. Po pravdě řečeno, je to nápad Clary. Proč to nezjednodušit? prohodila.“ Přeletěl dlaní náčrty a napodobil rozštěpení molekuly na půlky. „Někdy méně skutečně znamená více!“ vyhrkl zvesela. Když otočil na další stránku, objevilo se schéma kompaktnější molekuly. „Seznam se s molekulou A36112. Několik kmenů jsme testovali na primátech, a zatím si nevytvořil žádnou obranyschopnost. Jako by ten malý dáblík netušil, co ho zarazilo.“

„Je to pilulka?“ zeptala se Gwen.

Moskor přítakal. „Používáme dvakrát denně sto miligramů, ale pravděpodobně by jedenkrát denně stačilo.“

„Závisí výsledky na stadiu infekce?“

Moskor se zazubil. „Ach, holka, učil jsem tě dobře, že? Prokletím většiny antivirotických prostředků je to, že pokud nejsou podány včas, tedy v prvních osmačtyřiceti až dvaasedmdesáti hodinách po propuknutí infekce, jsou prakticky neúčinné! Samozřejmě čím dřív je podáme, tím líp, ale zdá se, že A36112 funguje kdykoli v průběhu infekce.“ Zakřenil se od ucha k uchu. „Osmdesáti procentům šimpanzů do čtyřiaadvaceti hodin léčby klesla teplota.“

Gwen, ovlivněná Moskorovým nadšením, vstala a sklonila se nad schématem, jako by představovalo mapu cesty k pokladu. „A co zkoušky na lidech?“

Moskor přítakal. „Chvíli nám trvalo, než jsme probrali etické aspekty a získali potřebná svolení, ale právě začíná první fáze testování na dobrovolnících.“

Gwen přikývla. Věděla, že první fáze neslouží k ničemu jinému než k prokázání, že lék není nebezpečnější než nemoc, kterou má léčit. „Předběžné výsledky?“

„Zatím dobré.“ Moskor pokrčil rameny. „Deset až dvacet procent lidí má průjem jako naše chudinky opice. Ale když podáš cukrové pilulky lidem, deset až dvacet procent jich taky dostane běhavku.“

„Kam bychom se dostali bez placebo efektu? Díky němu i hadí olej působí jako účinný lék.“ Gwen se usmála. „U tohohle výzkumu nemáš žádné sponzory, že?“

Jakmile Gwen dotaz vypustila z úst, uvědomila si, že jak hloupě se zeptala; Moskorovo opovržení farmaceutickými společnostmi hraničilo s nenávistí.

Svraštil čelo až ke kořínkům vlasů. Jeho pohled potemněl. „Jediní paraziti, se kterými pracuju, jsou mikrobiologického původu,“ vysypal ze sebe. „Těmhle mizerům z podniků vyrábějících léčiva naprosto nezáleží na lidech, kterým by náš výzkum mohl pomoci. Podívej se na to, co provedli v Africe. Radši by podpořili genocidu, než aby přišli o zisky z HIV retrovirů. Dělá se mi špatně, jen když o nich mluvím.“

Savardová nesdílela jeho názory, ale pohádali se tolikrát, že tuto otázku nechtěla znovu rozebírat. Jen přikývla. „Vím, jak to vnímáš, Isaaku, ale ve fázi druhé a třetí budeš potřebovat nějaké zdroje...“

„Máme na to fond, dostaneme, co potřebujeme.“

Gwen se naklonila blíž k Moskorovi a položila mu dlaň na ruku. „Můžu ti pomoci.“

Z Moskorovy tváře rázem zmizela zloba a zazubil se. „Federální vláda má zájem na vyvinutí léku proti chřipce?“

„Obzvlášť když z ní udělám věc národní bezpečnosti, Isaaku.“

HARGEISA, SEVERNÍ SOMÁLSKO

Peníze. V zemi bez vlády nebo zákona nahradí peníze obojí, pomyslel si Hazzir Kabaal. Jak dobře mu tady finance sloužily!

Šedý komplex s plechovou střechou, který sestával z dvoupodlažní budovy a jednopodlažní přístavby, by se zvenčí snadno dal zaměnit za skladiště. Nacházel se asi třináct kilometrů od chudinského města Hargeisa v severní části Somálska, hlavního města oblasti zmínané neustálými boji. Vojenští diktátoři, klany, odštěpenci i cizí mocnosti, jako například Etiopie, neúspěšně bojovali, aby nad oblastí získali kontrolu. Výsledek byl takový, že každou ulici ovládala jiná skupina, což by pro někoho, kdo připravuje tajnou partyzánskou operaci, mohlo představovat problém. Kabaal však neměl hluboko do kapsy, což mu umožnilo nad zdejší anarchií vítězit na celé čáře.

Místní vojenské složky zajišťovaly všechny přístupové cesty k budově. Jejich kulomety a granátomety držely zvědavce i šťouraly opodál. Dohlížely také na bezpečnost plynulého provozu neoznačených nákladních vozidel, která převážela laboratorní zařízení a zdravotnické zásoby po nebezpečné cestě z Mogadiša. Protože si jejich řidiči dobře uvědomovali, že veškerý pohyb v Somálsku je ze vzdušného prostoru monitorován americkými satelity, jezdili vždy po téže cestě a stejným tempem jako vozy s léky a ostatní zásobovací auta v oblasti. Bezpečnost komplexu zajišťovali Kabaalovi muži – vycvičení egyptští bojovníci, kteří měli mnohem lepší výstroj než somálská milice. Egypťané byli navíc věrní Bratrstvu a člověku, který je pečlivě vybral – tedy majoru Abdulovi Sabrimu.

Kabaal, v tradičním hábitu, dohladka oholen a v pouštních botách za šest set dolarů, zamířil ke vchodu, aby se setkal s doktorem

Anwarem Azizem a majorem Abdulem Sabrim. Opět si uvědomil, jak dobře v případě těchto dvou mužů zvolil. Této velmi nesourodé dvojici se podařilo proměnit deset let opuštěný starý vojenský nemocniční komplex v utajenou funkční laboratoř.

Malý a podsaditý doktor Aziz měl kulatou nevýraznou tvář, malá obrýlená očka a krátce přistřiženou bradku. Z energické chůze tohoto padesátiletého jordánského mikrobiologa, z dokonale nažehleného pláště i všeho ostatního na první pohled vyzařovala preciznost.

Major Sabri stál mlčky za Azizem. Ve srovnání s vědcem působil svým mluveným projevem i pohyby poklidně až apaticky. Navzdory prostému tradičnímu hábitu budil respekt. Byl vysoký, svalnatý a měl velký obličej s jemnými, téměř ženskými rysy, které zvýrazňovaly světle modré oči – pro Araba velmi neobvyklé. Kabaal si při pohledu na Sabriho vždycky vybavil jeho minulost. Jako člen speciální jednotky egyptské armády se Sabri účastnil řady akcí, bojoval převážně v rodné zemi proti islámským rebelům. I přes vysoké utajení těchto operací se Kabaalovi doneslo, že Sabri svěřený úkol splní za všech okolností, čímž se stal legendou. Poté, co ve čtyřiceti letech z neznámých důvodů odešel z armády, Sabri začal běžně spolupracovat s lidmi, kteří kdysi patřili k jeho úhlavním nepřátelům.

Ačkoli Kabaal věděl, že Aziz i Sabri jsou zbožní věřící, neměl velké iluze o jejich motivech; Aziz byl především vědec a Sabri zase voják. Operace oběma umožnila realizovat jejich zájmy, Kabaala však motivy nezajímaly; záleželo mu jen na loajalitě a na výsledcích.

Po krátké výměně zdvořilostí Aziz a Sabri provedli Kabaala zařízením. Začali v hlavní budově ve druhém poschodí, kde se dříve rozprostíralo prostorné otevřené nemocniční oddělení, nyní rozdělené na řadu kanceláří a skladů. Když došli až k uzamčeným kovovým dveřím, Aziz na ně ukázal baculatým prstem a řekl: „Vyhodnocování subjektů.“ Kabaal nepotřeboval další vysvětlení, aby pochopil, co se za nimi děje.

Všichni tři sestoupili po několika schodištích, vyšli ze schodišťové šachty a odtud pokračovali malou chodbou do velké otevřené laboratoře v přízemí přístavby. V místnosti panoval čilý ruch. Veškeré osazenstvo bylo v pohybu. Nikdo se ani nezastavil, aby přivítal

hosty. Technici v bílých pláštích pracovali u počítačů a u pracovních pultů. Ostatní v ochranných rouškách protahovali paže v dlouhých oranžových rukavicích skleněnými otvory, aby mohli manipulovat s testovacími trubičkami a kontejnery, aniž by riskovali nákazu.

Kabaal následoval Azize po virologické laboratoři a snažil se vstřebat množství informací a vysvětlení, kterým zcela nerozuměl. Přesto na něho technologický pokrok, který zajistily jeho peníze, zapůsobil příjemně až opojně. Odstředivky, mrazicí boxy, inkubátory, laboratorní stanice se skleněnými průduchy a počítače byly všude, kam jen pohlédl. Kabaal cítil, že cíl je blízko. V duchu Alláhovi poděkoval, že si jej vybral pro tak důležitou misi.

Po ukončení prohlídky se opět sešli v Azizově kanceláři ve druhém patře. Kromě dřevěného pracovního stolu a křesel, dvou polic s lékařskými zprávami a koberečku na modlení, který zabíral malou část kachlíkové podlahy, byla místnost prázdná. Aziz trval na tom, aby Kabaal zaujal místo u stolu. Vědec mu odsunul křeslo, Sabri zůstal stát.

Hazzir Kabaal prstem ukázal na minikomplex budovy. „Doktore, majore, tím, co jste vytvořili, jste na mě velmi zapůsobili.“

Sabri nepřítomně přikývl, zatímco Aziz zíral na desku stolu. Pokrčil rameny, jako by ho Kabaalova chvála uvedla do rozpaků, nebo mu to naopak bylo lhostejné.

„Jak probíhají experimenty?“ otázal se Kabaal.

„Dosud velmi slibně, Abu Lahabe.“ Aziz nazval Kabaala arabským čestným titulem, který doslova znamená Otec plamenů.

„Slibně?“

„Naše zařízení postačilo k tomu, abychom virus uchovali,“ vysvětlil Aziz, aniž zvedl oči od stolu. „Originální vzorky séra z Asie neztratily nic ze svého infekčního potenciálu.“

Kabaal pokrčil rameny. „Promiňte, doktore. Jakého séra?“

„Sérum je to, co zůstane v krvi, jakmile z ní odstraníte buňky a faktory umožňující její srážlivost, Abu Lahabe,“ vysvětlil Aziz. „Dosud jsme injekčně podali osmi subjektům sérum původního čínského pacienta.“

„Subjektům,“ zopakoval Kabaal, přestože si uvědomil, že tím Aziz míní své vlastní muže. „A?“

„Všichni byli infikováni.“

„Kolik jich zemřelo?“

„Dva.“

Kabaal vážně pokýval hlavou. „A co ti ostatní?“ zeptal se, aby zahnal veškeré pochybnosti.

„Čtyři se zcela uzdravili. Abych řekl pravdu, třem z nich se mírně zvýšila teplota, jinak pocítili jen silnější nachlazení. Dva další stále vykazují symptomy, ale začínají se uzdravovat.“

Kabaal se opřel v křesle, aniž si všímal tlaku šroubů do zad. „Takže ten virus zabíjí pětadvacet procent infikovaných?“

Aziz prudce zvedl hlavu a pohlédl Kabaalovi do očí. „Nemáme dost vzorků, abychom to mohli tvrdit s jistotou. Kromě toho máme zúžený výběr – infikovali jsme pouze zdravé muže ve věku sedmnácti až devětadvaceti let. Nevíme, jaký by měl virus vliv na zbytek populace.“

„Samozřejmě, doktore,“ mávl Kabaal nad jeho slovy rukou. „Ale můžeme říct, že počáteční hodnoty ukazují, že jeden ze čtyř mladých dospělých na tuto infekci zemře.“

„Tohle jsou zatím velmi předběžné výsledky,“ vyhýbal se Aziz přímé odpovědi.

„Neměli jste žádný problém infekci rozšířit krví,“ podotkl Kabaal, „ale co vzduchem? Infekce...,“ snažil se najít vhodná slova.

„Kapénková infekce,“ nabídl Aziz.

„Přesně,“ řekl Kabaal.

„Není to virus neštovic,“ povzdechl si Aziz téměř zklamaně. „Klasifikoval bych jej jen jako mírně nakažlivý.“

Kabaal se odlepil od opěrky a předklonil se. „Můžete ho nějak zdokonalit, doktore Anware?“

Aziz si začal kousat spodní ret a uvažoval. „Vybrali jsme jeden vzorový případ člověka, který měl symptomy infekce už druhý den a podle našeho odhadu měl v té době virus nejvyšší účinek...“ Kabaal pokrčil rameny a Aziz vysvětloval dál. „Tohoto muže jsme na třicet minut uzavřeli ve větším výtahu s dalšími deseti subjekty. Po třech dnech vykazovali známky infekce jen dva z nich.“

„Chvála Alláhovi,“ usmál se Kabaal.

Aziz se zamračil. „Ale kdyby to byl virus pravých neštovic, všichni, kteří vůči němu nejsou imunní, by je dostali.“

Kabaalův úsměv se rozšířil. „To stačí, doktore.“

Aziz přitakal, ale z jeho malých očí se dalo stále vyčíst zklamání. Statistika ho neuspokojila.

Ozvalo se zaklepání a za moment se ve dveřích objevil svalnatý Malajec ve volném bílém hábitu se zdobným zeleno-zlatým *kopiahem*, tradičním malajským kloboukem, na hlavě.

„Ach, Ibrahim Sundaram, vítej, vítej,“ řekl Kabaal a vstal, aby mladíka přivítal srdečným potřesením ruky.

Aziz znovu kývl na Kabaala a pak prošel kolem Sundarama, aniž ho pozdravil.

Kabaal položil ruku na Malajcovo rameno. „Pojď, projdeme se,“ prohodil. Čekal, až Sabri dojde k nim, a pak opustili místnost.

Sešli ze schodů a zadními dveřmi vyšli do zaprášeného horkého dne. Kabaal pokynul ostatním, aby se skryli ve stínu, který jim skýtal plechová stříška. Zklamalo ho, jak málo útěchy před rovníkovým vedrem stín nabídl, ale chtěl si popovídat venku a toto místo se mu zdálo stejně vhodné.

Kabaal a Sabri stáli vedle sebe těsně pod okrajem stříšky proti Sundaramovi, který se zády téměř dotýkal zdi. „Chtěl jste mě vidět, Abu Lahabe?“ otázal se Malajec dokonalou angličtinou.

„Chtěl jsem ti poděkovat, Ibrahim,“ odpověděl mu Kabaal s přízvukem, který se anglickým studentkám z londýnské Vysoké školy ekonomické zdál tak neodolatelný. „Bez tvé pomoci by se tohle neuskutečnilo.“

Muž, který sám převezl virus z Číny do Afriky, pokorně pokrčil rameny. „Byl jsem jen kurýrem. A bez mého dobrého přítele Farouka Aliho bych neměl žádnou šanci na úspěch.“

„Jistě, jistě, statečný Farouk,“ zaznamenal Kabaal s vážnou tváří. „Co se mu stalo?“

„Nakazil se dřív, než jsme se dostali na čínskou hranici. Zdálo se příliš riskantní překročit ji s Faroukem, který měl příznaky nemoci.“ Sundaram upřel oči k zemi. „Zastřelil jsem jeho i čínského trhovce, než jsem odtud odjel. Farouk zemřel jako mučedník.“

„Chvála Alláhovi,“ podotkl Sabri tiše v arabštině.

„Čestná smrt,“ řekl Kabaal. Přimhouřil oči a pohlédl na Sundarama. „A ty, Ibrahim? Jak se cítíš?“

Sundaram kopl špičkou boty do vyschlé země. „Lépe, Abu Lahabe. Mnohem lépe.“

„Jaké to bylo?“ otázal se Kaabal.

Sundaram chvíli zvažoval otázku, ale pak opět zvedl oči. „Když mi bylo třináct, onemocněl jsem při práci na otcově farmě malárií. Většinu dne jsem se cítil fajn, ale dvakrát za den mi vyskočila teplota a trpěl jsem nesnesitelnými bolestmi. Připadal jsem si tak slabý, že jsem nedokázal zvednout skleničku, abych se napil vody. Ted jsem se tři dny cítil podobně, ale pořád. Byl jsem si jistý, že umřu. Ale pak nemoc zmizela rychleji, než se objevila. Už je mi opět dobře.“

„Jsem rád, že jsi v pořádku, Ibrahim,“ reagoval Kabaal.

Sundaram se usmál. Pak se zachechtal. Byl to nakažlivý smích. Brzy se připojil Kabaal. Sabri je nezúčastněně pozoroval.

Když se Kabaal přestal smát, položil další otázku: „Jak jsi na tom s arabštinou?“

Sundaram pokrčil rameny. „Mluvím několika jazyky, ale nerad přiznávám, že moje arabština není moc dobrá. Umím si číst v Koránu, ale mám problém s konverzací.“

„Škoda,“ povzdechl si Kaabal. „Většina mužů tady hovoří jen arabsky.“

Sundaram přitakal.

„Tvůj pobyt ve východní Africe je tudíž velmi podezřelý,“ oznámil mu Kaabal. „Nezapadáš sem, chápeš?“

„Samozřejmě,“ řekl Sundaram.

„Kdyby tě viděl nesprávný člověk, mohl by si všechno domyslet,“ pokračoval Kabaal. „A víš, co lidi namluví. Dokonce i vlastní.“

„Je to nevyhnutelné,“ přitakal Sundaram.

Sabri couvl o několik kroků dozadu, až stál na slunci.

„Nikam to nevede,“ souhlasil Kabaal a snažil přesvědčit sám sebe víc než mladíka stojícího před ním. „Tato operace je velmi křehká. Nemůžeme si dovolit nejisté konce.“

Sundaram rozpráhl náruč. „Je to v božích rukou.“

„Což je někdy právě nejhorší,“ řekl Kabaal. Ohlédl se přes rameno, kývl na Sabriho a otočil se k Sundaramovi. „Bude to mučednická smrt.“

„Mučednická smrt,“ zopakoval Sundaram s přesvědčením.

„Čeká na tebe ráj,“ prohodil ještě Kabaal a pár kroků od Sabriho ustoupil.

Major vytáhl zpod svého hábitu poloautomatickou pušku. Jediným rozvážným pohybem zvedl paži a namířil na Sundaramovu tvář. Vystřelil.

Malajcova hlava narazila na zeď komplexu. Chvilí se nepohnul, ale pak se mu podlomily nohy a svezl se na zem. Jeho klobouk se odkutálel a za ním se táhla krvavá stopa.

Kabaal pohlédl na nehnutě stojícího Sabriho. Ve tváři neměl žádný výraz – jako by byl z vosku. Zíral do majorových ledových očí a měl co dělat, aby se neotřásl. Doposud nikdy nebyl svědkem vraždy, ale především si uvědomil, že se právě dívá na jednoho z nejděsivějších lidí, s jakými se kdy setkal.

MĚSTO T'IAJ-KUAN, PROVINCE KAN-SU, ČÍNA

Město T'iaj-kuan pojmenovali po kusu zdi. Nikoli však bezvýznamné, nýbrž Velké čínské zdi. Ve čtrnáctém století byl t'iaj-kuanský průsmyk s pevností její nejzápadnější částí. Impozantní stavba se kdysi nazývala První a nejvýznamnější průsmyk pod nebesy.

Haldane si všechno tohle přečetl v průvodci, který se snažil studovat mezi záchvaty nevolnosti a nervózními řečmi McLeoda při turbulencích v letadle Čínských aerolinek. Když zezelenal natolik, že nemohl číst, hloubal nad tím, jak málo se ví o ARCS. Uvažoval, že bude potřeba epidemiologická hradba podobná Velké čínské zdi, aby viru zabránili v šíření do provincie Kan-su.

Po třináctihodinovém letu z Ženevy celý tým Světové zdravotnické organizace – Milly Yuenová, Helmut Streicher, Duncan McLeod a Noah Haldane – konečně přistál na letišti ve městě T'iaj-kuan. Vítala je skupina úředníků a vojenského personálu obtěžkaná dary – květinami počínaje a mistrovskými díly místních řezbářů a hedvábím konče. Všichni se usmívali a tvářili se vděčně. Ostrý kontrast k mrazivému přijetí, kterého se Haldanovi dostalo při posledních návštěvách Číny po vypuknutí SARS. Jak je Jean Nantal ujistil, čínská vláda změnila politiku utajování a zapírání, když se SARS přehnal provincií Kuangdong.

Po překotném seznamování, potřásání rukou a úklonách odvedli čínští vedoucí představitelé tým Světové zdravotnické organizace z terminálu do limuzíny, která čekala uprostřed řady doprovodných vozidel. Po obou stranách plápolaly vlajky Spojených národů. Procesí vedly z letiště policejní motorky s majáky.

Haldane a McLeod seděli zády k řidiči proti Yuenové a Streicherovi na zadním sedadle. McLeod ukázal oknem na motocykly po obou stranách vozu. „Sakra, kdy mě korunovali?“ okomentoval situaci.

Yuenová se zahihňala, ale Streicher si jen povzdechl. „Doktore McLeode, musíš si ze všeho dělat legrácky?“

„Ze všeho ne, Helmut.“ McLeod si promnul zrzavý knír. „Ale copak ti nepřipadá trochu zvláštní, že tady máme zkoumat mor a dostane se nám uvítání, jako bychom byli Spice Girls..., než odešla Ginger?“

„Ginger?“ zamračil se Streicher ohromeně.

„Pokud si ho nebudeš všímat, Helmut, nakonec toho nechá,“ poradil mu Haldane. Ukázal z okna. „Duncan má v něčem pravdu. Vláda z toho dělá velké show.“

McLeod se natáhl v přepychovém koženém sedadle. „Ale zas na druhou stranu jim setsakra dlouho trvalo, než nám projeví uznání, jaké si zasloužíme.“

„Proč teď?“ zeptala se Milly tiše, aniž se někomu podívala do očí.

„Přesně,“ přikývl Haldane. „Minule jsme byli vyvrhelové a teď jsme hrdinové. A zatím nemáme žádné zásluhy.“

McLeod pokrčil rameny. „Místní vědí, že se brzy ocitnou v centru pozornosti. Připravují se na ten cirkus.“

Haldane nepřítomně přikývl. „Jo, to dává smysl.“

Streicher upřel na Haldana své šedomodré oči. „Ale přesvědčen o tom nejsi,“ podotkl.

„Jsem rozený skeptik, pokud jde o jednání vlád,“ pokrčil Haldane rameny. „Kdykoli je vidím natahovat červený koberec, napadá mě, jestli nemá zakrýt nějaké svinstvo.“

McLeod se zasmál a plácl rukou o sedadlo vedle sebe. „Haldane, ty jsi ale cynik! Tvůj způsob myšlení se mi přesto líbí.“

Kolona projížděla ulicemi města T'iaj-kuan. Jejich řidič se choval jako průvodce, povídal jim o historii, geografii a sdělil jim místní politické drby. Yuenová tlumočila.

T'iaj-kuan s necelými dvěma sty tisíci obyvatel byl na čínská měřítká malým městem. Moderní centrum vystavěné v šedesátých

letech reprezentovalo místní ocelářský průmysl. Výsledkem byla šedivá uniformita komunistické výstavby z vrcholných dob kulturní revoluce. Chybělo mu bohužel etnické kouzlo chrámů, paláců a jiných památek starobyklých čínských měst, která dosud Haldane viděl.

Po deseti minutách jízdy centrem začala být scenérie tak fádni, až měl Haldane pocit, že se pohybují v kruhu. Právě když se McLeod pokusil toto podezření vyslovit nahlas, limuzína zastavila před hotelem s názvem Čínská zeď. Haldane vystoupil z vozu a najednou se cítil nesvůj. Netušil, zda je to způsobeno šedivými mraky, deprimujícími téměř stejnými budovami nebo příznakem nespecifikované epidemie, který visel ve vzduchu.

Když vstoupil do nemastného neslaného vestibulu, uvědomil si, co se mu zdá tak divné – nedostatek lidí. Jistě, je chladný nedělní večer ve vzdálené provincii, ale jsou přece v Číně – nejlidnatější zemi světa. Během krátké přestávky na letišti v Pekingu Haldane zažil dusivé zácpy na vlastní kůži. Nyní, ani ne v osm hodin, Tiaj-kuan působil jako město duchů. Rozruch kolem jejich příletu mu najednou dával smysl. Uvítací výbor se nepokoušel zapůsobit na delegáty Světové zdravotnické organizace, ale spíš na místní obyvatele. Podle vyliďněných ulic to byl patrně zbytečný pokus, usoudil lékař.

Po dalších úsměvech a potřásání rukou v hotelovém vestibulu se celý tým rozprchl do svých pokojů. Ač byly tiché a čisté, připadaly jim maličké a na tříhvězdičkový hotel mizerně osvětlené. Haldane musel s McLeodem souhlasit, když Skot zařval do chodby: „Nějaký vydavatel průvodců musel být při rozdávání hvězdiček hodně štědrý!“

Haldanův pokoj v sedmém poschodí skýtal výhled na náměstí, které bylo stejně opuštěné jako okolní ulice. Přestože vypadalo mnohem lépe než vše ostatní, co mohli zahlédnout okny limuzíny, Haldane o scenérii nejevil zájem a zamířil k telefonu na nočním stolku.

V Marylandu bylo o třináct hodin méně než v Číně. Než ho operátor spojil, bylo u něj doma zhruba sedm ráno.

Anna zvedla sluchátko po druhém zazvonění. „Haló?“ ozvalo se a v telefonu zapraskalo.

„Ahoj, Anno, to jsem já. Dorazil jsem do Číny,“ řekl Haldane a slyšel svůj hlas jako ozvěnu.

„Ach, Noahu,“ podotkla monotónně. „Všechno v pořádku?“

„Jo. Nevzbudil jsem tě, že?“

„Ne,“ odpověděla tiše. „Už jsem chvíli vzhůru.“

Haldane věděl, co to znamená. Za normálních okolností Anna i Chloe ráno vspávaly. „Ouško?“

„Ano. Kolem třetí v noci se připlížila do naší postele, ale znáš to.“

Znal. V jejich domě to nebylo nic neobvyklého.

Položil se na tvrdou cizí matraci a vybavil si Annu v jednom ze svých triček, které na ní vypadalo jako noční košile, schoulenou na velikém letišti s dcerou stulenou v náručí. Holčička se jistě celou noc vrtěla, vzlykala a potila a navzdory tylenolu nenacházela útěchu. A Anna nehnutě ležela vedle ní, objímala ji a šeptala do ouška uklidňující slůvka.

Tato představa v něm vyvolala pocity viny. Náhle si připadal osaměle. „Můžu s ní mluvit?“ zeptal se.

Ozval se šramot, pak oddechování a posmrknutí. „Chloe?“ vyhrkl.

„Ahoj, tati!“ Slyšel, jak dcerka mluví přes nos.

„Jak ti je?“

„Bolí to, tati,“ vzlykla.

„Ach, zlatíčko, já vím. Kéž bych tam mohl být s tebou. Moc mi chybíš.“ Když neodpovídala, dodal: „Brzy zas přijedu domů.“

„Na snídani?“ ožila.

„Ne, Chloe,“ povzdechl si. „Ale hned jak to půjde. Mám tě moc rád.“

„Ahoj, tati,“ rozloučila se a Haldane zaslechl žuchnutí odloženého sluchátka.

Po chvíli se ozvala Anna. „Vyvolal jsi u ní první úsměv po delší době,“ prohlásila vlídně.

„Kéž bych ho mohl vidět,“ podotkl.

Bez odpovědi.

„Jak se cítíš ty?“

„Trochu osaměle.“ Zaváhala. „A hodně zmateně.“

Haldane se posadil na postel a stiskl sluchátko pevněji. „Ještě sis to nerozmyslela, že?“

„Ne tak docela.“

Oba zmlkli. Haldane v ten okamžik pocítil každičkou mříž z těch dvanácti tisíc, které je dělily.

V duchu si vybavil scénu v obývacím pokoji, která se odehrála před několika měsíci. Po týdnech vyhýbavých odpovědí Anna vyčkala, až její matka odpoledne odvede Chloe, a sedla si s ním, aby si promluvili.

Haldane se posadil vedle ní na gauč, užíval si vzácné důvěrné chvíle, když mu hladila ruku svou dlaní. Přišlo to nečekaně.

Před přiznáním se rozplakala. On seděl mlčky, mačkal jí ruku – nikoli snad aby ji podpořil, nýbrž v naprostém šoku, zatímco mu ona vyprávěla o Julii, svobodné zubní lékařce, která žila v sousedství, o jejich přátelství, které přerostlo v romantický vztah. Haldane na to nepohlížel jako na lesbickou lásku; věděl, že Anna měla ještě na škole dvouletý románek se svou spolubydlicí. Při prvním setkání s atraktivní sousedkou s krátkými hnědými vlasy a uhrančivými hnědými očima Haldane vycítil, že je pravděpodobně lesbička, ale nikdy nepojal podezření, že by s tím manželčina náladovost a odtazitost nějak souvisela.

Zatímco Anna se střídavě omlouvala a podávala mu různá vysvětlení, on to odpoledne neřekl skoro nic. V dalších dnech však o tom mluvil ustavičně. Nestál o projevy lítosti, které nabízela, ani sexuální útěchu, kterou u něho hledala. Chtěl záruky. A zatímco Anna tvrdila, že s Julií přerušila veškeré styky, nemohla mu poskytnout to, co požadoval: ujištění, že všechno skončilo. Naopak přiznala, že je miluje oba.

Lupnutí v telefonu ho opět vrátilo do skutečnosti. Zhluboka se nadechl. „Setkala ses s ní od té doby, co jsem pryč?“ zeptal se. Julii nenazýval jménem.

„Ne,“ odpověděla nejistě. „Ne osobně.“

„Ale pravidelně s ní mluvíš?“ vybafl dřív, než mohl svá slova vzít zpět.

„Posílá mi e-maily.“

Haldane musel potlačit nutkání sluchátko rozmáčknout v ruce. „A ty jí odepisuješ?“

„Jsou to básně, Noahu. Krásné.“ Chvilí mlčela. „Ano, odepisují ji.“

Polkl. „Anno, já chci, abys s tím přestala.“

„Já vím,“ špitla sotva slyšitelně.

Haldane zaslechl pláč jejich dcery. „Asi by ses měla postarat o Chloe.“

„Dobře,“ řekla. „Noahu, slib mi, že tam budeš na sebe opatrný. Prosím.“

„Sbohem, Anno.“

Ležel na posteli, zíral do stropu a rozebíral v duchu poslední rozhovor o ničem i všechny předcházející. Znovu si připadal ztracený a nebyl si jistý, jak se vyrovná s rozpadající se rodinou. Pomyslel na dceřino trápení s dalším zánětem ucha. Opět nemohl být nablízku a utěšovat ji. Představil si svou manželku. Její velké hnědé oči, křehký úsměv. Obrovské tričko, které jen naznačovalo hebké a vnímavé tělo pod ním. Navzdory smíšeným pocitům si uvědomil, jak je vzrušený. Toužil vidět její tvář, vdechovat vůni jejích vlasů a držet ji v náručí.

Rychle myšlenky zaplašil, vyskočil z postele a otevřel svůj laptop. Na obrazovce se objevily údaje týkající se syndromu akutního respiračního kolapsu. Ručně si dělal poznámky z dokumentů, grafů a tabulek, až se mu podařilo ponořit se do světa ještě chaotičtějšího, než je jeho vlastní.

Druhý den se tým vědců rozdělil. Streicher s Yuenovou si šli prohlédnout místní laboratoř, zatímco McLeod a Haldane zamířili do přední linie bitvy proti ARCS.

Když před hotelem nasedali do neoznačeného vládního sedanu, Haldane zahlédl několik prvních t'iaj-kuanských obyvatel v rouškách přes obličeje. Připomnělo mu to tytéž scény jako při SARS.

„Lidé panikaří,“ vysvětlil jejich překladatel a průvodce z předního sedadla vozu.

„Jsou velmi vnímaví,“ opáčil McLeod ze zadního.

Projeli městem povolenou rychlostí a pokračovali na jih.

„Noahu, musím ti říct, že se mi tenhle virus nelíbí,“ prohlásil McLeod.

Haldane se zasmál. „Jsi předpojatý vůči všem mikroorganismům?“

„Ani ne, ale tenhle se mi fakt nelíbí.“

Haldanovi zmizel úsměv z tváře. „Pročpak?“

„Krátká inkubační doba. Rychlé selhání plic u jinak zdravých jedinců. Zápal plic s krvácením... Připomíná mi jen jediný, které jsem viděl už dřív.“

Haldane zavrtěl hlavou. „Duncane, tohle není Ebola.“

McLeod přitakal. „Já vím, a je to škoda.“

„Cože?“

„Ebola je milosrdný a čistý zabiják.“ McLeod obdivně kývl hlavou. „Zabíjí všechno, co mu přijde do cesty. Kdyby tohle byla Ebola, měli bychom několik set mrtvých farmářů a velmi lacinou půdu na prodej, ale nemoc by se zahubila sama, protože by neměla dost nových obětí.“

Haldane přitakal, protože pochopil McLeodovu logiku. „Kdežto ARCS zabije jen menšinu svých obětí a virus se může množit a šířit se dál.“

„A to hodně rychle.“

„To ještě musíme určit,“ řekl Haldane, třebaže nebyl přesvědčen o pravdivosti vlastních slov.

Auto zpomalilo a zabočilo u hlavní silnice na příjezdovou cestu k oblastní nemocnici. Projeli dvěma kontrolními místy, která obsluhovali maskovaní vojáci, a zastavili na šterkem sypaném parkovišti před budovou. Když Haldane a McLeod vyskočili z vozu, zachumlali se před vlezlým mrholením do svých bund a rychle vykročili ke vchodu.

Jakmile se podrobili vnitřním bezpečnostním opatřením, byli uvedeni do šatny. Haldane už se oblékal do tolika ochranných oděvů, že teď neměl důvod ke znepokojení. Spíš se mu ulevilo, že se ocitl daleko od ustrašených pohledů lidí v rouškách, které potkal na ulici.

Drobný, ale podsaditý překladatel uvedl oba specialisty do nemocniční místnosti ve druhém patře. Haldana překvapilo, že její dveře jsou uzamčeny. Museli počkat na člena ochranky, aby je pustil dovnitř. „Proč ta ochranka?“ otázal se vědec překladatele.

Ten promluvil se strážcem a pak se otočil k Haldanovi. „Ti lidé mohou být stále kontaminováni,“ řekl hlasem tlumeným rouškou. Ukázal na strážce, který odemykal. „Nechtějí nic riskovat.“

Když vstoupili dovnitř a dveře za nimi byly opět uzamčeny, ocitli se ve vybíleném nemocničním pokoji bez oken. Dvě lůžka se skrývala za zataženými závěsy. Na opačné straně místnosti seděli naproti sobě na lůžkách dva muži v maskách, rukavicích a koupacích čepicích. Hráli *mahjong* s malými kostkami připomínajícími domino.

„Proč jsou stále tady?“ ukázal McLeod na dva zdravě vypadající muže.

„Mohou být ještě kontaminováni,“ odpověděl překladatel.

„Být infikováni,“ opravil ho Haldane bezmyšlenkovitě. Mávl na oba muže, kteří kývli na pozdrav, a pak se zeptal, kdy onemocněli.

Překladatel s pacienty několik minut hovořil v rodné mandarínské čínštině.

„Sleduj ho,“ řekl McLeod a netrpělivě přešlapoval z nohy na nohu. „Tohle jsem viděl tlumočníky dělat už tisíckrát. Bude se s nimi dohadovat půl hodiny, pak se otočí a jen odpoví ,ano‘ nebo ,ne‘.“

Haldane se stal svědkem podobných scén, ale v tomto případě se McLeod mylil.

„Oba muži pocházejí ze stejného města asi osmdesát kilometrů severně od T'iaj-kuanu,“ vysvětlil překladatel. „Před sedmi dny Xi-ang dostal horečku. Během dalšího dne se přidal kašel a pak velmi, velmi onemocněl. Kyslík nepomáhal. Dusil se vlastními hleny.“ Přiložil si obě dlaně k hrdlu a pantomimicky předvedl kašel. „Lékař z města zajistil, aby Xiang převezli sem, ale jeho manželce oznámil, že mu to zřejmě nepomůže. Tady v nemocnici ho naši lékaři připojili na dýchací přístroj a po třech dnech se jeho stav zlepšil.“ Překladatel vystřelil prstem do vzduchu, aby naznačil rychlost jeho náhlého uzdravení. „Teď musí ještě dva dny počkat, dokud mu lékaři nesdělí, že v sobě nemá infekci.“ Překladatel pyšně kývl hlavou a pohlédl na Haldana.

Haldane se zachechtal a přitakal. „A ten druhý muž?“ optal se.

„Tan,“ sdělil překladatel a ukázal na štíhlého, vysokého muže. „Taky onemocněl asi před týdnem. Ale vůbec ne tak jako Xiang. Měl

jen silný kašel, ale...,“ odmlčel se. „Tanova sestra na virus zemřela před třemi dny.“

„Prosím, vyřídíte mu, že nám to je líto,“ řekl Haldane.

Překladatel chvíli s Tanem hovořil. Ten zvedl ruku a mávl na Noaha, čímž ho zmátl.

„Chceme jim položit pár otázek ohledně nemoci,“ oznámil McLeod tlumočnickovi.

Zajímaly je první symptomy infekce. Ani jednoho z pacientů nebolelo v krku. Vše začalo náhlou horečkou, slabostí a po několika hodinách se přidaly ukrutné bolesti svalů, kašel, potíže s dýcháním a kolaps.

Haldane už slyšel dost, aby pochopil, že ARCS je děsivý. Zasa-
hoval rychle. A tvrdě.

Poděkovali pacientům za jejich čas a překladatel zabušil na dveře. Strážce je opět propustil a oni zamířili po schodišti do čtvrtého patra. Haldane se musel ve svém objemném gumovém obleku cestou dvakrát přidržet zábradlí.

Ve čtvrtém patře skupinka prošla dalšími vzduchotěsnými dveřmi. Přestože Haldane neuměl číst čínské znaky, podle čilého ruchu usoudil, že se ocitli na jednotce intenzivní péče. Nebyla tak moderní a lesklá jako severoamerické nebo evropské, ale panoval tu stejný spěch. Možná větší než jinde.

Po konzultaci se sestrami je tlumočnick odvedl do jednoho ze zavřených pokojů. Jeho dveře však nebyly uzamčeny. Jakmile vešli, Haldane pochopil proč. Pacient se nikam nechystal, snad jen do márnice.

Když se přiblížili k jeho lůžku, překladatel vysvětlil: „Je to doktor Zhao Fung.“

„Jaký doktor?“ zeptal se McLeod.

Haldane však odpověděl dřív než překladatel. „Je z města. Právě on přijal ve své ordinaci ty dva pacienty, s nimiž jsme před chvílí mluvili.“

Tlumočnick přitakal.

„Krucí!“ vyletělo z McLeoda. „Netvrdili nám, že nedošlo k na-
kažení personálu?“

Překladatel mávl rukou navlečenou do rukavice. „V žádné nemocnici ve městě. Jen... jen na klinice, kde pracoval. Dodržel všechna bezpečnostní opatření, ale...“

Haldane zamyšleně přikývl. Uvažoval o kolegovi doktoru Franku Bertullim, jenž zemřel na SARS v podobném pokoji v Singapuru, ačkoli neporušil žádná doporučená opatření. Vzpomněl si, jak Bertulli vtipkoval, že mu matka domlouvala, aby šel na studia medicíny, protože se domnívala, že to je bezpečnější než práce u policie, což by byla jeho druhá volba. V obou případech, tedy Bertulliho i Funga, se virům podařilo obejít ochranná opatření. Nakonec se ukázalo, že medicína je velmi nebezpečná.

Doktor Fung vypadal starší než na padesát. Jeho mrtvolně bledá tvář byla oteklá a pohmožděná. Mokvající rty měl zduřelé kolem trubice vsunuté do úst a napojené na ventilátor plic. V průsvitné plastové trubičce byly vidět zkrvavené hleny, které se posouvaly s každým vdechem a výdechem jako kousek papíru uvězněný v hadici vysavače. Ochablé paže byly samá modřina. Od hrudníku dolů zakrývala jeho tělo přikrývka, avšak Haldane věděl, že podobné podlitiny má po celém těle. Jasná diagnóza: porucha krevní srážlivosti vyvolaná virem.

Haldane zažíval tytéž pocity bezmoci jako v Singapuru. Místní specialisté udělali všechno, co mohli, aby svého kolegu zachránili. Když teď stál u postele v gumovém obleku, připadal si trapně – jako nějaký vlezlý čumil, který civí na smrtelnou autonehodu. Ubohému lékaři již neuměl pomoci. Mohl se jen pokusit ochránit ostatní, aby nešli stejnou cestou.

Už viděl dost. Otočil se a vyrazil ke dveřím. McLeod s tlumočnickem ho následovali. Dokonce ani McLeod cestou do šatny, kde na ně při sprchování dohlíželi strážci, aby nedošlo k porušení některého dekontaminačního kroku, nepromluvil.

Když se oblékli, tlumočnické je odvedl do střízlivé šedivé kanceláře v přízemí, která voněla bylinkovým čajem. Zástupce ředitele nemocnice doktor Ping Wu vyskočil od stolu a šel je přivítat. Muž ve středním věku měl na nose brýle se silnými skly a na sobě běloškvoucí plášť. Oběma kolegům sahal asi k prsům.

Překladatel je seznámil a droboučký správce promluvil na oba angličtinou s mírným přízvukem. „Moje angličtina je špatná, ale myslím, že to zvládnú,“ řekl s typickou orientální pokorou. „Studoval jsem na Kalifornské univerzitě v Los Angeles.“ Mávl na tlumočnicka, a ten se otočil a opustil místnost.

Haldane a McLeod se posadili ke stolu proti doktoru Wuovi. „Velice se omlouvám, pánové. Ředitel, doktor Huang, je v hlavním městě provincie Lanzchou – podává hlášení guvernérovi. Velmi se s vámi chtěl setkat.“

„Oceňujeme, že jste si na nás vyčlenil čas vy, doktore Wu,“ odvětil Haldane.

Wu mírně sklonil hlavu. „Je mi ctí.“

„Nápodobně,“ reagoval Haldane. „Doktore Wu, mám za to, že vaše nemocnice má s touto nemocí nejvíce zkušeností.“

„Velmi správně, doktore Haldane,“ souhlasil Wu. „Ošetřovali jsme zde 146 případů, což je víc než u ostatních nemocnic dohromady.“

McLeod si promnul bradku. „Kolik mrtvých?“

„Dvacet sedm.“ Wu si odkašlal. „Obávám se, že do večera se to číslo zvýší na třicet.“

„Včetně doktora Funga?“ zeptal se McLeod.

„Ano.“

„Moc by nám pomohlo, kdybyste se s námi podělili o zkušenosti z první ruky,“ prohodil Haldane.

„Zajisté.“ Wu se podíval na desku stolu. „Začalo to před třia dvaceti dny. Poslali k nám farmáře ze severu, který měl vysokou horečku a zcela mu selhalo dýchání. Zemřel do čtyřia dvaceti hodin po příjezdu. Měli jsme podezření na ptačí chřipku nebo dokonce SARS.“

Haldane se zamračil. „Dostal se někdy SARS do T'iaj-kuanu?“

„Ne. Ani nikam do provincie Kan-su. Přesto jsme vedli u našeho pacienta přesné záznamy. Netušili jsme, oč jde, dokud se výsledky krevních testů neukázaly jako negativní na koronavirus SARS. Brzy dorazili pacienti s týmiž symptomy. Náhlé vysoké teploty následované respiračními potížemi, zápal plic a často i hemoptýza.“ Použil odborný termín pro vykašlávání krve.

„A respirační kolaps,“ doplnil ho McLeod.

Wu zavrtěl hlavou. „Ne vždy, doktore McLeode. Víc než polovina pacientů neměla potíže s dýcháním. Jen kašlali, měli teploty a cítili se malátně. Rychle se uzdravili – ve všech těchto případech do čtyř dnů. Domníváme se, že někteří lidé jsou v subklinickém stavu nemoci a nevyžadují léčení.“

„A u těch, kteří se dostali do kritického stavu? Jakým způsobem jste je léčili?“ zeptal se Haldane.

Wu si povzdechl. „Vším, nač si naši specialisté na infekční nemoci vzpomněli, steroidy, ribavirinem, acyclovirem, amantadinem a dokonce i antitvirotickými prostředky na HIV.“

„A?“

Wu bezmocně zvedl drobné ruce. „Nepozorovali jsme účinky ani na jednom z nich. Jediný zásah, který patrně něco změnil, bylo zavedení ventilátoru plic. Přístroje pro podporu životních funkcí pomohly některým pacientům zůstat dostatečně dlouho naživu, aby se uzdravili.“ Pokrčil rameny. „Pokud pacient přežije čtyři dny, pak se obvykle vyléčí. Ale máme omezené zdroje. Nasadili jsme všechny ventilátory. Musíme odhadovat, kdo z pacientů má největší šanci na přežití. A ostatní...“ Svěsil ramena. Zahleděl se na stůl, jako by byl sám zodpovědný za nedostatek přístrojů.

„Rozumím,“ řekl McLeod. „Ale co ten obvodní lékař? Jak dlouho měl připojen ventilátor?“

„Doktor Fung je nemocen teprve druhý den. V nejbližších hodinách mu odpojíme přístroje.“ Rozpačitě uhnul pohledem. „Potřebujeme je pro někoho dalšího, kdo by mohl mít šanci.“

Haldane soustrastně pokyvoval hlavou. Soucítit s doktorem Wuem i zbytkem personálu, protože věděl, že rozhodnutí o něčem životě či smrti patří k nejhorším, jaká může lékař ve své profesi zažít. „Doktore Wu, jaká opatření jste zavedli, abyste zabránili šíření v rámci nemocnice i mimo její zdi?“

Ztuhl. „Nechápu, co touto otázkou míníte, doktore Haldane,“ vybafl. „Virus se z naší nemocnice ještě nikam nerozšířil.“

Haldana překvapila prudká správčova reakce. „Doktore Wu, ceníme si skvělé práce, kterou odvádíte vy i váš personál. Mínil jsem tím, jestli byste nemohl popsat váš program kontroly infekce.“

Wu přitakal, ale stále si ho měřil očima. „Zavedli jsme stejná předběžná opatření jako v pekingských nemocnicích při SARS. K nám nyní přijímáme jen pacienty, u nichž máme podezření, že se jedná o tento virus. Ostatní odesíláme jinam. Všechna místa, kde se pohybují nemocní, jsou vzduchotěsně uzavřena a jsou tam filtry. Veškerý personál nosí ochranné obleky. Dosud jsme nezaznamenali jediný případ přenosu viru na nemocniční personál.“

„Měl jsem dojem, že doktor Fung také dodržel opatření,“ zdůraznil McLeod.

Wu překřížil ruce. „Infikoval se na své klinice. Měl na sobě jen roušku, plášť a rukavice. Během propuknutí SARS se ukázalo, že to nestačí – obzvlášť, když masky dobře neseděly.“

Haldane postřehl, že postoj doktora Wua se změnil – náhle přestal být kolegou a probudil se v něm úředník. Přestože Noah nechápal, jaký k tomu má důvod, uvědomil si, že už se od zástupce ředitele mnoho nedozví. Vstal. „Děkuji vám, doktore. Moc jste nám pomohl.“

Než ho McLeod následoval, podíval se na Wua a zeptal se: „Jen mezi námi: Jak moc vám ten virus nahání strach?“

Wu uhnul pohledem, jako by otázku neslyšel. Nakonec řekl: „Nikdy jsem neviděl pacienta se SARS, ale věřím, že tenhle virus je horší. Patrně je tím nejhorším, co kdy Kan-su postihlo.“

„Zůstane v Kan-su?“

Wu přimhouřil oči a pak pomalu zavrtěl hlavou.

Doktor Ping Wu stál u okna a sledoval, jak auto odvázející oba lékaře vyrazilo na příjezdovou cestu. Stáhl rolety, zamkl dveře a vrátil se ke svému pracovnímu stolu. Asistentovi podal instrukce, že si za žádných okolností nepřeje být rušen.

Uklidil papíry, vyčistil si brýle kapesníkem a složil dlaně na stůl. Seděl naprosto nehybně, aby si srovnal myšlenky.

Ti dva lékaři se mu zdáli upřímní, ale měl své pochybnosti. Dotazy a narážky na šíření viru z nemocnice a za hranice provincie Kan-su neházeli jen tak do větru. Že by už něco věděli?

Jak k tomu došlo? Snažil se zrekapitulovat jednotlivé kroky.

Po čtyři roky studií na univerzitě v sedmdesátých letech žil pod hranicí chudoby, přestože byl dobrým komunistou. Nikdy si nestěžoval ani netoužil po materiálním bohatství, které ho obklopovalo. Vrátil se do Číny, aby pokračoval ve svém asketickém životě, vzdal se rodiny, pracoval ještě pilněji než ostatní kolegové i podřízení a sledoval, jak líní představitelé strany bohatnou z pochybných kšeftů a úplatků. Nemocnici, ve které se nacházíte, prakticky vybudoval, ale když přišel čas na jmenování ředitele, nekvalifikovaný floutek, který sotva překročil pubertu, se dostal na „jeho“ místo. Wuův přísný mravní postoj se nijak nezměnil, dokud jeho osmdesátiletí rodiče nezeslábli natolik, že nemohli žít ve své chatrči. Aby jim pomohl, potřeboval zvýšit svůj příjem. A tak dělal, co musel. Na co měl po tolika letech služby právo.

Začalo to docela neškodně. Přijal drobné odměny za umožnění přístupu k diagnostickým službám, jako jsou laboratorní testy nebo rentgeny, na něž by lidé jinak čekali měsíce. V prvním roce tyto vedlejší peníze sotva postačovaly na výdaje pečovatele, kterého najal svým rodičům. Odtud se však jeho služby rozšířily. Za vyšší poplatek posunul na seznamu čekatele na operaci. Pak Wu dokonce vyřizoval pacientům invaliditu či pomáhal se žádostmi o invalidní důchod.

Když poprvé uslyšel Leeovu nabídku, aby za úplatu umožnil dvěma „příbuzným“ navštívit umírajícího infikovaného pacienta, ihned ten nápad zavrhl. Šmelinář však nabídl mnohem víc peněz, než kdy Wu předtím viděl. Navzdory ohromným obavám nedokázal odolát. V okamžiku, kdy na cizince pohlédl, však pochopil, že mají nečestné úmysly. Snažil se sám sebe přesvědčit, že to jsou novináři, kteří chtějí napsat senzační příběh, a proto potřebují být s pacientem chvíli sami, ale v hloubi duše tomu nevěřil. Vytušil, že se děje něco nekalého.

Několik hodin po jejich návštěvě sestra zjistila, že má pacient vpichy v krční tepně. Wu se je snažil zamaskovat. Už si však nemohl nic nalhávat. Ukradli krev nakaženého muže a s ní i virus. A on tu krádež zprostředkoval.

Musel si přiznat, že se nechal uplatit. V systému, ve kterém žil, to bylo pochopitelné, do jisté míry i očekávané. On však věnoval

celý život praktické medicíně. Nikdy předtím svou ziskuchtivost neobrátil proti pacientovi. Jeho role, ač bezděčná, při rozšíření infekce za hranice provincie, byla zřejmá. To se nedá odpustit. Ode dne, kdy ti muži ukradli virus, téměř nespál.

Dospěl k rozhodnutí, nasadil si brýle a sáhl po klávesnici počítače. Pustil se do psaní e-mailu svému přímému nadřízenému, mladému řediteli doktoru Kai Huangovi.

Doktore Huangu,
píšu Vám, abych Vás informoval o vážném porušení bezpečnostních pravidel nemocnice, k němuž došlo před sedmi dny. Přijal jsem peníze od Kwoka Leea, který je obchodníkem na černém trhu. Za tento obnos jsem panu Leeovi a jeho dvěma komplicům zařídil návštěvu u jednoho z nakažených pacientů. Pan Lee mi tvrdil, že jde o příbuzné umírajícího muže, ale jelikož jsem poznal, že to jsou Malajci nebo Indonésané, věděl jsem, že lžou. Předpokládal jsem, že se jedná o reportéry, ale nepátral jsem po jejich identitě ani po tom, jaké mají úmysly.

Strávili s pacientem o samotě pět minut. Dotyčný zemřel asi hodinu po jejich odchodu. Když jsme připravovali tělo do pitevny, sestra si všimla čerstvých vpichů v krční tepně. Ten den se neprováděly žádné lékařské odběry. Jediným možným vysvětlením je, že mu muži odebrali vzorky krve. Ze zkušenosti víme, že tělní tekutiny infikovaných pacientů jsou velmi nakažlivé. V jeho krvi musela být vysoká koncentrace virů.

Není mi známo, jakým způsobem hodlají dotyční muži infikovanou krev použít, ale předpokládám, že ke kriminálním účelům. Nemohu vyloučit ani možnost terorismu nebo využití viru jako zbraně.

Váš

Ping Wu

Wu si znovu e-mail přečetl. Byl spokojen. Záměrně se nepokoušel zmenšit svou vinu nebo se omlouvat. Bez váhání klikl na ikonu „odeslat“. Jakmile elektronická zpráva zmizela z obrazovky, cítil, jak z něho spadlo velké břímě. Učinil, co musel, aby varoval ostatní.

Otevřel zásuvku stolu, kde dvakrát uložil obálky se špinavými penězi, které mu zničily život a možná i životy mnoha dalších. Peníze byly pryč, ale vytáhl z ní dvě lahvičky – v jedné bylo čínské víno, druhá obsahovala sto tablet sedativ.

Otevřel víko skleničky s léky. Přitiskl ji k ústům a okusil hořkoslanou chuť hromady tabletek, které si nacpal do pusy. Zapil je douškem vína. Pak si lokl ještě, ale pachut' léků přetrvala. Zhluboka se nadechl a pak polkl zbytek pilulek.

ÚSTŘEDÍ CIA, LANGLEY, VIRGINIE

Masožravec je zlověstný název pro softwarový systém, který elektronicky sleduje e-mail¹y po celém světě a snaží se vystopovat kriminální činnost a případné ohrožení americké národní bezpečnosti. Mezi několika sty miliony elektronických dopisů toho dne zaujal Masožravce i e-mail² doktora Pinga Wua, protože obsahoval slova „virus“ a „terorismus“. Poté, co jej přeložil do únosné, ač gramaticky pofiderní angličtiny, ohodnotil e-mail jako „mírně podezřelý“, což znamenalo, že vyžadoval pročení člověkem – podobně jako dalších 68 435 mailů poslaných téhož dne.

Přetížení zaměstnanci CIA, kteří obsluhovali Masožravce, byli ve své snaze najít jehlu v kupce sena neustále pozadu. Šmírování světa představovalo ohromnou výzvu, kterou CIA ještě zcela nezvládala. Každý den zůstávala hromada nedokončené práce „na zítra“.

Přestože se e-mail doktora Wua nemohl v oné kupě ztratit, nikdo z Langley neměl šanci si ho přečíst dřív než za týden.

HARGEISA, SOMÁLSKO

Lehký jižní větřík zvedl do vzduchu drobné šupinky z prašné cesty a nesl s sebou závan mdlého zápachu ohně, na němž si připravovali jídlo vojáci asi osm set metrů proti větru u silnice.

Hazzir Kabaal a Abdu³ Sabri stáli za soumraku před laboratorním komplexem. Foukalo, ale bylo teplo. Před několika minutami se společně pomodlili a jejich koberečky se téměř dotýkaly. Ani jeden z nich od té doby nepromluvil.

Kabaal uměl číst v lidech, proto také dosáhl tak neskutečných úspěchů v bezohledném světě tisku. Po čtyřech dnech strávených v Sabriho přítomnosti však stále nedokázal odhadnout, co se skrývá za mužovými světlými očima a nevzrušeným výrazem. Uvědomoval si, že major je člověk, na kterého je třeba si dát pozor. Když se stal svědkem toho, jak bez mrknutí oka popravil onoho Malajce – a to byl jeden z jejich vlastních mužů – věděl, že si vybral dobře.

Své rozhodování Kabaal nijak neuspěchal. Předtím, než Sabriho najal, pečlivě prostudoval materiály několika kandidátů. Nebyl totiž jediným, kdo měl za sebou minulost provázenou krutostí. Jedna ze zpráv v majorově tlustém pořadači plném krvavých vojenských zkušeností ho však přesvědčila.

Před šesti lety vedl Sabri elitní jednotku egyptských vojáků proti povstalcům na jihu země. Po trpkém boji s těžkými ztrátami na obou stranách vládní vojáci zajali vůdce rebelů. Major Sabri dostal za úkol podrobit ho výslechu a zjistit, kam se ukryli jeho spolubojovníci. Vůdce rebelů vydržel čtyřicet hodin mučení, aniž vyrazil jedině slovo. A tak Sabri změnil taktiku. Nechal do místnosti přivést rebelovu manželku. Ten pak připoutaný řetězem k židli musel přihlížet, jak ji tři Sabriho muži surově znásilňují. Když však vůdce přes manželčino ječení dál mlčel, přivedli jeho nejmladší dceru a přivázali ji k posteli. Tím se mu podařilo vůdce zlomit. Sabri nechal zbytek bandy obklíčit a do dvanácti hodin je popravil.

Když si tento příběh Kabaal vyslechl od člověka, který Sabriho v akci sledoval na vlastní oči, pochopil, že našel toho, koho potřebuje. Major byl schopen všeho, aby dosáhl svého cíle – záchrany islámu.

Ale že zrovna on? zauvažoval Kabaal. Proč se nevěřící voják náhle stal zapřísáhlým zastáncem islámu? Trápila ho spíš zvědavost než obavy. Sabri byl především voják, muž činu, a jaké měl pohnutky, to se už Kabaalovi zdálo vedlejší.

Ponořený do myšlenek ani nepostřehl, že mezitím přišla žena. Náhle se vynořila těsně před nimi. Zpočátku ji v šeru ani nepoznal. Khalil Jahalovou dříve viděl vždy jen v *galábii*, tedy ve volném marockém hábitu, který jí zakrýval hlavu i tělo. Nyní se podle pokynů oblékla do džínů, sandálů a přiléhavé bílé halenky.

Velké hnědé oči, dokonalá snědá plet' a dlouhé černé vlasy doplňovaly její krásnou vlnitou postavu. Většina stoupenců islámu by její oblečení odsoudila, pokládala je za výstřední, avšak Kabaal strávil na Západě dostatek času, aby ocenil její přitažlivost a nezavrhł ji. Nedokázal si odpustit poklonu: „Khalie, v soukromí domova byste svou krásou potěšila manžela.“

Sebevědomě se mu podívala do očí. „Můj manžel je mrtev, Abu Lahabe.“

„Je v ráji,“ řekl Kabaal, protože věděl, že její třidvacetiletý muž zahynul v jeskyních v Afganistanu, kde spolupracoval s přívrženci Talibanu.

Abdul Sabri si prohlížel Jahalovou naprosto lhostejně. „Takhle oblečená upoutáte pozornost mnoha mužů.“

„Tím lépe,“ přitakal Kabaal. „Ale co je nejdůležitější, v těchto šatech ji budou považovat za ženu ze západního světa.“

„Ano,“ souhlasila sebestě.

Kabaal vážně přikývl. „Khalie, není nutné, abyste jela zrovna vy, víte to, že?“

„Pojedu,“ řekla Jahalová.

„Jsou i jiní. Nemusíte to být zrovna vy,“ navrhl Kabaal.

Jahalová však vzdorovitě zavrtěla hlavou. „Pojedu, Abu Lahabe. Můj manžel by si to přál. A chci to i já. Je to má povinnost.“ Kousla se do rtu a smutně se usmála. „Je to příležitost, jak mohu sloužit islámu.“

Kabaal pocítil příchut' nostalgie. Z jejích přitažlivých hnědých očí vyzařovala inteligence. Sebedůvěra a nesobecká víra jen podtrhly její krásu. Za jiných okolností by mladé vdově rád prokázal čest a pojal ji za manželku.

„Jste obeznámena s plánem?“ otázal se Sabri. Podle výrazu jeho světlých očí na něj žena krása nijak nezapůsobila.

„Ano, majore,“ přitakala Jahalová a projevila v jeho přítomnosti první náznak strachu. „Ráno se nechám očkovat. Nákladní auto mě vyzvedne hned poté. Poletím z Tangiers a nové dokumenty si vyzvednu v Paříži.“

„Znáte styčné body?“ zeptal se Sabri a přimhouřil oči. Stále ho nepřesvědčila.

„Ano, majore,“ řekla Jahalová. „Strávila jsem kdysi sedm měsíců v Paříži. Mluvím dokonale francouzsky. Klidně by mě mohli považovat za místní,“ podotkla sebevědomě.

„A odtud?“ naléhal Sabri dál.

„Převoz mám zajištěn. Až dostanu teploty a začnu kašlat, vyrazím ven. Už jsem si plán v duchu přehrála snad tisíckrát.“

Kabaala znovu překvapila sebedůvěra, kterou se v přítomnosti dvou mužů nebála dát najevo. U mladé ženy věřící v islám to byl velmi vzácný rys. Kdyby vyrůstala na Západě, pomyslel si Kabaal, patrně by se stala feministkou. Opět ho zaplavily nostalgické vzpomínky. S několika feministkami se při svém pobytu v Londýně intimně stýkal a zjistil, že jejich vášeň se neomezuje na otázky rovnoprávnosti obou pohlaví.

Major Sabri dlouze studoval ženin obličej. „Dobrá,“ pronesl nakonec a zatvářil se spokojeně.

„Chápete, co je v sázce?“ položil jí další dotaz Kabaal.

„Jak jsem řekla, Abu Lahabe, znám plán do...“

Prerušil ji mávnutím ruky. „Ne. Ne. Ne. Chápete, proč to musíme udělat?“

Mlčky přikývla.

„Jsme pod palbou, Khalie,“ pokračoval, přestože se Jahalová netvářila ani trochu pochybovačně. „Oni mají všechny konvenční zbraně. Jejich armáda táboří u řeky Tigris. Tanky a letadla stojí jen pár mil od Mekky. Rozumíte?“

„Ano,“ odpověděla.

„Nejsem šílenec.“ Kabaal uhnul pohledem, protože její krásná a odhodlaná tvář mu působila bolest. „Kdyby existoval jiný způsob...“ Svěsil ramena i hlavu. „Nechci, abyste zemřela. Ani aby umírali ostatní.“

Natáhla ruku, jako by se chtěla dotknout jeho ramene, ale pak se zarazila. Místo toho si prohrábla vlasy. „Je to nutné,“ prohlásila.

„Je to jediný způsob.“ Kabaal si odkašlal. „Nemůžeme dovolit, aby nám vzali posvátná místa..., náš způsob života... A našeho Boha.“ Zvedl hlavu. „Za to je stihne jeho trest. A vy budete poslem, Khalie.“

Podíval se do Sabriho tváře postrádající jakýkoliv výraz a pak na přikyvující Jahalovou.

„A s těmi, kdo se mu postaví do cesty, nebude mít Alláh slitování.“

KRAJSKÁ NEMOCNICE V T'IAJ-KUANU, PROVINCIE KAN-SU, ČÍNA

Doktor Kai Huang seděl u svého stolu a zuřil.

Ve svých dvaatřiceti letech patřil k nejmladším ředitelům nemocnice v Číně. Neměl v úmyslu svou kariéru ukončit tak záhy. Teď se pod ním zatřásla židle – a jen kvůli právě zesnulému zástupci.

Znovu si přečetl e-mail Pinga Wua a rozzlobil se ještě víc. Huang odjakživa cítil, že drobný zatrpklý podřízený jednou přivodí jeho pád. Ale že se mu to podařilo ze záhrobí, Huang neskutečně rozlítilo. Nemohl totiž svému zástupci osobně zakroutit krkem. Měl jsem to udělat dávno! pomyslel si.

Uvědomoval si, jak moc Wuovi vadilo, že ho při obsazení postu ředitele obešli. Během pěti let fungování nemocnice Huang Wu bedlivě sledoval. Když Wu z nepochopitelných důvodů vyměnil roli pokryteckého komunisty za pokoutní kšefty, Huang si zavedl pořádek, v němž si vedl záznamy o jeho černých obchodech. Byl by zasáhl dřív, ale Wuova neúnavná dřina a vysoká výkonnost mladému řediteli přišly vhod, jelikož sám často odjížděl na služební cesty do Lanzchou a Pekingu, aby pracoval na své kariéře.

Ve chvíli, kdy se nemocnice stala epicentrem řádění záhadného viru, musel Huang připustit, že Wu za jeho nepřítomnosti zvládl situaci velmi dobře. Když se vrátil z hlavního města, nechal mu prostor, aby se vypořádal se vzniklou krizí. Dobře si totiž uvědomoval, že by jeho kariéra strmě stoupla, kdyby Wu uspěl. A kdyby se mu to přece jen nepovedlo, pak by se sám stal nepohodlným obětním beránkem. Snadno by se nesympatického zástupce zbavil.

Ponechal-li Huang stranou antipatie vůči Wuovi, šokovalo ho, co dopustil. Zvláště když se sám zasadil o to, aby se nemoc dál nerozšířila. Nikdy by si nepomyslel, že by se zrovna on snažil profitovat z tak vážné věci, jako je epidemie.

I v panickém pudu sebezáchovy Huang pochopil, že Wuova zrada má dalekosáhlejší dopad než jen na jeho kariéru. Zíral na obrazovku počítače a uvědomil si, že je jediným příjemcem tohoto e-mailu. Pokud Wu před sebevraždou nenapsal totéž někomu dalšímu nebo někam neodeslal kopie – což se mu zdálo vzhledem k jeho chartrným znalostem práce s počítačem nepravděpodobné, pak o tomto tajemství nikdo jiný neví.

Huang dlouho seděl a zvažoval důsledky dalších kroků.

Ať již ten virus ukradl kdokoli, je patrně buď mrtvý, nebo dávno pryč, přemítal. Proč by tedy upozorňoval nadřízené a podepisoval si rozsudek smrti?

Rozechvělou rukou sáhl po klávesnici a stiskl tlačítko „smazat“.

MINISTERSTVO VNITRA, NEBRASKA AVENUE CENTER, WASHINGTON D. C.

Gwen Savardovou bolel kotník i poté, co se posadila ke stolu. Přičítala to změně počasí, protože se odmítala smířit se známkami stárnutí. Ve Washingtonu se uprostřed listopadu citelně ochladilo. Ani teplá bunda, rukavice a čepice ji nedokázaly zahřát, když v 5:30 ráno jako každý den vyběhla do šera. Opět si vymkla kotník. Nastal čas přesunout se na zimu do tělocvičny, usoudila. Jenže to znamenalo dalších dvacet minut dojíždění. Tak ať, pomyslela si Gwen. Kvůli práci na protiteroristickém biologického programu, která měla náročný a nepředvídatelný časovým plán, už přišla o místo v ženském fotbalovém týmu. Každodenního rituálu kondičního běhání se nehodlala vzdát ani kvůli pracovnímu vytížení.

Potlačila bolest a začala se probírat ohromným seznamem e-mailů. Odpověděla na ty nejurgentnější a zadala heslo Centra pro dohled nad nemocemi.

Dalších patnáct minut strávila vyhledáváním „žhavých míst“. V západní Africe sice řádila epidemie střevní úplavice, ale Gwen se

ulevilo, že z viru Ebola avizovaného v Nigérii nakonec se nakonec vyklubalo jen *dengue* – tropické onemocnění provázené vyrážkami. Žádná procházka růžovou zahradou, přesto však nic tak závažného jako Ebola.

Při prohlížení katalogu infekcí ve světě a pročítání článků typu *Tuberkulóza imunní vůči antibiotikům se objevila u narkomanů v New Yorku, Syfilis v komunitě gayů v San Francisku, Malárie na Filipínách* a dalších v podobném duchu se jí vybavily nekontrolované požáry lesů v Kalifornii. Sotva se podařilo uhasit jedno ohnisko plamenů, hned se v okolí objevilo deset dalších. Podobně to vypadalo i v Centru pro dohled nad nemocemi a ve Světové zdravotnické organizaci při pokusech o zkrocení zákeřných nepřátel.

Savardová zavrtěla hlavou a přemýšlela, jak před pětadvaceti lety – předtím než se objevil virus HIV a bakterie odolné vůči známým antibiotikům, někteří vědci vyhlásili ve snaze o senzační vítězství lékařské vědy válku infekčním chorobám. Jak moc se zmýlili! Mikroorganismy vládly nad lékaři, nikoliv opačně.

Gwen klikla na článek týkající se nového viru v západní části Číny. Pečlivě sledovala tamní situaci od okamžiku, kdy se před dvěma týdny objevily útržkovité zprávy farmářů o propuknutí nezvyklé infekce dýchacích cest. Nepřekvapilo ji, že se virus rozšířil i do malého města v severozápadní Číně, věděla však, že to způsobí nemalé potíže. Ve městě se epidemie šířila jako oheň.

Umínala si, že je třeba promluvit si s někým v přední linii. V úvahu připadalo jediné jméno, jen si ho nemohla vybavit. Sáhla po starobylém diáři na svém stole. Musela jej dvakrát prolistovat, než našla, co hledala. Tady to je: Doktor Noah Haldane, profesor, specialista na infekční nemoci z Georgetownu a expert Světové zdravotnické organizace na nově se objevující patogenní látky. Setkala se s ním jen jednou – asi před šesti měsíci, kdy oba přednášeli na téže konferenci. Přestože hovořil zábavně a s nadsázkou, vzpomněla si, že poukázal na špatnou připravenost planety na pandemii, která podle jeho slov měla brzy vypuknout. Nedokázala si vybavit jeho podobu. Věděla jen, že se jí líbil. Když s ním pak mluvila, odmítal přijmout zásluhy za likvidaci epidemie SARS na Dálném východě.

Pokud měl někdo ze Světové zdravotnické organizace vědět o nejnovějším viru, pak to byl Haldane. Právě když sahala po telefonu, kdosi zabušil na dveře kanceláře. „Dále“ zvolala.

Do místnosti sebejistě vstoupil zástupce šéfa oddělení operací CIA Alex Clayton, jako by ho Gwen netrpělivě očekávala.

Savardová klikla na klávesnici, aby zavřela webovou stránku Centra pro dohled nad nemocemi. Na obrazovce jí vzápětí vyskočil spořič, který musela co nejdříve změnit – byla to fotografie, na níž se objímala s Peterem u cílové pásce washingtonského maratonu. Vstala od stolu. Kotníkem jí projela ostrá bolest, ale potlačila ji a necukla sebou. Jako jedna z předních osobností hlavního města si přece nesmí dovolit projevit slabost nebo nedostatek.

„Čekala jsem tě?“ zeptala se.

„To netuším,“ prohodil Clayton a koketně se usmál od ucha k uchu. „Ale schůzku jsem si s tebou nedomluvil.“

Měl na sobě černý oblek se třemi knoflíky a olivově zelenou košili s rozhalenkou, která jen podtrhla jeho tmavězelené oči a snědou plet'. Díky gelem upraveným vlasům, obleku od Armaniho a dokonalým doplňkům Gwen připadal jako metrosexuál.

Věděla, že Clayton svůj hezký zádumčivý obličej zdědil po otci – Řekovi. Když se ho kdysi zeptala na jeho příjmení, vysvětlil jí, že otec v marné snaze zapadnout do malého pensylvánského městečka, v němž vyrůstal, změnil své původní příjmení Klatopolis.

Gwen se posadila do křesla a v duchu děkovala za možnost ulehčit svému kotníku. „Co se děje, Alexi?“

Clayton vklouzl na protější židli. Odepnul si sako a přehoupl nohu přes nohu. Když se pohodlně uvelebil, otázal se: „Máš chvíli?“

„Ne,“ namítla s úsměvem. „Ale co je?“

„Přemýšlel jsem o tom, cos řekla minulý týden na mítinku.“

„A?“

„O těch teroristech a SARS.“

„No a?“

Claytonovi zmizel úsměv ze rtů. „Znepokojuje mě to.“

„To je dobře,“ přikývla Savardová. „Vždyt' by taky mělo!“

Alex mlaskl jazykem a pokračoval: „V poslední době jsem odposlouchával hodně hovorů z mobilních telefonů, Gwen.“

„Teroristé?“

„Myslíme si to.“

„Kdo?“

Clayton pokrčil rameny. „Jsou to jen hypotézy.“

„To nám moc nepomůže, Alexi.“

„Kristepane, Gwen, terorista asi těžko zvedne telefon a představí se.“ vybafl.

Savardovou však nijak nevyvedl z míry. Pohodlně se opřela. „Kdyby to dělali, neměl bys co na práci.“

Clayton se zachechtal. „Stačí mi golf a randění. Kdo tvrdí, že potřebuju i práci?“ Jeho obličej se však zasmušil. „Víš, všichni očekávají, že budeme schopni sledovat každou zapadlou díru na planetě, ale nejde to. Jsme špioni, Gwen, neumíme číst v osudu.“

„Nemůžete sedět jedním zadkem na více místech?“

„O to ani nejde,“ zavrtěl hlavou. „Dnešní nepřátelé jsou podobní jako víry, které studuješ pod mikroskopem.“

Naklonila hlavu a zamračila se. „Jak to?“

„Když jsem v polovině osmdesátých let vstoupil do CIA, existoval konkrétní nepřítel: sovětský blok a pár dalších neposlušných států.“ Povzdechl si, což Gwen připomnělo jednoho ze staré gardy agentů CIA, kterým se stýskalo po dobách studené války a neustálé hrozbě jaderné zkázy. „Jistě, měli po celém světě své agenty, ale ti alespoň byli propojeni do určité sítě. Jejich operace se daly snadno zhatit zničením jediné části skládačky.“

„A už to nejde?“ zeptala se Gwen.

„Vezmi si třeba Al-Kajdu,“ řekl. „Ti fanatici se množí jako bakterie. Mám-li se držet mikrobiologie, pak by asi bylo vhodnější kolonie bakterií. Každá totiž funguje zcela nezávisle na ostatních. Nemají žádnou tradiční hierarchii jako v KGB nebo ve státem sponzorovaných organizacích,“ podotkl s dalším melancholickým povzdechnutím. „Tyto kolonie jsou naprosto soběstačné – mají vlastní finance, nezávislé operace i vedení. Když jednu zlikvidujeme, ostatní jedou dál. Je to deprimující. Jako kdybychom usekli hydre hlavu a jí na tomtéž místě vyrostly hned dvě.“

Gwen nebyla u Claytona na takové projevy zvyklá. Za normálních okolností dával přednost elegantní, nevzrušené rutině superšpióna, okořeněné okouzující parodií sebe samého. Přestože si rád na něco hrál, tohle myslel vážně, a proto k němu pocítila sympatie.

„Nikdo si už nevzpomíná, že jsme úspěšně zničili tajné organizace od New Jersey až po Pákistán,“ povzdechl si Clayton. „Všichni si pamatují jen naše nezdary.“

Gwen věděla, že tím míní 11. září, ale komentář si odpustila. „Co to má společného s mými obavami?“ zeptala se.

„Možná nic,“ pokrčil Clayton rameny, „ale zaslechli jsme část rozhovorů o nějakém laboratorním vybavení a převozu. Alespoň si myslíme, že o tom byla řeč. Jistotu samozřejmě nemáme.“

Savardová přikývla. „Ještě něco?“

Clayton přitakal. „Minulý týden jsme vystopovali zásilku nejnovějšího laboratorního vybavení – inkubátory, odstředivky, roušky a jiné zásoby – z Německa do Alžírsku. Naše zdroje v Alžírsku ale nenašly žádné záznamy o objednavce některé z tamních nemocnic nebo laboratoří. Horší je, že se po příletu zásilka kamsi vypařila.“

„Zmizela?“ Gwen se kousla do rtu. „Podle toho, co říkal, to vypadá na docela objemnou zásilku. Copak se může jen tak ztratit?“

„Děláš si legraci, Gwen?“ Clayton se opřel a trpce se zasmál. „Mluvíme o Africe! Když máš dost peněz a styky, můžeš klidně beze stopy vymazat z mapy celou Keňu.“

Savardová zírala na obrazovku s fotografií, na níž objímala svého manžela. Aniž by vzhledla, prohodila: „Co s tím?“

„Soustředíme se na naše africké zdroje. Dokonce tam posíláme naše agenty, aby se pokusili něco vysлідit.“ Upravil si límeček. „Máme překvapivě dobrá spojení v Alžírsku a severní Africe.“

„Tak v čem je háček?“

„Ve východní Africe...“ Zvedl ruce, jako by chtěl naznačit, že tam je kontingent ztracený.

„Měli bychom to oznámit ministroví,“ navrhla Gwen.

„Můj šéf už to ví,“ prohodil a mínil tím šéfa CIA. „Co sdělíš ministroví vnitra, je na tobě.“

Gwen zamyšleně přitakala.

„Vystoupíme s tím na týdenní poradě?“ optal se Clayton.

Zavrtěla hlavou. „Proč? Zatím k tomu nemáme moc co říct, ne?“

„Fajn. Čím méně toho Moiře a zbytku její veselé partičky z FBI povím, tím jsem spokojenější,“ zazubil se a opět začal působit sebevědomě. „Myslím, že bychom to mohli probrat nad talířem suši a při několika skleničkách saké.“

Gwen se musela usmát. „Tady je velká hrozba, že v tepelně neupravené rybě bude spousta různých ošklivých virů.“

Clayton obrátil oči v sloup. „Mám pocit, že neuvařená ryba mi momentálně dělá nejméně starostí.“

„Máš pravdu, ale ještě jsem si ani nezvykla na prázdno v mém bytě. Nevím, jestli už jsem na suši a saké připravená, Alexi.“

Vyskočil a rozpačitě se plácl po čele. „Co si to vůbec myslím? Úplně jsem zapomněl na pravidla, že od rozchodu s manželem musí do návštěvy japonské restaurace uplynout minimálně šest měsíců!“ Zamířil ke dveřím. „Ale nabídka stále platí,“ zvolal přes rameno, aniž se otočil.

Když odešel, Gwen seděla a zírala na fotku na obrazovce. Co je špatného na večeři s hezkým špiónem? pomyslela si. Sáhla na myš a projela nabídkou, až vybrala jiný obrázek: drozdí hnízdo, v němž se ptáčata klubala z vajíček. Možná trošku kýč, ale k čertu s tím, řekla si. Umínila si, že Claytonovi zavolá a jeho nabídku přijme.

Opět otevřela webovou stránku Centra pro dohled nad nemocemi. Dočetla si zprávu o globální kontrole infekcí, ale nějak se nedokázala na článek soustředit. Podobnost tohoto nového čínského viru a SARS jí naháněla hrůzu. Jenže v Africe se tehdy neztratilo žádné laboratorní vybavení, což její obavy ještě znásobilo.

KÁHIRA, EGYPT

Seržant Achmed Eleish z káhirské policie seděl v domácím županu na pohovce v obývacím pokoji a četl si nedělní noviny. Právě se s manželkou Samirou vrátil z ranních modliteb z mešity ve Fajru. Jejich dvě dospělé dcery, obě učitelky, si odskočily na nákup, což znamenalo, že se do večera nevrátí. Venku svítilo slunce, ale nebylo příliš horko, a proto si Eleish myslel, že má před sebou pohodovou, línou neděli.

Kromě bezdomovců a boháčů žilo zbylých osmnáct milionů obyvatel Káhiry v bytech. Eleishovi nebyli výjimkou. Před dvěma lety opustili jednopokojový byt a přestěhovali se do moderního apartmánu se dvěma ložnicemi v centru Káhiry v devatenáctém poschodí, který zakoupili s pomocí úspor svých dcer. Na tento domov byl Achmed náležitě pyšný. Stal se zkrátka jeho hradem. Často manželce a dcerám tvrdil, že jestli se na něho Alláh usměje, nechá je v tom bytě žít až do smrti.

Samira, stále oblečená v černých šatech z bohoslužby, stála proti manželovi a žehlila mu košile na příští týden. „Co je v Káhiře nového, Achmede?“ zeptala se.

Detektiv vzhlédl od novin. Znovu ho chytily za srdce její velké dobrosrdečné oči a aristokratická tvář, která za dvaatřicet let od jejich svatby zestárla do krásy, již doplňovaly i šedivé vlasy. Na rozdíl od manžela si Samira udržela štíhlou postavu.

Eleish pokrčil rameny a plácl do novin. „Korupce. Překročení nákladů. Menší skandály. V Káhiře stále stejná písnička.“

„Žádné zprávy jsou ty nejlepší ze všech,“ podotkla Samira, pověsila košili a sáhla po dalším kusu z hromady.

„Hmmm,“ zamumlal Eleish souhlasně a otočil stránku. Titulek okamžitě upoutal jeho pozornost: *Vydavatelský magnát opět udává tón arabským novinám*. Třetinu stránky zabírala fotografie Hazzira Kabaala. Když Eleish viděl jeho domýšlivý úsměv a drahý italský oblek, stáhl se mu žaludek. Chtěl stránku rychle otočit a na Kabaala výjimečně nemyslet, ale nemohl od článku odtrhnout oči. Psalo se v něm, že poslední akvizicí Kabaal získal výsadní postavení nad konzervativním tiskem ve většině arabského světa. Dosud nádherný Eleishův den se zatáhl mračny.

„Achmede?“ zeptala se Samira, když postřehla, jak se manžel mračí.

„Hazzir Kabaal,“ prohodil.

Samira pomalu zavrtěla hlavou a povzddechla si. „Dnes o něm raději nemluvme.“

Eleish zvedl noviny. „Je přímo tady, na druhé stránce.“

„Co má zas za lubem?“ otázala se chladně, aniž zvedla oči od žehlení.

„Koupil další noviny.“ Pleskl do deníku v ruce. „Umíš si to představit, Miri? Brzy se budou na ulici číst jen jeho názory. A co pak?“

„Lidi nejsou hlupáci, Achmede.“ Samira přestala žehlit. Sáhla na přívěsek na svém náhrdelníku. „Taková jako on se možná ozývají nejhlasitěji, ale nemluví za všechny.“

„Brzy za všechny mluvit bude,“ zabručel Eleish.

Od okamžiku, kdy Eleishe postřelili, se o Kabaala zajímal tolik, až to hraničilo s posedlostí. Před osmi lety se s ostatními policisty účastnil razie v domě fundamentalisty, který údajně zavraždil členy delegace Evropské unie na státní návštěvě. Eleish vběhl do bytu dveřmi, ale ke zdi ho srazil výstřel brokovnice asi z metru a půl. Jedině díky kevlarové vestě a přílišné blízkosti vraha nepřišel o život. Zahynuli dva z jeho kolegů a všichni čtyři teroristé.

O několik týdnů později, když se konečně dokázal nadechnout nebo udělat krok, aniž měl pocit, že ho přeřízla motorová pila, se Eleish pustil do pátrání. Zjistil, že tři ze čtyř teroristů pracovali pro noviny, které vlastnil Kabaal. Eleish odmítl připustit, že to je jen náhoda. Přestože se s ním nikdy ohledně vražedného spiknutí nespo-

žil, objevil, že se Kabaal a jeho noviny stýkají s extrémními islámskými složkami včetně šejka Hassana z mešity Al-Futuh.

„Miri, on nepřestane, dokud nezostudí naši víru před celým světem,“ povzdechl si Eleish. „Nebo provede něco ještě horšího.“

„Já vím, Achmede,“ potvrdila žena trpělivě jeho slova.

„Už o něm zas mluvím, že?“ uvědomil si s úsměvem, ale nemohl si pomoci. „Sjednocuje nejhorší extrémisty a jejich takzvané muslimské Bratrstvo,“ řekl.

Samira přivřela oči a přikývla. Eleish věděl, že si tyto řeči vyslechla už snad stokrát, ale musel to ze sebe dostat.

„Je jich tak málo, přitom jen kvůli nim si lidi po celém světě pod pojmem islám představí bombardování a teroristy.“ Zalamentoval se sepjatýma rukama. „Takoví jako on jsou nejhorší ze všech! Z bezpečí a pohodlí svých domovů a paláců rozněcují plameny hořkosti a násilí mezi chudými a utlačovanými. A posílají nějaké hlupáky z vymytými mozky na smrt spolu s dalšími nevinnými lidmi.“ Zmlkl a podíval se na pohovku. „Hanobí naši víru, Miri. Kvůli nim islám ve světě chápou jako krutý a zákeřný, třebaže takový vůbec není.“

„Jsou to jen další noviny pravého křídla,“ namítla Samira něžně.

„Zatím jedny, ale brzy bude mít pod palcem všechny,“ zamumlal Eleish a vrátil se ke článku. Při čtení posledního odstavce ho upoutala jedna věta. „Poslechni si tohle, Miri,“ řekl manželce a opět zamával novinami. „*Hazzir Kabaal se nemohl k záležitosti vyjádřit, protože minulý týden opustil Egypt a odjel na dovolenou.*“

Samira odložila žehličku. „A?“

„Za celých osm let jsem neslyšel, že by si vzal dovolenou,“ namítl Eleish. „Ten člověk je workoholik.“

Samira několik sekund hleděla na svého manžela. „Jde o něco jiného, že?“

„Vím o každém Kabaalově pohybu,“ přiznal sklíčeně. „A teď jsem neslyšel nic o tom, že by se někam chystal.“

Samira se usmála a Eleish z jejího úsměvu vycítil obdiv i podrážděnost. „Co máš v úmyslu, Achmede?“

Pokrčil rameny. „Zjistit, kde je.“

Beze slova na něj zírala.

Eleish složil noviny a odhodil je na gauč vedle sebe. „Miri, jsem detektivem celý život. Nic jiného neumím. A jediné v tom jsem dobrý.“

„Ale no tak.“ Samiře se zablýsklo v hnědých očích. „Jsi docela dobrý otec a ne tak špatný manžel.“

Eleish se usmál, ale promluvil zcela vážně: „Mám pocit, že se Hazzir Kabaal do něčeho zapletl. Do něčeho hrozného. Nedokážu ti říct proč, ale víš, že mě tušení málokdy zklame.“

Samiře zmizel úsměv ze rtů. Přikývla. „Jdi a zjisti, do čeho se namočil. Ale Achmede...“, zmlkla.

„Ano?“

„Nezapomínej, co se stalo, když jsi mu zastoupil cestu. Naše děvčata potřebují otce. A já nechci být vdova.“ Svráстила tvář a provrátávala ho očima. „Achmede Eleishi, měj se před tím mužem na pozoru.“

HARGEISA, SOMÁLSKO

Přestože Khalie Jahalová musela vstávat už za několik hodin, nemohla celou noc usnout. Víc než obavy z naočkování virem ji rozptylovaly tlumené vzlyky její sousedky.

Na rozdíl od mužské části oddělovaly ženská lůžka závěsy. Mís-to mezi nimi však bylo tak úzké, že ženy musely sedět na postelích, aby se mohly oblékat. V komplexu se zdržovalo přes dvacet žen. Khalii přidělili místo vedle Sharify Sharawiové. V Káhiře spolu ty dvě téměř nepromluvíly, ale v somálské pustině mezi nimi vzniklo přátelství. Khalie brzy nad citově labilnější sousedkou s kulatou tváří a divokými černými kudrnatými vlasy převzala roli starší sestry-ochranitelky.

Když Sharifin pláč nebral konce, Khalie vyklouzla z lůžka a odhrnula závěs oddělující jejich prostory. Klekla si vedle přítelkyně na lůžka. „Sharifo?“ zeptala se.

„Ach, Khalie, je mi to líto,“ popotáhla Sharawiová, ale pak se rozeštkala ještě víc.

Khalie jí stiskla paži. „Můžu si lehnout k tobě?“ zeptala se.

Sharifa přikývla a Khalie přilehla na její postel. Třebaže ani jedna neměla nijak robustní postavu, dřevěné lůžko nabízelo tak úzký prostor, že mohly ležet jen na boku. Přestože se Khalie tiskla dívce k zadům, dřevěný okraj postele se jí zavrtával do zadku a ramene. Na tváři ucítila vlhký polštář zmáčený Sharifinými slzami. „Co je?“ zeptala se.

„Zítra odjíždíš,“ vzlykla Sharawiová.

„Je čas.“

„Jak je možné, že se nebojíš?“

„Bojím se.“ Jahalová promnula přítelkyni rameno, vděčná za trochu lidského tepla. „Ale co můžu dělat? Bůh si mě vybral.“

„Ale tuhle cestu přece zvolili ti muži,“ namítla dívka. Chytila kamarádku za ruku. „Nemyslela jsem to tak!“ vyhrkla s obavami. „Víš, jen někdy...“

„Vím, Sharifo,“ ujistila ji Jahalová a stiskla jí rameno. „Muži jsou někdy blázni.“ Odmlčela se a tišším hlasem dodala: „A plní nenávisti, jsou moc nebezpeční.“

Sharawiová se nervózně zahihňala.

„Ale ne Abu Lahab,“ pokračovala Jahalová. „Šejk Hassan mi to vysvětlil. Abu Lahab bojuje jediným možným způsobem, jakým se dá zachránit naše víra.“

„Ale ty, Khalie,“ popotáhla přítelkyně znovu. „Taková ztráta...“

„Je naší povinností – a ctí – sloužit Bohu.“ Odmlčela se. „Zamil by souhlasil. Vím to.“

Sharawiová se ohlédla přes rameno. Přestože Khalii v téměř naprosté tmě neviděla do tváře, cítila její teplý dech. „Měla bych jít místo tebe,“ prohodila vážně.

Khalie pohládila dívčinu tvář a vnímala drobné jizvičky akné. „Chci to udělat.“

„Ale jsi tak krásná a inteligentní,“ řekla kamarádka. Hlas jí při tom přeskakoval. „Já jsem pomalejší a navíc sirotek – žádný muž by si mě nevzal za ženu. Nemám manžela ani děti, pro které bych žila.“

„Psst, Sharifo. Nechci tě slyšet takhle mluvit.“ Odsunula ruku z dívčiny tváře. „Ženy nemusejí žít pro muže nebo děti. Jsi jedinečná. Sloužíš Bohu.“ Pak promluvila téměř šeptem: „Kromě toho je můj manžel mrtev.“

„Prosím, pověz mi o Zamilovi víc,“ požádala dívka.

Ta však pomalu zavrtěla hlavou.

„Příliš tě to bolí?“

Jahalová pokrčila rameny. Bolest z jeho ztráty cítila každý okamžik, jako by ji do boku bodal nůž. Rozhodla se však, že nikomu nesvěří vzpomínky na jejich dokonalý společný život.

Sharifa chňapla přítelkyni za ruku a pevně ji stiskla. „Neměla jsem právo se ptát...“

„Zamil do Afganistanu nechtěl, ale vnímal to jako povinnost,“ poznamenala chladně. „Byl to učenec, nikoli bojovník.“ Živě si vybavila, jak její hubený, krásný manžel balí těžké knihy, aby je táhl kamsi do tmavé jeskyně uprostřed války. „Tu noc, kdy překročil pákistánské hranice, jsem zjistila, že jsem těhotná.“

Teprve když zaslechla Sharifu vzlykat, uvědomila si, že i jí stékají po tvářích slzy. „O deset dní později jsem potratila,“ přiznala pomalu. „Nikdo nechápal, proč tak truchlím pro dítě, které jsem v sobě nosila pouhých pár týdnů, ale já to věděla.“

„A co?“

„Bylo to znamení,“ řekla Khalie. „Za týden jsem se dozvěděla, že Zamil zabila americká bomba, která zničila jeskyni – tentýž den, co jsem potratila,“ dodala chraplavým hlasem. „Stejný den.“

Sharifa jí stiskla ruku ještě silněji, ale neřekla nic.

„Přijala jsem osud, který mi Bůh připravil,“ vysvětlila Khalie. „A přísahala jsem, že budu užitečná a splním svou povinnost jako Zamil. Šejk Hassan mě představil Abu Lahabovi a teď jsem tady.“

Sharifa několikrát popotáhla nosem. „Ale ráno odejdeš. A bez tebe...“

„Poslyš, Sharifo.“ Pustila přítelkyninu ruku a položila ji zpátky na její tvář. „Všechno bude v pořádku. Abu Lahab se o tebe postará.“

„Budeš mi hrozně chybět.“

„A ty mně.“ Jemně jí poklepala na tvář. „Sharifo, chci, abys mi něco slíbila.“

„A co?“

„Že se budeš držet dál od majora.“

„Majora Sabriho? A proč?“

„Je jiný než my ostatní.“ Odmlčela se. „Není blázen, ale...“

„Ale?“

„Vzpomínáš, co jsem řekla o některých mužích?“

Sharifa přitakala. „Že je v nich plno nenávisti?“

„A že jsou velmi nebezpeční,“ dodala Khalie zamyšleně. „Tak jako major.“

ÚSTŘEDÍ KOMUNISTICKÉ STRANY, MĚSTO T'IAJ-KUAN

Podobně jako všechno ostatní, co pocházelo z dob kulturní revoluce, připadala Haldanovi zasedací síň strohá. Usoudil, že kdyby okna ve stěně za jeho zády byla jen z poloviny tak velká jako černobílé portréty stranických funkcionářů na dalších zdech, nepůsobila by místnost tak depresivně.

Noah se posadil mezi Duncana McLeoda a Milly Yuenovou za dlouhý obdélníkový stůl. Helmut Streicher seděl na protější straně vedle hlavního hygienika města Yunga Se Choye. Na stole před nimi byla rozložena podrobná mapa města T'iaj-kuan. Yung Choy – muž kolem padesátky – byl vyzáblý tak, že se v obleku barvy námořnické modři téměř ztrácel. Měl husté vlasy a řídký knír, který jen nepatrně zakrýval jizvu po rozštěpu rtu. Doktor Kai Huang, mladý ředitel místní nemocnice, sedící vedle Choye, si roztržitě pohrával s perem. Jak Choy, tak Huang mluvili slušně anglicky, ale Milly Yuenová vystupovala v roli překladatelky, kdykoli to bylo nutné.

Streicher přejel prstem po mapě. „Tady,“ vyštěkl s ostrým německým přízvukem. „Všechny známé případy přenosu viru se objevily v těchto červeně značených zónách.“ Ukázal na severní okraj města, v němž bylo několik bloků v červeném kroužku. „A modré linie představují záchytné zóny,“ prohlásil o jediném modrém obdélníku, který omezoval všechny červené zóny a další část navíc.

„No to je skvělé, Streichere,“ zahulákal McLeod. „Není pochyb o tom, že všechny potenciální viry si velmi dobře rozmyslí, jestli překročí ty červené a modré čáry!“

Streicher si upravil kulaté brýle ve stylu Johna Lennona, které zvýraznily jeho hezké modrošedé oči. „Doktore McLeode, snad něco víš o zónách šíření, že?“ zeptal se ho blahosklonně. Objel červené zóny prstem. „Za jejich hranicemi nemáme potvrzeny žádné případy. Je to tak, pane Choyi?“

Choy rázně přikývl.

Streicher ukázal na modrou linii. „Včerejšího dne místní úřady vyhlásily v modré zóně karanténu.“

„Karanténu? Jistě?“ podivil se McLeod. „Vzpomínám si, jak to probíhalo v Torontu po vypuknutí SARS. Podezřelí měli zůstat doma a nosit roušky, ale někteří z nich šli jakoby nic do práce.“

Hygienik zavrtěl hlavou. „Nikdo zónu neopustí,“ podotkl. „Střeží je armádní hlídka.“

„Panebože, miluju represivní diktatury během epidemií!“ vyhrkl McLeod. „Hodně nám usnadní práci!“

Streicher přikývl, jako by to McLeod myslel vážně. „Karanténa by měla omezit šíření po městě. Odhadujeme, že inkubační doba trvá tři až pět dní. Za dvaasedmdesát až šestadevadesát hodin se dozvíme, jestli se virus rozšířil za modrou linii.“

„Kdy byl ve městě zaznamenán první případ?“ otázal se Haldane.

„Před pěti dny,“ vypíslk vysokým tónem Choy.

„A kolik je případů?“

Doktor Huang promluvil s Yuenovou v čínštině. „Sedmdesát potvrzených případů, pětáctyřicet podezřelých a šestadvacet mrtvých,“ přeložila.

„Během pěti dní necelé dvě stovky,“ zauvažoval Haldane nahlas. „Při tak krátké inkubační době bych očekával mnohem rychlejší šíření. Vsadil bych se, že se virus neroznáší vzduchem.“

Přestože to Yuenová přeložila, Choy na Haldana jen tupě zíral. Ten proto vysvětlil: „U všech infekcí existují tři cesty potenciálního šíření. Za první: přímým kontaktem, například HIV nebo hepatitida typu B. Za druhé: kapénkovou infekcí, jako u rýmy nebo chřipky. Když infikovaná osoba zakašle nebo kýchne, kapky hlenu přenášejí virus v bezprostřední blízkosti z osoby na osobu. Poslední a nejděsi-

vější typ přenosu je vzduchem – neštovice a spalničky jsou toho příkladem. Kašlem a kýcháním se šíří drobné kapičky.

Ty mohou ve vzduchu prodlévat celé hodiny nebo se roznášet ventilací a podobně. Znamená to, že lidé mohou být infikováni, i když se nedostali do přímého kontaktu s nakaženou osobou.“

„Ja,“ souhlasil Streicher. „Takový virus je epidemiologickou katastrofou. Ale zdá se, že tenhle ARCS se šíří jen kapénkami.“

Choy se s vykulenýma očima anglicky zeptal: „A to je velmi dobré?“

„Přímo báječné,“ odvětil McLeod. „Vypadá to, že možná nezemřeme v nejbližších týdnech.“

Haldane pohlédl na svého kolegu. „Moc to nepomůže, Duncane.“

Milly Yuenová zvedla váhavě ruku. „Musím vám něco oznámit.“

„Prosím, Milly...“ pokynul jí Haldane rukou.

„Z laboratoře Světové zdravotnické organizace v Hong Kongu jsem se před hodinou dozvěděla,“ podotkla tiše, „že izolovali virus ve vzorcích séra.“

McLeod se odstrčil rukama od stolu. „Nenapínej nás, Milly!“

„Jak jsme předpokládali, tenhle virus je blízkým příbuzným chřipky,“ řekla Yuenová.

Haldane překřížil ruce na hrudi. „Ale chřipka to není?“

Yuenová tak neznatelně pokrčila rameny, že se téměř nepohnula. „Je to nějaký podtyp, ale nejedná se o chřipku typu A ani B.“

„A jaké jiné druhy existují?“ otázal se Streicher.

Kai Huang upustil pero a pohlédl na ostatní. „Španělská chřipka,“ oznámil v angličtině.

Haldane zavrtěl hlavou. „Také mě to napadlo, ale nemyslím si, že je to ona. Přinejmenším ne tentýž virus, který v roce 1918 způsobil pandemii.“

„Jak si tím můžeš být jistý?“ zeptal se Streicher.

„Protože za čtyři měsíce vypukla taková pandemie, že se rozšířila po celé planetě,“ vysvětloval Haldane. „Nakazila se miliarda lidí, což tehdy představovalo víc než padesát procent celosvětové popula-

ce. Kdybychom zjistili, že to je on, džin by už byl vypuštěn z láhve. ARCS evidentně není tak nakažlivý.“

„Jak víš, že by dnes kontrola infekce nefungovala líp?“ zeptal se Streicher.

„Nebo se španělská chřipka kdysi taky pár let potloukala po nějaké čínské provincii a teprve pak se rozšířila.“ ukázal McLeod kostnatým prstem na Haldana. „Co když to je s ARCS stejné? Třeba zatím jen čeká na správnou chvíli.“

Haldane pomalu zavrtěl hlavou. „Je ve městě téměř týden a zatím nemáme ani dvě stě případů. Španělská chřipka by doted' město zachvátila jako ničivý požár.“ Poklepal na stůl. „V roce 1918 činila úmrtnost jen dvě procenta. ARCS je mnohem ničivější. Zabíjí pětadvacet procent mladých a zdravých obětí.“ Zavrtěl hlavou. „Pětadvacet procent!“

„Takže ARCS není španělská chřipka?“ zeptal se Streicher.

„Ne, ale může být blízká příbuzná.“ pokrčil rameny Haldane.

McLeod přitakal. „Možná je to dávno ztracený mezičlánek španělské chřipky.“

„Myslím, že to můžeme snadno zjistit.“ podotkla Yuenová tiše.

„A jak?“ zeptal se Haldane.

Podívala se do papírů na stole. „Patologické laboratoře armády USA uchovaly vzorky tkáně obětí španělské chřipky z roku 1918. Vytvořili jsme částečnou sekvenci genomu viru. Když teď víme, že ARCS je typ chřipky, budeme schopni zjistit sekvenci viru pomocí vyšetření DNA. Pak je budeme moci porovnat.“

„Dobrá práce, Milly.“ řekl McLeod a usmál se na ni. „Ale tohle zjištění nepomůže lidem, kteří na něj umírají dnes, nebo těm, kteří ho chytí zítra.“

Všichni okolo stolu přikyvovali.

Haldane louskl prsty. Obrátil se ke dvěma čínským zdravotníkům. „Jakým způsobem kontrolujete šíření na venkově?“

Huang uhnul pohledem. Vzal pero a začal jím opět otáčet.

Choy jim prostřednictvím Yuenové odpověděl: „Stejně přísná karanténní opatření jaká platí ve všech městech jsou závazná i na farmách v okruhu tří set dvaceti kilometrů. Není dovoleno cestovat

do oblastí, kde se v posledních dnech objevil nakažený. A nesmí se ani z nich.“

„Ale co dobytek?“ vyhrkl Haldane.

Choy zmateně pokrčil rameny.

„Podobně jako u španělské chřipky je ARCS nejspíš zvířecím produktem nebo vznikl snícháním druhů.“ Haldane se naklonil v křesle, poklepal na stůl a promluvil tak naléhavě, že měla Yuenová problém stihnout vše přetlumočit. „Obvyklým živočichem, u kterého dochází k míchání virů, je vepř. V prasečím krevním oběhu se ptačí viry setkávají s lidskými a mutují. Tak dochází ke změnám genetického kódu. Jelikož jsou prasata obvyklým prostředníkem, většina mutovaných virů chřipky pochází právě od nich.“

„Aha,“ přikývl Choy. „Ale jaký to má vztah k naší karanténě?“

„Znamená to,“ řekl Haldane, „že musíte vybit dobytek. Podobně jako loni ve Vietnamu a Koreji kvůli vypuknutí ptačí chřipky.“

„Jen prasata?“

Haldane zavrtěl hlavou. „Ne. Ptáci jsou přirozenými přenašeči chřipky. Mají největší koncentraci virů v krvi, aniž by sami onemocněli. Kuřata – a vlastně všechen dobytek – pánbůh patrně miluje.“

Choy se zlostně podíval na Haldana a zatvářil se znepokojeně. Yuenová přeložila Choyovu prudkou a pištivou odpověď. „Farmaření je jednou z nejdůležitějších činností provincie. Jestli vybijeme všechen dobytek, hospodářství Kan-su bude zničeno.“

„A jiná alternativa?“ Haldane zvedl ruce. „Představte si, co by se stalo s ekonomikou, kdyby se ARCS vymkl kontrole a přehnal se Čínou, dostal se za její hranice a zabil každého čtvrtého zdravého člověka, který by se mu postavil do cesty?“

Haldane se rozhlédl okolo stolu. Ostatní, dokonce i Choy, souhlasně přikývli, jen doktor Kai Huang uhnul pohledem. Zíral na stůl a zuřivě v ruce točil perem. Haldana napadlo, proč tento mladinký ředitel nemocnice vypadá vyděšeněji než všichni ostatní.

Haldane zápasil s dveřmi malého hotelového pokoje. Když se mu je konečně podařilo otevřít, dvěma dlouhými kroky přiskočil k drncícímu telefonu. „Haló?“

„Noahu?“

Poněkud ho zklamalo, když poznal, že netelefonuje jeho manželka. „Ach, Karen. Ahoj,“ řekl.

„No, zdravím, cizinče,“ odpověděla jeho sekretářka Karen Jacksonová.

„Co se děje, Karen?“

„Všechno mi povězte,“ vyhrkla vzrušeně. „Jaká je Čína? A jak vypadá Velká čínská zeď?“

„Nemám ponětí,“ vybafl Haldane podrážděně. „Nejsem tu na poznávacím zájezdu. Snažíme se tady zastavit čas.“

„Promiňte,“ zamumlala Jacksonová. „Zapomněla jsem, kolik času vám zabere zachraňování světa.“

Haldane se zachechtal. „Omlouvám se, Karen, ale ještě jsem vlastně nic neviděl – jen hotel, nemocnici a radnici. A o žádné z nich není co říct.“

„Jistě, byla to hloupá otázka.“ Zasmála se. „Na projížďky po městě jste příliš zaneprázdněni.“ Pak se ho tlumeným hlasem zeptala: „Jaké to tam je, Noahu? Děsivé?“

„Jo, trochu.“

„A nehrozí vám nebezpečí?“ dotázala se Jacksonová ochranněsky jako vždycky.

„O sebe se nebojím,“ odpověděl, posadil se na postel a opřel si hlavu o čelo lůžka. „Ten virus je pěkná potvůrka.“

„To tvrdí oni taky,“ podotkla Jacksonová.

„Kdo?“ zeptal se Haldane.

„Novináři.“

Bouchl pěstí do postele. „Sakra! Už je to ve zprávách?“

„Zatím vyšel jen malý článek na zadní straně *Postu*. Kdybych nehledala křížovku, ani bych na něj nenarazila.“

„To je asi dobře. Proto voláš?“

„Ne. Někdo vás tady sháněl. Tvrdil, že to je důležité.“

„Kdo?“

„Doktorka Gwen Savardová.“

„Proč se mi to jméno zdá povědomé?“

„Patrně to bude nějaké velké zvíře. Má hrozně dlouhý titul: ředitelka oddělení boje proti bioterorismu na ministerstvu vnitra.“

„Jistě. Potkal jsem ji na jedné konferenci.“ Vzpomněl si na výraznou osobnost i krásu kalifornské dívky. „Co chce?“

„Nechtěla mi nic říct,“ přiznala Jacksonová. „Ale nechala mi na sebe asi čtyřicet čísel, na která jí můžete zavolat.“

Haldane hmatal po nočním stolku, až našel pero a záznamník. „Nadiktujte mi první dvě.“

Nahlásila mu čísla a zeptala se: „Kdy se vrátíte domů?“

„Hned jak budu moci, Karen.“

„Dobře,“ řekla Jacksonová. „Vím, že se vaší malé holčičce stýská po tatínkovi.“

Ne tak, jako mně po ní, pomyslel si Haldane a zavěsil. Pak vytočil operátora.

Při druhém zavolání někdo zvedl sluchátko. „Haló, rezidence Haldanových.“

Opět pocítil zklamání. Uvědomil si, že hovoří s tchyní Shirley Dolmanovou, nikoli s manželkou. „Ahoj, Shirley, to jsem já, Noah.“

„Ach, můj bože, já telefonuju s Čínou!“ vyhrkla Dolmanová. „Jak se máš, Noahu?“

„Fajn,“ řekl. „A co doma?“

„Jde to dobře,“ řekla sladkým tónem. „Chloe spinká. Ale obávám se, že Anna je venku s přítelkyní.“

„S přítelkyní,“ zopakoval Haldane. Podíval se na hodinky a přepočítal čas. V Marylandu již bylo po desáté večer. „A řekla se kterou?“

„Ne, to ne,“ podotkla Dolmanová. „Ale prý přijde domů až po půlnoci. Šly do kina.“

„Aha.“

„Nechala mi číslo na mobil, kdyby se něco stalo s Chloe. Určitě ji na něm seženeš, Noahu.“

„Výborně. Díky, Shirley. A opatruj se.“

Haldane položil sluchátko. Neměl v úmyslu teď manželce telefonovat. Proč ji rušit při sledování filmu? Ať už je v kině či nikoli, nedokázal se zbavit přesvědčení, že Anna je s ní.

Skoro svítalo, když Haldanovi a McLeodovi zajistili odvoz na místo karantény v severozápadní části města T'iaj-kuan.

Zíral z okna vozu a v tu chvíli se mu vybavily záběry z náměstí Tiananmen, kde v roce 1989 povstali studenti. Museli čelit střilejícím vojákům a tankům, které do nich najížděly. On sám se kdysi taky připojil ke studentským aktivistům, jeho však ochranka pouze eskortovala zpět na koleje.

V T'iaj-kuanu sice žádné tanky nezahlédl, ale vojenských vozidel a nákladních aut tam jezdilo mnoho. Vojáci v maskáčích hlídkovali v ulicích s puškami přes rameno. Němečtí ovčáci je tahali za vodítka. Po vzdálenější straně ulice se plazil ostnatý drát, který rozděloval celé město na dvě části.

„Tihle chlápci se neflákají, pokud jde o karanténu,“ poznamenal McLeod a očima sledoval výjevy za oknem.

„Co to sakra má být?“ vybafl Haldane.

McLeod přikyvoval. „Je to jen dobře, Noahu.“

Haldane se na svého kolegu zamračil. „To snad nemyslíš vážně, ne?“

„Jak jinak bys virus zastavil?“ ukázal McLeod z okna, jako by jednotlivé viry stály přímo za ostnatým drátem.

„Dá se to zajistit rozumnými kontrolami, ne tímhle koncentračním táborem pro oběti!“

Řidič mávl rukou a ukázal na bránu mezi ostnatými dráty. „Vidíte, lidé procházejí dovnitř a ven tudy.“

Brána s budkami pro střídající se směny, vrata a četní strážci v maskáčích připomínali sci-fi verzi situace z dob studené války. Vůz zastavil u kontrolního stanoviště. Než řidič vypnul motor, Haldane a McLeod vyskočili z auta a hrnuli se do akce.

Před branou právě zastavily dvě prázdné záchranky s otevřenými zadními dveřmi. Mezi personálem Haldane poznal hlavního hygienika Yunga Se Choye. Jeho oděv připomínal uniformu policejního nebo požárního sboru z jeho rodné země, kterou však nosili jen při slavnostních příležitostech. Choyův zjev se tak zcela změnil – působil mnohem důležitěji než nervózní úředník, jakého poznali předtím. Jeho bujnou kšticí a špatně ukrytou jizvu po rozštěpu rtu pod řídkým knírem si však nemohli splést.

Haldane dohnal Choye před branou. „Zdravím, doktore Haldane,“ řekl Choy a mírně se uklonil.

„Pane Choyi, co to znamená?“ zeptal se Noah a ukázal na ostnatý drát i na strážce.

McLeod a řidič se k nim připojili u brány. Řidič začal tlumočit Haldanovu otázku, ale Choy odpověděl anglicky dřív, než stačil domluvit. „Karanténa.“ Pokrčil přitom rameny, jako by ho překvapilo, že to není dost evidentní.

„Tohle není karanténa,“ zavrtěl Haldane rozzlobeně hlavou. „Je to vojenský lágr.“

Uniforma a prostředí na Choyův postoj také zapůsobily. Přestože mluvil s pomocí překladatele, jeho pisklavý hlas zněl autoritativněji a sebejistěji. „Děláme jen to, co váš tým Světové zdravotnické organizace doporučil. Co je nutné. Šíření viru máme pod kontrolou. O lidi uvnitř,“ ukázal za ostnatý drát, „je postaráno. Posíláme jim jídlo a zásoby. A naši lékaři a sestry je sledují. Pokud vyžadují lékařské ošetření, převezeme je do nemocnice.“

Zatímco mluvil, dva sanitáři v ochranných oblecích se objevili u brány. Jakmile se vrata otevřela, vsunuli dovnitř lehátko. Pohybovali se pomalu, bez jakéhokoli spěchu. Haldane po chvíli pochopil proč. Pacient na lůžku byl zabalen v černém pytli.

Kývl hlavou k tělu na lehátku. „Tímhle míníte, že je o ně postaráno?“

Choy však s pomocí tlumočníka odpověděl: „Tuto ženu našli mrtvou v jejím bytě. Evidentně odmítla pomoc sousedů. Poté, co onemocněla, se bála vyjít ven.“

„Napadlo mě, kolik dalších lidí vyděsíte k smrti,“ zavrčel Haldane.

Choy zvedl ruce. „Máme jinou alternativu, doktore?“ zeptal se přes tlumočníka. „Nechal byste raději virus uniknout, rozšířit po celé Číně i za její hranice a zabít každého čtvrtého, který se mu postaví do cesty?“

HOTEL PALÁC, LONDÝN, ANGLIE

Khalii Jahalovou bolel snad každičký kousek těla od nehtů až po kořínky vlasů. Neměla tušení, že je možné trpět takovými bolestmi. Pokusila se pohnout, ale končetiny jí patrně vypověděly službu. Připadaly jí jako ze dřeva.

Prostěradlo, na němž ležela, bylo zmáčené potem, ale v životě neměla větší zimmnici. Celé její tělo se pod mokrou pokrývkou nekontrolovatelně třásl. Kašel, který začal předchozího večera šimráním v krku, nyní otřásal celým jejím tělem a vyvolával křeče. Při každém záchvatu si připadala, jako by jí do krku někdo nacpal polštář.

Světlo proudící mezi žaluziemi jí napovědělo, že spala dlouho, ačkoli si nebyla jistá, zda spíš neupadla do kómatu. Znovu se pokusila pohnout a podařilo se jí překulit na bok. Tím úsilím se však zcela vyčerpala.

Prosím, Bože, dej mi sílu, modlila se.

Proklínala se, že neodjela už o den dřív, když jí ještě fungovaly paže a nohy. Doktor Aziz jí dal instrukci, že musí čekat, až horečka dosáhne maxima. Včera večer nepřesáhla 39 °C. Usoudila tedy, že ještě vydrží. Celou misi tak vystavila riziku. Klidně mohla během noci umřít. A čeho by pak dosáhli?

Už jí nezbýval čas na další morální zápas. Musela okamžitě jednat. Přesto ji pomyšlení, že strašný virus šířající její tělo vypustí do světa, trápilo víc než samotná bolest. Jak může právě tohle být cesta boží? uvažovala a snažila se zvednout nohy z postele.

Chvění ustalo a podle spalujícího horka poznala, že jí vyskočila maximální teplota. Před očima se jí mihl manželův vousatý obličej. Za tuto halucinaci byla vděčná. Zamil jí moc chyběl.

Už jako děti spolu pobíhali po vesnici pod stíny pyramid v Gize. Od jedenácti let si dívky a hoši nesměli hrát společně, ale Khalie tento zákaz odmítla dodržovat. Přesvědčila dokonce Zamilu, aby spolu zkoumali řečiště Nilu a poušť za ním, i když riskoval výprask nebo něco horšího. Přestože se v nich hormony bouřily, dokázali během dospívání udržet tajný platonický vztah a jiskérky jejich citu se postupně rozhořely v plamen.

V sedmnácti letech se jejich otcové, kteří neměli o jejich lásce ani tušení, rozhodli jim vystrojit svatbu. Khalie i Zamil měli ohromnou radost. Každý společný okamžik Khalie považovala za přešťastný, dokonce i ten rok, kdy žili vzdáleni od svých rodin a přátel, když Zamil studoval v přísné islámské sektě Wahhabi v Paříži. Toleroval, dokonce i podporoval Khaliin přemýšlivý skepticismus. Svou něžnou výmluvností však brzy získal její mysl i duši. Stala se z ní stejně oddaná věřící jako on.

Pak přišlo jedenácté září a následovala ofenzíva v Afganistanu. Když ho povolali, aby se připojil k obraně Talibanu, Khalie manžela prosila, aby nešel. Věděla, co tam jejího mírumilovného učenice čeká. Přestože předstíral, že o tom nemá tušení, i on si uvědomoval riziko. Odmítal se však zříci zodpovědnosti, kterou pokládal za svou povinnost.

S manželovou smrtí v afgánské jeskyni a jejím potratem se jí srdce rozervalo vedví a přijala boží cestu. Věděla, že už nikdy nebude mít dítě, Zamilovo ani nikoho jiného, a chtěla být alespoň užitečná *Jemu*. Zasvětila svůj život Zamilově „věci“ a nechala se vést jedním z jeho učitelů, šejkem Hassanem. Prostřednictvím něho poznala Hazzira Kabaala a jeho lidi.

Během všech tréninků a plánů, které následovaly, nikdy svatou misi nezpochybňovala. Alespoň ne do chvíle, než jí vystoupala horečka. Pak začala v londýnském hotelovém pokoji přemýšlet o tom, zda účel skutečně svěťí prostředky.

Zamilova tvář zmizela. Bez manžela, který jí vždycky všechno vysvětlil, nic nechápala. Místnost potemněla. Khalie znovu usnula.

Šest hodin později se probudila roztřesená zákeřnou horečkou. Měla pocit, jako by jí na hrudník padl těžký kus skály. Musela dýchat dvakrát rychleji než obvykle, aby se neudusila. Záchvaty kašle

se prodlužovaly a byly stále častější. Alespoň paže a nohy zatím reagovaly na povely. Podívala se na hodiny, které ukazovaly 4:28 odpoledne. Čas ubíhal.

Bez dalšího váhání se zvedla z postele. Neosprchovala se, jen se převlékla do provokativního západního oblečení, které předvedla Kabaalovi a jeho lidem v somálské poušti. Odpotácela se k zrcadlu. Její snědá pleť pobledla a to, co kdysi působilo přitažlivě, vypadalo nyní chorobně. Rozechvělou rukou si nanasla červeň na tvář a rtěnkou přejela rty, aby aspoň trochu zamaskovala bledost.

Vypila dvě sklenice vody z láhve, pak dvě sklenky pomerančového džusu, ačkoli tušila, že vyzvrací každý doušek. Věděla však, že potřebuje tekutiny a cukr, aby měla dost sil na cestu. Nezvracela, ale opět se rozkašlala. Klekla si k toaletě, lapala po dechu, dokud nevykašlala chomáč krvavých slin. Nakonec opět nabrala dech a postavila se na nohy.

Ulevilo se jí, když uviděla řadu taxíků čekajících před hotelem. Sklonila se k prvnímu z nich, zamumlala řidiči adresu a svezla se na zadní sedadlo.

Řidič sice neřekl ani slovo, ale zaznamenala jeho znepokojené pohledy ve zpětném zrcátku. Jen díky silné vůli se posadila, protože se bála, aby ji nevysadil u nemocnice. Přiměla se vykouzlit na zpočteného páchnoucího taxikáře úsměv, třebaže těžce oddechovala.

Taxík zastavil před vestibulem Park Tower Plaza. Nedávno postavený pětihvězdičkový hotel patřil k oblíbeným místům amerických podnikatelů.

Jahalová zaplatila řidiči dvacetilibrovkou. Oběma rukama se přidržela dveří a vystoupila z auta. Musela počkat, až ji přejde další záchvat kašle. Vysoký, mohutný muž v kovbojském klobouku, který čekal na taxík, se naklonil a nabídl jí rámě. Ona však zavrtěním hlavy odmítla. Popadla dech a zamířila ke vchodu.

V zalidněném hotelu svým vrávoravým krokem upoutala pohled hned několika osob ve vestibulu. Usmála se a mávnutím ruky odvrhla všechny, kdo jí nabídl pomoc.

Podle původního plánu měla Jahalová být v hotelu před osmou ráno a čekat na ranní nával. Její načasování se však kupodivu ukázalo jako ještě lepší. V pět odpoledne se mocní mužové, bankéři, práv-

níci a jiní obchodníci vraceli do svých pokojů ze schůzek a konferencí.

Nejistě postávala v hloučku amerických podnikatelů před výtahem. Do prostorné kabiny se nakonec nechala vnést davem. Prodrala se k ovládacímu panelu a stiskla nejvyšší patro. Podle instrukcí rukama přejela všechna tlačítka a šmátrala i po stěnách. Většina mužů si jí nijak nevšímal, ale několik nejbližších o krok ustoupilo, aby je svým kašláním nepoprskala.

Khalie vyjela s některými spolucestujícími až nahoru a vystoupila s nimi. Zatímco ostatní zamířili do svých pokojů, ona zmáčkla tlačítko „dolů“ a čekala, až se opět otevrou dveře. Musela se opřít, aby se nezhroutila. Když se konečně otevřely, vpotácela se dovnitř. Přejela rukama všechna tlačítka a vydala se opět do přízemí. Přistupovali k ní další a další nic netušící lidé, kteří mířili na večere, prohlídky, prohlídky města, a někteří z nich vstříc blízké smrti.

Svůj postup zopakovala znovu, jezdila nahoru a dolů se skupinami hotelových hostů a cítila se stále hůř. Při čtvrté cestě nahoru se dveře otevřely ve druhém poschodí. Do výtahu vstoupila nádherná mladá žena se dvěma holčičkami. Krásné sestřičky měly na sobě růžové župany. Každá z nich držela v ruce osušku. Té starší nemohlo být víc než šest let.

Jahalová v hrůze sledovala, jak matka postrčila děvčata blíž k ní a k řídicímu panelu. „Slíbila jsem jim, že můžou navolit patra,“ vysvětlila matka s úsměvem.

Těsný prostor se s Khalií najednou zatočil. Opět ji popadl další záchvat kašle. Otočila se hlavou ke stěně, zakrývala si rukou ústa a zoufale se snažila uchránit děvčátka před krvácejícími hleny a smrtícím virem.

Odsunula se od nich co nejdál. Chtěla zakřičet, aby se nedotýkaly kontaminovaných tlačítek, ale nemohla. Se slzami v očích pak přihlížela, jak obě děvčátka volí číslo poschodí, kde bydlely. Když chtěla mladší holčička zmáčknout alarm, matčina ruka vystřelila, dotkla se panelu a odtáhla dcerku pryč. Tichým tónem jí přitom domlouvala. Děvčátku se rozechvěly rty. A tentýž prst, kterým se tlačítka dotkla, pak zasunula do pusinky.

POLICEJNÍ ÚSTŘEDÍ KÁHIRA, EGYPT

Seržant Achmed Eleish sáhl do kapsy saka. Zoufale si potřeboval zakouřit. Po chvíli si však vzpomněl, že krabičku hodil do spodní zásuvky pracovního stolu – to aby s kouřením přestal. Od dlouhé noci, kterou strávil v nemocnici se silnou svíravou bolestí na hrudi, byl detektiv pod palbou ze všech stran. Samira, jeho dvě dcery a dokonce i *imám* z mešity mu domlouvali, aby zanechal svého zlozvyku. Rodina samozřejmě myslela na jeho zdraví, *imám* se snažil vymýtit to, co považoval za porušení islámu – podle Mohammeda je hříchem úmyslně ničit své zdraví nebo mrhat penězi.

Eleish musel uznat, že všichni mají pravdu. Ve svých padesáti měl pětadvacet kilo navíc a rodinné dispozice pro onemocnění věnčitých tepen. Jako člověk oddaný své rodině, policista a jinak dobrý muslim, však věřil, že má právo na jednu slabůstku, i kdyby ho měla předčasně přivést do hrobu. Proto prohledal šuplík a cigarety našel. Vytáhl jednu a krabičku zastrčil do kapsy zmuchlaného šedivého saka. Věděl, že brzy dostane chuť na další.

Zapálil si a dvakrát dlouze potáhl, než obrátil pozornost k hromadě složek s neuzavřenými případy. Sáhl po té, která ležela nahoře. Obsahovala známý případ nevyřešeného znásilnění a vraždy čtrnáctileté prostitutky ve špinavé čtvrti Káhiry. Vtom se rozdrnčel telefon.

„Eleish,“ řekl do sluchátka. Tímto způsobem se obvykle policisté z káhirské policie nepředstavovali, ale on to viděl v jedné oblíbené detektivce.

„Seržante, to jsem já,“ ohlásil se Bishr Gamal tiše.

Eleish zaslechl i dopravní ruch z ulice. Gamal obvykle volal z budky. Dovedl si představit, jak malý informátor nervózně šeptá do

telefonu a přitom se neustále ohlíží přes rameno. Znovu si potáhl z cigarety a zeptal se: „O co jde, Bishre?“

„Mám informace ohledně mešity,“ řekl Gamal a měl přitom na mysli mešitu Al-Futuh, známé hnízdo islámských fundamentalistů, v jejichž čele stál charismatický vůdce šejk Hassan, který byl dost politicky mazaný a populární, aby ho místní úřady nechaly na pokoji.

„A?“ zeptal se Eleish.

„Moc zajímavé věci, seržante.“

„Bishre, já nemám čas na hádanky,“ řekl Eleish, přestože si v skrytu duše vychutnával dramatictvo Gamalových telefonátů.

„Ale tohle, seržante, stojí za víc, než je naše obvyklá taxa.“

„Gamale, to tvrdíš pokaždé! A mnohem častěji ty tvoje tipy nestojí za nic.“ Eleish platil Gamala ze své kapsy. „Ale pověz mi, co víš,“ povzdechl si. „Pokud mi to bude k užítku, dám ti dvakrát tolik.“

„Trojnásobek,“ řekl Gamal.

„Dva a půl.“ Eleish se v duchu usmál. „Ale ani o piastu víc!“

„Dobrá, seržante, dobrá,“ souhlasil Gamal. „Váš muž se vypařil.“

Eleishovi zmizel úsměv ze rtů. Odhodil cigaretu do popelníku.

„Co míníš tím ‚vypařil‘?“

„Obvykle chodí dvakrát denně na modlitby, ale během posledních osmi dnů ho nikdo neviděl,“ řekl Gamal. „Ptal jsem se v mešitě ostatních. Nikdo netuší, kam se poděl.“

„Hm,“ zavrčel Eleish. „Dobrá, Bishre, a dál?“

„Není jediný, kdo zmizel,“ špitl Gamal, jako by telefonní budku obklíčili špioni.

„Kdo ještě?“ zeptal se Eleish netrpělivě.

„Pár dalších pravidelných návštěvníků, muži i ženy, zmizeli ve stejnou dobu.“

„A ty nemáš ponětí, kde by mohli být?“

„Ne,“ odpověděl Gamal. „Chodím na modlitby pravidelně. Slyšel jsem, jak dva muži diskutují o ‚základně v poušti‘, ale zbytek jejich hovoru jsem už nezaznamenal. A není bezpečné klást příliš mnoho otázek.“

„Tak jo,“ řekl Eleish a sáhl po cigaretě. „Dobrá práce, Bishre. Za tohle ti zaplatím trojnásobek, ale chci, abys se držel poblíž mešity. A jestli se dozvíš něco nového, dej mi vědět.“

„Ozvu se, seržante Eleishi,“ přislíbil Gamal vážným, tichým hlasem.

Eleish zavěsil. Bezmyšlenkovitě vytáhl ze zásuvky svačinku, kterou mu manželka přibalila do práce. Pak si uvědomil, že je uprostřed ramadánu. Během tohoto muslimského svatého měsíce musel zůstat až do večera o hladu a pak se pomodlit s rodinou v mešitě. Měl také přestat ve dne kouřit, ale usoudil, že obojí nezvládne, a proto zvolil to, co považoval za menší hřích.

S kručícím žaludkem sáhl po složce, kterou měl stranou od ostatních nevyřešených případů. Na jejím obalu tužkou stálo: Hazzir Kabaal. Otevřel ji a přeletěl očima zápisky, které zaznamenal před osmi lety.

Gamalova informace potvrzovala to, co Eleish zjistil už ráno. Když telefonoval do Kabaalových novin (pod záminkou, že si chce koupit místo pro reklamu), dozvěděl se, že o vydavatelském magnátovi přes týden nikdo neslyšel ani ho neviděl. „Je na dovolené,“ tvrdili. Eleish si uvědomil, že v Egyptě není zločinem odjet na dovolenou, ale těžko uvěřit, že Kabaal právě lenoší někde na pláži. Přestože se s ním setkal jen dvakrát, po letech studování tohoto člověka ho znal líp než své boty. Měl určité zvyky. A dovolené – přinejmenším takové, že by opustil mešitu uprostřed ramadánu a zcela přerušil styky se svými novinami, na něž dohlížel až s mateřskou péčí – nebyly v jeho stylu.

Achmed Eleish típl nedopalek v popelníku a sáhl po další cigaretě. Neměl žádný důkaz, že se děje něco nekalého. Pokud se jednalo o Kabaala, důkazy jaksi vždycky chyběly. Eleish věřil, že Kabaalův případ mu ničí věčité tepny stejně jako cigarety.

Jeho deprese ještě znásobil fakt, že má na pronásledování Kabaala příliš málo času. Jen zřídkakdy se nahrnulo tolik nevyřešených vražd a jiných zločinů jako teď. A podobně jako zbytek policejních složek, byl i on pod neustálým tlakem ze strany vedení. Měl ostře zakročit proti egyptským homosexuálům. Připadalo mu ostudné a

směšné mrhat časem na pronásledování káhirskeho podsvětí, natož komunity gayů.

Uzavřel Kabaalovu složku. Poklepal nikotinem zažloutlými prsty na její zadní stranu a zvažoval možnosti. Ano, Eleish měl mnohem naléhavější oficiální případy než hledání zmizelého vydavatelského magnáta, u něhož nebylo jisté, zda vůbec porušuje zákon, ale cítil v kostech cosi, co nedokázal vysvětlit. Jako správný naruživý čtenář detektivek věřil v šestý smysl. Díky němu vyřešil během své pětadvacetileté kariéry řadu případů. A ten mu nyní napovídal, že brzké nalezení Kabaala je nanejvýš urgentní záležitost.

Ať už se Kabaal zapletl do čehokoliv, Eleish měl podezření, že nejspíš zaviní jen další zostuzení jeho milované islámské víry. A hodlal mu v tom zabránit za každou cenu.

PARK TOWER PLAZA HOTEL, LONDÝN, ANGLIE

Malcolm Ezra Fletcher III. neboli Fletch, jak mu říkali kluci z Arkansasu, se nedokázal zbavit úporného kašle. Mohutný pětapadesátiletý ředitel ropné společnosti si nechtěl nechat překazit první služební den v Londýně nějakým nachlazením. To je fakt štěstí, pomyslel si Fletch. První den nekonečných schůzek a já se probudím s horečkou a kašlem!

Vzpomněl si na mladou ženu, kterou viděl vystupovat z taxíku před hotelem. I na to, jak hezké stvoření málem vykašlalo plíce. Že by chytil to příšerné nachlazení od ní?

Ležet a litovat se však nikdy nebylo ve Fletcherově stylu. Za celých dvaatřicet let nevynechal kvůli nemoci jediný pracovní den a nehodlal zmeškat šanci prohlédnout si město. Vypotácel se z postele a vydal se na cestu za pamětihodnostmi.

U Toweru si objednal průvodce. Vyšplhal se po točitém schodišti v jedné z věžiček a soucítil se středověkými vězni, o nichž se průvodce zmiňoval. Přestože Fletch patřil, co se týče historie, k nadšenčům a obzvlášť ho zajímaly různé žaláře a zbraně, příliš ho unavovalo lapání po dechu a nedokázal se soustředit na průvodcova slova. S každým krokem měl pocit, jako by měl na nohou i rukou těžké vězeňské okovy.

V polovině prohlídky se musel kvůli vyčerpání odpotácet k východu. Zastavil se ještě v suvenýrech, aby svým malým vnoučkům přivezl slíbené repliky mečů a korunovačních klenotů. Přestože je vyrobili z plastu, těžkly mu v ruce, jako by byly z olova.

Vyškrábal se z taxíku a musel několikrát zastavit, než došel k výtahům. Pak ještě párkrát cestou do pokoje. Nemohl se nadechnout. Napadlo ho, jestli nemá infarkt, ale nedovedl si vysvětlit stoupající teplotu.

Uplynulo deset minut, co Fletch seděl, kašlal a sípal na obrovské dvojposteli. Sáhl po telefonu na nočním stolku a uvažoval, že vytočí 911, přestože si nebyl jistý, zda to číslo platí i v Anglii. Navzdory příšernému zdravotnímu stavu se však rozhodl pro matčinu léčbu: alkohol a spánek.

Vypil malou lahvičku koňaku z minibaru a vplížil se pod příkrývky s přesvědčením, že ho vydatný spánek zase postaví na nohy.

HOTEL VELKÁ ČÍNSKÁ ZEĎ, MĚSTO T'IAJ-KUAN, ČÍNA

V posledních čtyřech dnech si Haldane hrál s manželkou po telefonu „na babu“. Seděl na své dvojposteli, a když zaslechl čtvrté zvonění, pomalu se smířil s tím, že opět neuslyší dceřin hlas. Pak se ozvalo cvaknutí. „Haló?“ ozvala se Anna.

„Ahoj,“ řekl Haldane. Bylo ticho. Noah nevěděl, zda to má přičítat zpoždění signálu, nebo Anně.

„Jak se máš?“ zeptala se škrobeně.

„Fajn,“ odpověděl Haldane. „Co Chloe a ty?“

„Chloe se cítí mnohem lépe. Horečka pominula. Je zas ve své kůži.“ Odmlčela se. „Ale moc jí chybíš.“

Haldane čekal, ale Anna nedoplnila, že chybí i jí. „Vypadá to, že se v Číně všechno stabilizuje,“ řekl. „Doufám, že se v nejbližších dnech budu moct vrátit domů.“

Nastalo další krátké ticho. Stačilo však k tomu, aby Haldane pochopil, že nijak nesouvisí s telefonním spojením. „To je skvělé, Noah,“ řekla tónem, který napovídal, že tak reaguje jen z povinnosti.

„Jo,“ oplatil jí stejně chladně. „Mohl bych mluvit s malou?“

„Jistě.“

Přitiskl sluchátko k uchu a čekal na svou dceru. Nakonec zaslechl na druhém konci dech.

„Chloe?“ zmocnila se ho nervozita. „Jsi to ty?“

„Ahoj, tati.“

„Chloe, tak rád tě slyším!“

„Kde jsi, tati?“

„V Číně, zlatíčko.“

„Na čajové párty?“ zeptala se vzrušeně.

Haldanovi chvíli trvalo, než pochopil. Zasmál se, protože si vzpomněl na dcerčinu miniaturní čínskou čajovou soupravičku. „Ne, Chloe. Jsem v zemi, která se jmenuje Čína. V té, do které jsme se loni v létě snažili prokopat, pamatuješ?“

„Vykopal jsi velkou díru, tati?“ otázala se vážně.

„Ne, letěl jsem letadlem, zlato.“

„Tati?“

Haldane si představil, jak dívka tiskne velké sluchátko ke svému oušku. Píchlo ho u srdce. „Ano, Chloe?“

„Zítřka mám oslavu narozenin.“

Měla narozeniny za deset dní, ale v jejím slovníku „zítra“ znamenalo někdy v budoucnu. „Velmi brzy, broučku.“ řekl Haldane.

„Přivezeš mi balonky?“

Loni Haldane koupil na její oslavu trs balonků, a dcerka na všechny ostatní dárky pozapomněla a hrála si s nimi, dokud helium nevyprchalo a nezůstaly ležet splasklé na podlaze v pokojíku. „Slibuji, že je dostaneš.“ řekl. „Víc než je na nebi mraků.“

Radostně se zachichotala. „A dort?“

„I dort.“ přislíbil.

„Tak ahoj, tati.“ Pak Haldane zaslechl, jak křičí na mámu: „Táta říká, že na narozeniny dostanu balonky a dort!“

„Mám tě rád, Chloe.“ řekl Haldane, ale protože telefonní sluchátko třísklo o stůl, věděl, že už je pryč.

Po chvíli se Anna ozvala znovu. „Noahu?“

„Kam šla?“ zeptal se.

„Do dětského pokoje. Vypadá to, že běžela upéct další dort.“

„To snad ne.“ zasmál se Haldane, třebaže mu nebylo do smíchu. „Po těch imaginárních dortech hrozně přibírám v bocích a na zadku.“

Anna si odkašlala. „Noahu, poslyš, měli bychom si promluvit.“

„Teď ne.“ skočil jí do řeči. „Musím jít na mítink. Jak jsem už řekl, brzy budu doma. Pak si promluvíme.“

„Ok..., dobře.“ přitakala.

„Sbohem.“ rozloučil se a zavěsil, aniž čekal na odpověď.

Položil sluchátko na vidlici přístroje, posadil se na postel a promasíroval si spánky. Ohledně večerní schůzky Anně lhal – ten večer

se žádný mýtink nekonal. Jen nebyl připraven diskutovat o rozchodu, nebo co měla Anna na mysli.

Jak jsme to pokazili? zauvažoval. Přitlačil palce ke svým skráním, až to zabolelo. Věděl, kdo má na tom větší podíl viny.

Nikdy nezapomněl na den, kdy se s Annou setkal na párty, na niž je přitáhli jejich přátelé. Bylo to dva dny před jeho třicátými narozeninami. Ty pak strávili – stejně jako mnoho dalších dní – v posteli. Haldane právě dokončil svou stáž týkající se infekčních chorob, zatímco pětadvacetiletá Anna měla před sebou závěrečnou zkoušku z italštiny na jazykové škole. Vzali se o rok později. V dalších šesti letech se z nich stali nejlepší přátelé, chápali navzájem své ambice a sdíleli neukojitelnou vášeň. Po narození Chloe se jejich domov stal ještě idyličtější. Jako u většiny párů ustoupil sexuální život v době kojení a bezesných nocí do pozadí, ale jejich pocit vzájemnosti ještě vzrostl. Díky dcerce je spojovalo něco mnohem důležitějšího než romantický vztah.

Když byly Chloe asi dva roky, jednoho rána se Haldane probudil a měl před očima tmu. Zpočátku nechápal, co se stalo. Přisuzoval to neustálé námaze a stresu, vyplývajícímu z pracovních závazků a povinností vůči Světové zdravotnické organizaci, i zanícené péči o dcerku. V domnění, že tento stav brzy přejde, si vzal pár týdnů dovolené, ale odpočinek nepomohl.

Protože nechtěl, aby únava poznamenala jeho vztah s dcerou, věnoval jí ještě víc času. Navštěvoval s ní co nejvíce kroužků, vzal ji snad na všechna dětská hřiště ve městě. Nedokázal však plnit roli dokonalého otce, doktora a manžela zároveň. Něco musel obětovat. A odnesla to Anna. Byl sice doma jako dřív, ale jejich duševní souznění vyprchalo. Reagoval neustále podrážděně. Stále méně s ní probíral pracovní problémy. Přestali spolu chodit do kina, na večere... A ani v posteli se nesnažil jako dřív, takže jejich sexuální život téměř vyprahl.

Anna jeho lhostejnost osm měsíců snášela mlčky. Jednoho dne však požádala Haldana, aby si s ní sedl v obývacím pokoji. S rukama zkříženýma na prsou a se slzami ve velkých hnědých očích mu připomněla, že se přestal chovat jako manžel a změnil se v pouhého rodiče. Řekla mu, že takhle dál žít nechce a nebude.

Haldane se po tomto rozhovoru probral. Přestože si uvědomoval, že se manželce vzdálil, nikdy si nepřipustil, jak moc jí ublížil. Ohrožení rodiny ho zasáhlo jako ledová sprcha. Umínil si, že všechno napraví. Veškerou energii věnoval zlepšení jejich vztahu. V následujících měsících oba pomalu, ale jistě nacházeli ztracenou půdu pod nohama. Pak vypukl SARS a Haldana povolali do Číny, aby pomohl řešit vzniklou krizi.

Po pár měsících strávených doma se objevila ptačí chřipka na Dálném východě a on musel zpátky.

A v průběhu jeho dlouhých absencí se Anna zamilovala do Julie.

S papíry rozloženými po posteli a laptopem na klíně Haldane usnul. Probudil ho až drnčící telefon. Posadil se a odsunul počítač na matraci vedle sebe.

Chňapl po telefonu a doufal, že volá Anna, aby se usmířili. „Ahoj,“ vyhrkl.

„Doktor Haldane?“ ozval se ve sluchátku ženský hlas.

„Ano...“ Odkášlal si a cítil, jak mu vyschlo v krku. „Kdo volá?“

„Gwen Savardová, ministerstvo vnitra.“

Haldane odložil počítač na noční stolek. „Jistě, vzpomínám si. Setkali jsme se na konferenci o zániku světa.“

Savardová se zasmála. „Vy jste jako jediný tvrdil, že konec světa je nablízku.“

„A ne snad?“ Olízl si suché rty.

„To se od vás chci právě dozvědět. Musím přiznat, že vás není snadné vystopovat.“

„To je asi stinná stránka pobytu v daleké Číně... Nebo možná výhoda.“ Pak však dodal: „Ale neberte to osobně, doktorko Savardová.“

„Gwen,“ řekla. „Neberu. Musím na měsíc zmizet, abych stíhala svou práci. Uděláš si na mě pár minut?“ přešla na tykání.

Podíval se na hodiny, které ukazovaly 22:18. Měl na ni zbytek noci. „Copak se ti honí hlavou, Gwen?“

„Kansuská chřipka,“ vyhrkla.

Zašklebil se. „Který génius přišel s tímhle názvem?“

„Nějaký reportér,“ řekla. „Je to lepší než druhé označení, vražedná chřipka“. Nevím, jestli sis všiml, ale tomuhle viru je hned po SARS a ptačí chřipce věnována velká pozornost.“

„Naštěstí se tady úspěšně skrývám i před většinou médií, ale viděl jsem články na internetu,“ řekl. „Syndrom akutního respiračního kolapsu nebo ARCS.“

„Jaký je, Noahu?“

Haldane si povzdechl a zvažoval odpověď. „Ničivý, Gwen.“

„Horší než SARS?“

„Ano i ne.“

„Což znamená?“ řekla s takovou sebejistotou, až měl radost, že sdílí tuto informaci právě s ní, jako by to tajemství nechtěl nést sám.

„Klinický syndrom je horší než SARS,“ vysvětlil. „Infikovaní pacienti náhle dostanou vážný zápal plic, který často vede k selhání řady orgánů a smrti během několika dní. Někdy i rychleji. A je to ošklivá smrt. Nijak se neliší od Eboly, jen nedochází k takovému krvácení. Procento úmrtnosti ARCS je přinejmenším čtyři až pětkrát vyšší než u SARS.“

Hned neodpověděla. Haldane se domníval, že slyší cvakání zubů. „Tak v čem je lepší než SARS?“ otázala se nevzrušeným tónem.

„Že je tak zatraceně rychlý. Inkubační doba trvá jen několik dní, maximálně pět. A jakmile pacienti onemocní, buď zemřou, nebo se do týdne plně uzdraví.“

Další pauza. „To nezní o nic líp.“

„Z epidemiologického hlediska je to velká výhoda,“ řekl. „Má mnohem kratší dobu karantény než SARS. Pět dní oproti dvanácti. A nemusíme si dělat hlavu s latentním šířením. Dokud virus opět nezmutuje.“

„Asi ano,“ podotkla Savardová, ač nijak přesvědčeně.

„Největší výhodou tohoto viru je však relativně nízká nakažlivost,“ namítl Haldane. „Na rozdíl od SARS se na zdravotnický personál rozšířil jen minimálně. A kdyby to byl běžný typ chřipky, už by překročil hranice provincie Kan-su. Nebyli bychom schopni ho zastavit.“

„A zastavili jste ho?“ otázala se kousavě.

Neodpověděl jí hned. „Zdá se, že chřipka neopustila město T'iaj-kuan. V posledních osmačtyřiceti hodinách jsme nezaznamenali nové případy. Ale je příliš brzy hovořit i za odlehlejší venkovské oblasti.“

„Skvělá zpráva, Noahu.“

„Možná pro tebe,“ prohodil Haldane. „Nevidělas, jaké to je tady.“

„Tak povídej.“

„Vláda zařídila karanténu, která spíš připomíná ghetto. Deset tisíc lidí obehnali ostnatým drátem a hlídají je vojáci. Zatím zemřelo 276 lidí, většinou mladých dospělých a dětí. Je to jako noční můra. Dvnitř vjíždějí sanitky, ven vyvážejí mrtvé v pytlích. Panuje tu takový strach, že se dá skoro nahmatat. Je to úděsné.“

„Zní to přílišně,“ řekla Gwen soucitně. „Ale je to nezbytné. Představ si tatáž ghetta ve všech městech světa, kdybys nezastavil šíření viru v Číně.“

Haldane se zachechtal. „Nic jsem pro to zatím nedělal.“

„Jean Nantal mi tvrdil něco jiného,“ pochwálila ho. „Prý jsi přesvědčil úředníky, aby obětovali dobytek. A taky říkal, že to je klíč k zastavení viru.“

„Kéž bych o tom byl stejně přesvědčený jako ty,“ povzdechl si Haldane. „Nejsem si jistý, jestli tu ‚vraždící‘ chřipku tady viděli naposled.“

„Proč?“ otázala se Savardová.

„Možná jen přeháním,“ Haldane si promnul rozespalé oči. „Ale měli jsme neuvěřitelné štěstí, že jsme zatím nezaznamenali její rozšíření za hranice provincie. Možná až příliš velké. Chápeš?“

„Třeba se Číňané poučili ze zkušeností se SARS.“

„Určitě.“ Vstal s telefonním sluchátkem u ucha a protáhl se. „Podle způsobu, jakým řídí okolní farmy, soudím, že se budou muset naučit mnohem víc, pokud nechtějí být zodpovědní za Armagedon.“

Polkla. „Noahu, mě nejvíc znepokojuje možnost použití viru jako biologické zbraně.“

„Rozhodně bych nedoporučil.“

Narážku ignorovala. „Myslíš, že by se někdo mohl k viru snadno dostat?“

„Myslíš z laboratoře?“ zeptal se.

„Odkudkoliv.“

„Asi by to nebylo příliš těžké,“ řekl. „Kdo by ho ale chtěl? Ne, na to neodpovídej. Už tak mám potíže se spaním.“ Povzdechl si. „Dobrá. Tyhle otázky by lépe zodpověděla naše mikrobioložka Milly Yuenová, ale dovol, abych se pokusil. Ten virus je náročnější než u většiny chřipek, což vysvětluje jeho zpožděnou identifikaci. Ale patří ke stejnému kmenu. Snadno se dostane do slepičích vajec, živých zvířat, jako jsou vepří nebo někteří primáti. Určitě by se dala použít krev nebo jiné tělní tekutiny nakaženého pacienta k jeho dalšímu šíření. A odsud...“

Nijak to nekomentovala, a proto Haldane dodal: „Jestli se budeš cítit líp, v ulicích T'iaj-kuanu jsem zatím na Usámu bin Ládina nenatrefil.“

„To je velká úleva,“ zaskučela. „Kdy budeš vědět s jistotou, zda jste virus v Kan-su zastavili?“

„Pokud se v příštím týdnu neobjeví nové případy, budu spát mnohem líp.“

„I já.“

Rozloučili se a slíbili si, že se budou informovat o aktuálním stavu, novém vývoji, ale Haldane měl podezření, že by Savardová stejně jako on raději v této konverzaci nepokračovala.

Když se Haldane vzdal vyhlídky na spánek, zamířil do malého tmavého baru ve vestibulu hotelu. Na piáno kdosi docela slušně hrál píseň Eltona Johna, ale svým silným přízvukem prznil její slova.

Haldane si všiml, že Duncan McLeod sedí v kóji, popíjí z vysoké sklenice whisky a další prázdná stojí před ním. Sotva ho zahlédl, zamával na něho. „Haldane, pojď sem! Jen si poslechni píseň ‚Someone shaved my wife tonight‘ (Někdo v noci oholil mou manželku) místo ‚Someone saved my life tonight‘ (Někdo mi dnes v noci zachránil život), jak to nejspíš Sir Elton John původně mínil.“

Haldane se posadil naproti McLeodovi. „Vodku s ledem?“ zeptal se Skot.

Haldane přikývl. McLeod zdvihl tři prsty a zamával jimi, aby upoutal pozornost číšníka.

„Jsem trochu pozadu,“ podotkl Noah a ukázal na sklenky na stole.

„Nedovolím ti, abys mě dohnal, Haldane,“ řekl McLeod poněkud opileckým tónem.

Haldane nikdy neviděl McLeoda tolik pít. Za normálních okolností Skot vypadal o deset až patnáct let mladší než na svých sedmačtyřicet. Dnes večer však nikoli. Vrásky kolem úst a očí se mu prohloubily, i zrzavé vlasy mu trčely víc nakřivo než obvykle. V jeho asymetrických očích se zračilo cosi melancholického.

„Co se děje, Duncane?“

„Nevím, jestli sis všiml, ale strávil jsem poslední týden v hlavním městě Země nikoho, v Číně. V domově zubaté s kosou.“

„Brzy pojedeme domů.“

„Možná jo, možná ne.“ McLeod pokrčil rameny. „To je celkem fuk. Stejně už si nepamatuju, jak domov vypadá.“

Číšník s bílým límečkem dorazil k jejich stolu. Sebral obě prázdné skleničky a nahradil je dvěma čerstvými vodkami pro McLeoda a jednou pro Haldana. „Člověk tu málem umře čekáním na druhý drink,“ vysvětlil McLeod, proč si objednal dva panáky naráz.

„Takže jsi bezdomovec?“ zeptal se Haldane.

„Svým způsobem.“ McLeod si notně přihnul z první sklenice. „Máme hezkou malou chaloupku v Glasgow, ale prakticky se v ní nezdržuju. Při téhle práci u Světové zdravotnické organizace žiju pořád s kufrem.“ Povzdechl si. „Víš, že jsem svoje kluky neviděl skoro tři měsíce?“

Haldane věděl, že má dvojčata v pubertě, ale téměř nikdy o nich ani o svém osobním životě nemluvil. „Jak jsou staří, Duncane?“

„Je jim čtrnáct. Chodí na střední školu. Jsou to chytří kluci.“ Zavrtěl hlavou, jako by ho jejich věk překvapoval. „Už čtrnáct!“

„Jsou ti podobní?“

„To ne! Díky bohu. Myslím, že mě moje lepší polovička podváděla už předtím, než se narodili. I kdyby snad měli pár mých genů, naštěstí jsou vzhledově po ní.“

„To je velké štěstí!“ Haldane se poprvé napil.

McLeod si ho podezíravě změřil. „Nikdy jsi moji ženu neviděl.“

„To je přece jedno.“

McLeod se rozchechtal nahlas a plácl do stolu. „Haldane, díky bohu, že jsi na téhle mizerné dobrodružné výpravě se mnou.“ Znovu se dlouze napil. „Mluvil jsem dneska večer s Alistairem, ale Cameron měl příliš práce, aby si popovídal se starým fotrem.“

Haldane soucitně pokyvoval hlavou. „Pubertáci, co?“

„Ale ne.“ McLeod sál z prázdné sklenice, jako by se v kostkách ledu ještě ukrývaly vzácné kapičky vodky. „Nemůžu jim to zazlívát. Moc jsem se doma nevyskytoval. Měl jsem příliš práce pronásledováním virů po celém světě. Teď pro ně nejsem nic než cizinec. Jako táta z té písničky ,Cat's in the Cradle.“ McLeod se otočil ke klavíristovi a zaječel: „Hej, Eltone, znáš tu píseň ,Dogs on the Table“?“

„Jsi pořád jejich otcem,“ namítl Haldane.

McLeod pokrčil rameny. Obrátil pozornost ke druhé sklenice na stole.

„Až budeme s tímhle hotovi, proč si nevezmeš nějaké volno, abys s chlapci dohnal zmeškaný čas? A znovu je poznal,“ nabídl Haldane. „Světová zdravotnická organizace ti nepochybně nějaké volno dluží.“

McLeod na něho chvíli zíral. Pak pomalu přikývl. „A všichni ostatní tvrdí, že jsi zabedenec.“ Znovu přítakal. „Abych řekl pravdu, už jsem o tom přemýšlel. Možná to udělám, kámo. Strašně dlouho jsem starý ošklivý Glasgow neviděl. A celá léta mluvím o tom, že vezmu rodinu na lyže.“

„Určitě to neuškodí,“ řekl Haldane.

„Zjevně jsi mě ještě neviděl lyžovat,“ vysoukal ze sebe opileckým hlasem McLeod. „A co ty? Musel jsi malou taky opustit na dlouhou dobu.“

Haldane se napil drinku. „Příliš dlouhou.“

„Nesmíš se tak trápit. Nebude si to pamatovat.“

Haldane o Chloe nechtěl mluvit. „Duncane, jak se tvoje žena vyrovnává s tím, že trávíš tolik času mimo domov?“

„Fajn.“ Pokrčil rameny. „Povězme si to otevřeně, hochu. Maggie mě nikdy neměla moc ráda.“ Svým šelmovským úsměvem prozradil, že svou ženu miluje. Sklopil oči a zakroužil ledem ve svém drinku. „Viš co? Dnes je naše výročí.“

„Gratuluju.“

„Skvělé. Já jsem tady v čínské pustině, o jejíž existenci předseda Mo pravděpodobně nemá tušení, a opíjím se.“

Haldane hravě štouchl McLeoda do ramene. „Máš tady mě, kámo.“

„To je setsakra skvělé, Haldane! Ale na rozdíl od těch pitomých holek ze Ženevy na mě ten tvůj vzhled filmové hvězdy nijak neúčinkuje!“ Říhl si. „Vyměnil bych vás všechny za chvilku s Maggií –“

Haldane se zachechtal. „Kolik jste spolu let?“

„Čtyřicet. Byli jsme ještě děti, Haldane.“ McLeod se na něho podíval. „Přesto nelituju. Moje Margaret je skvělá. Vychovala kluky sama, aniž si kdy stěžovala. A pořád se máme čemu smát. Člověk nemůže v manželství chtít víc.“

Haldane pokrčil rameny.

„Alespoň já nemůžu.“ McLeod na něho pohlédl přimhouřenýma očima a ukázal prstem. „Ale ty se ženou žiješ jako v pohádce, ne?“

Haldane neodpověděl. Místo toho se napil.

„Cože?“ vykulil McLeod oči. „Potíže v Kamelotu?“

„Možná,“ řekl Haldane neurčitě.

„Další chlap?“

„Tak nějak.“ Haldane si umínil, že to nebude rozvádět.

„K čertu s tím!“ mávl rukou McLeod. „Zálety obvykle nebývají problémem.“

„Vážně?“ vyhrkl Haldan útočněji než měl v úmyslu.

„Je to symptom. Jako ošklivý kašel virového původu,“ poznamenal McLeod a přikyvoval na souhlas. „Neléčíš symptom, ale nemoc.“

Haldane zavrtěl hlavou. Nelíbilo se mu přirovnání ženiny nevěry ke kašli nebo nachlazení. Dopil zbytek vodky a změnil téma. „Duncane, novináři to nazývají kansuská chřipka.“

„Trefně.“

„Právě mi volala jedna vysoce postavená dáma ze Států. Chtěla vědět, jestli jsme virus izolovali.“

McLeod odložil sklenici. „A cos jí řekl?“

„Že je příliš brzy na závěry, ale že se šíření patrně zastavilo. Přinejmenším v tomhle městě.“

„Víš co, doktore?“ vyhrkl McLeod a opět mával na číšníka, aby přinesl další tři drinky. „Musíme sice počkat ještě pár dní, ale mám pocit, že tady je virus zastaven.“

Haldane zíral na kolegu. „Myslíš, že to je konec ARCS?“

McLeod si prohrábl zrzavého ježka, postavil sklenici na stůl a naprosto střízlivě řekl: „Bůh nám pomáhej, jestli ne.“

NEMOCNICE ROYAL FREE, LONDÝN, ANGLIE

Když Veronika Mathewsová zírala na svou čtyřletou dcerku Alyssu, která byla v bezvědomí, sevřelo se jí hrdlo. Děvčátko leželo připojeno pomocí trubiček a hadiček ke spoustě přístrojů, až se zdálo, že ji zavěsili do děsivé pavučiny. Alyssina namodralá kůže téměř zprůsvitněla a andělská tvářička zesinala. Líčka se prakticky za noc propadla. Pod příkrývkami se zvedal a klesal její malý hrudník s každým pohybem plicního ventilátoru, přivádějícího do přetížených plic kyslík.

Veronika, oblečená v plášti, gumové čepici, rukavicích a s rouškou přes ústa, proseděla většinu osmačtyřiceti hodin schoulená u dceřina lůžka, držíc ji za studenou ruku. Zůstala při ní od okamžiku, kdy ji sanitka převezla do nemocnice Royal Free. Za poslední dny Veronika spala jen pár minut. Nejedla vůbec nic. Neměla však v úmyslu se od lůžka pohnout. Nehodlala Alyssu opustit. Nikdy.

Seběhlo se to strašně rychle. Alyssa dostala vysokou horečku a dva dny prokašlala. Mathewsová si zpočátku myslela, že jde jen o běžné nachlazení, ale po dvanácti hodinách od prvního zakašlání se čtyřletá holčička nemohla nadechnout. Pak zmodrala.

Nyní její dítě leželo v kómatu na jednotce intenzivní péče dětského oddělení a bojovalo s oboustranným zápallem plic, nad nímž specialisté žasli. Zpočátku se podle neobvyklých skvrn na rentgenových snímcích hrudníku domnívali, že by Alyssa mohla mít SARS. Krevní testy jej však vyloučily. Lékaři Veronice vysvětlili, že děvčátko má patrně komplikovanou chřipku, ale přiznali, že to není jisté. Nechtěli však riskovat a trvali na tom, aby personál i návštěvníci dodržovali tatáž opatření, jako při vypuknutí SARS.

Sterilní bariéry mezi matkou a dcerou – jediný povolený kontakt byl přes latexové rukavice – jen znásobily její bezmocnost. Veronika měla nutkání strhnout roušku a zlíbat dceřino čelo, třít nosem o její, jako to s děvčátky dělávala, když byla nemocná. Jedině kvůli varování, že by takovým kontaktem mohla rozšířit infekci i na pětiletou Brynne, tato přísná opatření neporušila.

Veronika Mathewsová vyrostla asi pět kilometrů od malebného Hampstead Heath – oázy přírodních parků uprostřed londýnské živelné výstavby, na rohu, kde stála nemocnice Royal Free. Často si tam jako dítě hrávala. Když se po přestěhování do New Yorku devětatdvacetiletá bývalá modelka vracela do Londýna, pokaždé si našla čas projít se tady nebo zaběhnout ke známým z dětství. Měla v plánu ukázat tato místa i svým dvěma dcerkám, až přestane listopadový déšť. Žádná z nich už však park letos nenavštíví. A Alyssa možná nikdy.

Mathewsová se cítila provinile, že se v myšlenkách vzdálila od Alyssy k zeleným planinám. Výčitky ji trápily od dceřina převozu do nemocnice. Neuměla si odpustit, že vláčela děvčata do Londýna uprostřed chřipkového období. Všude bylo plno kašlajících lidí, v letadle, v metru, i na turistických atrakcích. Výlet byl její nápad – patetický pokus o záchranu manželství s lhostejným bankéřem starším o dvacet let. Chtěla dokázat světu, že není pouhou mužovou ozdobou, ale kam to vedlo? pomyslela si trpce. Žádné manželství nestojí za ohrožení zdraví dcer.

Veronika většinu nápisů a čísel na velkém monitoru u dceřiny postele vůbec nerozuměla. Jediný ukazatel, který poznala, bylo nasycení kyslíkem. Za normálních okolností u zdravých lidí dosahovalo hodnoty od pětadevadesáti do sta procent. V Alyssině případě, dokonce i s pomocí ventilátoru a silného proudu kyslíku, se číslo pohybovalo sotva kolem sedmdesátky. Navzdory Veroničinu neustálému sledování a nekonečným slibům i hrozbám bohu, k němuž se od dětství nemodlila, se hodnota nezvyšovala.

Moje dítě nesmí umřít, opakovala jako poškrábaná deska. To není možné! Ještě před týdnem žasla, jak Alyssa vyrostla, jak je samostatná, a teď napojená na všechny ty přístroje vypadala jako dro-

bounká a naprosto bezbranná panenka. „Prosím, Bože!“ zapřísahala se Veronika nahlas. „Vezmi si místo ní mě!“

Nasycení kyslíkem kleslo na šestašedesát procent.

HARGEISA, SOMÁLSKO

Většina věcí, na něž Kabaal sáhl, se podařila. I této kdysi obyčejné místnosti ve druhém patře komplexu dal punc přepychové kanceláře. Na čerstvě vymalovaných zdech visely zdobné marokánské koberečky. Větší pak pokrývaly podlahu. Masivní starožitný dubový stůl, za nímž Kabaal seděl, si dokonce nechal poslat po kouscích z Francie a sestavit ho až na místě.

K botám za šest set dolarů nosil pouštní maskáče – věřil, že díky jejich kvalitnímu materiálu se bude moci lépe soustředit na svatou misi.

Otevřel laptop a čekal na spojení přes satelit. Jakmile uviděl modře blikající ikonky počítačů ve spodním rohu obrazovky, stáhl si novou e-mailovou zprávu. Za pár okamžiků se na obrazovce objevil její text v angličtině.

Milá Tonyo,
dorazila jsem do Londýna se všemi zavazadly a předala
dárek. Všechny jsem zaskočila. Měli jsme se fajn,
ale nemohli jsme se zdržet. Brzy se ozvu.
S pozdravem,
Sherri

Kabaal se zaradoval a zároveň ho přepadla melancholie. Byla to již druhá zpráva, kterou dostal. První mu přišla z Hongkongu. A s tímž zněním. Nepřekvapila ho. Její text koneckonců sám vymyslel.

Tyto e-maily naznačovaly, že operace probíhá bez komplikací ve dvou městech na různých kontinentech. Z příznivých okolností, které umožnily dokonalé splnění mise, usuzoval, že Bůh stojí na jejich straně.

Stačilo jen vyčkat a zjistit, jak se virus šíří dál.

Velká kosmopolitní města nevybrali náhodou: dosáhli tím jak politické odvety, tak svého účelu. Nejdůležitějším faktorem pro jejich volbu však byl zdravotnický systém na vysoké úrovni. V případě Hongkongu i nedávná zkušenost s epidemií SARS. Zpočátku chtěli vybrat města, která rychle zareagují na vypuknutí nemoci.

E-mailly naznačovaly, že obě kurýrky jsou již mrtvé – tedy zastřelené svými „bratry“, a jejich těla bezpečně uklizena. Kabaala rozesmutila ztráta hongkongské kurýrky, ale smrt Khalie Jahalové ho zasáhla mnohem víc. Přestože to od počátku bylo nezvratné, potvrzení její smrti v něm vyvolalo nečekaný pocit ztráty.

Kabaal zvedl oči a uviděl ve dveřích Sabriho. Jeho myšlenky na Khalii rázem vyprchaly. To, že se major zjevuje náhle, ho už nijak nepřekvapovalo. Zvykl si, že prostě zčistajasna stojí ve dveřích. Mohutný muž se dokázal pohybovat tichounce a lehce. „Majore Abdule, prosím, vstupte,“ řekl Kabaal.

Sabri v prostém bílém rouchu přešel místnost a posadil se do koženého křesla proti Kabaalovi.

Toho opět překvapily nečekaně jemné mužovy rysy. „Zprávy ze zahraničí jsou dobré,“ poznamenal.

Sabri pokrčil rameny, jako by snad jiný výsledek ani nečekal.

„Obě operace proběhly úspěšně,“ dodal Kabaal. Otrávil ho, že se major tváří zcela lhostejně.

„Zatím je předčasné operace označit za úspěch,“ hlesl major, aniž hnul brvou.

Kabaal zavrtěl hlavou. „Ve své profesi jsem se naučil, že je důležité slavit všechna vítězství. Jsou poměrně vzácná.“

Sabri opět pokrčil rameny. „A já se zase poučil, že předčasné oslavy vás mohou stát skutečné vítězství.“

„Pokud si dáte pozor, tak ne,“ opáčil Kabaal.

„To je vždy rozumné,“ souhlasil Sabri.

„Když už o tom mluvíme, dostal jsem dnes od našich lidí z Káhiry zprávu.“

Jelikož Sabri nereagoval, Kabaal pokračoval: „Někdo se v mešitě vyptával, kam jsem odjel.“

Major se poposunul v křesle kupředu a přimhouřil modré oči. „Kdo?“

„Jmenuje se Bishr Gamal.“

Sabri zavrtěl hlavou.

„Ani já jsem o něm neslyšel,“ prohlásil Kabaal. „Evidentně to není nikdo, kdo si zasluhuje respekt. Jsem si docela jistý, že nemá žádný důvod mě hledat.“

Sabri přikývl. „Postarám se o to.“

„Osobně?“

„Ano.“

Major vstal z křesla. Učinil dva kroky ke dveřím, ale pak se otočil a pozorně se na Kabaala zahleděl. „Kdy jim to oznámíte?“

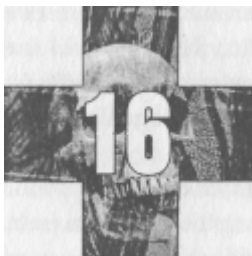
„Ještě ne,“ odpověděl.

Jeho společník naklonil tázavě hlavu.

Kabaal rozhodil rukama a čertovsky se usmál, jako by majorovi sděloval nějaký vtípek. „Necháme je při tom, že si příroda sama našla cestu.“

„Proč?“

„Když je vaší zbraní teror, nevědomost jen znásobuje jeho sílu.“ Kabaal se přestal usmívat. „Ať vypukne panika. Až budeme připraveni oznámit, že za vypuštěním viru stojíme my, získáme absolutní pozornost.“

ÚSTŘEDÍ KOMUNISTICKÉ STRANY, MĚSTO T'IAJ-KUAN, ČÍNA

Uplynulo pět nervózních dní, ale v T'iaj-kuanu ani jinde v provincii Kan-su se neobjevil žádný nový případ ARCS. S mlčenlivým souhlasem Noaha Haldana a týmu Světové zdravotnické organizace správa provincie vyhlásila „absolutní vítězství nad kansuskou chřipkou“. Měli v úmyslu svůj triumf vykřičet do celého světa. Guvernér provincie přiletěl z Lanzou a zástupce premiéra až z Pekingu. Několik desítek představitelů strany a hodnostářů se pro tuto příležitost sjelo do Kan-su z celé Číny. Mezinárodní tisk, který měl v době epidemie zákaz vstupu, byl pozván na slavnostní večeři, na níž byli čestnými hosty členové týmu Světové zdravotnické organizace.

Haldane se nemohl dočkat odjezdu domů. Svou dceru neviděl téměř tři týdny a nedovedl si představit, že by měl čekat ještě další den. Kvůli nějaké pitomé hostině by svůj odjezd nezdržel ani o minutu, ale do rána stejně žádná letadla neodlétala. Vzal si sportovní sako, modrou košili a černé bavlněné kalhoty. Nasadil hrdinný úsměv a zamířil dolů na banket.

Případné obavy, že není společensky oblečen, ihned vyprchaly, když pohlédl na Duncana McLeoda. Zrzek si upravil vlasy maximálně jedním prohrábnutím kartáčem a pod očima měl tmavé kruhy z tří proflámovaných nocí po sobě. Navlékl si zmačkané vlněné kalhoty a odrbaný svetr, takže mezi formálně oděnými silně vybočoval z řady.

Haldane seděl mezi McLeodem a Jeanem Nantalem, výkonným ředitelem oddělení pro nakažlivé nemoci, který ráno přiletěl ze Ženevy. Šedovlasý Francouz měl na sobě černý oblek se čtyřmi knoflíky a úsměv na líci, který nasadil ihned po svém příjezdu. Už potřetí v

průběhu večera pozvedl číši a připil každému ze čtyř členů Světové zdravotnické organizace zvlášť. „Jsem na vás tak pyšný,“ řekl a jen zářil.

„Já si s nikým připíjet nebudu,“ prohlásil McLeod a nechal skleničku s vínem netknutou. „S pitím jsem skončil.“

Helmut Streicher odložil sklenku a podivně se zachechtal. „Ja, na Skota moc alkoholu nesneseš!“

„Á, jaký báječný německý smysl pro humor,“ zavrčel McLeod jízlivě.

Milly Yuenová, která po dvou hltech vína zrudla, se při jejich slovech jen zahihňala.

Haldane si přitůkl s Nantalem. „Jeane, Číňané nás tentokrát nepotřebovali. Chtěli ten virus za každou cenu zastavit.“

„Ne tak docela, můj skromný příteli,“ řekl Nantal s francouzským přízvukem. „Kdo jim koneckonců pomohl koordinovat karanténu?“ Pozvedl číši a podíval se na Streichera. Pak pyšně, až otcovsky kývl na Haldana. „A nebyl jsi to ty, kdo inicioval vybití dobytka?“

Haldane pokrčil rameny.

Nantal se rozhlédl po lhostejných obličejích u stolu. „Skromnost stranou, *mes amis*.“ Usmál se od ucha k uchu. „Světové zdravotnické organizaci neublíží trocha chvály a pozitivních zpráv v tisku. Bagatelizujte to, jak chcete, ale máte zásluhy.“ Zvedl ruku proti moři pohlavů a fotoaparátů. „Světová zdravotnická organizace má zásluhy. A já se za to nemíním stydět.“

„To rád slyším,“ řekl McLeod a zapíchl si prst do hrudníku. „Znamená to, že nebudete mít problém, když si na následující tři měsíce vezmu volno?“

„Duncane? Vy mě žádáte o dovolenou?“ zasmál se Nantal. „Zázraky se skutečně dějí.“

Když se McLeod už už chystal odpovědět, číšník poklepal Nantalovi na rameno. Ten po krátkém špitání vstal. „Omluvte mě, musím odejít k telefonu.“

Po jeho odchodu začaly proslovy. Kvůli týmu Světové zdravotnické organizace pronesl zastupující premiér řeč v angličtině. Haldane podobné politické projevy v minulosti zaslechl snad stokrát. Zá-

stupce premiéra velebil hrdinský zápas místního zdravotnického personálu se zákeřným virem, vychvaloval jejich úspěchy. Vyzdvihl udatnost lidu města T'iaj-kuan, jako by si snad sami zvolili jeho obehnání ostnatým drátem. Často opakoval slovo „my“, přestože on sám se v době epidemie nacházel téměř pět tisíc kilometrů od provincie. Nakonec blahořečil týmu Světové zdravotnické organizace za poskytnutí pomoci a odborných znalostí „tam, kde to bylo potřeba“, čímž sice naznačil, že si jich cení, ale že je vlastně ani nežádali.

Během nekonečného potlesku přišel tentýž číšník, který odvolal Nantala od stolu, i pro Haldana.

Nantal seděl ve vypůjčené kanceláři a vzrušeně hovořil francouzsky do telefonního sluchátka. Sotva ve dveřích spatřil Noaha, pokynul mu, aby se posadil do křesla.

Když Francouz zavěsil a zvedl oči, neutěšeně se mračil. Haldane si v ten okamžik nedovedl vybavit, že by ho někdy viděl tak vyvedeného z míry. Jeho šéf se tvářil, jako by za třicet minut, které uběhly od jeho odchodu ze slavnostní večeře, zestárl o deset let. „Co se stalo, Jeane?“ zeptal se Haldane.

Nantal promluvil tichým, rezignovaným hlasem: „Děvčátko v londýnské nemocnici je pozitivní na virus.“

Haldane zavrtěl hlavou, jako by si to odmítal spojit. „Na jaký virus?“

Nantal na něho zůstal civět.

„To nemyslíš vážně, Jeane!“ Haldane se předklonil a chytil se kraje stolu. „Ta chřipka se objevila v Londýně? V Anglii?“

Nantal přikývl.

Haldane vstal, aniž si to uvědomil. „A navštívila holčička v posledním měsíci provincii?“

Nantal zavrtěl hlavou. „Není to Čínanka. A ani nikdo jiný z její rodiny Čínu nenavštívil.“

Haldane se opět posadil. „Tak proč se domnívají, že má kansuskou chřipku?“

„Podle testu PCR. Náš evropský dohled jí udělal krevní testy. A souhlasí.“

Haldane zavrtěl hlavou – nechtěl akceptovat verdikt laboratoře ani jeho následky. „Někdo v laboratoři to určitě popletl!“

Nantal několik vteřin jen zíral před sebe a pak tiše hlesl: „Noahu, jsou i další případy.“

„Cože?!“ Haldanovi se rozbušilo srdce. Zhluboka se nadechl. „Dobře, Jeane. Pověz mi, co víš.“

„V Londýně je jich nahlášeno pět,“ řekl Nantal. „Všichni postižení pocházejí z exkluzivního hotelu Park Plaza Tower, který stojí v obchodní zóně Londýna. Jedna z obětí již zemřela.“

Haldane zaskřípěl zuby. „To děvčátko?“

„Ne. Pětapadesátiletý ředitel americké ropné společnosti. Našli ho mrtvého v hotelovém pokoji.“

Fakt, že nezemřelo malé dítě, přineslo Haldanovi až nečekanou úlevu. Šok poněkud polevil. Hlavou se mu honily myšlenky jako o závod a už plánoval následující kroky. „Víme, kdo ten virus přenesl?“ otázel se.

Nantal si přejel palcem a ukazovákem přes obočí, pak zavrtěl hlavou. „Žádná z obětí necestovala v posledních třech měsících do Číny.“

„Takže je musel nakazit někdo jiný,“ podotkl Haldane. „Dobrá. Kdo onemocněl jako první?“

„Nikdy už se nedozvíme, kdy se u ředitele ropné společnosti objevily symptomy, ale ta čtyřletá holčička byla hospitalizována jako první.“

„Kdy?“ vyžádal si Haldane.

„Před třemi dny.“

„Ještě jeden den a přežije,“ zamumlal si Haldane pod nos.

Nantal tázavě naklonil hlavu. „Promiň, Noahu, ale nechápu.“

„Ale nic.“ Haldane poklepal na desku stolu. „Další případy, Jeane. Kdy byly nahlášeny?“

Nantal se podíval do poznámek v zápisníku před sebou. „Dva případy se objevily do dvanácti hodin po té holčičce. Další dva nakažení se ozvali dnes ráno. Byli to hosté téhož hotelu. Ihned po zvýšení teploty a záchvatech kašle je umístili na izolaci.“

„Takže máme dvoudenní odstup mezi prvními a posledními případy. Ti dva se museli nakazit od první várky,“ vysvětlil Haldane a popsal celý proces nákazy.

„Souhlasím,“ potvrdil jeho slova Nantal.

„A nikdo z ošetřovatelů a lékařů infekci nechtyl?“ otázal se Haldane.

Nantal zavrtěl hlavou. „Naštěstí se personál choval velmi zodpovědně a dodržel předběžná opatření, několik sester i doktorů je přesto v karanténě.“

„Dobrá,“ řekl Haldane. „Pět dní by mohlo stačit. Co zaměstnanci hotelu a hosté?“

„Všichni jsou v karanténě.“

„Dobrovolně?“

„Mluvíme o Anglii, příteli,“ zdůraznil Nantal. „Nemyslím si, že by tam město oddělili ostatním drátem. Podle toho, co jsem slyšel, prý lidé spolupracují.“

„To by měli,“ podotkl Haldane. „Zveřejnili už nějaké informace?“

„Takové detaily ještě neznám. Londýnská média něco ve zprávách uveřejnila, ale obávají se reakce veřejnosti. Mají strach z vyvolání hromadné paniky.“

Haldane rozhodil rukama. „Jestli se tomu nedostanou na kobylku, paniku teprve zažijí! A bude k tomu setsakra dobrý důvod!“ Uvědomil si, jak křičí, a ztlumil hlas. „Jeane, musejí okamžitě vybudovat monitorovací kliniku jako v případě SARS. Je to naše jediná naděje na zastavení viru.“ Odmlčel se. „Jestli nějaká existuje.“

Nantal ho poplácal po paži. „Pomohli jsme ten virus zastavit v T'iaj-kuanu, Noahu. V Londýně můžeme udělat totéž.“

Haldane se podíval na jaterní skvrny na ruku svého učitele. Pohled na ně ho deprimoval. Dokonce i sám skvělý Jean Nantal, člověk bojující proti přírodě, nedokáže zastavit biologické hodiny. „Musíme najít původce nákazy, Jeane.“

„Takže pojedíš do Londýna?“

Lékař přivřel oči a těžce vydechl. Pak přikývl.

Stiskli si ruce. Nantal Haldana chvíli váhavě pozoroval a pak konečně promluvil. „Já vím, že to nechceš slyšet, ale máme další

případy. Ještě nejsou mikrobiologicky potvrzené, ale klinicky jsou velmi podezřelé.“

„Mimo Londýn?“

„Dalo by se říct,“ usmál se Nantal váhavě. „Dva lidé v Hong Kongu mají klasické symptomy.“

Haldane měl pocit, jako by dostal pěstí do břicha. Stejná situace jako u SARS, ale nyní jde o mnohem zákeřnějšího nepřítele. „Musíme se odsud dostat, Jeane! Dnes v noci!“

LETIŠTĚ HEATHROW, LONDÝN, ANGLIE

Úplně vyčerpaný katastrofickým vývojem událostí Haldane v letadle pospával. Po téměř osmnáctihodinovém neklidném spánku a třech transferech se Duncan a Noah dostali na letiště Heathrow v Londýně.

Zprávy o rozšíření viru celý tým zasáhly, ale Duncan McLeod si to zřejmě bral ze všech nejvíc. „Ten všivák se rozhodl navštívit můj ubohý ostrov! To mu nedaruju!“ holedbal se, když se prvně dozvěděl zprávu. Od té doby sotva promluvil.

Na letišti v Pekingu se tým rozdělil. Nantal, Streicher a Yuenová nastoupili do letadla směrem do Švýcarska, Haldane a McLeod přímo do Londýna.

V davu lidí stojících za příletovou přepážkou zahlédl hubenou ženu s cedulkou: Doktoři Haldane a McLeod. Šťouchl do kolegy loktem a oba k ní zamířili.

„Pánové, jsem doktorka Nancy Levinová, asistentka ředitele londýnské komise zdraví,“ představila se bez úsměvu a potřásla si s nimi pravicí. „Zbytek vám vysvětlím cestou. Prosím, následujte mne.“ Zamířila k východu. Měla průměrně vysokou, vyzáblou postavu – kost a kůže, černé vlasy stažené do krátkého copu, úzké rty a propadlé hnědé oči. Neličila se. Výraz postrádající nejmenší náznak úsměvu odpovídal jejímu věčnému chování. Haldane měl podezření, že taková byla i před současnou krizí.

Z londýnských šedivých mraků poprchávalo a chlad listopadového počasí jim zalézal do morku kostí. Cestou k autu Haldane zvažoval, zda ještě spatří slunce. Sotva nasedli do lékařčina terénní-

ho vozidla – Haldane na sedadlo spolujezdce a McLeod dozadu –, vysvětlila jim strukturu městského systému zdravotnictví. „Komise koordinuje šest nezávislých vládních agentur, které jsou zastřešeny jedinou organizací,“ líčila jim úsečnými větami s typickým londýnským přízvukem. „Máme zodpovědnost za všechny aspekty zdraví Londýňanů, včetně kontroly infekčních nemocí a epidemií.“

„Vypadá to, že máte hodně práce,“ ucedil Haldane. „Díky, že jste si našla čas nás vyzvednout.“

„Je to věc osobního prospěchu,“ prohodila s mírným pokrčením úzkých ramen. „Ideální příležitost, abych si z první ruky vyslechla zkušenosti s kansuským kmenem viru chřipky. A hlavně abyste nám vysvětlili, jak se Číňanům podařilo zastavit jeho šíření.“

„Nebyli bychom tady, kdyby se jim to skutečně podařilo!“ zavrčel McLeod ze zadního sedadla.

„To je zřejmé,“ podotkla Levinová. „Mínila jsem tím, jak se jim ho povedlo zastavit lokálně. To se od vás potřebuji dozvědět.“

„Doktorko Levinová, T'iaj-kuan je vzdálená komunita. Malé město uprostřed země nikoho,“ opáčil Haldane. „Nedá se s Londýnem vůbec srovnávat.“

„Na to nehleďte, doktore Haldane...,“ odkašlala nesouhlasně Levinová.

„Část města doslova obléhali, doktorko,“ namítl. „V demokracii by vám takový vojenský zásah, jaký použila čínská vláda, nikdy neprošel.“

Levinová na něho chvíli jen mlčky zírala. „Jste obeznámeni s naším zákonem o ohrožení zdraví?“

„Konkrétní znění neznáme,“ přiznal Haldane.

„Jeho ustanovení se dají srovnat se stanným právem,“ řekla. „Překvapilo by vás, co všechno můžeme udělat.“

„Stanné právo,“ ozval se jako ozvěna McLeod. „To budete potřebovat.“

Levinová pohlédla na Haldana. „Popsal byste mi laskavě vaše klinická pozorování?“ Její otázka vyzněla spíš jako rozkaz než žádost.

Haldane z okna sledoval předměstí Londýna a s přehledem očí téhož svědka jí barvitě líčil vypuknutí kansuské chřipky. McLeod občas cosi vyjasnil či doplnil vtipnou poznámkou.

Jakmile Haldane domluvil, doktorka Levinová jim položila hned několik dotazů mířících k podstatě problému. Když na ně dostala odpovědi, zmlkla. Haldane měl pocit, že už jí nejsou k užítku, a obával se, že Levinová s potěšením zastaví auto a vypustí je kdesi u cesty.

„Kam nás vezete?“ zeptal se jí.

„Do sídla naší komise,“ řekla. „Ostatní už na nás čekají.“

„Budou muset vydržet,“ poznamenal Haldane.

„Co prosím?“ otázala se rozhořčeně.

„Chci si promluvit s oběťmi, které přežily.“

„Ve správný čas, doktore Haldane.“

„Ne, doktorko Levinová. Hned.“

„Kolego, tohle není Čína,“ hlesla tiše. Upírala pohled přímo před sebe, ale tónem hlasu by zmrazila i čelní sklo. „Jste tady na žádost Světové zdravotnické organizace. Nikoli na naši. Máte být tudíž pozorovateli, nikoli řídit naše postupy.“

„Vítej v přátelském Londýně, Haldane!“ houkl McLeod ze zadního sedadla.

Haldane si doktorku Levinovou změřil pohledem a věnoval jí blahosklonný úsměv. „S kolegou McLeodem jsme strávili několik posledních týdnů v epicentru epidemie. Známe ji dokonale. Myslím, že klidně můžeme prohlásit, že máme víc zkušeností s patogenními látkami a aktuálními virovými zónami než vy a zbytek vaší komise dohromady.“ Nechal svá ostrá slova chvíli viset ve vzduchu. „Ale pokud nemíníte brát naše rady vážně, váš ředitel možná bude mít jiný názor.“

Nehnula brvou, ale v koutku úst jí zaškubalo. „Máme to nejbliž do nemocnice Royal Free, kde je náš dětský pacient,“ prohlásila vyrovnaně. „Začneme tam.“

Doktorka Levinová objasnila svou přítomnost personálu nemocnice Royal Free. Poté, co zamávala svým průkazem v hlavní recepci,

byli všichni tři lékaři uvedeni na dětskou jednotku intenzivní péče v desátém poschodí.

Robustní žena středního věku v uniformě a čepci na hlavě, který Haldanovi připomněl černobílé filmy, se jim představila jen jako „sestra“.

„Sestro, hledáme pacientku Alyssu Mathewsovou.“

Žena však zavrtěla hlavou. „Je mi líto, doktorko Levinová, ale už je pryč.“

Haldane si povzdechl, neboť předpokládal nejhorší. „Kdy se to stalo?“

„To?“ zatvářila se na chvíli zmateně. Znovu zavrtěla hlavou. „Alyssa nezemřela. Naopak, její stav se ráno začal stabilizovat nato-lik, že jsme ji mohli poslat na CT, abychom získali snímky jejího hrudníku. Před několika minutami ji odsud odvezli.“

Než Haldane, Levinová a McLeod došli na radiologické oddělení, Alyssa měla snímkování za sebou.

Pracovník radiologické laboratoře je zavedl k dívčině matce, která nervózně přecházela v čekárně sem a tam v zeleném nemocnič-ním plášti. Dlouhé černé vlasy měla rozčepýřené, na víčkách jí ulpě-ly zbytky modré oční linky a pod očima se rýsovaly tmavé kruhy. Přesto Haldanovi nečinilo problém si ji představit na přehlídkovém molu v Paříži nebo New Yorku, protože její ostře řezané rysy a pů-vabné vysoké tělo byly oslnivé.

Posadili se na židle ve vzdáleném rohu čekárny. Haldane si sedl přímo naproti Mathewsové, McLeod a Levinová vedle něho. Při představování Veronika jen tupě hleděla před sebe – působila jako pacient po operaci, kterému podali sedativa. Teprve když vysvětlil, že se právě vrátil z Číny, kde měl zkušenost s dalšími případy kan-suské chřipky, žena zbystřila.

Upřela na Haldana prosebné oči. „Viděl jste lidi, kteří se z téhle věci uzdravili?“

„Ano, paní Mathewsová,“ přikývl. „Potkali jsme lidi, kteří se zmítali na pokraji života a smrti a pak se uzdravili. Dokonce tak, abychom si s nimi mohli promluvit.“

Chytila ho za paži. „A děti?“

„Ano, i děti. Většina dětí v Číně virus přežila.“

Stiskla mu ruku, ale opatrně se usmála. „Ale Alyssa na tom byla tak zle...”

„Avšak vydržela čtyři dny.”

Mathewsová bezmocně pokrčila rameny a zavrtěla hlavou. „A?”

„Čtyři dny byly pro Čínu kritické,” vysvětlil jí Haldane. „Všichni pacienti, kteří je přežili, se zcela uzdravili.”

Žena zapíchla prsty do lékařovy paže. Vytřeštila oči. „Alyssa se zase uzdraví?” otázala se horečně.

Haldane se usmál a ujistil ji: „Domnívám se, že ano.”

Uvolnila stisk jeho paže. Z očí jí vytryskly slzy. „Děkuji vám, doktore Haldane. Tolik vám děkuji...”

„Neděkujte mně,” oponoval, „ale nemocničnímu personálu.”

„Samozřejmě,” popotáhla, ale stále nepouštěla jeho ruku.

Haldane jí nechal chvílku na přemýšlení a pak se zeptal: „Paní Mathewsová, nemáte tušení, od koho mohla Alyssa ten virus chytit?”

Znovu ji začala zmáhat únava a zrak se jí zastřel. Máchla rukou po prázdné čekárně. „Všude jsou viry. Lidé smrkají, kašlou, je nerozumné cestovat...”

„Veroniko,” skočil jí do řeči Haldane. „Víme, že Alyssa virus chytila v hotelu. Pravděpodobně před pěti až sedmi dny. Vybavujete si, že byste v té době viděla někoho nemocného?”

Unaveně zavrtěla hlavou. „Viděla jsem tolik lidí s červenými nosy a rýmou...”

„Přemýšlejte, prosím. Je to moc důležité.”

Zdálo se, že jeho prosba s ní nijak nehnula. „Snažila jsem se děvčata držet zpátky, ale tihle nachlazení jsou všude – ve vestibulu, v restauracích, u bazénu. Na některých místech děti můžete ochránit, ale co naděláte, když nastoupíte do výtahu k někomu, kdo...” Uprostřed věty se zarazila. Přimhouřila oči a začala přikyvovat.

Haldane se naklonil blíž. „O co jde, Veroniko?”

„Asi před týdnem jsme před večerí jely výtahem. Šly jsme si s děvčaty zaplavat do hotelového bazénu. Moc se jim to líbilo...” Poprvé se v jejich přítomnosti usmála tak, že při tom pootevřela ústa, čímž odhalila dokonalé bílé zuby. „Ve výtahu byla nějaká žena. Stála u panelu s tlačítky. Kašlala.”

Levinová jí skočila do řeči: „Jak vypadala, paní Mathewsová?”

„Ne moc dobře,“ zavrtěla Veronika hlavou. „Jako by se musela opírat o stěnu výtahu, aby vůbec dokázala stát na nohou. Když holky zamířily k tlačítkům – hrozně rády je mačkají –, odsunula se od nich, jako by se něčeho obávala.“

„Mohla byste ji konkrétněji popsat?“ otázala se Levinová kriticky.

„Byla mladší než já. Řekla bych nanejvýš kolem pětadvaceti. Měla husté světlehnědé vlasy – neupravené –, ale byla hezká. Velké oči. Vypadala pobledle, ale patrně kvůli nemoci. Tipovala bych ji na ženu ze Středomoří. Italku? Španělku? Možná i Řekyni, ale to si nemyslím... Vsadila bych spíš na tu Španělku.“

„Ještě něco?“

Veronika zauvažovala. „Byla oblečená trochu...,“ hledala vhodné slovo, „vyzývavě, když zvážím...“

„Když zvážíte co?“ optal se Haldane.

„Že jí zjevně nebylo dobře,“ podotkla Veronika. „Měla na sobě přiléhavou halenku, džíny a na obličeji nános líčidel. Připadalo mi to divné u někoho, kdo má tak hroznou chřipku. Obzvlášť v listopadu.“

„Promluvila?“

„Ne,“ řekla Veronika. „Když jsem se omluvila za to, že se k ní holky tak draly, aby se dostaly k ovládacímu panelu, jen se nervózně usmála a odvrátila.“ Znovu jí námahou začala klesat víčka. Smutně pohlédla na Haldana. „Té ubohé ženě muselo být opravdu mizerně.“

„Jindy jste ji neviděla?“

Než Haldanovi stačila odpovědět, z místnosti vyšel muž v plášti, roušce a rukavicích. V čekárně si stáhl roušku a zamířil k židlím.

Jakmile ho Veronika zahlédla, vyskočila a běžela mu vstříc. „Co jste zjistil, doktore Mayere? Jak je na tom moje holčička?“

ODDĚLENÍ MINISTERSTVA VNITRA, NEBRASKA AVENUE CENTER, WASHINGTON D. C.

Gwen Savardová se belhala do konferenční místnosti. Nedokázala před Alexem Claytonem, zástupcem šéfa oddělení operací CIA, ani před zraky ostatních členů výboru Rady proti bioterorismu zamaskovat svůj pochroumaný kotník. Zavinila si to však sama. Pár dní po svém zranění běhala v tělocvičně do úmoru a nyní za to platila daň. Možná měl Peter pravdu, když ji kdysi v žertu přirovnal k buldokovi zahryznutému do kosti.

Všech patnáct členů rady již sedělo za oválným stolem, když Savardová mířila ke svému místu v čele. Po několika krátkých úvodních poznámkách se schůzka odvíjela podle plánu. Diskutovalo se o dávných formách bioterorismu – tj. o neštovicích, antraxu, moru a podobně, probíraly se dosud známé informace, na něž se snažili pohlízet nově. Právě opět schvalovali šestý návrh obecně použitelného záchranného plánu pro případ biologického útoku, všem známého pod zkratkou ERPBA, aniž by dosáhli konsensu.

Savardové činilo potíže soustředit se na debatu. Po rozhovoru s Haldanem na informace o kansuské chřipce téměř zapomněla; nestály za víc než poznámku pod čarou. Když se však nečekaně vynořily, nedokázala myslet na nic jiného.

Poté, co výbor projednal všechny body programu, Gwen prohlásila: „Nepochybně jste všichni slyšeli o tom, že se kmen kansuské chřipky objevil v Londýně. Poslední zpráva uváděla přinejmenším čtrnáct případů a tři mrtvé. A v Hongkongu je nyní pět potvrzených infikovaných a několik dalších podezřelých případů.“

Moira Robertsová z ředitelství FBI se předklonila a úkosem se na Gwen podívala. „A jak to souvisí s bioterorismem?“

Ženu v černém kostýmu a šedé blůze, která ladila s jejími předčasně šedivými vlasy upravenými do nemoderního drdolu, by Gwen označila za hastroše. „Zatím nikdo netuší, jak se virus dostal do Anglie a Hongkongu,“ vysvětlila Savardová.

„Prověřili jste možnost, zda jej nepřevezl cestující z Číny?“ dotázala se Robertsová tónem, u něhož nebylo možné rozeznat, zda to myslí vážně či nikoliv.

„To mě skutečně napadlo,“ oplatila jí Savardová stejným tónem. „Na rozdíl od SARS, kde jsou prvotní případy nákazy snadno vysledovatelné, jsme nenašli žádného člověka, který by vystupoval jako přenašeč mezi provincií Kan-su a Londýnem či Hongkongem.“

„Což znamená, že se *nutně* musí jednat o bioterorismus, že?“ Robertsová se už neobtěžovala svou jízlivost skrývat.

„Což znamená,“ zopakovala Gwen pomalu a potlačila v sobě narůstající nevoli, „že nemůžeme vyloučit *možnost* bioterorismu.“

„Potrvá nějakou dobu, než budete moci potvrdit vypuknutí chřipky,“ zdůraznila Robertsová.

Gwen nezpochybňovala její inteligenci, přesto ji ta žena něčím popuzovala. „Takže ji budeme v mezičase ignorovat?“ zeptala se jí.

Robertsová překřížila paže a povzdechla si. „To netvrdím.“

Clayton otráveně zasáhl do jejich hovoru: „A co tedy, Moiro?“ „Vzpomínám si, že jsme vedli podobné diskuse ohledně SARS,“ odpověděla Robertsová celému osazenstvu, nikoli Claytonovi. „Někteří lidé se domnívali, že šlo o biologickou zbraň vymyšlenou Al-Kajdou. A to se nepotvrdilo, že?“ Povzdechla si. „Tento virus bezpochyby představuje vážné potenciální ohrožení zdraví obyvatelstva Spojených států. Nechci to nijak zlehčovat. Navrhuji, abychom chvíli počkali, až se dozvíme víc, a nereagovali přehnaně a nemrhali vzácnými zdroji při hledání domnělých teroristů, když má ministerstvo zdravotnictví mnohem důležitější priority.“

Několik dalších členů výboru pokyvovalo hlavami, avšak nikdo nepromluvil. Zjevně se spokojili s tím, že jsou na schůzce jen diváky.

Clayton se otočil k Savardové. „Jak se dá zjistit, odkud ten virus pochází, Gwen?“

„Klíčem je nalezení prvotního případu,“ řekla.

„A když se to nepodaří?“ otázal se Clayton.

„Pak je tu důvod k obavám,“ podotkla Savardová vážně. „U téměř každé epidemie tohoto rozsahu se dá prvotní zdroj nákazy identifikovat. Dotyčný totiž vyhledá lékařskou pomoc podobně jako ostatní oběti. Ale pokud ne, pak musíme zvážit, zda se on či ona úmyslně nepokusili vyhnout odhalení.“

„Doktorko Savardová,“ vstoupila jim do hovoru Robertsová, „dočetla jsem se v novinách, že ten virus je smrtelný jen z pěťadvaceti procent.“

„Jen?“ vyhrkla Gwen. „To je zničující údaj! Většina běžných chřipek má úmrtnost mnohem nižší než jedno procento. V úvahu musíme vzít i věkovou kategorii. Náš nový virus zabíjí pětadvacet procent zdravých dětí a dospělých. To je jako u neštovic a podobných nemocí!“

„Ale uzdraví se rychle,“ pokračovala Robertsová, jako by Gwen vůbec neposlouchala. „Prvotní případ se mohl uzdravit nebo mít jen těžší chřipku. Případně někde zemřel a nikdo si jeho smrt nespojil s vypuknutím této chřipky.“

„Takže dva nosiči viru odjeli zároveň z Číny – jeden do Londýna, druhý do Hongkongu, a pak oba záhadně zemřeli? Jaká je pravděpodobnost?“ Savardová zvedla ruce dlaněmi nahoru.

„Jen naznačuji, že kromě terorismu může existovat více případů, kdy původce viru není znám.“ Robertsová kývla na Gwen, jako by chtěla uklidnit neposlušné dítě.

„Moire, Moire, Moire,“ povzdechl přehnaně Clayton. „Pásky Tonyho Robbinse jsem taky slyšel, ale zbožné přání tentokrát všechno nenapraví.“

Několik lidí se zasmálo. Dokonce i Savardová se kousla do rtu. Robertsová na něho vrhla opovržlivý, rozzuřený pohled.

„Opravte mě, jestli se mýlím,“ prohlásil neduživý plešatý Jack Elinda z ministerstva životního prostředí. „Jedná se o druh chřipky, že?“ přitom zamířil na Gwen ukazováčkem a palcem, jako by držel pistoli. Toto gesto používal pokaždé, když se snažil říct něco důležitého k věci.

„O její zmutovanou formu,“ poopravila ho Savardová. „Došlo u ní k výrazným změnám genetického kódu. Výsledkem je virus, jaký člověk dosud nepoznal.“

„Přesto – pokud je to virus chřipky, měli bychom být schopni proti ní použít vakcínu, je to tak?“ namítal Elinda.

„Současná vakcína proti chřipce je zcela neúčinná,“ podotkla Savardová.

„Ale mohli bychom vyrobit pro tento konkrétní typ novou, že?“ Elinda opět na Gwen zamířil svou pistolí z prstů.

„Teoreticky,“ přikývla. Otočila se k zástupci sekretariátu ministerstva zdravotnictví a služeb. „Napadá vás něco, doktore Mencku?“

Doktor Harold Menck byl asi šedesátiletý epidemiolog střední postavy s malým bříškem, krátkým sestřihem a ve stále stejném modrém obleku s bílou košilí a nevýraznou kravatou. Na setkáních Rady proti bioterorismu mluvil jen zřídkakdy. Gwen pojala podezření, že navzdory své vysoké funkci jen čeká, až odejde do dobře placené penze.

Menck se opřel v židli, složil ruce za hlavu a řekl: „Souhlasím spíš se slečnou Robertsovou.“

„Na to jsem se neptala,“ opáčila Gwen.

„Já vím,“ pokrčil rameny. „Ale nemám potuchy, jak dlouho vytvoření takové vakcíny potrvá. Prý na ní vědci začínají pracovat, ale zatím se nikam nedostali ani u vakcíny proti SARS.“

„Ale tohle je chřipka,“ namítla Savardová.

„Mělo by to být snadnější,“ řekl Menck asi s takovým zájmem, jako by právě hovořili o geneticky upravených broskvích. „I kdyby už vakcínu vyvinuli, její výroba pro celou zemi by trvala několik měsíců. Myslím, že bychom si měli dát pozor, abychom nejednali příliš zbrkle. Pravděpodobně si nepamatujete fiasko s prasečí chřipkou, mladá dámo, ale já ho zažil.“

„Vzpomínám si, doktore,“ podotkla Savardová chladně.

„No, já ne,“ usmál se na ni Clayton hravě. „Ale jsem o něco mladší než doktorka Savardová.“

Gwen obrátila oči v sloup, ale musela se zachechtat.

„V roce 1975 zemřel devatenáctiletý rekrut na vojenské základně v Louisianě poté, co se u něho objevily symptomy podobné chřip-

ce,“ vysvětlil Menck. „Testy potvrdily, že chytil prasečí chřipku velmi podobnou původní španělské. Všichni zpanikařili. Tehdejší prezident Gerald Ford podepsal výrobu sto padesáti milionů dávek vakcíny proti prasečí chřipce a během dalších šesti měsíců nikdo jiný na virus nezemřel. Dokonce se začalo spekulovat o tom, že ten mladý voják zemřel na úpal. Jenže Ford měl rok před volbami a nechtěl přiznat chybu, která stála tolik peněz. Proto vyslechl poradce Centra pro dohled nad nemocemi a nechal provést imunizaci v hromadném měřítku. Problém byl v tom, že vakcína začala lidi zabíjet. Několik set lidí zemřelo na komplikace po očkování, než se od vakcinace upustilo. Ukázalo se, že to byl jeden z nejdražších případů v lékařsko-právní historii. A proč?“

„Bez urážky, doktore,“ vrtěla Savardová hlavou. „Tři stovky lidí v Číně nezemřely v listopadu na úpal.“

„Chápu,“ podotkl Menck a svou lhostejnost jen potvrdil opětovným složením rukou za hlavou. „Jen navrhuji, abychom zvážili všechny možnosti, ale naši odpověď si dobře rozmysleli. Nemá smysl oblékat lidi do plynových masek a hnát je do bunkrů pokaždé, když se Sovětům pokazí nálada jako v šedesátých letech.“

„Se vší úctou, doktore Mencku,“ prohlásila Savardová pevně. „Člověkem způsobená pandemie je jednou z věcí, která z nukleární války udělá neškodnou záležitost.“

Po skončení mítinku se Clayton zdržel v místnosti se Savardovou. Postavil se do dveří a zeptal se: „Co máš s nohou?“

Gwen pokrčila rameny. „Jen drobné podvrtnutí.“

Usmál se od ucha k uchu. „Tak trochu jsem doufal, že sis ji pochroumala, když jsi jistou nejmenovanou zástupkyni ředitele FBI kopala do zadku.“

Zachechtala se. „Kdo ví? Třeba má Moira pravdu,“ prohodila a odlehčila noze tím, že se opřela o židli. „Možná přeháním.“

Clayton zavrtěl hlavou. „Děláš jen svoji práci, Gwen.“

Přikývla. „Na tom viru je něco moc divného, Alexi. Kéž bych mohla nějak zakročit.“

Zasmál se. „To je moje pracovní náplň.“

„Jen bych chtěla vědět víc, abych měla na čem stavět.“ Zamračila se. „Když už o tom mluvíme, zjistili jste něco nového o chybějícím laboratorním vybavení v Africe?“

„Naši lidé na tom stále pracují, ale moc bych nedoufal, že ho najdou.“ Luskal prsty. „Myslím, že je fuč.“

„To se mi nelíbí,“ poznamenala Gwen. „A co další odposlechy mobilních telefonů?“

„Jen obvyklé věci.“ Clayton se přiblížil ke Gwen a přešel rukou její zápěstí. Navzdory tomuto letmému doteku vycítila jeho sílu a sebedůvěru. Nemohla ani popřít, že ji to gesto vzrušuje. Jak dávno neprožila nic podobného fyzické náklonnosti!

„Ještě pořád platí dnešní večerní rande?“ otázal se.

„Alexi, já bych ráda...“

„Ale ne! Ty to chceš zrušit, že?“ Alex se zatvářil, jako by ho právě smrtelně ranila. „Zase další večer jako z dob tanečních! Budu muset na sushi vzít svou matku, je to tak?“

„Alexi, já bych ráda,“ řekla, „ale dnes v noci nebudu ve městě.“

„Mělo mě to hned napadnout.“ Zavrtěl hlavou a zasmál se. „Le-tíš do Londýna, že?“

UNIVERSITA YALE, NEW HAVEN, CONNECTICUT

Clayton se moc nemýlil. Gwen měla namířeno do Londýna, ale až ráno. Před odletem přes Atlantik však musela podniknout ještě jednu cestu. Letadlo startovalo ani ne za třicet minut z letiště Ronalda Reagana ve Washingtonu na letiště Tweed-New Haven. Auto, které tam již na ni čekalo, ji odvezlo přímo na Yale.

Po šesté hodině večerní zastavilo před farmaceutickou laboratoří a Gwen se navzdory tmě vybavily dávné vzpomínky. Nebyla tu víc než patnáct let, ale budova se vůbec nezměnila, podobně jako život Isaaka Moskora.

Větší část budovy byla zahalena tmou, ale v horní řadě oken Moskorovy laboratoře se svítilo. Gwen prošla kolem hlídky a vystoupala po schodech do pátého patra. Zmáčkla zvonek a v kovových dveřích se objevila vysoká postava jejího učitele s rozcuchanými bílými vlasy a brýlemi se silnými obroučkami. Laboratorní plášť měl

samou černou šmouhu. Vypadal, jako by právě vylezl zpod auta, kterému seřizoval převodovku. Gwen poznávala jeho zanedbaný zevnějšek a z očí mu vyčetla odhodlání. Znamenalo to, že se ponořil do nějakého svého pokusu. A tudíž byl šťastný.

„To tě teď budu vídat dvakrát za měsíc?“ zabrblal svým jersyským přízvukem. Křivě se na ni zazubil. „Dali ti v práci padáka nebo co se děje?“

Učinila krok vpřed a objala ho. „Isaaku, vždycky tě tak ráda vidím.“

„Já tebe taky, holka,“ řekl a vymanil se z jejího objetí. „Pojď se mrknout do staré laboratoře.“

Následovala ho chodbou do hlavní místnosti. Sotva vkročili dovnitř, v klecích podél zadní stěny to zachřestilo. Gwen si vzpomněla, jak samci makaků vždycky vřeštěli a třásli klecemi – obzvlášť když vstoupila do laboratoře žena.

Připadala si, jako by vkročila zpět do osmdesátých let, kdy studovala postgraduál. Většina zařízení se nezměnila – laboratorní stoly, mrazicí boxy, zvířecí klece a moderní technické přístroje byly rozestavěny po celé velké Moskorově laboratoři. Zvuky, obrazy a vůně Gwen připomněly, jak moc jí toto prostředí chybí. Odměny vládní vědecké pracovnice náhle ve srovnání s tím nepopsatelným shonem, který tu vládl, zcela bledly.

Moskor ji zavedl k řadě mikroskopů na stole. „Tohle musíš vidět, Gwen!“

Gwen se sklonila nad mikroskopem. Nakoukla do okuláru a zaostřila knoflíkem, až uviděla výřez. Políčko se rozsvítilo jako fosforeskující zelený ohňostroj. Mezi osvětlenými částmi bylo několik tmavých bodů. „Jaterní buňky africké opice?“ zeptala se Gwen, aniž zvedla oči.

„Jo.“

„Tyto buňky jsou jednou z nejlepších kultur pro pěstování virů v laboratoři. Tady antivirotika pronikla do napadených buněk a rozsvítila je dozelená.“

Zvedla se od mikroskopu a ukázala na podložní sklíčko. „Chřipka?“

Moskor přitakal. „Jak vidíš, velmi silná infekce. Podívej se na další sklíčko. Tatáž barva. Stejný krevní zdroj.“

Gwen opět sklonila hlavu k mikroskopu. Barva zmizela, tmavé jaterní buňky se vznášely v osvětleném poličku. Zvedla oči. „Co se stalo?“

„Tato krev byla odebrána naší opici po osmačtyřiceti hodinách. Rozdíl je v tom, že jsme ji léčili naším novým lékem,“ prohlásil pyšně. „Pracovní název je A36112.“

Přistoupila blíž a znovu Moskora objala, čímž ho zcela vyvedla z míry. O krok ustoupil, až zavrával. Zasmál se. „Nehodlám se nechat objímat ani tak krásnou dívčinou, jako jsi ty, pokud mě to bude stát polámané kyčle!“

Gwen uvolnila stisk. Zírala na něho s úsměvem od ucha k uchu. „To je úžasné, Isaaku! Za osmačtyřicet hodin ani stopa po infekci!“

„Ne všechny subjekty dopadly tak dobře,“ řekl. „Ale u A36112 je to poměrně běžný výsledek.“

„Víš, co to znamená, Isaaku?“

„Jo.“ Pokrčil rameny. „Že máme slušnou léčbu pro laboratorní opice s chřipkou.“

„Ale jdi, Isaaku,“ namítla. „Je to mnohem víc.“

„Moc si to nemaluj, děvče,“ řekl Moskor. „Jsem nadšený jako kluk, který právě dosbíral celou sadu karet Yankees, ale naučil jsem se, že není tak snadné tohle vzít,“ ukázal na mikroskopy, „a přenést do reálného světa.“

„Není důvod si myslet, že to nepůjde,“ podotkla Savardová.

„Jsme teprve ve fázi testování na lidech,“ zdůraznil Moskor.

„A?“

„Vedlejší účinky jsou mírné – jako u opic. Trochu průjem. Nic jiného.“

Savardová přikývla. „Vidíš.“

„Gwen, i kdyby šlo všechno bez zádrhelů,“ povzdechl Moskor. „Víme, jak to chodí. Komerčně se budou vyrábět nejdřív za pět let.“

„A co předběžné svolení?“ navrhla, čímž ho odkazovala na klauzuli Potravinářské a lékárenské správy, která povoluje výrobu léků před dokončením klinických testů, je-li prognóza jinak bezna-
dějná.

„Předběžné svolení u chřipky?“ zašklebil se Moskor. Vykulil oči. Pohrozil jí prstem. „Míniš tím kansuskou chřipku, že? Proto jsi přijela, je to tak?“

„Rozšířila se, Isaaku. Po Londýně a Hongkongu.“

„Je mi to opravdu moc líto,“ řekl Moskor. „Ale snad vážně neuvažuješ o tom, že bychom skutečné pacienty léčili pomocí A36112?“

„Proč ne?“

„Přišlas o rozum, Gwen?“ otázal se. „Tohle je výzkumná laboratoř, nic víc.“

„Isaaku, zatím nemáme žádný dostupný lék, který by dokázal tuhle infekci léčit.“

Vrtěl rázně hlavou, až mu poletovaly jeho bílé vlasy. „Ne. Ne. Ne.“

Gwen si dala ruku v bok. „Isaaku, víš, čeho je tenhle kansuský typ chřipky schopen? Ten zabiják se nedívá nalevo ani napravo.“

Povzdechl si. „O tom nepochybuji, ale nic to na věci nemění.“

„Pětadvacet procent obětí zemře,“ pokračovala Gwen. „Většina jich má pod padesát let. Dosud zemřelo v jedné vzdálené čínské oblasti šedesát dětí za jediný měsíc, Isaaku. Představ si, co se stane, jestli se virus přežene přes Státy.“ Odmlčela se. „A my bychom nemohli nabídnout žádný lék.“

„Takže jsi ochotná strčit každému nějaký neotestovaný lék a doufat, že to dobře dopadne?“ podíval se na ni Moskor rozzlobeně. „A co těch pětasedmdesát procent lidí, kteří se uzdraví bez léčení?“

„Co s nimi?“

„Co když některé z nich můj lék zabije?“ otázal se. Pak klidnějším tónem dodal. „To by byl tedy skvělý odkaz mé životní práce!“

„Tvrdil jsi, že vedlejší účinky jsou v první fázi testování mírné,“ opáčila.

„U stovky zdravých dobrovolníků!“ namítl Moskor. „Nemáme ponětí, co ten lék udělá s tisíci nemocnými pacienty.“

Gwen mu položila ruku na rameno. „Isaaku, co když tvůj lék zachrání tisíce životů? To by přece byl báječný odkaz tvé životní práce!“

Zavrtěl hlavou, i když už ne tak rázně. „Na to je příliš brzy, Gwen.“

KANADSKO-AMERICKÝ HRANIČNÍ PŘECHOD PEACE ARCH, WHITE ROCK, KANADA

Dvaatřicet kilometrů jižně od Vancouveru seděli Glenda a Marvin Zindlerovi ve svém pickupu na jednom ze šesti silničních pruhů k přechodu Peace Arch a čekali, až projdou kontrolami. Z temných mraků nad nimi se měl každou chvíli spustit déšť. Před nimi už stál pouze bílý sedan, ale zdržoval již dobrých deset minut. Pohraničník se nakláněl otevřeným okénkem dovnitř a vyslýchá osádku vozu.

„Tohle měl být nejrychlejší pruh!“ zavrčel Marvin. Jeho kulatá tvář zrudla a naducané tváře se zachvěly. Nervózně poklepal prsty o volant.

„Proč ten spěch, Marve?“ zeptala se Glenda, která rozpoznala manžellovo stupňující se rozčilení. „V Seattlu budeme ani ne za tři hodiny a svatba se koná až večer. Nic nás nehoní.“

„O to přece nejde, Glendo!“ vyštěkl.

Glenda si všimla, že pohraničník položil ruku na svůj pásek v místě, kde měl v pouzdře zbraň. Přestože tuto hranici překračovala poměrně často, poprvé si uvědomila, že oproti kanadským pohraničníkům byli američtí celníci ozbrojeni.

Hezký mladý muž se odtáhl od okénka. Nejenže se jeho modrá uniforma podobala jízdním policistům, ale k zavazadlovému prostoru vozu si to vykračoval stejně pyšně jako oni. Poklepal na zadní okénko a mávl na cestující uvnitř auta.

„Proboha!“ zahučel Marvin. „Ztvdneme tu snad navždycky!“

Glenda upřela pozornost na malé drama, které se odvíjelo před jejich zraky, a ignorovala manžellovy netrpělivé poznámky. Dívala se, jak se otvírají dveře sedanu a vystupuje z nich mladý pár.

„Jen se na ně koukni!“ povzdechl si Marvin. „Máme tu dokonce dvojici!“

„Jak to myslíš?“

„No Arabů. Budou nás teď prohlížet. Proč těm lidem vůbec dovolují sem jezdit, to fakt nikdy nepocho...“

„Nech to být, Marve!“ vyhrkla zneklidněně Glenda a sledovala mladou dvojici. Oba byli oblečení v džínách a lehkých bundách. Středně vysoký mladík stál nehybně u kufru vozu a sundal si sluneční brýle, až když si celník poklepal na spánek a ukázal na něho.

Glenda předpokládala, že ti dva jsou manželé. Žena neustále přešlapovala jako někdo, kdo urychleně potřebuje na toaletu. Měla krátké černé kudrnaté vlasy a ustavičně se rozhlížela kolem sebe. Ve chvíli, kdy se její pohled střetl s Glendiným, ihned sklopila zrak k zemi.

„Koukni se, Marve! Ta chudinka je nervózní jako panna před svatební nocí!“ poznamenala Glenda a poklepala muži po ruce.

„Nejspíš k tomu má důvod!“ zabručel. „Vsadím se, že mají padělané doklady. Nebo vezou bombu.“

„Marvine!“ povzdechla si Glenda a zavrtěla hlavou.

Celník přibouchl kufr auta. Pokynul ukazováčkem a mladý pár nasedl zpátky do vozu. „On je nakonec pustí přes hranice?“ prohlásil Marvin uraženě.

Poté však bílé auto okamžitě zabočilo k pravému okraji. Glenda pozorovala, jak se otočilo a zamířilo opačným směrem zpátky do Kanady. „Posílají je zpět!“ podotkl Marvin. „To je dobře.“

„Rasisto!“ ucedila Glenda a zavrtěla hlavou. „Je mi jich líto. To ubohé děvče bude strachy bez sebe, až se příště přiblíží k hranici.“

POLICEJNÍ ÚSTŘEDÍ, KÁHIRA, EGYPT

Seržant Achmed Eleish, skrytý za oblakem cigaretového kouře, si pročetl neúplný fascikl. Jeho obsah byl tak neurčitý, že mohl dokumentovat vojenskou kariéru jakéhokoli bezvýznamného vojáka. Podle toho, jaké však měl Eleish o majorovi Abdulu Sabrim zprávy, byla jeho kariéra všechno jen ne nezajímavá.

Když jeho informátor Bishr Gamal z káhirské telefonní budky šeptal Sabriho jméno, Eleishovi běhal mráz po zádech. Gamal se odmítal o svých odhaleních podrobněji zmiňovat, požadoval víc peněz a bezpečnější místo schůzky. Řekl však Eleishovi, že Sabri často navštěvoval mešitu Al-Futuh a pobýval ve společnosti Hazzira Al Kabaala.

Co dělá voják s pověstí nemilosrdného likvidátora islámských radikálů v islámské mešitě? přemítal Eleish. Znovu otevřel složku a doufal, že v ní najde nějaké vodítko.

Přestože byl Sabri důstojníkem zvláštní vojenské jednotky, jeho materiály zřejmě podléhaly většímu utajení, než bylo obvyklé. Chyběly tu celé měsíce, ba i léta. A psalo se zde velmi málo o jeho aktivitách. Některé části si dokonce vzájemně protiřečily. Začátkem devadesátých let měl být přidělen do přístavní hlídky v Alexandrii, což vůbec neodpovídalo jeho specializaci ve zvláštní vojenské jednotce. Po masakru v Luxoru v roce 1997, při němž muslimští extrémisté postříleli osmašedesát turistů ze západu, měl Sabri zajišťovat „bezpečí turistů“ před pyramidami v Gize. Eleish si nedokázal představit, jak tam major stojí a usměrňuje návštěvníky jako nějaký dopravní policista. Dovedl by pochopit, že Sabri sehrál roli ve velmi úspěšném pronásledování a dopadení vůdců, kteří za masakrem stáli.

Poslední záznam byl nejpodivnější částí celé složky. Stála tam jediná řádka o tom, že před šesti měsíci major dobrovolně rezignoval. Eleish si v hlavě spočítal, že se vzdal armádní funkce po třiačtyřiceti letech služby, dva roky před získáním nejvyšší možné vojenské penze. Nedávalo to smysl.

Eleishovi zakručelo v břiše. Ramadán naštěstí skončil, a tak sáhl do šuplíku a vytáhl z něj už v 10:40 ráno svůj oběd. Samira mu připravila sendvič se studeným jehněčím kebabem, který zbyl z večere. Patřil k jeho oblíbeným pokrmům. Pochutnával si na něm a stále se v duchu snažil najít nějaké logické vysvětlení pro spojení mezi vydavatelským magnátem, vojákem ze zvláštních jednotek a mešitou, která se stala líhní islámských extremistů.

V přemítání ho vyrušil skřípavý hlas. „Seržante, měl byste něco vidět.“

Zvedl oči od svého oběda ke konstáblu Quasimovi Ramsimu, který stál před jeho stolem. Malý, věčně propocený mladší detektiv s očima jako trnky a úlisným úsměvem působil neustále provinile. Však také bylo proč. Eleish věděl, že Ramsi bere úplatky a tráví většinu času vymáháním peněz od káhirských dealerů, kapsářů, pasáků a prostitutek.

„Mám moc práce, konstáble,“ řekl Eleish a hledal ve stole ubrousek. Chtěl si setřít omáčku z rukou i obličeje.

„Bude vás to zajímat,“ podotkl Ramsi a Eleish ihned věděl, že nebude.

Konstábl vytáhl zpod paže obálku. Dvěma baculatými prsty z ní vzal několik černobílých fotografií. První z nich hodil Eleishovi na stůl.

Eleish konečně pod křeslem nahmatal krabičku od sendviče. Uvnitř našel ubrousek, který mu manželka pokaždé přibalila. Čistýma rukama pak sáhl po snímku. Byla na něm zavražděná oběť ve spodním prádle. Ležela na ulici. Hlavu i tvář měla zbrocenou krví, takže se její rysy nedaly rozeznat. Na hrudníku i po nohách byla vidět spousta podlitin.

„Gratuluji, Quasime, to je oběť vraždy,“ prohodil Eleish. „Bylo by ještě působivější, kdybys našel vraha.“

Ramsi se zeširoka usmál. „To není ledajaká oběť, seržante.“ Pohodil na stůl další zvětšenou fotografii.

Eleish ji otráveně sebral a pohlédl na ni.

Byl to portrét oběti pořízený po setření krve. Mrtvý měl zavřené odulé oči, spodní ret uprostřed rozříznutý, nos zakřivený napravo a většinu pravé tváře rozřátou. Chybělo mu pravé ucho. Navzdory tomuto zohavení však Eleish rozeznal tvář Bishra Gamala.

„Vypadá to, že budete potřebovat nového informátora,“ odsekl Ramsi.

Eleish potlačil zuřivost. Chvilí na snímek zíral a snažil se ovládnout. „Kde?“

„V uličce poblíž Khan al Khalili,“ řekl Ramsi.

„Jak zemřel?“

Ramsi ukázal svým tlustým prstem na fotku. „Hrozně.“

„To není přesná pitevní zpráva,“ ucedil Eleish skrz stisknuté zuby. „Byl zastřelen, ubodán nebo jen ubit k smrti?“

„Ubit.“

„Kým?“

„Všiml jste si, že mu chybí ucho?“ otázal se Ramsi povýšeně.

To byl podpis jednoho z nejznámějších káhirských gangů, který si říkal Muhannad Al Din. Seskupoval nejnuznější jedince, kteří kšeftovali s lidmi, drogami a zbraněmi. Obchodovali s každým, kdo jim byl ochoten zaplatit – od islámských extremistů po evropské pašeráky s drogami. Trestem za zradu bylo uříznutí ucha před smrtí.

„Ale nezabili ho rychle,“ doplnil Ramsi. „Některé z podlitin nejsou zrovna čerstvé a podívejte se na tu otevřenou ránu na tváři. Něčím mu ji i pálili.“

„Mučení?“ zeptal se Eleish.

Ramsi přitakal.

„Proč by mučili právě Bishra?“

„Našli by si tisíc důvodů,“ pokrčil Ramsi rameny. „Vždyť byl pouliční krysa, seržante. Třeba je okradl. Nebo ošidil prostitutku.“ Zahihňal se. „Nebo vám na ně donášel a oni chtěli zjistit, co vám řekl.“

Eleish se pomalu nadechl a potlačil nutkání svého slizkého kolegu praštit pěstí. Spolkl hněv a vyrovnaným tónem podotkl: „Podívej, Ramsi, já jsem Gamala znal. Bude pro mě snadnější něco zjistit. Co kdybych se o to postaral sám?“

Ramsi pokrčil rameny a položil zbytek fotek na Eleishův stůl. „Je váš, seržante. Stejně bych ho založil naspod své hromady případů.“

Ramsi odešel a Eleish zůstal civět na snímky Gamalovy zohyzděné tváře. Ramsi měl pravdu. Káhira je město plné násilí. Muhannad Al Din mohlo najít tisíc důvodů, proč Gamala zabít. Eleish přesto vycítil, že ta vražda má něco společného s jeho návštěvami mešity Al-Futuh. Přepadl ho pocit viny a zároveň si uvědomil, že riziko dalšího pátrání po Hazziru Kabaalovi se nyní výrazně zvýšilo.

Eleish odsunul černobílé snímky a vytáhl složku Abdula Sabriho. Otevřel ji na stránce s černobílou Sabriho fotografií. Jeho jemná tvář zírala při focení do objektivu s naprostým klidem.

„Pracuješ teď pro Kabaala, že, majore?“ řekl Eleish tichounce a sáhl po další cigaretě.

SHERATON LONDON SUITES, LONDÝN, ANGLIE

Po skončení práce v Royal Hospital a návštěvě Londýnské zdravotní komise se Haldane dostal do hotelového pokoje až po jedné hodině v noci. Na záznamníku blikalo světýlko, upozorňující na přijatou zprávu, ale Haldane si chtěl nejdřív zkontrolovat e-mailovou poštu. Opřel se v posteli o polštář, položil si laptop na klín a otevřel jej. Připojil se na hotelovou bezdrátovou síť a přijal maily. Některé z dvou stovek zpráv měly označení „urgentní“, ale když v seznamu odesílatelů zahlédl manželčinu adresu, vybral ihned její zprávu. Odeslala ji před téměř čtyřiaadvaceti hodinami a předmět nechala prázdný. Psala v něm:

Noahu,
neumím si představit zbabělejší způsob, jak ti to dát vědět, ale nevím, jak jinak tě zastihnu před příjezdem domů. Nemyslím si, že bych se ti dokázala podívat do očí a říct ti, co musím.

Nikdy jsem nečekala, že bych někoho mohla milovat tak jako tebe, ale už nemůžu tajit sobě ani tobě, že jsem se hluboce zamilovala do Julie. Jsem lesbička? Heterosexuál? Bisexuál? Nevím. Jediné slovo, které mi připadá nejtrefnější, je asi „sobecká“.

Vždycky jsi mě měl rád a choval ses ke mně hezky. Dokonce i v těch temných měsících, kdy jsi od nás odcházel, jsem cítila, jak moc té to bolí. Víím, žeš mi nikdy nechtěl ublížit. Pro to, co jsem udělala, neexistuje omluva.

Noahu, jsi dobrý člověk..., možná skvělý..., já nejsem. Přesto jsem se snažila zachovat správně. Chtěla jsem se otočit zády ke spalující váš-

ni. Nebo jsem jí propadla? Bůh mi pomáhej, ale stále je ve mně. Už nemůžu dál. Je to láska? Chtíč? Osud? Nevím. Nedokážu se v tom vyznat. Ale ať je to cokoliv, nemůžu si pomoci, ale je to silnější než já.

Vím, že je v sázce mnohem víc než mé city. Chloe a ty... Ale teď potřebuju čas a prostor. Noahu, doufám, že mi budeš ochoten poskytnout obojí, přestože si to nezasloužím.

Anna

Haldane seděl a zíral na písmena na obrazovce, aniž by si mail přečetl znovu.

Nešokovalo ho nic, co Anna napsala. Věděl to už nějakou dobu. Překvapilo ho však, s jakým klidem tuto zprávu přijal; ještě víc užasl nad pocitem úlevy, který ho zaplavil. Mnohokrát pacienty slyšel říkat, že nejistota je horší než potvrzení nejhoršího, ale nevěřil jim. Teď je však pochopil. Pochybnosti a muka vyprchaly. Přestože posmutněl, alespoň se mohl začít dívat dopředu místo do minulosti.

Rozdrnčel se mobilní telefon, bezmyšlenkovitě hovor přijal. „Haló?“

„Ach, Noahu!“ vyhrkla Anna. „Snažila jsem se ti dovolat celý den.“

Posadil se. „Je Chloe v pořádku?“

„Ano, v pohodě,“ uklidnila ho žena. „Jde o to, že jsem ti včera poslala e-mail... Myslela jsem, že jsi na cestě domů.“

Odmlčela se, ale Haldane se k tomu nevyjádřil, a proto rychle pokračovala: „Nikdy bych ho neodeslala, kdybych tušila, že jedeš do Londýna, abys bojoval s tou epidemií. Je strašné naložit ti na talíř ještě tohle, když máš tolik starostí!“

„Proč strašné?“ zeptal se vyrovnaně.

„Byl to tak hloupý mail. Melodramatický a impulzivní, jako by ho psala čtrnáctiletá holka.“ Hlasitě polkla. „Noahu, prosím, vymažeš ho?“

„Dobrá,“ řekl.

„A můžeme předstírat, že jsem ho nikdy neposlala?“ dodala.

Chvilí přemýšlel a pak ji požádal: „Anno, mohla bys mi dát Chloe?“

„Máma ji vzala na večeři. Přijde až za pár hodin.“ Anna zaváhala. „Noahu, ten e-mail? Zničíš ho?“

„Jestli chceš.“

„Moc,“ řekla a nervózně se zasmála. Když opět nijak nereagoval, promluvila, aby vyplnila ticho. „Noahu, ta kansuská chřipka..., média o ní tady mluví jako o moc nebezpečné nemoci!“

„Přehánějí,“ namítl.

„Jsi opatrný, že?“

„Vždycky jsem,“ odpověděl duchem nepřítomně.

„Noahu, prosím tě, přijed' brzy domů,“ řekla a hlas jí při tom přeskakoval. „Chloe se moc stýská a já...“

„Anno,“ začal Haldane.

Znovu polkla. „Prosím?“

„Souhlasím.“

„Opravdu?“

„Poskytnu ti prostor a čas,“ řekl.

„Noahu, vysvětlila jsem ti, že to bylo unáhlené...“

„Oba víme, že to není pravda,“ skočil jí do řeči. „Musíš toho spoustu vyřešit. Chápu. Je to důležité pro nás pro všechny.“ Odkáslal si, aby uvolnil stažené hrdlo. „Dělej, co musíš, jo?“

Zaslechl, jak jeho manželka tiše vzlyká na druhém konci aparátu. „A počkáš?“ šeptla do telefonu.

Haldane se nazítrí probudil časně s mírnou bolestí hlavy a pocitem porážky jako opilec po prohýřené noci.

Zoufale se snažil nemyslet na zpackaný osobní život. Ležel v cizí posteli a zaměřil se na svět virů. Přes jejich zřejmou škodlivost ho nepřestaly fascinovat.

Představil si obrázky chřipkových krystalků pod mikroskopem – jejich dokonalá kulatá tělíska obklopená dvěma proteiny – hemaglutininem a neuraminidázou, které připomínaly prstenec otevřených deštníků. Tyto proteiny pomáhaly vázat virus k potenciálnímu cíli a představovaly něco jako otisk prstu, čímž vědcům umožnily klasifikovat druh viru jako typ H nebo N. Z výzkumné laboratoře Světové zdravotnické organizace dostal informaci, že kansuský kmen označili H2N2 – tentýž podtyp způsobil asijskou chřipku v roce 1957. Věděl

vsak, že ARCS není asijskou chřipkou. Po sloučení s viry ostatních druhů vznikly nové a vytvořily supervirus, který si našel cestu z čínských farem do londýnských ulic a Hongkongu. Kdoví, kde tenhle současný přízrak udeří příště?

Haldane se podíval na hodiny. Ukazovaly 6:32 ráno. Je čas vyrazit. Odvlekl se do sprchy. V 6:45 už stál převlečený ve vestibulu. Duncan McLeod s kouřícím hrnkem v ruce ho přivítal u výtahu. „Tady máš dvojité espresso. Budeš ho potřebovat, než se objeví naše okouzluující princezna.“

Sotva to dořekl, doktorka Nancy Levinová v šedivém kalhotovém kostýmu rázně vkročila do vestibulu a mířila k nim. Na hlavě měla další utažený drdol, který jen podtrhl její ostré lícní kosti a bradu.

„Promluvil d'ábel,“ špitl McLeod Haldanovi. „Doslova.“

Haldane kývl na pozdrav. „Dobrej, doktorko Levinová.“

„Dobré ráno, kolegové,“ utrousila odměřeně. Vrásky na jejím čele se prohloubily. „Měli bychom pohnout kostrou. Přibýly další případy.“

Levinová vykročila, ale Haldane zůstal stát. „Kolik?“ zeptal se.

Doktorka se zastavila a otočila se. „Osm lidí v hotelu.“

„A mimo hotel?“ otázal se dál.

„Sedm podezřelých v další části Londýna. Všichni se nějakým způsobem přímo či nepřímo účastnili prohlídky Toweru, kde se dostali do kontaktu s prvním případem – ředitelem americké ropné společnosti Fletcherem.“

„To je kruci bezva!“ zahulákal McLeod uprostřed vestibulu. „Nějaký skvělý Amík si vyrazí na prohlídku pamětihodností se zápallem plic.“

Haldane svého kolegu ignoroval. „Jak se geograficky rozšířila tahle nová skupina?“

„Čtyři z těch případů tvoří rodinka ze severní části Londýna,“ řekla. „Ostatní tři jsou holandské turisté, kteří se ubytovali v hotelu v centru města.“

„Jsou lidi, s nimiž vešli do styku, v karanténě?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Levinová chladně. „V rozsahu, jaký byl možný. Oběti jsou turisté. Pohybovali se po památkách v celém Londýně.“

Haldane tuto informaci přijal bez komentáře. Jakmile nastoupili do auta a včlenili se do rušného ranního provozu, uzavřel: „Takže máme ve městě přinejmenším tři různé větve infekce. Většinou přenesené mezi turisty. Jakým způsobem se monitorují styčná místa jako letiště a železnice?“

Levinová se na něho zvláště podívala. Téměř s úctou. „Oka-mžitě jsme na letišti zavedli monitorovací plán SARS. Použili jsme tentýž dotazník týkající se horečky a kašle. A sledujeme teplotu. Stejný postup jsme se pokusili zavést u železničních stanic. Tam však máme mnohem menší kontrolu.“

„Kolik hostů z hotelu Park Tower Plaza opustilo v posledních pěti dnech zemi?“ ptal se dál Haldane.

„Několik,“ odpověděla Levinová. „Prošli jsme seznam těch, kteří se z hotelu odhlásili, zjistili jejich odlety a kontaktovali cestující, kterých se to týká. Dosud nikdo nemá příznaky. Doporučili jsme domácí karanténu po dobu minimálně pěti dní.“

„Dobrá,“ přitakal Haldane. „Mimo Londýn nejsou hlášeny žádné případy?“

„Ne.“ Pak dodala: „Zatím ne.“

Všichni se odmlčeli. Haldane zíral z okna na předměstí Londýna, sledoval auta a lidi na chodnících. Zdálo se mu však, že ruch není tak čilý jako býval. Výhled mu připomněl děsivé ulice města T'iaj-kuan. Věděl, že nepotrvá dlouho a všechny tváře Londýňanů se budou skrývat pod rouškami.

Haldane se podíval na Levinovou. Pevně svírala volant v rukou. Pod očima měla tmavé kruhy, které prozrazovaly, že se řadu dní pořádně nevyspala. Napadlo ho, že její povýšenecký chlad pramení z enormního stresu, se kterým se potýkala. Zažil hroucení mnohých zdravotnických pracovníků při daleko menších epidemiích.

„Doktorko Levinová,“ řekl, „bylo by dobré vytvořit monitorovací kliniky ve čtvrtích, kde jsou známy případy nakažení.“

Už už chtěla něco namítnout, ale pak její výraz změkl. „Navrhnu to komisi.“

„A co prvotní případ nákazy?“ spustil McLeod ze zadního sedadla.

Levinová zavrtěla hlavou. „Ještě jsme ji nenašli.“

„Ji?“ zeptal se Haldane. „Takže se domníváte, že to je ta Španělka z hotelového výťahu?“

„Dosud je jediným spojovacím článkem, na který jsme přišli.“

„Je to divné, nemyslíte?“ zdůraznil McLeod.

„Jak to?“

„Proč se neobjevila v nemocnici a nevyhledala lékařskou pomoc?“ otázal se McLeod.

Levinová povzdechla. „Doktore McLeode, v Londýně existuje nespočet nemocnic a soukromých klinik. Možná některou z nich navštívila dřív, než jsme upozornili na existenci kansuské chřipky.“

„Nebo je mrtvá,“ navrhl McLeod. „Prověřili jste márnice, že?“

„Jistě,“ vybafla Levinová. „Žádné z těl však neodpovídá jejímu popisu.“

Haldane zavrtěl hlavou. „Pomineme-li fakt, že se prostě vypařila, nemůžu se zbavit otázky: Kde? Kde ta žena původem ze Španělska, Řecka, Itálie ten virus chytila?“ Ohlédl se přes rameno. „Duncan, všiml sis mnoha skrovně oděných snědých žen ve městě T'iaj-kuan?“

„Ne, mnoho jich tam nebylo,“ řekl. „Ale Hongkong je jiný.“

Haldane opět kroutil hlavou. „V obou městech se virus objevil současně. Nemohla se nakazit v Hongkongu a virus následně šířit v Londýně.“

„A co čínská vláda?“ zeptal se McLeod.

„Co s ní?“

McLeod se naklonil dopředu. „O SARS lhali, jako když tiskne. Třeba kansuská chřipka řádí i v Pekingu nebo v nějakém jiném městě a jen si kryli zadky.“

„Proč by nás teda pozvali do T'iaj-kuanu?“ namítl Haldane.

„Kristepane, Haldane!“ vyhrkl McLeod a prudce se opřel o sedadlo. „Přece si neděleáš iluze o tom, že vlády jednají logicky či rozumně?“

„Doktor Haldane má pravdu,“ prohlásila Levinová rozhodně. „Už bychom věděli, kdyby se kansuská chřipka rozšířila do centrální části Číny.“

„Tak kde je náš prvotní zdroj nákazy?“ Haldane se podíval z McLeoda na Levinovou.

„To je záhada,“ zamumlal McLeod.

Haldane neodpověděl, třebaže měl zkušenost s tím, že jistě existuje velmi racionální vysvětlení, odkud ten virus i žena pocházejí. Doufal, že přijde co nevidět. Bylo mu však jasné, že než se jim to podaří zjistit, moc daleko se nedostanou.

„Jak se daří té holčičce?“ ozval se McLeod ze zadního sedadla. „Alyse.“

„Prý ji dnes ráno odpojili z ventilátoru plic,“ informovala ho Levinová a pousmála se. „Zjevně její stav stabilizovali.“

Projeli kolem značky Kensington Gardens v západní části Hyde Parku a zabočili na Pembroke Road v srdci Notting Hillu. Když se přiblížili k hotelu Park Tower Plaza, Haldanovi neušlo, že v ulicích parkují řady dodávek a nákladních vozidel s logy televizních stanic. Jakmile auto zastavilo, všimli si, že oba konce ulice obstavěly policejní vozy, které bránily případnému vjezdu dalších aut. Tohle už Haldane přece zažil.

„To kvůli novinářům,“ vysvětlila Levinová a stáhla okýnko, aby se legitimovala hlídce. Pak projela kolem sanitek a vládních vozidel na příjezdovou cestu k hotelu.

Vstup hlídali ozbrojení policisté. Pečlivě prostudovali průkaz Levinové a pak uvedli skupinu do improvizované šatny. Všichni tři se nasoukali do rukavic, vysokých bot, plášťů a speciálních masek N95. Vstoupili do vestibulu jako zbloudilí chirurgové. Nóbl hotel se proměnil v provizorní kliniku. Zdravotnický personál se pohyboval po vestibulu s teploměry, tabulkami se záznamy a stetoskopy.

Nancy Levinová zavedla lékaře k výtahům. Nastoupili do toho, v němž se nakazila Alyssa Mathewsová, a vyjeli do pětadvacátého patra. „V tomto poschodí jsou v karanténě všichni lidé, kteří se infikovali,“ vysvětlila Levinová. „Muž, s nímž se máme setkat, strávil tři dny v nemocnici Royal Free, ale včera v noci ho převezli zpátky sem, aby uvolnili lůžko dalším.“

Přede dveřmi výtahu je čekal pracovník zahalený od hlavy až k patě a ukázal na konec chodby. Dveře místnosti se otevřely až po třetím zaklepání. Objevil se v nich plešatý muž s rouškou a v pyžamu, které na jeho vyzáblé postavě působilo objemně. Haldane nedokázal určit jeho věk. Odhadoval Nigela Collinse přibližně tak na čtyřicet.

Po vzájemném představení následovali Collinse do malého pokoje. V T'iaj-kuan Haldanovi připadalo divné vést rozhovor s někým, kdo má roušku přes ústa, protože mu neviděl do tváře a nemohl z odpovědi vyčíst jeho pocity.

„Odkud jste, pane Collinsi?“ začala Levinová.

„Říkejte mi Nigele,“ navrhl Collins se silným liverpoolským přízvukem, kterým Haldanovi připomněl Johna nebo Paula v počátcích kariéry skupiny The Beatles. „Původem jsem z Liverpoolu, ale teď žiju v Birminghamu. Jsem ve svazu ocelářů.“ Zasmál se. „Měl jsem to štěstí, že mě poslali na konferenci do Londýna a ubytovali v tomhle fajnovém hotelu. Haha!“

„Kdy jste onemocněl?“ zeptala se Levinová.

„Před čtyřmi dny!“ řekl a ošil se. „Skolilo mě to jako vlak. Probudil jsem se a nemohl se ani hnout. Byl jsem v jednom ohni. A ta bolest! Jako by mi lisem ucvakli nohy a ruce. Pak přišel kašel. Jejda!“ Rozchechtal se. „Myslel jsem si, že mě dostalo to moje kouření!“

„Měl jste potíže s dýcháním, Nigele?“ otázal se Haldane.

Collins zakašlal. „Když nastaly křeče, nemohl jsem ani popadnout dech. Pak to na chvíli přešlo. Nikdy bych nepomyslel, že můžu být tak zesláblý. Musel jsem použít obě ruce, abych zvedl hrnek vody.“ Vydechl tak prudce, že se mu rouška na ústech zatřepala. „A včera horečka pominula stejně náhle jako přišla. Večer jsem se už cítil skoro normálně.“ Rozepnul si pyžamový kabátek. „Jen jsem zhubl.“

„Kde myslíte, Nigele, že jste ten virus mohl chytit?“ pokračoval Haldane.

„Nemyslím. Vím to!“ foukl opět do roušky.

„A kde tedy?“ řekl Haldane.

„Od jedný moc hezký kočičky,“ vyhrkl a pak se podíval na Nancy Levinovou. „Promiňte, doktorko, já jen, že...“

„Pane Collins,“ skočila mu netrpělivě do řeči, „mohl byste nám ji laskavě popsat?“

Nabídl jim podobný popis ženy jako Veronika Mathewsová a pak dodal: „Někdy kolem večere. Stál jsem vedle ní před výtahem. Sotva se držela na nohou. Byla na tom mizerně. Celou cestu nahoru kašlala. Přesto si zdvořile zakrývala ústa, neměla zlé oči.“ Pohlédl opět na Levinovou. „Víte, jak...“

„Přesně vím, co máte na mysli,“ vyštěkla. „Ve kterém patře vystoupila?“

„Ve stejném jako já – sedmadvacátém.“ Zachechtal se. „Hoši z odborů se překonali, když mi zajistili pokoj až úplně nahoře!“

„Jel jste s ní v tom výťahu celou dobu?“ otázal se Haldane.

„Ano, pane.“

„Viděl jste tu ženu ještě někdy?“

Collins zavrtěl hlavou.

„Vzpomínáte si, že do výťahu přistoupila i matka se dvěma dcerkami?“ vyslýchal ho Haldane dál.

„Další krasavice, že?“ zeptal se Collins a omluvně prohlásil: „Nemohl jsem si jí nevšimnout, doktorko.“

„Zjevně ne,“ podotkla Levinová. „Paní Mathewsová je vysoká, má tmavé vlasy a velké oči. Bývalá modelka se čtyřletou a pětiletou dcerou. Mohla by to být ona?“

„Přesně!“ řekl Collins. „Jenže ta nebyla ve výťahu. Jednou nebo dvakrát jsem ji zahlédl i s dcerami u bazénu.“

„Víte jistě, že nejela s vámi ve výťahu?“

„Se mnou a tou kašlající dívkou tam nebyla,“ prohlásil Collins. „Přinejmenším ne cestou nahoru. Co se týká cesty dolů, to nemohu sloužit.“

„Co tím míníte?“ zeptal se Haldane.

„No, když jsem se dostal do svého pokoje, otočil jsem se, abych ji naposled omrknul,“ přiznal, aniž se na Levinovou podíval. „To děvče se málem zhroutilo a opřelo se o zeď vedle výťahu. Napadlo mě, že bych jí šel pomoci, ale dveře výťahu se otevřely a ona odvrátila dovnitř.“ Odmlčel se. „Nijak jsem o tom nepřemýšlel, ale ne-

chápu, proč se namáhala jet až nahoru, pak se jen otočila a jela zase dolů. Že by minula své patro?“

Haldane musel potlačit nutkání vyskočit, jako by ho píchlo. Vstal. „Děkuji, Nigele. Ohromně jste nám pomohl,“ řekl a zamířil ke dveřím.

Na chodbě ho dohnal McLeod. „Co to do tebe vjelo, kámo?“

Haldane ukázal na sebe. „Vysvětli mi, proč by tak nemocná žena, která sotva stojí na nohou, jela z vestibulu až nahoru a hned zas zpátky?“

„Jak to mám sakra vědět? Třeba měl Nigel pravdu?“ řekl McLeod. „Možná se cítila tak mizerně, že minula své patro.“

„Tak proč by se svezla zase až do přízemí a podnikla výtahem další cestu s rodinou Mathewsových?“

„Jak můžeš vědět, že tu jízdu nepodnikla později?“ otázal se McLeod.

„Vzpomínáš? Jak Nigel, tak Veronika tvrdili, že to bylo těsně před večerí!“ Haldane poklepal hřbetem jedné ruky o dlaň druhé.

McLeod naklonil hlavu na stranu.

„A proč zmizela, aniž by vyhledala pomoc? A hlavně – kde přišla k tomu viru?“

McLeod vytřeštil oči. „Chceš tím naznačit, že se ta žena snažila virus úmyslně rozšířit?“

Haldane pokrčil rameny. „Můžeš mi nabídnout jiné rozumné vysvětlení?“

Poprvé za dlouhá léta, co Haldane McLeoda znal, z jeho očí vyčetl skutečný strach. „S čím tady bojujeme, Noahu?“ zeptal se tiše.

VANCOUVER, BRITSKÁ KOLUMBIE, KANADA

Když se Nicole Caddullová probudila, nejdříve ji napadlo, že snad usnula ve vaně. Teprve pak si uvědomila, že má promočené prostěradlo a přikrývky. Devatenáctiletá dívka předpokládala, že na ni spolubydlící ve spánku žertem vychrstly sklenici vody. Fakt díky, kámošky! pomyslela si rozzlobeně, ale poté, co se celá roztřásla, začínala chápat. Probrala se uprostřed noci s horečkou a strhala ze sebe přikrývky i prostěradlo. Zpočátku mínila, že to je jen sen, ale důkaz v podobě staženého ložního prádla ležel na hromádce u postele.

Snad ne chřipka! pomyslela si Nicole. Dnes ne!

Musela jít na písemnou zkoušku z oceánografie. A poté na odpolední směnu do vancouverského akvária, kde pracovala jako průvodkyně. Akvárium! Vzpomněla si na malou ženu s černými vlasy ve slunečních brýlích se silnými obroučkami, které si navzdory šedivým mrakům na obloze nesundala z očí. Před dvěma dny stála vedle ní při show mořských vyder. Málem ji požádala, aby odešla, protože svým chraplavým kašlem rozptylovala trenéry a narušovala celou show.

Vsadím se, že jsem to chytila od ní, říkala si dívka trpce.

Protože se chvěla zimou, posadila se a sáhla po přikrývkách u svých nohou. Když se jí podařilo položit se zpátky na postel, nemohla uvěřit, jak moc ji to vyčerpalo. Ležela zachumlaná v pokrývce, těžce dýchala a lapala po dechu, jako by právě překonala osobní rekord v běhu na tři tisíce metrů.

S každou další minutou dýchala namáhavěji. Pak se rozkašlala. Celý hrudník se jí otřásl. Bylo to stále horší a horší. Pak vychrchlala zkrvavený hlen o velikosti kusu masa.

Při pohledu na něj se tak vyděsila, že ze sebe vydala chraplavý skřek.

HARGEISA, SOMÁLSKO

Hazzir Kaabal seděl ve své přepychové kanceláři a pochutnával si ten den už na čtvrtém espressu. Miloval silnou kávu před spaním; bez ní měl potíž usnout. V posledních dnech to však bylo stejně jedno – s kávou či bez totiž skoro nespál.

Když vypukla mediální kampaň, Kabaal se dmul pýchou. Brzy se však ukázalo, že vítězství má hořkosladkou příchuť. Kabaal totiž zapomněl, jak moc přilnul k Londýnu za čtyři léta, co tam působil. Vzpomněl si na varování šejka Hassana: „Jakmile se ti Západ dostane pod kůži, roste tam jako rakovina, kterou je těžké vyoperovat.“ Věděl, že se šejk nemýlí, ale fotografie vylidněných londýnských ulic a strach v hlase lidí, kteří televizím poskytovali rozhovory, v něm přece jen probudily pochyby. Kéž by byl šejk tady, uvažoval Kabaal, jistě by mě jich svým pobožným rozmyslem zbavil.

„Někdy je boží cesta zároveň cestou nejtěžší,“ ujišťoval se Kabaal nahlas.

„Tak jsem to slyšel,“ řekl major Abdul Sabri.

Kabaal si nevšiml, že Sabri stojí ve dveřích. Sklopil oči a zrudl rozpaky. Odkášlal si. „Vítejte zpátky, majore. Doufám, že cesta byla bezpečná.“

Sabri pokrčil rameny. Měl na sobě další bílý hábit, ale díky širokým ramenům, modrým očím a sebejistému vystupování působil hrozivě i bez uniformy a zbraně v ruce.

„Setkal jste se s panem Gamalem?“ zeptal se Kabaal.

Major došel volným krokem až ke stolu a teprve pak odpověděl. „Strávili jsme nějaký čas společně, ano.“

„A?“

„Bishr Gamal byl malý kriminálník. Kapesní zlodějíček.“ Odmíchl se. „Ale zvyšoval si příjem tím, že pracoval jako policejní informátor.“

Kabaal postavil hrnek a naklonil se v křesle. „Pokračujte,“ řekl.

„Poslali ho, aby nás špehoval v mešitě.“ Sabri se podíval kamsi za Kabaala, jako by ho téma jejich rozhovoru začínalo nudit.

Kabaal se snažil napodobit jeho lhostejný klid, ale nedokázal skrýt podrážděnost. „Kdože ho poslal?“

„Seržant Achmed Eleish, detektiv káhirské policie.“

„Eleish!“ vyhrkl Kabaal. „Ten muž mě pronásleduje už léta.“

Sabri přikývl, aniž dal najevo překvapení či zájem.

„Před osmi nebo devíti lety Eleishe postřelil aktivista, který pracoval pro mé noviny. Od té doby se snaží dokázat moje spojení s Bratrstvem.“ Kabaal zavrtěl hlavou a povzdechl si. „Měl jsem se o něho postarat už dávno.“

„Mám to udělat teď?“ zeptal se major.

Kabaal jeho nápad zvažoval. „Co přesně Gamal Eleishovi stačil říct?“

„Že nás dva viděl spolu. A že někteří z nás v posledních týdnech zmizeli.“ Pokrčil rameny. „O moc víc se nedozvěděl.“

„Moc nebo nic?“ naléhal Kabaal.

„Gamal zaslechl zmínku o základně v poušti, ale přísahal, že podrobnosti neví.“

„Možná věděl víc, než byl ochoten říct?“

Sabri se pousmál. „Po několika hodinách v mé společnosti si nemyslím, že by byl schopen lhát,“ podotkl nevzrušeně, jako by si spolu vyšli na procházku.

„Měl Gamal představu, jestli o tom Eleish řekl ostatním?“ ptal se Kaabal dál.

Major pokrčil rameny.

Kaabal se zahleděl do prázdného šálku. „Bylo by bláhové se domnívat, že Eleish pracuje sám. Kdyby teď zmizel, jen by to vzbudilo podezření a obrátilo na nás víc pozornosti.“

„Takže co?“ vydechl Sabri. „Nemohli by nás najít, ani kdyby chtěli.“

„A Eleish taky ne,“ dodal Kabaal. „Prozatím bychom ho měli jen opatrně sledovat.“

Major se podíval, jako by chtěl každou chvíli zívnout. „Existuje řada způsobů, jak by seržant Eleish mohl zmizet, aniž by to vzbudilo

podezření. Bouračka. Policejní zátah, který se vymkl kontrole. A rozdíl mezi otravou jedy a srdečním záchvatem je také velmi malý.“

Kabaal zaváhal, ale pak řekl: „Ještě ne, Abdule.“

„Jak si přejete.“

Kabaal sáhl po štosu papírů na svém stole. „Naše druhá vlna zasáhla Ameriku.“ Povzdechl si. „Ale nebylo to bez problémů.“

Sabri zvedl obočí. „Problémy?“

„V Chicagu ne, ale v Seattlu ano.“ Kabaal vytáhl ze štosu papírů jeden list a zamával jím. „Tady je e-mail od Sharify Sharawiové.“

Přečetl jej nahlas:

Milá Tonyo,

přijeli jsme do Vancouveru v Kanadě se všemi zavazadly. Na hraničním přechodu však byla příliš dlouhá kolona. Do Seattlu se mi nepodařilo dorazit. Musela jsem nechat dárček ve Vancouveru. Měli jsme se fajn, ale nemohli se déle zdržet. Ozvu se.

S pozdravem

Sherri

Sabri nezúčastněně přikývl. „Takže je otočili na hranicích.“

„Bezpečnostní opatření jsou dnes přísná. Měli jsme ji nechat ležet přímo do Seattlu.“ Kabaal zavrtěl hlavou. „Mohlo mě napadnout, že nastanou komplikace.“

Major pokrčil rameny. „Kanada nebo Amerika, jaký je v tom rozdíl?“

Kabaal zavrtěl hlavou. „Kanada se neúčastnila invaze na Irák. Neměli jsme v úmyslu je do toho začlenit.“

Na Sabriho chladné tváři se objevil úsměv. „Hazzire, uvědomujete si, že jsme do toho začlenili už celý svět?“

Kabaal se podíval na e-mail a přikývl. „Západní svět určitě.“

Major se trpce uchechtl. „Myslíte si, že virus respektuje nějaké hranice nebo náboženství? Pochybuji, že bude činit rozdíly mezi spravedlivými a bezvěrci. A vím, že americké bomby, které budou následovat, také nerozlišují.“

„O to přece nejde, Abdule!“ Kabaal zvedl hlavu. „Nechceme vyvolat chaos. Dáme jim šanci si vybrat. Napravit se. A až to udělají, můžeme tento ďábelský mor přestat šířit.“

„Boží vůle,“ řekl Sabri s týmž lhostejným výrazem, avšak v očích se mu zračily pochybnosti. „Tak kdy je budeme kontaktovat?“

„Brzy. Velmi brzy,“ poznamenal Kabaal klidně. „Nejprve si ale musejí uvědomit, jak moc jsou bezbranní.“

THE SHERATON SUITES, LONDÝN, ANGLIE

Než se Noah Haldane dostal zpátky do hotelu, pomalu to v něm vřelo. Během své kariéry se stal svědkem toho, jak Ebola zahubila celou vesnici, jeho blízký přítel zemřel na SARS a v nemocnicích zemí třetího světa umírali lidé kvůli nedostatku antibiotik běžně dostupných v každé lékárně západního světa. Znal lidi, kteří upřednostňovali politiku, vlastní hloupost, chamtivost a osobní zájmy před potřebami druhých, ale nikdy by ho nenapadlo, že někdo záměrně způsobí epidemii.

Rozzuřeně prošel hotelovým vestibulem s očima upřenýma k zemi. Zpočátku ani nezaregistroval, že na něho někdo volá. „Noahu?“ ozvalo se však opět.

Zvedl oči a uviděl, jak mu vstříc kráčí rychlým, ač trochu kulhavým krokem nějaká žena. „Gwen?“

Gwen Savardová mu rychle podala ruku. „Přijela jsem z Washingtonu, abych tě navštívila.“

Měla pevný stisk. „Nejsem si jistý, Gwen, jestli jsem někdy tak moc potřeboval drink jako dneska večer.“

„Ty taky?“ Otočila se a zamířila k hotelovému baru.

Vybrali si stůl v rohu u obrovského kamenného krbu s praskajícím ohněm. Mohli si v baru sednout kamkoliv. Když se roznesly zprávy o viru, který zachvátil Londýn, město se prakticky přes noc vylidnilo. Zatímco předešlý den se mu zdál dopravní ruch velmi mírný, dnes zely ulice prázdnotou, ač měl být hektický pracovní den. Z těch několika málo lidí, které zahlédl v ulicích, měli někteří přes obličej roušku a většina kamsi pádila, jako by právě spustili letecký poplach.

Číšník je přispěchal obsloužit dřív, než se stačili posadit. Haldane měl pokušení použít McLeodovu metodu a objednat si dvě sklenky najednou, ale nakonec si poručil láhev piva Heineken. Savardová požádala o dvojitý gin a tonik.

Sotva jim drinky přinesli, Haldane se dlouze napil. Účinek byl okamžitý. Se sklenicí u úst pohlédl na Gwen a poprvé ocenil její krásu. Měla blond vlasy po ramena, plné rty a nejzelenější oči, jaké kdy viděl. Zdála se mu hezčí, než jak si ji pamatoval z dřívějšíka. V jejím pohledu se však skrývala ocelová pevnost, která mu připomněla, co ho při jejich jediném předchozím setkání na ní upoutalo: její naprostá sebejistota. Vzhledem k okolnostem mu tato její vlastnost přinášela úlevu.

Pohlížela na něj také, ale z jejího nevzrušeného výrazu nedokázal nic vyčíst. „Jak to tady v Londýně probíhá?“ zeptala se.

Haldane vydechl. „Dnes ohlásili dalších šedesát případů s podezřením na ARCS.“

„Kde?“

„Zatím tu máme tři oblasti.“ Popsal jí místa rozšíření viru, k němuž došlo po prohlídce Toweru, jíž se účastnil ředitel ropné společnosti. „Většinu infikovaných tvoří turisté.“

Savardová dopila drink. „Což znamená, že bude velmi obtížné ho v Londýně zastavit.“

Pokrčil rameny. „To je diskutabilní.“

Savardová otočila sklenku v ruce a zírala na kostky ledu na jejím dně. „Vážně?“

„Virus se nedostal do Londýna sám.“

Přestala sklenkou otáčet. „Ne?“

„Někdo jej sem zavlekl úmyslně.“ Chvilí sledoval její tvář a čekal, jak zareaguje. Nedočkal se.

„Jak si tím můžeš být tak jistý?“ otázala se.

„Nemyslím si, že bys byla tady, kdyby to bylo jinak,“ podotkl Haldane. „Kromě toho jsem dost zkušený, abych věděl, že se infekce neobjeví zčistajasna na opačném konci světa, aniž by za sebou zanechala stopu.“ Odmlčel se. „Také případ prvotní nákazy je velmi podezřelý. Dotyčná se sem vydala na cestu jen proto, aby virus rozšíři-

la.“ Vylíčil jí pak vše, co zjistil o záhadné ženě z výtahu v hotelu Park Tower Plaza.

Savardová postavila sklenku na stůl. Znepokojeně na Haldana zírala. „Souhlasím, Noahu. Někdo využil kansuské chřipky jako zbraně.“

„Ale kdo?“

Zavrtěla hlavou.

Ukázal na ni hrdlem své lahve. „Nemáte žádnou teorii?“

„Vždycky existují nějaké podezřelí, ale nemáme nic, co by je s ní spojovalo.“ Její rovná ramena o pár centimetrů poklesla. „Nějaké moderní laboratorní zařízení zmizelo v Africe, ale nevíme, jestli to nějak souvisí.“

„V Africe?“ zašklebil se Haldane. „Jak se ARCS dostane z Číny do Afriky?“

„Je to jen domněnka,“ podotkla. „Závažnější otázkou je, kam se dostane příště...“

„Záleží na tom, kdo v tom má prsty, že?“ řekl.

Savardová se naklonila přes stůl a podívala se mu do očí. „Noahu, jak je obtížné vypěstovat takový virus v laboratoři?“

„Neptáš se na Světovou zdravotnickou organizaci nebo na Centrum pro kontrolu a prevenci nemocí či jinou legální laboratoř, že ne?“

„Ne.“

Haldane přitakal. „Bylo by to velmi snadné. Je to typ chřipky. Stačí sehnat vzorek a můžeš ho inkubovat ve vejcích, kuřatech, primátech nebo...“

„Nebo v lidech!“ skočila mu do řeči Gwen.

„Není ani potřeba laboratoře.“ Přikývl. „Stačí dostateční magoři, kteří by se úmyslně infikovali.“

Gwen přimhouřila oči. Mluvila tiše, ale znepokojeně. „Někteří lidi jsou schopni si připoutat bombu k hrudi a jít s ní do divadla, do obchodních domů i škol. V čem je tohle jiné?“

Haldane si promnul oči. „Takže sebevražední atentáčníci s virem?“

„Je to nebezpečnější než jakákoli konvenční výbušnina.“

„Mnohem nebezpečnější,“ souhlasil Haldane. Ukázal na její prázdnou sklenku. „Další?“

„Už mi stačí, ale objednej si ty.“

Haldane mávl na číšníka a poručil si druhé pivo. Pak se otočil zpátky ke Gwen. „Nevím, jestli můžu nějak pomoci.“

Její hladké čelo se skepticky svažilo.

„Gwen, já se zabývám patogenními látkami vznikajícími přirozenou cestou. Nemám kvalifikaci...“ Povzdechl si a pak se uchechtl. „Kvalifikaci! Já vlastně nemám ani potuchy, jak se postavit uměle šířeným nemocem. To je vaše parketa.“

„Uměle vytvořené či ne, čelíme potenciální pandemii,“ dodala skálopevně. „A na tu potřebujeme tvoji pomoc.“

Číšník přinesl Haldanovi druhé pivo. Zastudilo ho v ruce jako led, ale tentokrát mu dlouhý lok nepřinesl žádnou úlevu. „Udělám, co je v mých silách,“ přislíbil. „Jen se snažím naznačit, že to je pro mě pole neorané.“

„Pro nás všechny.“ V koutcích jejích velikých zelených očí se prohloubily vrásky. Zešíroka se usmála. „Ale děkuji.“

Haldane postavil pivo na stůl. „Jaký bude další krok?“ otázal se.

„Poradíme si s každou epidemií, pokud najdeme zdroj.“

„Nebo zdroje,“ doplnil.

„Jo.“

„Jak?“ zeptal se.

Přejela rukou stůl. „Koordinováním mezinárodní policie a inteligentních složek.“

„CIA?“

Pokrčila rameny. „A Interpol, MI5, NSC, CDC, SZO...“

Haldane se nuceně usmál. „A co třeba AAA jako Asociace anonymních alkoholiků?“

„Když to bude nutné,“ zachechtala se. „Kdokoli bude potřeba.“ Kousla se do spodního rtu a pozorně se na něho zahleděla. „Máš nějaké nápady?“

Haldane se nahnul a ušklíbl se. „Jak chytit bioteroristy?“

„Jak se s tím poprat.“

„Nejvyšší prioritou by měla být vakcína,“ řekl.

„Jejíž vyvinutí může trvat měsíce, ne-li roky.“

„Ale jestli tenhle virus použijí jako zbraň, bude představovat hrozbu, dokud se proti němu všichni nenaočkují..., nebo pokud už infekci neprodělali.“

„Dobrá. Je to jasné. Nějaké další návrhy?“

„Při kontrole šíření nemoci je nejdůležitější komunikace. Obzvlášť v tomto případě, protože ta chřipka může udeřit kdekoliv. Musíme na ni svět upozornit.“

„Myslím, že už se o ní ví.“ Gwen se kousla do rtu ještě víc.

„Možná ano, ale teď se musí začít jednat,“ vysvětlil Haldane. „Každé zakašlání či zvýšená teplota kdekoliv na světě musí být považovány za ARCS, dokud se neprokáže opak.“

Savardová hvízdla.

„Dovedeš si představit, co se stane, jestli to neuděláme?“ zeptal se Haldane. „Tenhle virus se zastavil v jednom z největších evropských center. Zatím jsme poznali jen začátek. Počkej, až se dostane do Států.“ Povzdechl si. „Oba víme, Gwen, že se rozšíří i tam.“

Rozdrnčel se mu mobilní telefon. Vytáhl ho z kapsy a podíval se na displej, kde stálo: Švýcarsko. Haldane si přitiskl telefon k uchu. „Haló.“

„Ahoj, Noahu. Tady Jean,“ řekl Nantal co nejsrdečněji, jako by mu právě chtěl popřát k narozeninám.

„Můžu ti zavolat později, Jeaně?“ prohodil Haldane. „Právě podávám hlášení Gwen Savardové.“

„Ne, Noahu. Kéž bych tebe ani krásnou doktorku Savardovou nemusel rušit, ale mám velmi důležité zprávy,“ řekl Nantal. „Pro vás oba.“

„Jaké zprávy?“

„Dva lidé ve Vancouveru měli pozitivní test na kansuskou chřipku,“ oznámil Nantal.

„Ve Vancouveru? V Kanadě?“ zopakoval Haldane úmyslně, aby to slyšela i Gwen, která ho pozorně sledovala.

„Ano.“

„Nové případy?“ zašeptala Savardová.

Zvedl dva prsty a pak opět promluvil do telefonu. „Podívej, Jean, domníváme se, že někdo tenhle virus rozšiřuje záměrně.“

„Vypadá to tak,“ souhlasil Nantal bez známky překvapení.

„Jistě se brzy rozšíří všude. Budeme se muset sejít s Gweniným týmem, zřídíme jednotku boje proti pandemii ARCS, čím dřív...“

„Promiň, Noahu,“ přerušil ho Nantal. „Na posledním vancouverském případě je něco velmi divného.“

„Všechno na tomhle viru je víc než zvláštní,“ řekl Haldane.

„Ano, samozřejmě,“ souhlasil Nantal. „Ale kromě toho, že v nemocnici zemřela devatenáctiletá dívka, druhou obět vylovili z řeky.“ Odmlčel se. „A měla prostřelené čelo.“

ÚSTŘEDÍ CIA, LANGLEY, VIRGINIE

Čtyřicetiletý Ran Delorme pracoval pro CIA šest měsíců, ale pochyboval o tom, že v Langley zvládne ještě další den. Nikdy nevěřil (ač tajně doufal), že bude chodit po ulici jako James Bond, ale nečekal ani to, že bude trávit dvanáct hodin denně u počítače čtením naprosto tupých e-mailů, které mu program Masožravec vypíchl z korespondence probíhající po celé planetě. Slova jako „terorista“, „bomba“ a „únos“ se objevovala i v obyčejných e-mailech, ale program přesto nerozeznal jejich neškodnost a označil je jako „podezřelé“. Proto musely tyto zprávy denně pročítat i lidské oči – jinými slovy Delorme a jeho další kolegové-smolaři.

Delorme se podíval na hodinky: ukazovaly 11:50 dopoledne. Spočítal si, že do oběda stihne hodit do koše ještě dvacet dalších zpráv. Prvních osmnáct hravě zvládl. Když si však přečetl dva odstavce devatenáctého, vztyčil červenou vlajku.

Přečetl si ho znovu a pak jej vytiskl. Ruce se mu mírně roztřáslly, když žlutým zvýrazňovačem podtrhoval větu: „Nemohu vyloučit možnost terorismu či použití viru jako zbraně.“ Přeletěl očima podpis i jméno odesílatele. Doktor Ping Wu.

Delorme rychle hledal datum. Objevil ho ve spodní části obrazovky – evidentně byl odeslán víc než před týdnem odněkud z Číny. Zmáčkl několik kláves a počítač vyplivl přesnější adresu zdroje: město T'iaj-kuan, provincie Kan-su.

Kan-su! Sevřel se mu žaludek. Právě si v ranních novinách četl článek o tom, jak kansuská chřipka řádí v Londýně.

Zapomněl na oběd a rychle sáhl po telefonu.

HARGEISA, SOMÁLSKO

Hazzir Kabaal, major Abdul Sabri a doktor Anwar Aziz seděli v Kabaalově kanceláři a zírali na magnetofon na jeho stole.

Kabaal znovu zmáčkl tlačítko. Nejprve se ozvalo šumění, ale pak kdosi promluvil v arabštině. Třicetiletý mluvčí byl jedním z nejstarších bojovníků v táboře. Vybrali ho pro anonymní, hluboký, chraplavý hlas. „Jsem představitel Bratrstva jediného národa,“ řekl muž. „Ve jménu Boha a džihádu jsme zasáhli srdce našeho nepřítele a vypustili ve jménu naší svaté války novou zbraň!“ Jeho hlas se zachvěl. „Rozšířili jsme kansuskou chřipku v Londýně, Hongkongu, Vancouveru a v Chicagu. Brzy budou následovat další města, pokud hlupáci a bezvěrci nevezmou na zřetel naše požadavky.“

Nastala krátká pauza, při které dotyčný otáčel stránku. „Všichni američtí a koaliční vojáci musí okamžitě opustit svatou iráckou půdu, Afganistan, Arabský poloostrov; musí odejít také všichni pozorovatelé,“ prohlásil řečník. „Titíž agresori ustanou ve svých hrozbách Sýrii a Íránu a zastaví vojenskou i finanční podporu izraelským utlačovatelům.“ Opět se odmlčel, ač tentokrát pro větší efekt. „Nebudeme s vámi vyjednávat. Pokud se nezačnete z území stahovat ode dneška do čtyř dnů, do západních měst vypustíme armádu mučedníků.“ Jeho tón klesl asi o oktávu. „Ať zůstane krev na ruku toho zločince – amerického prezidenta!“ Naposled se odmlčel. „Je to Boží cesta, sláva Alláhovi.“

Pásek znovu zašuměl.

Aziz se k tomu nijak nevyjadřoval, jen ztuhle seděl. Jako vědec, který se nechtěně připlctl do neznámého světa politiky, se zjevně necítil jako ryba ve vodě.

Sabri pohlédl bez jakéhokoli výrazu na Kabaala. „Kam ten pásek pošlete?“

Kabaal se chladně opřel o křeslo. „Přes kurýra do sítě Al Džazíry a do televize Abu Dabi. Překlad také odešleme e-mailem do západních zpravodajství.“

„Kdy?“

„Za pár dní, až se nová vlna pořádně rozvine.“ Kabaal ukázal na kazetový magnetofon. „Co si myslíte o té zprávě?“

Sabri pomalu zakýval hlavou ze strany na stranu. „Není dost konkrétní.“

Kabaal se zamračil. „Nechápu, Abdule. Co víc bychom měli říct?“

„Není tam žádná zmínka o nás,“ podotkl Sabri.

„Jistěže je. Hovoří o Bratrstvu...“

Sabri ho zastavil zvednutím dlaně. „Nepochopil jste mě, Abu Lahabe.“ Ukázal prstem z Kabaala na Azize a pak na sebe. „Kde je něco o nás?“

Kabaal sevřel rukou desku stolu. „Snažíte se naznačit, že máme světu oznámit: Za vším stojí Abdul Sabri, Anwar Aziz a Hazzir Kabaal.“

Sabri přikývl.

Kabaal na něho zíral s otevřenou pusou, jako by pochyboval o jeho duševním zdraví. „Kromě toho, že bychom jim velmi usnadnili pátrání, k čemu by to bylo dobré?“

Sabri k němu naklonil hlavu. „Proč myslíte, že Usáma posílá videokazety se svým přiznáním?“

„Kvůli obdivu?“ pokrčil rameny Kabaal. „Co to má s ním společného?“

Sabri znovu zavrtěl hlavou. „Nabízí své jméno, aby věřící měli hrdinu, k němuž by mohli vzhlížet. Kdyby Al-Kajda neměla tvář, neinspirovala by ani nenavedla ostatní tak, jak se jim to dnes daří. Usáma dává lidem sílu a kuráž. Je vůdce. A rozdmýchává v nich plamen.“

Kabaal kroutil hlavou. „Pro inspiraci mají Usámu. Naším cílem je dosáhnout hmatatelného výsledku. A nyní máme k dispozici zbraň, díky které se nám to podaří.“

Sabri se zamračil. V jeho případě tato drobná grimasa prozrazovala přívál emocí.

„Trápí vás ještě něco, majore?“ zeptal se Kabaal.

Sabri se podíval do země. „Chci, aby to věděli,“ poznamenal tiše.

„Kdo?“

Major prudce zvedl hlavu a jeho modré oči zaplály. „Oni jsou mí bývalí nadřízení z egyptské zvláštní jednotky.“

„Přejete si, aby se dozvěděli, že jste se přidal k nám?“ Kabaalovi klesla čelist. „Proč?“

„Dvacet let jsem dělal všechno, co mi přikázali,“ odvětil Sabri. Kabaal s ústy dokořán jen pokrčil rameny.

„Copak to nechápete?“ vrhl na něho major zlostný pohled. „Nutili mě zabíjet vlastní lidi. Přiměli mě k tomu, abych mučil, mrzačil a zabíjel své muslimské bratry ve jménu božím.“ Bouchl se do hrudníku. „A byl jsem dobrý voják. Sloužil jsem jim.“

Kabaal užasle civěl na svého člověka.

„Byl jsem velmi dobrý. Dělal jsem věci, na které jiní neměli žaludek nebo mozek. Čím víc nepřátel jsem zabil, tím víc po mně vyžadovali. A po dvaceti letech špinavé práce se rozhodli, že mě nepovýší. Nechali mi jen mizerný titul majora. A víte proč?“

Kabaal zavrtěl hlavou. Aziz zíral na stůl a vyhýbal se majorovu pohledu.

„Protože jsem měl na svých rukách příliš mnoho krve!“ řekl Sabri.

Kabaal se k tomu nijak nevyjadřoval.

„Tvrdili, že mě předešla má pověst, že jsem neblaze proslulý svou taktikou. A protože se politická křídla změnila, nemohli si dovolit ztratit sympatie některých tím, že by uznali mou ‚nemilosrdnost‘.“ Trpce se zasmál. „Dal jsem jim svou duši. Zrazoval své lidi i Boha. A oni mě odměnili sdělením, že jsem to dělal až příliš dobře. Proto jsem se nemohl stát ničím jiným než nicotným majorem!“

Kabaal neodpověděl. Sabriho neobvyklý citový výlev ho šokoval, ale konečně mu do sebe zapadly chybějící částičky skládky. Pochopil, proč se Sabri připojil na jejich stranu. Jak ho Kabaal dávno podezíral, nebylo to pouze z přesvědčení. Nikdy předtím však neznal Sabriho skutečnou hnací sílu. A tou byla pomsta těm, kteří ho nepovýšili.

Major opět nasadil svůj obvyklý lhostejný výraz.

Kabaala napadlo, zda svého přiznání nelituje. Jemu samotnému přineslo úlevu – smetlo neznámé Sabriho motivy, které znamenaly potenciální hrozbu. Po letech podnikání v novinářině Kabaal věděl, že motiv často pro výsledek nemá žádný význam. Lidé hnáni nejba-

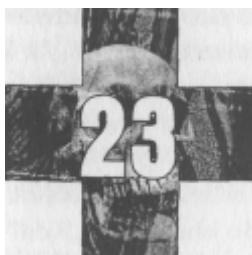
nálnejšími důvody – nenasytností a závistí – často dosahovali nejvyšších met.

Kabaal se opět cítil na koni. Otcovsky se na muže usmál. „Poslyšte, Abdule, svět jednou pozná, kdo jste, ale zatím nenastal ten pravý čas. Je příliš brzy. Vystavili bychom operaci riziku.“

Major jako duchem nepřítomný přikývl.

Kabaal na něho ukázel. „Zanedlouho už však bude možné vykřičet to do světa. A my jim to povíme! To si pište, Abdule. Budou hluboce litovat, že z vás neudělali generála, nebo dokonce nejvyššího velitele.“

„Prozatím počkám,“ podotkl Sabri chladně, „ale jednoho dne..., a bude to brzy...“

LET 372, AIR CANADA

Savardová a Haldane chytili první přímé letadlo z Heathrow do Vancouveru, zatímco McLeod zůstal v Londýně a slíbil, že dá do pořádku „ten sakramentský chaos“.

Jelikož Haldane pochopil, že v letadle má pro nejbližší dny poslední šanci se vyspat, chvílemi na svém sedadle u okna pochrupkával. Nijak si však neodpočinul, protože ho neustále pronásledovaly sny a jedna vytrvalá noční můra. Zjevovala se mu mrtvá těla na ulicích jako v jedné zairské vesnici při řádění Eboly. Jenže tentokrát nešlo o špinavé zairské ulice, nýbrž jeho čtvrť Glen Echo Heights a těla rozházená po ulicích patřila jeho přátelům a sousedům. Jediný Haldane zůstal naživu, běhal od těla k tělu, zíral do známých tváří mrtvol a nehledal zdroj nákazy jako obvykle, nýbrž členy své rodiny.

Při probuzení sebou škubl. Podíval se na Gwen, která naléhavým, i když tlumeným hlasem hovořila do telefonu.

Zavěsila a zneklidněně se ušklíbla. „Zpátky mezi živými?“

Haldane se narovnal a vypravil ze sebe: „Jen jsem si dal dvacet.“

Svraštila čelo. „Jsi v pořádku? Vypadáš, jako bys právě spatřil ducha.“

„Za to může indická kuchyně.“ Setřel si dlaněmi ospalky z očí. „Po kořeněném jídle k večeři mám pokaždé živé sny.“ Ukázal z telefonu na laptop. „Svoláváš vojsko do D. C.?“

„U takové pohromy je potřeba koordinovat spoustu lidí i organizací. Je to oříšek.“

„Hmm,“ řekl. „Ještě jsou nějakí pochybovači?“

Savardová mírně zavrtěla hlavou. „Ta kulka v hlavě u zdroje nákazy ve Vancouveru vyvrátila poslední pochybnosti.“ Pozorně se na něho podívala. „Kromě toho se první případy objevily už i ve Státech, Noahu.“

Přestože ta zpráva nebyla nijak nečekaná, připadalo mu, jako by právě někdo vtrhl do jeho domu. „Kde?“ otázal se.

„V Chicagu.“

„Kolik?“

„Zatím čtyři.“ oznámila.

„A místo?“

„Na fotbale.“

„Na fotbale?“

Povzddechla si. „Všechny oběti navštívily zápas v Soldier Field před třemi dny.“

„Tak fotbal,“ zasupěl. „Znám v Chicagu pár specialistů z infekčního. Patří ke světové špičce. Nepochybuju o tom, že to zvládnou dobře.“

„Dá se to vůbec dobře zvládnout?“

Haldane neodpověděl. Pauzu v jejich rozhovoru vyplnil šum klimatizace letadla. Haldane se po chvíli otázal: „Gwen, máš děti?“

„Ne. Můj manžel..., bývalý manžel..., manžel žijící jinde...“ Zasmála se. „Nežijeme spolu. Nikdy neumím najít to správné slovo. Chvíli jsme se snažili, ale nebylo nám to souzeno.“ Odmlčela se. „Pravdou je, že jsme patrně vždycky stavěli kariéru na první místo. Není divu, že jsme skončili každý jinde, že?“ Znovu se zachechtala. „A ty?“

„Mám holčičku, jmenuje se Chloe.“ Zčistajasna se usmál.

Ukázala na jeho džíny. „Můžu vidět její fotku?“

„Jak víš, že ji s sebou mám?“ podivil se a vytáhl peněženku.

„Vsadila bych se, že jich máš víc.“

„*Mea culpa*,“ podotkl a otevřel peněženku, aby jí ukázal snímky. Na prvním z nich fotograf zachytil rozesmátou Chloe s otevřenou pusou a na druhé fotce z mateřské školy v upejpavé póze s očima upřenýma k zemi. „Brzy jí budou čtyři,“ řekl.

„Je sladká.“ Savardová mu vzala peněženku z ruky. Studovala obě fotografie a pak je zvedla, aby je porovнала s Noahovou tváří.

„Je ti hodně podobná. Obzvlášť na tomhle legračním snímku.“ Po-
klepala na usměvavou holčičku.

„Díky..., asi ano.“ Vzal si peněženku a zasunul ji do kapsy.

„Můžu ti položit osobní otázku, Noahu?“

„Klidně.“

„Rodina pro tebe znamená hrozně moc, že?“

„Připravoval jsem se na mnohem drsnější dotaz.“ Hladane se
zamračil. „Ano, znamená.“

Tvářila se neochvějně. „Díky práci ve Světové zdravotnické or-
ganizaci musíš hodně cestovat, že?“

„Pořád ne. V posledních letech kvůli SARS, ptačí chřipce a teď
kansuské chřipce jsem byl z domu docela dlouho. Ale vím, kam tím
míříš. Pokaždé je pro mě těžší a těžší se od rodiny vzdalovat..., tedy
od Chloe.“ Zaváhal. Chvilí zvažoval, zda se jí svěřit s nedávným
manželčíným odcizením, ale uvědomil si, že Savardovou nezná tak
dobře, aby ji tímhle zatěžoval. „Pochybuji, že to zvládnu dělat dál,
ale jedna z mála výhod specialisty na výskyt patogenních látek je
fakt, že cestuje tam, kde ty potvůrky žijí a zabíjejí – a naštěstí je to
téměř vždy v nějaké vzdálené exotické zemi.“ Pak dodal: „Alespoň
dosud to tak bylo.“

Odhrnula si prameny vlasů z očí. „Nečekal jsi, že se objeví tak
blízko domova.“

Olízl si rty. „Nikdy by mě nenapadlo, že by někdo podstoupil
takové úsilí, aby ho domů přenesl.“

Zahleděla se mu do očí. „Vážně tě to překvapilo, Noahu?“

„Nevím, jestli překvapilo, ale každopádně mě to pěkně našťava-
lo.“ Odmlčel se a pak tiše řekl: „A setsakra mě to děsí.“

VANCOUVER, KANADA

Na vancouverském mezinárodním letišti přišli Haldana a Savar-
dovou přivítat čtyři příslušníci kanadské jízdní královské policie.
Haldane naivně očekával, že všichni běžně nosí červeno-černé uni-
formy s jezdeckými botami a široké klobouky, ale tihle měli na sobě
standardní šedo zelené policejní uniformy. Jejich šéfka se představila
jako seržantka Monique Tremblayová, detektiv z oddělení vražd.

Byla štíhlá, vysoká a mohlo jí být něco pod padesát. Mluvila s francouzsko-kanadským přízvukem a díky krátkým vlasům nagelovaným dopředu do špice a náušnicím z barevného skla vtiskla neslané nemastné uniformě trochu šťávy.

„Parlez-vous français?“ zeptala se Tremblayová Savardové, když zaslechla její příjmení.

„Un peu, mais il y a personne ici avec qui je peut parler en français,“ řekla Gwen a pak opět přešla do angličtiny. „Můj táta se narodil ve Státech. Nemluvil vůbec francouzsky. Na vysoké škole jsem navštívila pár kurzů čistě z pocitu viny vůči svým předkům.“

„D'accord. Já jsem z Montrealu, ale ve Vancouveru nikdo nemluví francouzsky.“ Tremblayová se usmála a zavedla je k neoznačenému policejnímu sedanu před vchodem. Haldane usedl na zadní sedadlo a místo vpředu přenechal Savardové. Cestou Tremblayová vysvětlovala: „Tělo té ženy vyplavalo u jižního břehu řeky Fraser.“

„Což je kde?“ otázala se Savardová.

Seržantka ukázala před sebe na most. „Právě přejedeme přes řeku Fraser po mostě Arthura Lainga. Řeka odděluje město od čtvrtí, jako je Richmond, kde jsme nyní. Kdyby se objevila na vancouverské straně, naší královské jezdecké policie by se to netýkalo. Byla by to záležitost vancouverského policejního oddělení,“ podotkla.

„To máte štěstí,“ řekl Haldane.

„Myslíte?“ zachechtala se Tremblayová. Na mostě ukázala na pravo. „Tělo našel asi šest a půl kilometru na východ muž, který se procházel podél řeky se psem.“

„A zastřelili ji?“ zeptala se Savardová.

Tremblayová přikývla. „Měla na čele stopu po kulce z pistole malého kalibru. Střela proletěla týlem, kulku jsme nenašli.“

„Existuje nějaká možnost, že by spáchala sebevraždu?“

„Těžko,“ podotkla Tremblayová. „Hoši z pitevný tvrdili, že rána neodpovídá zranění, které si mohla způsobit sama, ale ještě přesvědčivější jsou hluboké stopy okolo jejích kotníků.“

Savardová přitakala. „Pouta?“

„Ano,“ řekla seržantka. „Domníváme se, že ji něčím zatížili, ale nohy zřejmě vyklouzly ze smyčky.“

Gwen se na ni podívala. „Mohla byste ji popsat?“

„Měla snědou plet’ – pocházela buď ze střední Asie, Persie nebo byla pravděpodobně arabského původu. Věk kolem pětadvaceti. Metr pětapadesát, dlouhé, černé, vlnité vlasy. Neměla u sebe žádný průkaz. Oblečená byla v džíněch a halence – všechno značky Gap, což nám moc nepomůže zjistit její původ,“ povzdechla si Tremblayová. „Popis odpovídá ženě, kterou viděli svědkové ve vancouverském akváriu. Údajně chodila po jeho areálu z jedné show na druhou, prskala a kašlala na lidi.“ Praštila pěstí do volantů. „Už zabila tamější devatenáctiletou zaměstnankyni. Kdo ví, kdo bude následovat? Mohla nakazit kohokoliv.“

„Žádné stopy?“ dotazovala se Savardová dál.

„Zatím nic. Nevíme, kde zemřela ani kde hodili tělo do vody. Je možné, že to bylo dál na východ směrem k New Westminsteru a odtud plula po proudu. Nikdo ji neprohlásil za nezvěstnou.“ Povzdechla si. „Budeme potřebovat nějakou zásadní informaci, abychom s tím pohnuli.“

Haldane se posunul kupředu a opřel si lokty o opěrky předních sedadel. „Myslím, že objevení těla už je zásadní věc,“ poznamenal. „Měli bychom toho využít.“

Konverzace vázla. Haldane pozoroval z okna hory se zasněženými vrcholky a svěží zeleň krásného města. Pro Vancouver měl slabost. Město, kde hory zasahují až k moři, ho kdysi okouzlo natolik, že zvažoval možnost, zda by se sem nepřestěhoval a nezačal pracovat na výzkumu HIV. Anna však odmítla žít tak daleko od své rodiny.

Když dorazili do vancouverské nemocnice, Monique Tremblayová je zavedla do pitevny v suterénu. Spletitými chodbami se dostali až do kanceláře doktora Jaka Maguchiho. Maguchi vyskočil z křesla, aby je přivítal. Podsaditý japonsko-kanadský patolog Haldanovi připadal jako zajímavý příklad kulturních protikladů. Muž s vlasy staženými do copu s diamantovým cvočkem v uchu se jim mírně poklonil na pozdrav. Pak se zešíroka usmál. „Nikdy předtím jsem tu neměl na návštěvě takový mezinárodní tým pohlavářů.“ Haldanovi se jeho západní dialekt s nádechem japonštiny zdál stejně exotický jako jeho zjev.

„Díky, že jste nás přijal, doktore Maguchi,“ řekla Gwen a posadila se. „Zapůsobilo na nás, jak rychle jste diagnostikoval kansuskou chřipku.“

Maguchi si otřel zpocené čelo rukávem laboratorního pláště. „Mně neděkujte. Tým záchranky měl podezření na tuto diagnózu u první oběti. A sotva jsem rozevřel hrudník té druhé...”

„Promiňte,“ vstoupila do hovoru Gwen. „Mohl byste nám to objasnit od začátku?“

„Bez obav,“ přikývl s úsměvem. „První mrtvolu sem přivezli z naší záchranky. Devatenáctiletá studentka univerzity Nicole Cadullová. Jedna ze spolubydlících ji našla polomrtvou po vykašlání hromady krvavých hlenů. Hochům ze záchranky se náhlé zhoršení jejího stavu zdálo divné a po všech těch zprávách...,“ opsal prstem ve vzduchu kolečko, „...si zkrátka spojili. Pacientku umístili do izolace a provedli laboratorní vyšetření. Dívku však bohužel nezachránili. Bylo jí teprve devatenáct! Ten virus ji sežral zaživa.“ Sáhl po sklenice vody na stole a dlouze se napil. „Než jsem dokončil pitvu, dostali jsme z laboratoře předběžnou virologickou zprávu, že se jedná o kansuský typ chřipky.“

Gwen přikývla. „A druhý případ?“

Maguchi louskl prsty. „Objevil se, než bych řekl švec! Sotva jsem si svlékl svůj kosmický oblek,“ zažertoval o ochranném oděvu proti biologickému nebezpečí, „další mrtvou byla – hádejte kdo? Naše neznámá z řeky.“ Znovu si otřel zpocené čelo. „Dneska nám tady pořádně přitopili.“ Opět si dal doušek vody. „Není žádnou záhadou, že příčinou její smrti byl průstřel hlavy. Když jsem však otevřel hrudník, nemohl jsem uvěřit svým očím. Měla plíce nacpané k prasknutí!“

„Nepředpokládal jste, že to způsobilo její utonutí?“ zeptala se Savardová.

Maguchi zavrtěl hlavou. „Jsou dva typy utonutí – ,suché a mokré“. K ,mokrému“ dojde tehdy, když člověk vdechne vodu, která se dostane do plic. ,Suché utonutí“ – a to je běžnější – je takové, kdy dojde ke křeči hrtanu, čímž se uzavře průchod do plic dřív, než se do nich dostane větší množství vody. Působí jako ochrana asi pět minut, ale pak člověk stejně zemře kvůli nedostatku kyslíku. U naší nezná-

mé je to však irelevantní, poněvadž ta se neutopila. Ve chvíli, kdy dopadla do vody, již byla mrtvá, a proto nic nevdechla. V jejích plicích jsem nenašel vodu...“

„Hnis?“ odhadl Haldane.

„Nejen ten, ale i krvavý purulentní exudát. Totéž zkrvavené svinstvo, které jsem našel v plicích Cadullové. Vyvedlo mě to z míry. Jejich plíce byly naprosto identické.“ Maguchi vstal. „Pojďte, musíte to vidět.“

Tremblayová mu zastoupila cestu: „Jaku, a co moje fotka?“

„Jo, jo. Mám ji.“ Otočil se a prohledal hromadu papírů na svém stole.

Haldane i Savardová hleděli na seržantku a čekali na vysvětlení. „Doktor Jake je kouzelník, co se týká oživování mrtvol pomocí počítačových snímků – obzvlášť u osob, které se nám nepodařilo identifikovat.“ řekla.

Maguchi zrudl. „Každý máme nějakého koníčka.“ Vzal obálku a vytáhl z ní fotografie formátu 15x18. „Tenhle byl snadný. Nevyžadoval žádný zvláštní software.“ Podal Tremblayové první snímek.

Haldane a Savardová se naklonili přes její ramena, aby se podívali. Přestože žena měla otevřené oči, její andělská tvář a vlnité černé vlasy na Haldana nepůsobily moc živě, nehledě na asi dvoucentimetrovou díru nad levým obočím.

Na další fotografii, kterou jim Maguchi podal, však neznámá ožila.

„Tady jsem udělal pár malých změn pomocí programu na úpravu fotografií,“ prohlásil skromně.

Nejenže měla čelo bez poskvrnky, ale plet' i rty nabraly přirozenou barvu. Maguchi snímku vtiskl jinou kvalitu, kterou Haldane nedokázal popsat. Ženin výraz působil tak, jako by před fotoaparátem pózovala. Nebyla nijak zvlášť hezká, ale měla příjemnou mladou tvář. Zračilo se v ní plno nadějí a slibů. Vůbec nevypadala jako šílená vražedkyně, jakou se ukázala být.

„Jste génius, Jaku!“ vyhrkla Tremblayová, vzala fotku a vrátila ji k ostatním do obálky.

Maguchi sebral ze stolu ceděčko a podal ho seržantce. „Tady jsou elektronické kopie.“

„Co s nimi hodláte dělat?“ zeptala se Gwen a ukázala na obálku.

„Dát je do oběhu,“ pokrčila Tremblayová rameny. „Do novin, do televize, na internet... Všude, kam to půjde.“

„Pak se všichni dozvědí, že ten virus někdo rozšiřuje záměrně,“ namítlá Savardová.

„A nezaslouží si to?“ oponovala jí příkře Tremblayová. „Jak jinak zjistíme její identitu a najdeme vraha?“ Zatřepala přitom obálkou. „Ten snímek je klíč.“

Haldane přitakal. „Seržantka Tremblayová má pravdu, Gwen. Čím víc fotek bude kolovat, tím líp. Je to něco, s čím oni nepočítají. Mohly by nás zavést ke zdroji.“

Gwen přikývla.

Tremblayová podala Savardové i Haldanovi visitku. „Připojím se k vám později, ale pokud budete mít nějaké dotazy nebo vás bude něco trápit, můžete mě sehnat na mobilním telefonu.“

Maguchi sáhl po sklenici vody. Pořádně se napil, až se rozkašlal. „Promiňte, ale mám problémy s pitím.“ Jakmile zase popadl dech, zasmál se vlastnímu otrepanému vtipu.

Poté zavedl Savardovou a Haldana do pitevny. Zastavili se před několika dveřmi. Na jedněch z nich visela velká plastová cedule s nápisem „biologicky nebezpečné látky“. Maguchi na ni ukázal a potom na stůl, na němž ležely pláště, masky, plastické kryty na obličej, čepice a rukavice. „Virus je nepochybně dávno mrtvý, ale nemůžeme si dovolit riskovat,“ řekl, když si natáhl plášť a upravil masku na obličej.

Takto oděn Maguchi otevřel dvojité dveře a ostatní ho následovali. Kromě umyvadla, koše na smetí a tácu s nástroji stál v místnosti s bílými kachličkami jen těžký kovový stůl uprostřed.

Na něm ležela nahá žena z fotek s očima upřenýma ke stropu. Malá a mírně obtloustlá dívka měla olivovou pleť a husté ochlupení v ohanbí, které patrně odpovídalo jejímu semitskému původu. Její dlouhé vlasy se rozprostíraly po stole, ale u temene měla veden lebeční řez, aby se pitvající dostal k mozku. Další incize ve tvaru Y byla patrná mezi jejími nadry až k pupku. Kůže po obou stranách řezu se sice dotýkala, ale hrozilo, že se od sebe odloupne jako roze-pnutá bunda ve větru.

Víc než chirurgické zohavení těla však Haldana znepokojil její věk. Pochyboval, že jí bylo víc než devatenáct. Každopádně se mu nezdála dost stará, aby dovedla domyslet následky svého ničemného a sebezničujícího vražedného činu. Jaké zbytečné mrhání životem! pomyslel si.

Maguchi se postavil k čelu stolu a vzal si z tácu tupou kovovou sondu. Zastavil ji až u díry po střele nad levým obočím mrtvolky. „Když se podíváte blíže, uvidíte černé tečkování okolo vstupu rány.“

Haldane se naklonil kupředu a zahlédl drobné skvrnky připomínající blechy.

„Zbytek po střelném prachu,“ řekl Maguchi. „Znamená to, že ze zbraně bylo vystřeleno ze vzdálenosti asi šedesáti centimetrů.“ Vsunul ruku v rukavici pod hlavu a mírně ji nadzvedl. Pak zavedl sondu do díry na čele a zamířil jí k místu, odkud vyletěla kulka. „Vidíte, pod jakým úhlem byla zasažena?“

„Někdo stál nad ní?“ navrhla Savardová.

„Přesně tak,“ přikývl Maguchi. „Pokud vrah nestál na židli anebo ona neklečela, když střílel.“

„Při modlitbě?“

Maguchi se usmál. „To nám pitva neřekne, ale vím, že musela vědět, že se ji chystají zabít.“

Maguchi vytáhl sondu a upustil ji na tácu. „Teď se pojd'me podívat na její hrudník.“ Otočil se a zakopl, až narazil na stranu pitevního stolu.

Haldane ho zachytil za paži. „Jste v pořádku?“

„Jen jsem trochu nemotorný,“ zahihňal se Maguchi. „Proto mě vyrazili z programu neurochirurgie.“ Narovnal se a zamířil k hrudníku oběti. Oběma rukama odklopil kůži v řezu a rozevřel ji jako stan. Vnitřnosti již byly pryč a tkáň také chyběla, takže byly vidět obratlové vazy páteře. Ukázal na hladký, lesklý povrch, který odděloval hrudník od břišní dutiny. „Podívejte se na její bránici a hrudní stěnu.“ Chuchvalce krve a žlutozeleného hnisu zůstaly přilepeny na bránici a po vnitřní straně hrudníku, více na v levé části.

„Mezi zaplněnými plícemi a hrudní stěnou se jí zachytil velký kus hnisu a hlen,“ řekl Maguchi. „Když jsem poprvé řízl do hrudníku, vystříkl a potřísnil mi plášť, jako by někdo pustil zahradní hadici.“

Musela v sobě mít dobré čtyři až pět litrů, což se mi zdálo příliš mnoho.“

Haldane si to v duchu dokázal představit. Něco podobného zažil, když živým pacientům zaváděl trubičky. Přesto se na Maguchiho tázavě podíval. „Empyém? Ten je u virového zápalu plic velmi neobvyklý.“

„Já vím,“ souhlasil Maguchi. „Ale u předchozí mrtvoly jsem našel totéž.“

„Doktore Maguchi,“ ozvala se Gwen, „můžete nám říct, jak dlouho byla pod vodou?“

„Moc dlouho ne,“ odpověděl Maguchi. Přejel prstem po nohou a pažích. „Vidíte její končetiny? Kůže není vůbec rozmočená, při těchto teplotách by ji měla scvrklou po dvanácti až čtyřadvaceti hodinách.“

„A ty kousance?“

„To je od ryb,“ prohodil Maguchi nonšalantně.

Savardová na sobě nedala nic znát. „A našli ji včera za rozbřesku,“ řekla. „To znamená, že ji pravděpodobně zastřelili a hodili do řeky buď včera časně ráno, nebo předešlého večera.“

„Jo. Určil jsem dobu smrti mezi půlnocí a druhou hodinou ráno.“ Otočil se od mrtvoly a vyrazil ke dveřím. „Pojďte, chci vám ukázat její plíce. Mám je ve vedlejší místnosti.“

Maguchi cestou k nim zavrával. Učinil ještě pár kroků ke zdi, ale pak mu podklesla kolena. Chňapl po umyvadle na stěně před sebou, ale neměl dost dlouhé paže, aby na ně dosáhl. Upadl a s hlasi-
tým žuchnutím narazil hlavou na podlahu.

Noah se vrhl vpřed, ale nestačil Maguchiho zachytit včas. Obrátil ho na bok. Nad levým okem patologa se objevila tržná rána a zpod plastového krytu mu tekla krev a kapala na podlahu.

Když mu Haldane položil ruku na čelo, kůže pálila. „Jste v pořádku, Jaku?“

Maguchi na něho zíral kalnýma očima. „To přece nemůže být pravda! Učinil jsem všechna opatření.“

„Co se děje?“ zeptala se Savardová, dřepala si vedle Haldana a sklonila se nad lékařem.

„Mám zimmnici,“ řekl Maguchi. „A bolesti. Jsem takový pitomec! Vůbec mě to nenapadlo. Mám ten virus, že?“

„Víte, kde jste?“ otázal se Haldane.

„Ve velkém průšvih,“ podotkl Maguchi a slabě se pousmál.

„Dýchání je v pořádku?“ sondoval Haldane.

„Bez problémů. Jen mě šimrá v krku.“ Civěl na Haldana s hrůzou v očích. „Učinil jsem všechna opatření.“

Haldane pomalu zavrtěl hlavou. „Co jste měl na sobě při pitvě naší neznámé?“

„Plášť, roušku, rukavice a všechno ostatní,“ řekl Maguchi.

„Ale neměl jste plastový kryt před očima, že?“ prohodil Haldane. „Netušil jste, že má kansuskou chřipku.“

„Ano, ale přesto...“

„Ten empyém, Jaku, vzpomínáte?“ řekl Haldane. „Tvrdil jste, že vystříkl na váš hrudník. Pravděpodobně se vám dostal do očí a tváře. Mikroskopické kapičky mohly proniknout pod vaší roušku. Nebo jste si protřel oči.“

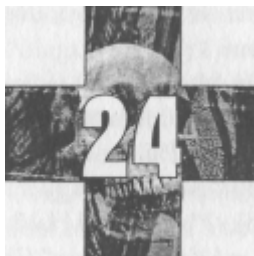
Maguchi přitakal. Pak se poplašeně podíval z Haldana na Savardovou. „Jděte ode mě! Mohl bych vás nakazit.“

„To je v pořádku, Jaku,“ namítl Haldane klidně. „Udělalí jsme univerzální bezpečnostní opatření.“

„Ale v mé kanceláři ne!“ zdůraznil Maguchi zneklidněně.

„Tam jste nekašlal,“ kývl Haldane sebejistě.

Ale když Noah zvedl oči a zachytil Gwenin znepokojený pohled, přeběhl mu mráz po zádech. Vzpomněl si totiž na Maguchiho kašlání při pití vody.

POLICEJNÍ ÚSTŘEDÍ, KÁHIRA, EGYPT

Na seržanta Achmeda Eleishe zírala z monitoru počítače pokorná a na první pohled neškodná tvář. Přesto věděl, že život té ženy byl v posledních několika hodinách všelijaký – jen ne neškodný. Důkladně si znovu přečetl údaje na webových stránkách Interpolu. Charakterizovaly ženu jako osobu hledanou ve spojení s vypuknutím kansuské chřipky, jejímž virem se ve vzdáleném Vancouveru nakazilo dvaatřicet lidí. Dotyčná se stala hlavní podezřelou. A třebaže se v textu nic takového nepsalo, domníval se, že už je mrtvá.

Zkoumal její rysy. Nepochyboval o tom, že je Arabka, dost možná i Egyptanka. A jako vždy mladá; zhruba ve věku jeho dvou dcer, které se díky svému hrdému otci daly na cestu vzdělání a upřednostnily kariéru před islámským životním stylem egyptské mládeže všech společenských vrstev, která toužila po popularitě.

Eleish šmátral po desce stolu, dokud nenahmatal krabičku cigaret. Zapálil si a zhluboka vdechl uklidňující dým ve snaze potlačit rozhořčení. Pokaždé, když se zřítilo letadlo, zhroutil se most nebo nečekaně vyletěla do povětří nějaká budova, podezřelým byl islám. Existovalo dost předsudků a neznalosti, aby jeho milovanému náboženství přičítali zodpovědnost za každý násilný čin. Nyní ti šílenci chtěli navždy poskvnit svaté jméno islámu hrůzami bioterorismu. „K čertu s nimi,“ zabrbľal si pod nosem.

Eleish se nemohl zbavit svého podezření, že za vším stojí Hazzir Kabaal.

Kabaal zčistajasna zmizel, aby po planetě šířil hrozivý virus? Eleish pochopil, že je jediný způsob, jak to zjistit.

Téhož rána o něco později – když kapitán odešel na schůzku, Eleish porušil šéfovo nařízení a vklouzl do jeho kanceláře, protože se v ní nacházela jediná slušná barevná tiskárna v budově. Vytiskl si na ní dvě kopie fotografie a vsunul je do kapsy saka. Pak zamířil ke svému vozu.

Eleish na prašné ulici marně hledal stinné místo pro zaparkování vozu. Nakonec zastavil v polostínu pod jednou z mnoha betonových budov na protější straně, neboť mu skýtala diskrétní výhled na vchod mešity Al-Futuh. Dokonce i na káhirské poměry vládlo úděsné vedro, až Eleish nabyl dojmu, že se snad na předním sedadle zrezivělého hnědého mercedesu dočista rozpustí, bude-li muset čekat dlouho.

Naštěstí *dhuhr* neboli polední motlitba skončila včas. Když se lidé vyhrnuli z mešity, vystoupil z vozu a vešel do nedalekého obchůdku s potravinami. Předstíral, že si prohlíží noviny ve stojanu, a přitom poočku sledoval muže v hábitech procházející kolem výkladní skříně.

Ti však Eleishe příliš nezajímali. Pokud žena, jejíž fotografii měl v kapse, navštěvovala mešitu, mohli ji poznat jen dva muži – její otec anebo manžel. Žádný jiný ji bez *hijabu* neboli závoje neviděl, protože ortodoxní muslimové tváře žen před cizími zraky skrývali.

Když prošel poslední muž, Eleish pomalu vystoupil z krámu a zamířil zpět k automobilu. Z mešity zrovna vycházela skupinka tří opozdilých žen v černých hávech až po zem.

Podle zvyku přestaly hovořit a sklonily hlavu k zemi, sotva se k nim přiblížil. Zastavil se několik desítek centimetrů před nimi. „Milé dámy,“ oslovil je a mírně se uklonil.

V očích všech tří žen se po Eleishově šokujícím porušení etikety zrcadlilo zděšení. Podívaly se jedna na druhou.

„Prosím, neznepokojte se.“ Ukázal jim oficiální odznak, ale jejich úzkost to nijak nezmírnilo. „Jsem příslušník káhirské policie.“

Nejvyšší z nich promluvila, aniž se mu podívala do očí. „Naši manželé jsou jen o trochu napřed. Měl byste si promluvit spíš s nimi, prosím.“

„Ne, milé dámy. Potřebuji pomoc ženy.“

Jeho komentář je ještě víc podráždil. Všechny naráz o krok ustoupily a schoulily se blíž k sobě. Vytáhl z kapsy saka fotografii a přidržel ji před jejich zraky. „Zná některá z vás toto děvče?“ otázal se.

Musel jim držet snímek přímo před očima. Zdálo se mu, že nejmenší napravo ji poznala. Neřekla však nic a sklopila oči opět k zemi.

„Prosím, je to velmi důležité.“

Žádná odpověď.

„Podívejte se, kontaktovali nás její rodiče,“ zalhal. „Téměř před dvěma týdny zmizela a od té doby ji nikdo neviděl. Zoufale se o ni bojí.“

Nejmenší cosi zamumlala, ale Eleish jí nerozuměl. Její společnice na ni vrhla ledový pohled a otočila se opět k Eleishovi. „Prosím vás, obraťte se v této záležitosti na muže v mešitě.“

Eleish si jí však nevšímal a pokračoval: „Jestli něco víte, povězte mi to.“ Poklepal prstem na fotografii. „To děvče se dostalo do problémů, mohl bych jí pomoci.“

„Do jakých potíží se Sharifa dostala?“ špitla sotva slyšitelně.

Vyšší žena položila na rameno své přítelkyně ruku, jako by ji chtěla od Eleishe odvést, ale on vztyčil dlaň, aby ji zastavil. „Takže Sharifu znáte?“ řekl. „Podívejte, obáváme se, že ji unesli.“

To upoutalo pozornost všech tří.

„Nedaleko od mešity došlo k útokům na ženy,“ pokyvoval Eleish vážně hlavou. „Ten netvor se soustřeďuje na pobožné typy. Ty, které nosí **hijab**. A Sharifa...“ Luskal prsty, jako by v paměti hledal její příjmení.

„Sharawiová,“ doplnila ho.

„Ano, samozřejmě. Našli jsme oběť. Omluvte, dámy, mou upřímnost, ale je v takovém stavu, že se nedá identifikovat. Nemůžeme si ověřit, že je to právě Sharifa Sharawiová, ale víme, že zmizela, a dokud nenajdeme tělo...“ Nechal zbytek věty viset v horkém vzduchu.

Třetí žena, která dosud vůbec nepromluvila, jen vyjekla a zapotácěla se. Ta vyšší ji rychle podepřela.

Eleish zaslechl nějaké pokřiky. Ohlédl se a uviděl dva muže v hábitech, jak k nim rychle spěchají a cosi hulákají.

„Velmi jste mi pomohly.“ Eleish se otočil a odcházel. „Brzy se s vámi spojím a doufám, že budu mít o Sharifě dobré zprávy.“

Svižným krokem došel k autu. Naskočil na sedadlo řidiče a nastartoval, než pohlédl do zpětného zrcátka. Oba muži evidentně ženy podrobili výslechu a viděl i to, jak zlostně sledují jeho odjíždějící mercedes.

V káhirské dopravní zácpě se Eleish pořádně potil; ale nejen horkem. Když vystopoval, že teroristka řádící ve Vancouveru navštěvovala Kabaalovu mešitu, byl skálopevně přesvědčen o tom, že může dokázat jeho spojení s bioteroristickým spiknutím. Pocítil hluboké uspokojení, že konečně zhodnotil léta spekulací, ale zároveň si uvědomil, jak moc ohrozil život svůj, své ženy i dcer.

VANCOUVER, KANADA

Gwen Savardová seděla za stolem v prostorném „pracovním“ apartmánu na třicátém druhém poschodí hotelu Harbourview a smutně hleděla z okna na světově proslulý Stanleyův park, Coal Harbour a na sněhový poprašek v horách North Shore. Nijak si nádherný prosluncový prosluněný den nemohla užít – přinejmenším v nejbližších hodinách.

Kašel Jaka Maguchiho odsoudil Gwen i Noaha k minimálně pětidenní karanténě. Noah musel bojovat, aby přesvědčil úřady, že netrpí žádnými příznaky, a tudíž nepředstavují riziko pro ostatní. Když konečně dorazili zaměstnanci amerického konzulátu, trvali na karanténě obou lékařů v pětihvězdičkovém vancouverském hotelu.

Zaměstnanci zařídili Gwen funkční kancelář včetně faxu, dvou telefonních linek, vysokorychlostního internetu a počítače, pomocí něž je možné zajišťovat videokonference. Přestože měla plné spojení s vnějším světem, nedokázala se zbavit pocitu osamění.

Haldane situaci zlehčoval, třebaže se cítil, jako by právě vkročil na minové pole, aby zde likvidoval bomby. Gwen ho podezírala, že za svým uvolněným výrazem skrývá stejný strach z neznáma, jaký prožívala ona. Jako profesionál ale nikdy nezakolísal. Od okamžiku, kdy se Maguchi zhroutil, Haldane – navzdory možnosti, že se vystaví smrtícímu viru – zůstal po patologově boku a odmítal ho opustit, dokud nenabyl přesvědčení, že je v dobrých rukou. Gwen jako vědkyně, nikoli lékařka, nemohla udělat víc než přihlížet a obdivovat Noahovu profesionalitu, klid a vlídné chování.

Zdálo se však, že jeho snažení je marné. Jeden z lékařů jednotky intenzivní péče Gwen řekl, že doktor Maguchi právě sehrává velmi

obtížnou bitvu. Když naléhala, unavený lékař dodal: „Jedině obrovský zázrak by mu pomohl přežít dalších čtyřiaadvacet hodin.“

Ačkoli Savardová Maguchiho znala jen pár minut, ihned si ho oblíbila. Jeho bezútešná diagnóza ji nejen sklíčila, ale zároveň ještě podpořila vlastní pocit zranitelnosti.

Gwen odjakživa na výzvu reagovala tak, že vystoupila ze svého pohodlí a postavila se nepřízni osudu. Jenže tentokrát se chytla do pasti. Nezbylo než čekat, zda ji nenapadne virus, před nímž měla ochránit celou zem. Hrozně se bála selhání. Snažila se potlačit vzpomínky na to, když ještě jako malá matce neustále připravovala zklamání, a nemohla se zbavit pocitu, že to děvčátko dospělo, jen aby zradilo celý národ.

Sklesle sáhla po dálkovém ovladači a zapnula si CNN. S hrůzou sledovala, že právě informují o dění v posledních čtyřiaadvaceti hodinách. V červeném pásu v dolní části obrazovky běžely titulky: „Ministerstvo vnitra informuje, že hrozba terorismu se zvýšila z oranžového na červený stupeň,“ a „V Illinois 22 mrtvých a přinejmenším 100 infikovaných.“ Gwen už sice věděla o narůstajícím počtu lidských obětí, ale televizní šoty s pohřebními vozy odjíždějícími od nemocnic a rozhovory se zoufalými rodinnými příslušníky působily mnohem drsněji než sterilní vládní statistiky. Děsila ji reakce zbytku země. Přestože mimo Illinois nebyly hlášeny žádné případy, lidé ze vzdálených měst jako Houston a Los Angeles začali shromažďovat zásoby plynových masek a potravin nepodléhajících rychlé zkáze.

Hudební tón jejího počítače oznámil, že někdo žádá o videokonferenci. Ztlumila televizi a klikla na ikonku. Na obrazovce se objevilo okno s Alexem Claytonem. Byl oblečen stejně dokonale jako obvykle – v tmavé košili i saku, ale vlasy měl neobvykle neupravené a pod očima se mu prohloubily černé kruhy. Najednou vypadal na svých čtyřicet.

„Gwen!“ vyhrkl a mávl do kamery. „Jak se ti daří?“

Pousmála se. „Trčím v místnosti, když je venku krásný den, ale jinak jsem o. k.“

„Nemůžeme si dovolit, abys onemocněla, slyšíš?“ prohodil s kamennou tváří.

„Tvá starost je dojemná, Alexi, ale to nemám v úmyslu.“

Jeho výraz změkl. „Jaké je riziko, že tu nemoc dostaneš?“
„Těžko říct, ale Noah tvrdí, že malé. Pravděpodobně nižší než deset procent.“

Clayton přimhouřil oči. „Noah?“

„Doktor Noah Haldane, expert na patogenní látky ze Světové zdravotnické organizace. Je kapacitou na kansuskou chřipku.“ Povzddechla si. „A je v karanténě ve vedlejším pokoji.“

Clayton se poprvé usmál. „Nevím, jestli ti to k něčemu bude, máma mě vždycky při prvních příznacích chřipky nebo nachlazení nutila pít olej z tresčích jater a jíst vitamín C.“

„Budu to mít na paměti,“ zachechtala se. „Má tvoje máma nějaký zázračný domácí lék proti smrtícím virům čtvrté úrovně nebezpečnosti?“

Lehkomyslnost ho okamžitě přešla. Přejel si prsty neučesané vlasy. „Ve Washingtonu vypuklo peklo, Gwen. Tohle může být horší než jedenáctého září. Prezident vyžaduje odpovědi.“

Gwen tiše přikývla. „Co jste zatím zjistili?“ Věděla, že toto připojení na internet je bezpečné a že mohou mluvit otevřeně.

„Málo,“ povzdechl si Clayton. „Naše pobočky na Středním východě pracují čtyřicet hodin, sedm dní v týdnu, aby identifikovaly tu ženu, ale zatím nic. Nejistí jsme ani, jak se dostala do Kanady.“ Pokrčil rameny. „Jediný malý průlom: myslíme, že víme, jak se teroristi dostali k viru.“

„Jak?“

„Náš program Masožravec vypíchl e-mail odeslaný před několika týdny zástupcem ředitele nemocnice v Kan-su adresovaný jeho nadřízenému. Přiznává v něm, že napomohl dvěma Malajcům ukrást krev infikovaného pacienta. Prověřili jsme to s Čínany. Ten chlapík se prý po odeslání e-mailu zabil a jeho šéf zprávu ze strachu zatajil.“ Clayton propletl prsty před sebou a agresivně zapraskal klouby. „Ten lišák teprve pozná, co je strach, ale mezitím stopa zcela vychladla.“

„A co ti Malajci?“

„Mohli pocházet z militantní skupiny Jemaaha Islamiaha – ti mají na svědomí bombový útok na Bali.“ Odmlčel se. „Naše analýza však říká, že tohle se jim příliš nepodobá. A když si vezmeš tu mrt-

vou Arabku ve Vancouveru a druhou v Londýně...“ Zavrtěl hlavou. „Úloha těch Malajců se nejspíš omezovala na vyvezení viru z Číny.“

Gwen sledovala desku stolu a vstřebávala nové detaily. „Z Číny do Afriky?“

„Vypadá to tak,“ řekl Clayton. „Obzvlášť, když k těm zavražděným teroristům připočteme laboratorní vybavení ukradené v Africe.“

„Al-Kajda?“ zeptala se Gwen.

„Taky možné.“

„Co dál, Alexi?“

Zavrtěl hlavou a svěsil ramena. Dokonce i v malém videoboxu Savardová na Claytonovi poznala změnu. Jeho bezstarostnost se vytratila. Usoudila, že nyní ztělesňuje náladu své země: kdysi byl arogantní a nezlomný, útok na Chicago však odhalil jeho zranitelnost a zcela otrásl sebedůvěrou.

„Zdvojnásobili jsme počet lidí na programu Masožravec,“ řekl Clayton. „Naše satelity jsou namířeny na všechna žhavá místa. Spolupracujeme s vancouverskou královskou jízdní policií, abychom sledovali kanadskou stopu po teroristce a našli její komplice. Posíláme na Střední východ a do východní Afriky spousty agentů a lidí ze zvláštních jednotek.“

„Spolupracují s vámi jejich vlády?“ otázala se Gwen.

Zvedl ruce a pokrčil rameny. „Pokaždé přísahají, že máme jejich naprostou a plnou podporu, ale víš, jak to chodí. Většinou ty mizery tajně sponzorují.“

Gwen horečně přemýšlela. Kývla na Claytona. „Dobrá, Alexi. Musíme svolat krizovou konferenci v rámci Rady boje proti bioterrorismu. Na dnešek,“ prohodila. „Je třeba se připravit na možnou hromadnou invazi kansuské chřipky v příštích několika dnech. Mluvíme-li o krizovém scénáři, mohlo by jít i o stovky tisíc potenciálních obětí. Musíme iniciovat záchranný plán co nejdříve. Souhlasíš?“

Clayton přikývl. „Řekněme ve 3:00 washingtonského času.“

„Dobrá. Díky.“

Gwen sledovala, jak Clayton šmátrá po stole, až našel hůlky a ukázal je do kamery. Objevila se špetka jeho bývalého já. „Když zvážím všechny okolnosti, myslím, žeš měla jít se mnou na sushi a nemělas odletět a hrát si na hrdinku.“

Savardová se zachechtala. „Musím přiznat, že bych skutečně dala přednost sushi před touhle karanténou.“

„Drž se,“ popřál jí ještě a pak okno zčernalo.

Gwen sáhla po telefonu a z paměti vytočila číslo. Asistentka ministra vnitra její hovor hned přepojila. „Pane ministře?“ řekla Gwen.

„Zdravím, Gwen,“ odpověděl vážným hlasem ministr Theodore „Ted“ Hart se svým typickým přízvukem. „Doufám, že jsi stále zdravá?“

„Je mi fajn, Tede.“

„Gwen, naše kancelář je pod palbou otázek,“ informoval ji Hart. „Novináři tě shánějí.“

„Samozřejmě,“ povzdechla si Gwen. „Chtějí odpovědi od Virové carevny. Co jim sdělujete?“

„Obvyklé vytáčky. Dokážeme si je udržet od těla ještě pár dní.“ Na chvíli se odmlčel. „Ale až budeš mimo karanténu...“

„Tak si s nimi poradím, Tede. Slibuji.“

„Fajn. Máš aktuální informace o situaci?“ otázal se.

„Právě jsem mluvila s Alexem Claytonem.“

„CIA tentokrát selhala,“ zareagoval na jméno, které právě slyšel. „Měli jsme být víc – nebo vůbec nějak – varováni před tímhle virem!“ Savardová zauvažovala, zda Hart hledá obětího beránka. „Poslyš, Gwen, je na nás, abychom minimalizovali následky útoku. Prezident to od nás očekává. A Američané rovněž.“

Měla pokušení mu připomenout, že hovoří s ní, nikoli do televizních kamer, ale držela jazyk za zuby. „Tede, jsme naprosto nepřipraveni,“ podotkla. „Ale musíme v každém městském centru založit ZPBÚ.“

„Cože?“ zeptal se.

„Záchranný plán proti biologickému útoku. Vytvořit záchranné zdravotnické struktury, které by na tento druh útoku pružně reagovaly. Ve většině měst jsme u pouhé simulace epidemie neštovic zažili pohromu.“

„Jak to proběhlo?“

„Nic moc,“ přiznala Gwen. „Velkou výhodou u kansuské chřipky je však to, že není tak nakažlivá jako neštovice.“ Odmlčela se a pak dodala: „Samozřejmě je stejně, ne-li víc, smrtící.“

„Hmmm,“ odfrkl Hart. Evidentně to na něj nijak nezapůsobilo. „Dobrá, dávám ti k tomu plánu svolení. Co dál?“

„Musíme ve spolupráci s Centrem pro dohled nad nemocemi a s ministerstvem zdravotnictví zavést monitorovací systém v širokém měřítku,“ řekla.

„Fajn. Dál?“

„Měli bychom upozornit celý národ,“ pokračovala Gwen. „Lidé by měli dostat instrukce, aby s každým prvním příznakem teploty či kašle okamžitě navštívili monitorovací kliniku. Myslím, že by to mělo zaznít od prezidenta.“

Hart do sluchátka zakašlal jako dlouholetý kuřák. Gwen si dovedla představit, že její šéf, který kouří balíček cigaret denně, svou spotřebu v této krizové situaci ještě zdvojnásobil. „Gwen, mezi americkou veřejností se šíří panika. Četlas dnešní ranní noviny? Nějakého ubohého pákistánského chlapce málem utloukli před obchodem v Missouri, protože kašlal. Jelikož se blíží chřipkové období, myslíš, že je dobrý nápad v lidech vyvolávat ještě větší paniku při prvním popotahování?“

„Musí to být, Tede,“ oznámila Gwen pevně.

Zaslechla, jak Hart mírně zasípal. Nakonec řekl: „Promluvím s prezidentem. Ještě něco?“

Zaváhala. Rozhodovala se, zda má zmínit práci svého učitele Moskora.

„O co jde, Gwen?“ dožadoval se.

„Můj bývalý profesor, doktor Isaak Moskor, pracuje na vývoji nového léku proti chřipce. Prvotní výsledky jsou povzbudivé.“

„Na kansuskou chřipku?“ vyhrkl Hart vzrušeně.

„Ne, na běžnou chřipku, ale kansuský kmen je příbuzný,“ vysvětlila Savardová. „Poslala jsem ho do laboratoře čtvrté úrovně do Centra pro dohled nad nemocemi, aby provedl testy na infikovaných opicích.“

„Dobrá,“ řekl Hart. „Postarej se, aby dostal všechno, co potřebuje. Tahle věc má nejvyšší důležitost. Je to jasné?“

„Ano. Věř mi, že Isaak udělá všechno, co je v jeho silách, aby to fungovalo.“ Savardová nedokázala skrýt svou hrdost. Odkáslala si.

„Ještě poslední věc,“ poznamenala a připravovala se na Hartovu odpověď. „Měli bychom zvážit otázku hranic.“

Další kašel. „Co s hranicemi?“

„Myslím, že bychom měli na čas uzavřít hranice do Spojených států a povolit jejich přechod jen těm, kteří k tomu budou mít speciální pověření.“

„Kristepane, Gwen!“ zavrčel Hart. „Už máme nejvyšší pohotovost. Zrušili jsme polovinu mezinárodních letů a ostatní mají zpoždění řadu hodin. Letištní, přístavní a hraniční kontroly nemohou být přísnější.“

„To nestačí.“

„Uvědomuješ si, co to způsobí?“ otázal se Hart tiše.

„Zatím je postiženo jen jedno americké město,“ řekla Gwen vyrovnaně. „Dokud nebudeme vědět, odkud virus pochází, tahle vražedná chřipka se může rozšířit do dalšího města s každým letem nebo lodí, kterou do země pustíme.“

Gwen v telefonu zaslechla klapnutí zapalovače. „Dozvěděl jsem se, že ten virus je možné relativně snadno inkubovat,“ řekl Hart. „Co když už ho mají na našem území a jen infikují další sebevražedné nosiče, aby ho roznášeli po státě?“

„To nevím,“ přiznala Gwen. „Ale existuje naděje, že základny jsou stále za hranicemi.“

Nastalo dlouhé ticho, které narušil jen suchý kašel. Pak Hart prohlásil: „Ne. Ne. Ne. Poslyš, Gwen. Vypadá to, že naše ekonomika je paralyzována. Dow-Jonesův index klesl během pár dní o dvacet procent.“ Dovedla si představit svého vysokého šéfa s prosedivělými skráněmi, distingovanými rysy i jeho zamračenou tvář s výrazem zklamaného otce, který ví všechno nejlíp, jež tak dokonale ovládal. „Nemůžeme Ameriku odtrhnout od zbytku světa,“ podotkl.

„Proč ne?“ zeptala se Gwen.

„Protože by to vyšlo nastejno, jako kdybychom přiznali, že ti zkurvysyni zvítězili!“

„Pane ministře, buďme upřímní. Právě teď tu bitvu vyhrávají,“ oznámila autoritativně. „Jestli nebudeme jednat rozhodně, možná vyhraji i válku.“

„Tak se hergot chovejme rozhodně!“ vybafl Hart. „Ochráníme naše občany. Dopadneme netvory, kteří to mají na svědomí, a vymažeme je z povrchu zemského. Mezitím se ale nebudeme krčit za bariádami.“

Gwen znala Harta dost dobře, aby si uvědomila, že nemá smysl se s ním dál přít. „Dobře, Tede, ale měl bys to mít na paměti.“

„Uvidíme,“ řekl. „Jedu na schůzku Rady národní bezpečnosti. A pak navštívím prezidenta. Zavolám ti později.“

Položila sluchátko a ztěžka se posadila na křeslo za stolem. Musela koordinovat tolik lidí, přesto ze sebe nedokázala setřást narůstající pocity marnosti všeho toho snažení. Pokud se nedostaneme ke zdroji úmyslného šíření, točíme se v bludném kruhu, pomyslela si.

Telefon se opět rozdrnčel. Zvedla sluchátko a představila se: „Gwen Savardová.“

„Mám ve svém společenském kalendáři trochu volna,“ ozval se Haldane. „Mohl bych se zastavit?“

Unaveně se usmála. „Možná se mi podaří tě někam vtěsnat.“

Sotva si stačila připevnit roušku, už zaklepal na dveře. Stál za nimi v tričku a džínách. Kdyby neměl zakrytý obličej, vypadalo by to, jako by si právě vyšel na kávičku a noviny v líném nedělním ránu.

Jakmile vstoupil do místnosti, roušku si sundal. Zmačkal ji v dlani do kuličky. „Tyhle věci nesnáším.“

„Trochu zvláštní u doktora, který se specializuje na nakažlivé choroby,“ poznamenala Gwen a instinktivně od něho ustoupila.

Haldane na ni vrhl šelmovský úsměv. „No, teprve teď si uvědomuju, že jsem se v plánování kariéry dopustil zásadní chyby.“

„Ty taky?“ zasmála se. „Nezahráváš si s námi, když sis odkryl obličej?“

„Nemám teplotu ani kašel; kromě toho jsem se několik dní netkl salátu s česnekem, takže tě můj dech pravděpodobně nezabije.“

Gwen si také stáhla roušku a složila ji na stole. „Jak to zvládáš?“ zeptala se.

„Leze mi to na mozek. Už mám plné zuby donášky jídla na pokoj, nemluvě o způsobu, jakým si musíme vyměňovat tácy – jako kdybychom snad byli radioaktivní! Jinak je mi báječně. A ty?“

„Jsem na tom stejně,“ přitakala. „Mám tolik práce. Vlastně ani nevím, kam dřív skočit.“

Haldane se posadil na gauč naproti stolu, opřel se a složil ruce za hlavu. „Začněme srovnáním našich poznámek.“

Gwen obdivovala jeho klid. A jen stěží si mohla nevšímat jeho modrošedých očí. Když si sedal, přistihla se, že sleduje, jak se mu napínají džíny na svalnaté noze. Dej pokoj, Gwen! říkala si. Své nepatřičné myšlenky však přičítala izolovanosti. Snažila se soustředit na shrnutí diskusí s Claytonem a Hartem.

Když skončila, Haldane poznamenal: „Možná se ministr neplete. Není zaručeno, že virus zastavíme uzavřením hranic.“

Gwen neměla chuť se s ním opět přít. „A ty? Co ses dozvěděl?“

„Smíšené zprávy z globální fronty,“ pokrčil rameny. „V Hongkongu se podařilo omezit další přenos viru nejlépe – pravděpodobně díky zkušenostem se SARS. Není tam ani stovka případů a v posledních osmačtyřiceti hodinách nebyl hlášen žádný nově infikovaný pacient. V Londýně už situace tak růžová není,“ povzdechl si a zavrtěl hlavou. „Přes sedm set infikovaných a sto čtyřicet pět mrtvých. Sporadicky se infekce rozšířila i na evropskou pevninu – šest případů v Amsterdamu, dva v Bruselu, tři v Hamburku – a všichni se nakazili od té ženy ve výtahu. O Chicagu víš. A tady ve Vancouveru je přinejmenším pětapadesát infikovaných a třináct mrtvých.“

Gwen si povzdechla. „Což se brzy může zvýšit na čtrnáct.“

Haldane upřel zrak k nohám. „Jo, Jake je na tom špatně,“ špitl.

„Je to tak ztraceně zbytečné!“ Chvilí ho mlčky pozorovala a pak se kousla do spodního rtu. „Noahu, bojíš se?“

„Že mě ten virus skolí?“

„Jo.“

„Bojím. Ale máme celkem slušné šance.“ Lehce bouchl pěstí do pohovky. „Zato mě to pěkně štve!“

„A co?“

„Že jsem zavřený tady,“ a ukázal kolem sebe, „zatímco ten virus je volný. Měl bych být v Chicagu, ne tady třet v karanténě.“

„Já taky.“

Zvedl zmačeně hlavu. „Vlastně bych měl být doma v Marylandu. Moje dcera bude mít za tři dny narozeniny... Slíbil jsem jí, že přijedu s balonky.“

Vyčetla v jeho očích bolest a pocítila lítost. „Není to fér, Noahu.“

Haldane pokrčil rameny. „Zdá se, že férovosti je v poslední době nedostatek.“

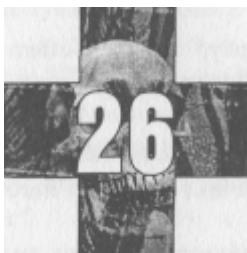
Rozdrnčel se telefon. „Gwen Savardová,“ představila se do sluchátka. Chvilí poslouchala ženu na druhém konci drátu a pak přivřela oči. „Je mi to moc líto,“ řekla a položila telefon.

„Jake Maguchi?“ zeptal se Noah.

„Ano.“

„K čertu!“ Haldane bouchl pěstí do pohovky. „Proč by někdo...“ uprostřed věty se však zarazil. Lusklnul prsty na Gwen a ukázal na televizi. „Dej to nahlas!“

Gwen upřela oči na obrazovku, kde stálo: „Průlomové zpravodajství“. Zmáčkla tlačítko hlasitosti právě v okamžiku, kdy moderátor vážně oznamoval: „Pokud americké jednotky neodejdou v nejbližších čtyřech dnech, skupina, která si říká Bratrstvo jediného národa, přísahala, že vypustí armádu mučedníků, kteří budou šířit virus po celé zemi.“

HARGEISA, SOMÁLSKO

Bratrstvo jediného národa. Tento název dominoval internetu. Hazzir Kabaal seděl ve své přepychové kanceláři a nevěřičně kroutil hlavou. Objevil se den předtím, než odeslali svou nahrávku s ultimátem. Nyní o nich mluvili lidé po celé planetě.

Kabaal projel hlavní zprávy na webových stránkách svých vlastních novin a probral se i nejdůležitějšími arabskými, evropskými a dokonce i americkými stránkami v síti. Jedinou horkou zprávou, která soupeřila o světovou pozornost, byla fotografie s podobiznou mučednice – Sharify Sharawiové. Její tvář se střídala s články o prohlášení zodpovědnosti za útoky Bratrstva. Když fotografii pořízenou ve Vancouveru zahlédl poprvé, připadala mu tak živá, až se na okamžik zalekl, že ji zajali.

Chudák Sharifa, pomyslel si Kabaal. V dětství osiřela a vyrostla bez šance najít si manžela. V klíčovém momentu mise ji vrátili z kanadsko-amerických hranic, takže neměla šanci dospět až do cíle – Seattlu. Té nešťastnici se nic v životě nevydařilo. Dokonce i po smrti se její tělo uvolnilo ze smyček lana a objevilo se na břehu řeky, čímž vystavilo celou operaci riziku.

Tato chyba by nepředstavovala takový problém, kdyby Kabaal nepodcenil seržanta Achmeda Eleishe a nezabránil Abdulovi Sabrimu, aby ho zabil. Jakmile se Kabaal dozvěděl, že nějaký policista slídl před mešitou Al-Futuh a vyptával se na Sharifu, pochopil, že to nemohl být nikdo jiný než Eleish. Ted' ten houževnatý detektiv odhalil Sharifino jméno.

Kabaal však s úlevou zaznamenal, že média Sharifu stále popisovala jako „anonymní teroristku“. Třeba se Eleish se svým pátráním

nikomu nesvěřil. Možná že si policista umínil, že jim operaci překazí sám, jak podotkl Abdul Sabri, než odjel Eleishe vyhledat. Kabaal si to vroucně přál. Jako jednatel nebyl Eleish nic než blecha na velbloudovi, ale kdyby se s tím obrátil na egyptské úřady, ba co hůř na Američany...

Hazzir Kabaal odmítal Eleishovy záměry zkoumat. Věděl, že jsou v rukou Alláhových. Jeho cesty však jsou očividně nevyzpytatelné. Při operaci došlo k dosud nevídaným chybám, ale nebyly to omyly ani z nich vyplývající nebezpečí, které noc co noc zabráňovaly Kabaalovi usínat.

Ne. Byly to neustálé pochybnosti.

Plán měl zatím větší dopad, než s jakým Kabaal počítal. Možná byl až příliš úspěšný. Co kdyby se vypuštěný virus nedal zastavit? Nebo co kdyby americký prezident nepřistoupil na jejich požadavky? Pak by nezbylo než vyslat slibovanou armádu dalších mučedníků.

KÁHIRA, EGYPT

Seržant Achmed Eleish strávil od vyřešení záhady identity van-couverské teroristky rušných čtyřicet hodin. Většinu času přemlouval Samiru a jejich dvě dcery, aby opustily Káhiru. Děsilo je pomyšlení, že poruší svou učitelskou zodpovědnost a opustí školu uprostřed školního roku. Eleishe stálo veškeré síly, aby svou rodinu přesvědčil dočasně odjet do domu bratrance v Alexandrii.

Jeho dcery nastoupily do vlaku směřujícího do Alexandrie a on s manželkou zůstal na nástupišti. Držel ji za ruku. Samira neuronila ani slzu a stála neochvějně jako obvykle. Brzy ráno ji však slyšel tiše vzlykat v ložnici – to když se domnívala, že už manžel není doma.

Pohlédl do manželčiny tváře a měl sám co dělat, aby se nerozplakal. Něžně jí stiskl ruku. „Bude to jen na chvíli, Miri.“

„Já vím,“ řekla smířlivě.

„Potřebuju si odpočinout,“ pokračoval Eleish nahlas. „Možná se k vám za pár dní budu moct připojit. Užijeme si jako za starých časů. Rodinná dovolená s děvčaty.“

Samira se dojatě usmála. „To by bylo hezké,“ ale pak nepřítomně dodala: „Jako za starých časů.“

Z tlampače se ozvalo, že vlak do Alexandrie je připraven k odjezdu.

Samira se naklonila, dotkla se prsty jeho rtů a zamířila do vlaku. Zastavila se na posledním schůdku. „Nepovím ti, že to nestojí za to,“ podotkla Samira. „Vím, že nemáš na vybranou, ale Achmede, prosím, buď opatrný. Nikomu nedůvěřuj. On má ohromný vliv.“

„Slibuji,“ řekl Eleish a hlas mu přitom přeskakoval. „Brzy pro vás přijedu.“

Usmála se, mávla a pak zmizela ve vagonu.

Když vlak odjel, Eleish vyhledal veřejnou toaletu na nádraží a převlékl se do *galábie*, kterou si na sebe nevzal dobrých deset let. Kdysi v hábitu plaval, nyní se do něj sotva vtěsnil. Překvapeně pozoroval svůj profil v zrcadle a nechápal, kdy mu stačil narůst takový pupek. Nadzvedl spodní okraj a do pouzdra na noze vsunul vedle pout automatickou ruční zbraň.

Z nádraží zamířil rovnou k mešitě Al-Futuh. Zaparkoval o několik bloků dál a vydal se k ní oklikou. Potěšilo ho, že pozdě odpoledne ubylo chodců. Čím méně lidí potkám, tím líp, říkal si.

Načasoval svůj příchod zároveň s *maghribem*, tedy večerní modlitbou, protože věděl, že většina kongregace se pak odebere na večeři. Sotva vstoupil na zaprášenou káhirskou ulici zahalenou do smogu, zastavil se, když zaslechl krásný *adhan*, volání k modlitbě, které se ozývalo z tlampače modlitební věže mešity. Ač vstupoval na nepřátelské území, neměl obavy, protože věděl, že se blíží do božího domu.

Připojil se k tradičně oděné skupině – k mužům v bílých *galábích* a ženám v *jihabech*, černých hábitech až po zem —, která se šinula do majestátní mešity se zlatou kopulí. Eleish měl trochu obavu, že vzbudí podezření pravidelných návštěvníků. Pochyboval však o tom, že by ho v *galábiji* poznal vlastní bratr.

Uvnitř se muži a ženy ve velké modlitební hale rozdělili do svých sekcí. Tváří ke *qibě* (zdi směřující k Mekce) Eleish odrecitoval s nefalšovanou rázností svou modlitbu, ale po očku sledoval starého muže stojícího v kazatelně. Nikdy předtím šejka Hassana při modlitbě neviděl.

Šejk měl na sobě tradiční hábit duchovního, bílý islámský turban a jeho tvář se skrývala pod dlouhým šedivým vousem. Shrbený stařec s roztřesenýma rukama byl ztělesněním křehkosti stáří. Když však promluvil, jeho hlas měl takovou sílu, že tím rázem vymazal stopy času, vryté do tělesné schránky. Eleish nepochyboval o tom, že šejk je člověk zrozený k vůdcovství.

Po skončení modliteb Eleish neodešel týmiž dveřmi jako většina ostatních. Zabloudil na nádvoří s podloubím. S rukama složenýma na hrudi předstíral, že obdivuje prameny a fontánky, aby vyplnil čas.

Po několika minutách k němu zamířil vysoký muž v hábitu s vousem, širokým krkem a hnědýma očima. „Bratře, copak není čas odebrat se k večeři?“ podotkl poněkud varovně.

„Zajisté, zajisté,“ řekl Eleish. Pochopil, že jde o strážce. „Jen jsem obdivoval vaši krásnou mešitu. Jsem ze severu, ale o nádheře mešity Al-Futuh jsem slyšel už dávno. Slova však nestačí. Je radost vidět ji osobně.“

Muž nevzrušeně přikývl. „Doprovodím vás ven, bratře.“

Eleish však narovnal zkřížené ruce a odkryl pistoli, kterou měl uschovánu v rukávu, když ji předtím vytáhl z pouzdra připevněného k noze. „Byl bych raději, kdybys mě odvedl do *madrasy*,“ řekl, čímž mínil školu a rezidenci za mešitou.

Muži potemněly oči. „Míříte na mě zbraní v domě božím?“ vybafl bez jakékoli bázně.

„Hned,“ zavrčel Eleish a zamával pistolí. „Buď půjdeme, nebo umřeš tady..., v domě božím.“

Mladík vztekle zíral na Eleishe a z jeho očí čisela ryzí nenávisť.

Ten výraz znal. Vyčetl jej mnohokrát ve tvářích extrémistů těsně předtím, než je jejich nerozvážnost přivedla až k tragické mučednické smrti. Zamířil na něho. Strážce se však ležérně otočil a vykročil přes dvůr. Eleish na něho nepřestal mířit, ale následoval ho do zadní budovy.

Když šli tmavou úzkou chodbou, jejíž vybledlé šedivé zdi postrádaly jakoukoli zdobnost, Eleish svému průvodci oznámil: „Chci mluvit s šejkem.“

„Míníte tím, že ho chcete zabít,“ podotkl mladý muž zpříma a zíral přitom přímo před sebe.

Eleish zavrtěl hlavou, ale když si uvědomil zbytečnost tohoto gesta, zopakoval: „Chci s ním jen mluvit.“

„Pak mě následujte.“

Jejich kroky se rozléhaly v prázdné chodbě. Prošli kolem několika dveří, až zabočili do chodby v pravém úhlu. Za nimi se se skřípěním otevřely dveře.

„Synu, to jsi ty?“ zeptal se kdosi hlubokým hlasem.

Aniž se Eleish ohlédl, poznal šejkův hlas.

„Jdi zpátky do svého pokoje, otče!“ zařval mladík. Jediným pohybem se otočil a vrhl se na Eleishe.

Ten však uskočil, zavrával a opřel se o zeď zrovna, když jeho protivník tvrdě dopadl na zem a chňapl ho za kotníky. Eleish kopnutím uvolnil jeho sevření. Jakmile opět nabral ztracenou rovnováhu, poklekl a přitiskl mu hlaveň k čelu.

„Ne!“ křikl šejk Hassan. „Nechte Fadiho být! Ušetřete vaše náboje pro mě.“

Aniž by Eleish hnul pohledem či zbraní, promluvil k šejkovi klidným, ale velitelským tónem. „Nepřišel jsem nikoho zabít, ale pomáhej mi Alláh, jestli to bude nutné, zabiju vás oba.“

Mladík ležel na břiše a vrhal na Eleishe nenávistné pohledy. Jako by si snad přál, aby zmáčkl spoušť.

Šejk zřejmě tento výraz pochopil, a proto se přišoural blíž. „Fadi, nech to být. Ten člověk si přišel promluvit. Zde jsou všichni vítáni.“

Eleish položil chodidlo na Fadiho záda. „Slož ruce za zády!“ vyštěkl.

Fadi se nejprve otočil k šejkovi a teprve poté poslechl.

Eleish volnou rukou vytáhl zpod hábitu pouta a nasadil je muži na zápěstí. Jakmile mladíka zajistil, otočil se k šejkovi. „Kde si spolu můžeme pohovořit v soukromí?“

Hassan ukázal roztřesenou rukou na dveře, za nimiž se svítilo. „V mém pokoji.“

Eleish zvedl Fadiho a pobídl ho, aby šel za šourajícím se duchovním do jeho pokoje. Protože vkročil do místnosti jako poslední, zavřel za sebou dveře. Zatuchlá místnost spíš vypadala jako stará zaprášená knihovna než obytný pokoj. Kromě kovového polního

lůžka se všude povalovaly jen staré knihy a pergameny. Police jimi byly obtěžkány, stohy knih ležely na zemi. Na čtecím pultu byl otevřený svazek v kůži.

Eleish mávnutím zbraně nasměroval Fadiho a šejka ke vzdálenější zdi.

Šejk se opřel o stěnu a bezútešně se usmál, čímž odhalil dva zkažené zuby v dásních, kde ostatní chrup chyběl. „Jak spolu můžeme rozmlouvat, když na nás míříte zbraní, můj synu?“

Eleishovi připadal usmívající se duchovní jako vlk vrtící ocásem. „Zvládneme to,“ podotkl Eleish.

Fadi s vytřeštěnýma očima hleděl na Hassana, ale šejk jen mírně zavrtěl hlavou a otočil se zátky k Eleishovi. „Je to boží cesta,“ pokrčil rameny klidně. „Jste věřící, můj příteli?“

„O kom kážete?“ zeptal se Eleish.

„O Alláhovi,“ vybafl Hassan, ale pak opět promluvil přívětivějším tónem: „A ten nám prikazuje žít, jak říká prorok.“

„Jsem muslim,“ podotkl Eleish.

„Pak jsme bratři,“ poznamenal šejk pevně. „A nemusíme se jeden druhého obávat.“

„Kéž by,“ prohodil Eleish. „Jen si nejsem jistý, kdo z nás má mít větší strach.“

„Evidentně to budete vy,“ Hassan drze zvedl rozechvělý prst. „Já se nebojím ničeho, jen božího soudu.“

Eleish netrpělivě přešlápl z nohy na nohu. Zamával pistolí před šejkem. „Znáte Hazzira Kabaala, že?“

Hassan zkrřížil své vyzáblé paže na hrudníku. „Proč se na něho vyptáváte?“

„Tak znáte ho?“ zvedl Eleish hlas i pistolí.

„Abu Lahab je mým studentem,“ řekl Hassan.

„Kde ho najdu?“ otázal se Eleish.

„Tady ne.“

„Kde je?“ vyštěkl Eleish.

Šejk pokrčil rameny. „Nejsem jeho hlídač.“

Eleish se rozzuřil. „Máte vůbec ponětí, za jaké zločiny je Kabaal zodpovědný?“

Hassan se trpce uchechtl. „Abu Lahab je ve službách božích.“

„On že slouží bohu?“ odfrkl Eleish. „Ten člověk rozšířil smrtící virus mezi nevinnými lidmi. Vraždí ženy a děti ve jménu islámu. A vy to nazýváte službou boží?“

„Nevinné?“ zašklebil se Hassan, jako by právě trpěl neskutečnou bolestí. „Na nepřátelích víry není nic nevinného. Otevřete oči!“

„Před čím?“ opáčil Eleish. „Kázete o nenávisti.“

„Není nikdo, koho bych nenáviděl.“ poznamenal Hassan klidně. „Já jen kážu o záchraně našeho způsobu života.“

Eleish rázně zavrtěl hlavou. „Korán velebí mír a toleranci. Vy a vaši příznivci... tato krásná slova překrucujete tak, že z něj zůstane jen slepý fanatismus a nenávist.“ Těžce si povzdechl. „Vás extrémistických rozséváčů nenávisti je jen málo a nás mírumilovných muslimů mnoho, přesto jste to vy, kdo islám představuje zbytku světa. A nastavuje jeho ošklivou tvář.“

„Mohamed tvrdí, že ti, kdo nejsou pro islám, jsou proti němu.“ pokrčil rameny nijak kajícně.

„Takže smrt všem nevěřícím?“ vyhrkl Eleish posměšně.

„Kéž byste to pochopil.“ Hassan se opět smutně usmál a odhalil své téměř bezzubé dásně. „Jste tak slepý, že nevidíte hrozbu?“

Eleish zvedl volnou ruku. „Jakou hrozbu?“

„Od chvíle, kdy se Turci zbavili Kalifátu...“ řekl Hassan a povzdechl si. „Islám je v mnoha směrech jako já. Starý a slabý. Neschopný se ubránit.“ Ukázal prstem na svůj hrudník. „Ale uvnitř jsem silný a čistý. Rozumíte, můj bratře? Srdce a duše islámu jsou dobré, ale tělo postonává. A ti bezvěrci..., západní neznabozi, Američani..., jsou pravým opakem. Jejich tělo je pevné a mocné, ale duše je zmrzačená a srdce velmi slabé.“

Přestože si Eleish uvědomoval, jak jím ten starý mazaný duchovní manipuluje, upoutal ho jeho přednes.

„A ani nejsilnější srdce nás možná nezachrání. Američané táboří u bran Tigridu a jsou co by kamenem dohodil od Mekky.“ Ukázal na zed', jako by Mekka byla hned za ní. „Země, kde uplatňují zákony Shariáha, padly jedna po druhé pod tíhou amerických bomb. Jestli nic neuděláme, abychom je zastavili, ve své touze po ropě islám vymytí. Brzy nebudeme mít sílu je zastavit.“ Pomalu vydechl. „Hazzir Kabaal bojuje za záchranu islámu. Vede nejsvatější džihád jedinými

zbraněmi, které má k dispozici,“ vysvětlil vemlouvavým hlasem. „Měl byste padnout na kolena a modlit se k Bohu za jeho úspěch.“

Eleish zavrtěl hlavou. „Sám sebe klamete, starý muži.“

Fadi, který jejich diskusi mlčky sledoval, agresivně vykročil vpřed, ale šejk ho zastavil kostnatou rukou a otočil se zpátky k Eleishovi. „Poslouchejte mě, bratře...“

„Ne.“ Eleish zamířil k němu a zastavil se asi metr před ním. „Už nemám čas vás dál poslouchat.“ Zamířil pistolí na šejkovu hlavu. „Kde je Hazzir Kabaal?“

Hassan se tiše zasmál. „Skutečně si myslíte, že se bojím smrti?“

Eleish pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, to si nemyslím.“ Proto rychle obrátil hlaveň na hlavu Fadiho.

„Co to děláte?“ vykřikl pronikavě Hassan.

„Dám vám poslední šanci a pak vašeho syna zabiju.“

Saťec se na moment přikrčil strachem, ale Eleish i z toho kratičkého okamžiku pochopil, že se nemýlil.

„Fadi není...“ začal Hassan klidně.

Eleish ho však zarazil lusknutím prstů. „Počítám do tří a pak ho zabiju, jestli mi nepovíte, kde najdu Hazzira Kabaala.“ Přitiskl hlaveň k mladíkovu čelu. „Jedna... dvě...“

Hassan vytřeštil oči a ruce se mu roztráslly.

„Nic mu neříkej, otče!“ naléhal Fadi. „Nech mě, ať se stanu mučedníkem!“

Eleish pokrčil rameny. „Jak je libo. Tři.“ Pomalu tiskl spoušť.

„Ne!“ zaskřípěl Hassan. „Somálsko. Je v Somálsku.“

Fadi se ani nepohnul, ale bleskově šlehl po šejkovi očima. „Ne, otče!“

„Kde tam?“ ptal se Eleish dál, aniž pustil spoušť.

„Nevím,“ vykřikl šejk. „Má tam tábor – základnu –, ale jsem příliš starý, abych cestoval.“

Eleish se podíval z otce na syna. „Ale ty to víš, že?“

Fadi se ušklíbl.

„Chceš vidět umírat svého otce?“ zeptal se Eleish.

Mladík se zlovolně zazubil. „Pokud tím zachráním džihád, díval bych se na smrt celé své rodiny.“ Přitom na otce pohlédl s naprostým opovržením.

Stařík zrudl studem a sklopil hlavu.
Eleish pochopil, že už se od žádného z nich nic nedozví.

Po odchodu z mešity si Achmed Eleish sedl do auta a vykouřil pět cigaret za sebou, aby uklidnil chvění svých rukou. Chvilí zvažoval, zda se nemá na vlastní pěst vydat sledovat Kabaala až do Somálska, ale pak tento nápad zavrhl jako čiré bláznovství.

V oblaku cigaretového kouře pečlivě zvažoval svůj další krok. Věděl, na koho se obrátit. Přestože kapitánovi káhirské policie bylo přes šedesát a celých dvacet let, co ho znal, ho Eleish pokládal za příliš starého, patřil k dobré generaci. Nikdy Riyada Wazira neviděl jinak než ve vzorně vyžehlené uniformě s nablýskanými botami a jeho pečlivost v dodržování postupů a byrokracie hraničila s posedlostí. Eleish by však klidně do Wazirových rukou svěřil svůj život, protože kapitán měl morálku stejně v pořádku jako své papíry.

Jakmile se tlukot jeho srdce opět uklidnil, sáhl po mobilním telefonu. Vytočil přímou linku do kapitánovy kanceláře, ale po pátém zazvonění ho přepojili na policejní ústřednu. Eleish se mrkl na hodinky. Ukazovaly sedm večer, což znamenalo, že Wazir již patrně odešel domů. Požádal operátorku, aby ho spojila do kanceláře detektivů, protože věděl, že minimálně jeden bude ve službě.

„Káhirská policie,“ ozval se znuděný hlas na druhém konci drátu.

Eleishe zděsilo, že slyší zrovna svého nejméně oblíbeného kolegu – konstábla Quasima Ramsiho. Chvilí dokonce zvažoval, zda úplatnému policistovi raději nezavěsí telefon. „Poslyš, Quasime, to jsem já, Eleish,“ řekl. „Znáš mešitu Al-Futuh?“

„Samozřejmě.“

„Když do ní pošleš naše lidi, najdeš v ní šejka Hassana a jeho syna Fadiho připoutané k toaletě v *madrase*, která je za mešitou,“ vysvětlil.

Ramsi hvízdal do sluchátka. „Svatý Mohamede! Přišel jsi o rozum? Tys připoutal šejka k toaletě?“ zaskřípal. „To je tvůj konec,“ prohodil zvesela.

„Po telefonu ti to nemůžu vysvětlovat,“ řekl Eleish. „Šejk a jeho syn se zapletli do teroristického spiknutí, aby destabilizovali vládu. A mají na svědomí další věci. Jen se postarej, aby je někdo vyzvedl!“

Zavěsil dřív, než měl Ramsi šanci odpovědět. Když byl schopen udržet volant v rukou, nastartoval auto a vyrazil.

Měl v úmyslu zajet přímo do kanceláře, ale umínil si, že se nejprve staví doma, osprchuje, převlékne a teprve pak na ústředí vypracuje zprávu. Vyladil si v rádiu egyptskou popovou stanici a spokojeně poklepával rukou po volantu do rytmu.

Zaparkoval před sedmadvacetipodlažní budovou s apartmány. Vyjel výtahem do devatenáctého patra, odemkl obě západky – věděl, jak se v Egyptě rozmohla zločinnost, a proto trval na dvou zámcích – a vstoupil do obývacího pokoje. Položil klíče, telefon i pistoli na kuchyňskou linku.

Bez žen si v bytě připadal osaměle, ale po návštěvě mešity Al-Futuh věřil tomu, že budou odloučení jen pár dní či týdnů. A že hledání Kabaala nepotrvá tak dlouho.

Porušil manželčin přísný zákaz nekouřit v bytě, otevřel posuvné dveře na balkon do vlahého káhirského večera a zapálil si cigaretu. Vyhlížel na milované město tisíců minaretů, které nikdy nebylo krásnější než za soumraku.

Vrátil se do obývacího pokoje a zašel do ložnice, kde se posadil ke stolu naproti posteli. Zapnul počítač (nečekaně štědrý dárek od jeho dcer k loňským padesátým narozeninám) a čekal. Jakmile se objevila plocha s nabídkou, klikl na ikonku, aby spustil e-mailový program. Věděl, že chvíli potrvá, než modem naváže spojení s přetíženým serverem, a proto vstal od stolu a zamířil do sprchy.

Vychutnal si dlouhou, horkou sprchu a snažil se ze sebe smýt vzpomínky na rozhovor v mešitě i šejkova ujištění, že islámu hrozí velké nebezpečí. Taková plamenná nenávist přitahovala lidi, kteří následovali všechny Hazziry Kabaaly světa. Eleish si však nemohl pomoci a uvažoval, zda na tom přece jen není ždíbáček pravdy.

Zastavil vodu a sáhl po ručníku. Zarazil se, když zaslechl tiché bouchnutí. Málem se mu zastavilo srdce. Zaposlouchal se. Nic. Rychle se otřel a natáhl si župan. Stál uprostřed koupelny a opět špičoval uši. Počkal dobrou půlminutu, aniž slyšel další zvuk.

Odešel do obývacího pokoje. Posadil se ke stolu, když zaslechl výstřel následovaný třemi dalšími ranami.

Zpotily se mu dlaně a srdce rozbušilo jako zvon. Ten hluk se ozýval od vchodu do bytu.

Pistole! Na moment zaváhal, ale zvážil priority. Sáh po myši, klikl na ikonu „vytvořit nový mail“ a horečnatě napsal kapitánovu e-mailovou adresu.

Buch! Buch! ozývalo se od dveří.

Do zprávy rychle napsal poznámku: „Vancouver. Nosič viru = Sharifa Sharawiová.“

Zaslechl ostré praskání, kdosi vystřílel do dveří celý zásobník.

Psal dál: „Hazzir Kabaal = vůdce. Major Abdul Sabri?“

Křupající zvuk prozrazoval, že panty začínají povolovat.

Pokračoval: „Mešita Al-Futuh. Šejk Hassan.“

Rup! Další třísky se rozletěly na strany.

„Základna v Somálsku,“ napsal. Chňapl po myši, ale jeho roztresená ruka dvakrát minula ikonu „odeslat“, než se mu to konečně podařilo. Jakmile pár tónů napovědělo, že byl e-mail odeslán, vytrhl z počítače kabel.

Vyskočil a běžel do kuchyně.

Podařilo se mu dostat do obývacího pokoje zrovna ve chvíli, kdy se dveře rozletěly. Zůstal stát asi metr a půl od kuchyňské linky a tudíž i své zbraně. Na jeho hlavu mířila jiná pistole.

Mohutný muž ležérně překročil rozmlácené dveře a vstoupil do bytu. Eleish okamžitě poznal majora Abdula Sabriho.

Asi tři metry od něj Sabri naklonil hlavu. „Seržante, všude jsem vás hledal,“ prohodil.

„Stačilo zavolat.“ Vtípek Eleishovi připomněl detektivky, v nichž jeho oblíbení hrdinové v takové situaci reagovali podobně, ale od Sabriho se nedočkal žádné odezvy.

„Musíme si promluvit o několika záležitostech, seržante,“ podotkl Sabri bez jakéhokoli výrazu.

Eleishovi vyvstaly pod límcem županu krůpěje potu. Srdce mu bušilo jako o závod a v hlavě se mu honily myšlenky. Aniž se podíval na linku, pokusil se zvážit, jak se nejlépe dostat ke zbraní. „Dobrá, promluvme si, ale můžu se nejdřív obléknout?“

Sabri pomalu kroutil hlavou ze strany na stranu. „Vážně nemá smysl se snažit dostat k pistoli, seržante. Než na ni dosáhnete, budete mrtvý.“

Eleishovi se vybavila fotografie popáleného a ubitého informátora Bishra Gamala, jemuž Sabri uřízl ucho. Pochyboval, že by vydržel takové mučení, aniž by promluvil. Ztěžka polkl. „Nechcete mě raději živého?“

„Raději, ano,“ podotkl Sabri. „Není to ale nezbytné.“

Náhle před sebou Eleish uviděl cestu, a to ho uklidnilo. Obklopil ho absolutní mír, jaký nikdy předtím nezažil. Zešíroka se na Sabriho usmál. „Alláh je všemocný,“ pronesl z modlitby.

Sabri přimhouřil oči a namířil pistoli.

Eleish však neskočil po své zbrani. Naopak se otočil a vyběhl k otevřeným dveřím na balkon.

„Stůj!“ zařval Sabri.

Eleish zaslechl výstřel, ucítil palčivou bolest v levém rameni a jeho paže ochabla. Rána ho však nijak nezpomalila. Jedním rychlým krokem byl na balkoně a vrhl se přes zábradlí.

„Alláh je všemocný!“ zopakoval, když cítil svištění vzduchu kolem své hlavy.

ÚSTŘEDÍ CIA, LANGLEY, VIRGINIE

Od okamžiku, kdy mladý agent Rand Delorme odkryl e-mailem poslané přiznání doktora Wua, spolupracovníci zjišťovali, že se z něho stal zcela jiný člověk. Kdysi podával pouze odměřené zprávy o důležitých událostech, chodil ve svých typických černých sportovních botách a občas se stavěl na zadní, kdežto nyní trávil nekonečné hodiny u počítače a pročetl většinu zachycených e-mailů. Předchozího dne jeho nadřízený napsal do měsíčního hodnocení jeho práce, že Rand se stal „mužem s posláním“. A byla to pravda. Pro Delorma představovala každá nová elektronická zpráva, kterou program Masožravec vybral k přečtení, potenciální příležitost k vymýcení terorismu.

Po přidělení dalších lidí k programu Masožravec agenti doháněli všechny resty. Necelou hodinu po odeslání se na Delormově obrazovce objevil e-mail Achmeda Eleishe. Program Masožravec jej označil za „vysoce podezřelý“, a tak k němu Delorme přistupoval s mnohem větší zodpovědností než obvykle.

Prozkoumal řádky odesílatele a příjemce. Oba měli tutéž doménu – CairoPol.com; po rychlém vyhledání na internetu zjistil, že patří káhírskému policejnímu oddělení. Když však sledoval cestu e-mailu, překvapilo ho, že nikdy k příjemci nedorazil. Zauvažoval, zda odesílatel nespletl některé písmeno. Ať už však byly důvody jakékoliv, e-mail se vrátil zpět k odesílateli.

Delorme se nadšeně vrhl do čtení textu, jako by to byla poslední kapitola oblíbené knihy záhad. Už s prvním slovem „Vancouver“ se mu zrychlil tep. Když přečetl stručný zápis poznámek ohledně přenašeče viru a základny v Somálsku, chvěl se vzrušením.

Nevěděl, co přesně zpráva znamená, ale bez jakýchkoli pochyb byl přesvědčen o tom, že právě narazil na zásadní depeši. S úsměvem sáhl po telefonu.

HOTEL HARBOURVIEW, VANCOUVER, KANADA

Uplynuly čtyři dny karantény, aniž se u Haldana či Savardové objevily příznaky nemoci. Noah si ihned po probuzení změřil teplotu, přestože věděl, že nemá horečku. Ačkoli od samého počátku pokládal za nepravděpodobné, že u nich nemoc vypukne, čtvrtý den si již byl jistý, že kansuskou chřipku od zesnulého doktora Jaka Maguchiho nechtyl. Když si uvědomil, že je mimo riziko, nečekaně se mu ulevilo.

Seděl však u laptopu a s nervózním chvěním v žaludku zíral do kamery přicvaknuté k jeho horní části. Měl před sebou dva videokonference. Druhou s prezidentem a dalšími členy Rady národní bezpečnosti, ale úzkostné očekávání v něm vyvolal ten první.

Trpěl pocity viny a smutkem, že nestihne oslavu narozenin své dcerky Chloe, ale ve čtyřech dnech karantény si uvědomil, že takových milníků v životě své dcery pravděpodobně nestihne víc. Od přátel, kteří se střídali v péči o děti, věděl, že mezi nejhorší období strávená odděleně patří Vánoce a Děkuvzdání.

Noah měl podezření, že ho osamělé chvíle taky čekají, ale v posledních dnech se pro něho mnohé změnilo. Zloba ho přešla a nahradila ji rezignace. Uvědomil si, jak moc ho oslaboval boj o manželčinu lásku, a byl připraven na ústup. Začal si představovat život bez Anny, a dokonce zvažoval, kde bude bydlet. Pochopil, že bude muset zůstat ve čtvrti Glen Echo Heights, aby to Chloe neměla daleko do školy a ke svým přátelům.

Ozval se hudební popěvek z počítače. Klikl na ikonku a na obrazovce vyskočilo okno s videopřenosem jeho manželky a dcery. Přestože byla domácí internetová kamera velmi odlišná od moderních, které viděl v posledních dnech, nijak mu to nevadilo. Tešil se, že opět spatří dceřinu tvář.

Chloe seděla Anně na klíně v jejich pracovně. V pozadí se objevily pestrobarevné, heliem plněné balonky, jejichž provázky držela

Chloe v ruce. Měl ohromnou radost, že si oblékla šaty Sněhurky, které jí objednal po internetu.

„Všechno nejlepší k narozeninám, holčičko!“ řekl.

„Tati! Tati! Moje balonky!“ vyhrkla a zatahala za provázky v ruce.

Haldane se rozzářil. „A ty tvoje šaty. Vypadáš moc krásně!“

„Všechny moje kamarádky budou princezny,“ oznámila mu dcerka, čímž prozradila zaměření oslavy. Pak se však zamračila. „Co když půjde za Sněhurku i některá z nich, tati?“

„Ty budeš vždycky ta nejbáječnější. A nejpohádkovější ze všech.“ Zamrkal na ni a pak vážně přikývl. „Ale ostatním to neříkej. Je to naše tajemství, ano?“

„Tajemství!“ Chloe poskakovala na matčině klíně nahoru a dolů. „Budeš si se mnou a s mýma kamarádkama hrát na schovávanou?“

Haldana píchlo v hrudi. „Chloe, jsem moc daleko. Na tvoji oslavu nestihnu přijet, víš to, vid?“

Děvčátko maličko pokrčilo rameny a Haldanovi se sevřelo srdce. Tím gestem jako by kopírovala svou matku. „Asi jo.“

Anna pohladila dcerku po rameni. „Táta se domů brzy vrátí a pak budeš mít další párty, vzpomínáš?“

Chloe přikývla, ale zklamání měla vepsáno ve tváři.

„Co kdyby ses šla dolů podívat, jestli chuva nepotřebuje pomoc s dortem?“ navrhla Anna.

Zmínka o dortu stačila k tomu, aby vymazala smutek z dívčiny tváře. Seskočila z matčina klína a vyběhla z obrazu. Otočila se však a zamávala: „Ahoj, tati!“

„Krásné narozeniny, Chloe. Mám tě rád!“ řekl Haldane a byla pryč.

Anna v křesle osaměla a dívala se do kamery. Měla na době džíny a bílý rolák, černé vlasy si svázala do culíku. Haldane málem zapomněl, jak je jeho žena krásná. Neprobudila v něm však obvyklou touhu. Ať již spontánně nebo vědomě – tím si sám nebyl jistý – už nějakou dobu na milování s Annou nepomyslel.

Po Chloině odchodu se Annin bezstarostný výraz změnil v úšklebek. „Jsi stále v pořádku, Noahu?“

Haldane přikývl. Nasadil úsměv. „Ten virus už nechytím.“

Její výraz se vůbec nezměnil. „Ale jsi ještě v karanténě.“ „Je to jen formalita. Zbývá mi necelých čtyřiaadvacet hodin,“ pokyvoval hlavou, aby ji ujistil.

„To je báječné,“ vydechla si ztěžka. Chvilí se zdálo, že se rozpláče, ale překonala to. „Noahu, lidi mají strach. Do Chloiny školky chodí jen třetina dětí. A polovina jich odřekla účast na oslavě. Spousta lidí vůbec nevychází z domu.“

„Už jsem to zažil,“ přitakal Haldane. „Je to přirozené.“

Zavrtěla hlavou. „Není na tom nic přirozeného! Co když se ten virus dostane až sem? Washington pro ně bude zřejmým cílem.“

„Jestli ano, poradíme si s ním. Bude to v pořádku,“ slíbil Noah. „Anno, věř mi. Oni nemohou vyhrát. Všechny viry se dají zastavit. Takhle není žádnou výjimkou,“ řekl s větší jistotou, než ve skutečnosti cítil.

„Přijedeš zítra domů, až ti skončí ta karanténa?“ úpěnlivě ho prosila hnědýma očima.

„Těžko říct.“

Natáhla ruce před sebe. „Podívej, jestli jde o mě... o nás... v poslední době jsem hodně přemýšlela. Julie ví, jak jsem zmatená. Nic není uzavřeno. Možná...“

„Anno,“ přerušil ji Haldane. „Nemá to nic společného s námi. Jsem od Chloe hrozně nerad déle, než musím.“

Když si uvědomil, jak chladně se k celé situaci vyjádřil, mírně sebou trhl. Nechtěl to však rozmazávat. „Už jsem ztratil vzácné čtyři dny. Musím jet tam, kde bude potřeba. Čas je proti nám.“

Nepřítomně přikývla. „Zbývají jen dva dny, než vyprší ultimátum teroristů.“

„Za dva dny se může stát leccos.“

Anna smutně přikývla. „Měla bych jít dolů za Chloe a mámou. Děti přijdou každou chvíli,“ řekla.

Noah postřehl opětovnou Aninu nejistotu. Její citový zmatek ho hrozně unavoval. „Kéž bych tam mohl být. Hodně štěstí s oslavou.“ Usmál se. „Všechno bude klapat, Anno.“

Zavřel okénko a zůstal civět na prázdnou obrazovku.

Trojí bouchnutí za sebou ho vyrušilo z přemýšlení. Ani si nepamatoval, jestli si objednal pokojovou službu, ale protože ještě nejedl,

začínalo mu kručet v břiše. „Nechte tác přede dveřmi, díky!“ zvolal Haldane.

„To víš, že jo!“ ozvalo se za nimi hlasitě se skotským přízvukem. „Urazil jsem hergot letadlem téměř šest a půl tisíce kilometrů, jen abych ti mohl přinést mizerný oběd!“

Haldane vyskočil z křesla. Když uslyšel přítelův hlas, měl ohromnou radost. Natáhl si masku a šel ke dveřím. „Máš ochranu, Duncane?“ zeptal se Haldane u dveří.

„Opět chci zdůraznit, Haldane, že zas *takový* vztah spolu nemáme,“ zarehtal se McLeod. „Ale mám klaunskou roušku a čapku, jestli to pomůže.“

Haldane otevřel dveře. Duncan McLeod stál za nimi v roušce, která zakrývala jeho řídkou bradku. Ochranný plášť neměl. Místo gumové sprchovací čepice měl na hlavě basebalku. Jeho oči se rozzářily radostí. „Haldane! Pořádně bych tě objal, ale nechci umřít.“

Haldane se zasmál. „Konečně jsem našel nějakou výhodu své karantény!“

McLeod se opět zachechtal. „Asi bys mi chyběl, kdyby tě ten zatracený virus zabil.“ Bezstarostně vstoupil do pokoje a plácl sebou na lenošku za stolem. Ukázal na hory za okny a řekl: „Když jsem byl v karanténě kvůli tuberkulóze, trčel jsem v hliněné chýši na Borneu. Máš to o něco lepší.“

Haldane šel za ním. „Ne, že bych tě nerad viděl, Duncane, ale co tu pohledáváš?“

„Poslal mě sem sám veliký Jean Nantal. Vypadlo z něj, že mám být novým vedoucím zkušebních testů kansuské chřipky. Připravil pro mě řadu schůzek s vancouverskými hochy z infekčního,“ pokrčil McLeod rameny. „Ale přiznejme si, že jen poslal starého a nahraditelného McLeoda, aby dohlédl na jeho zlatého hochu.“ Chytil se za srdce: „*To je mnohem lepší, než co jsem dělal kdy dřív...*“ plácal.

Haldane obrátil oči v sloup a posadil se naproti McLeodovi. „Jak to vypadá v Londýně?“ zeptal se, ale z kolegovy žoviální nálady usoudil, že zprávy o stabilizování situace v Anglii patrně nelhaly.

„Jestli sháníš nějakou nemovitost, teď se na trhu dobře nakupuje,“ pokrčil rameny. „V ulicích nenajdeš živou duši. Ale musel jsem vedení předat naší rozkošné Nancy Levinové – její tým odvedl za

těch okolností dobrou práci. V posledních třech dnech se procento nových případů snížilo. A za posledních osmačtyřicet hodin nemáme žádné mrtvé.“

„Jaká jsou nejnovější celková čísla?“ ptal se Haldane dál.

„Asi tisíc infikovaných a dvě stovky mrtvých.“ McLeod si stáhl masku. „Kristepane! Tyhle věcíčky mě už unavují. Víím, že pro mě nejsi rizikem.“ Odmlčel se a pak stočil trochu nakřivo koutky do úsměvu. „Ale prokaž mi laskavost a tu svoji si nechej, ano?“

Haldane si s úsměvem povzdechl. „A co další větve v Evropě, Duncane?“

„Pokud víím, všechny jsou v mezích.“ McLeod se poškrábal ve vousech. „Ale celý tenhle blázinec způsobil jeden pitomý terorista. Představ si, co by dokázala armáda těch všiváků.“

Noah přikývl. „Jsme už víc připraveni. Bylo by – bude – pro ně těžší virus šířit.“

„Těžší jo, ale ne nemožné,“ zdůraznil McLeod a protáhl se. „Co říkají v místních zprávách?“

„Podle posledních informací je virus ve Vancouveru taky pod kontrolou. Počet mrtvých se zastavil na pětáctyřiceti a máme dvě stě čtyřicet infikovaných. V posledním dni žádné nové případy.“ Noah přitakal. „Fotografie té mrtvé teroristky se vyplatila. Viděli ji na několika místech – včetně kanadsko-americké hranice. Ji i nějakého mladého Araba vrátili z hraničního přechodu, protože neměli v pořádku papíry. A několik lidí ji poznalo – cestovala sama letadlem z Paříže.“

McLeod si poposedl v křesle. „A do Paříže?“

Haldane zavrtěl hlavou. „Měla ukradený pas. Stopa ve Francii končí.“

„Krucí! Zatracení Frantíci!“

Haldane se zamračil. „A co Jean Nantal?“

„Myslíš toho mizeru, který nás neustále posílá do ohnisek těchto morových ran?“ zaskřípěl McLeod. „Ten je ze všech nejhorší!“

Oba se dlouze rozchechtali. McLeod byl přesně ten, koho Haldane pro zlepšení nálady potřeboval.

Ozvalo se další klepnutí na dveře. „Doufám, že sis objednal dost pro dva,“ podotkl McLeod. „Mám hlad jako vlk.“

Za dveřmi se však ozvala Gwen Savardová. „Noahu, to jsem já. Mám velkou novinu!“

Haldana překvapilo, jak moc ho zvuk jejího hlasu potěšil, bez ohledu na zprávy, které přinášela. Otevřel dveře a Gwen vplula dovnitř. Podívala se překvapeně na McLeoda. „Ach, nazdar, Duncan,“ usmála se. „Ráda tě vidím.“

„A já tebe, Gwen,“ zazubil se McLeod šelmovsky. „Očekával jsem, že budu muset identifikovat vaše dvě žalostné mrtvoly v některé z kanadských márníc.“

Gwen se roztržitě zahihňala. „Právě mi volali z Washingtonu,“ řekla zády k oknu. „Vypadá to na velký průlom.“

Haldane ji odvedl k sedačce a zůstal stát mezi ní a McLeodem. „Co se děje?“

Zeširoka se usmála. „Petrně už víme, kdo stojí za tím Bratrstvem jediného národa.“

„Tak nám to pověz!“ vyhrkl McLeod.

„CIA zachytilo e-mailovou zprávu odeslanou egyptským policistou. V něm jmenuje mrtvou teroristku z Vancouveru spolu s vůdci té skupiny,“ vychrlila ze sebe Savardová rychle. „Tvrdí, že mají základnu v Somálsku.“

„Kristepane!“ zaskučel McLeod. „Takže nás teď strčí do Afriky!“

Haldane si ho nevšímal. „A co jsou zač?“ otázal se.

Gwen rozhodila rukama. „Nějaký mediální magnát z Káhiry, Hazzir Kabaal. A bývalý major ze zvláštní jednotky. Nikdo o nich mnoho neví.“

„A kde v Somálsku?“ naléhal Haldane.

Gwen zavrtěla hlavou. „To ten mail nekonkretizoval.“

„A proč se někdo nezeptá chlápka, který ho napsal?“ spustil McLeod.

„Protože je mrtvý,“ řekla Gwen. „Našli ho rozplácnutého na chodníku pod okny jeho bytu. Vypadl z devatenáctého poschodí s kulkou v zádech. Zabili ho jen pár minut po odeslání e-mailu.“

„To je asi rozumná omluva,“ zabručel McLeod.

„Všechno se to stalo asi před hodinou,“ řekla Gwen. „Ještě toho moc nevíme.“

„Somálsko,“ prohodil Haldane a posadil se do křesla. „Jestli mě neklamou mé zeměpisné znalosti, je to docela velká země.“

„A je tam setsakra horko,“ dodal McLeod. „O extrémním násilí, anarchii a blechách nemluvě.“

Gwen se mrkla na hodinky. „Noahu, naše videokonference s prezidentem začíná za deset minut. Jsi připraven?“

Haldane přikývl.

Gwen se otočila k McLeodovi. „Promiň, Duncane, ale ty nemáš bezpečnostní povolenku...“

McLeod zvedl ruku. „Já vím, já vím. Vy zatracení Amíci jste horší než Číňani, když jde o tuhle paranoiu na vrcholné úrovni.“ Zachichotal se. „Přestože mi to drásá srdce, opustím tuhle vaši veselou kolonii nakažených leprou a seženu si něco k snědku.“

Haldane seděl před kamerou, zatímco technický tým předstíral kontrolu nad jeho počítačem. Rozdělené okno, které se objevilo, se nepodobalo těm, jež se v posledních dnech naučil používat. Pochopil však, že toto propojení je bezpečnější, než jaká užíval předtím. O technologii, která se za tím skrývala, však neměl potuchy.

Po několika minutách technického zmatku se objevila v menším okně napravo Gwen. Ve větším nalevo seděli okolo oválného stolu čtyři lidé. Haldane je okamžitě poznal, ale Ted Hart celou skupinu představil, jako by Noah o státních představitelích nikdy neslyšel.

„Doktore Haldane, rád bych vám představil prezidenta, poradkyni pro národní bezpečnost doktorku Homovou a ministra obrany Whitakera. Já jsem Ted Hart, ministr vnitra,“ prohlásil naprosto zbytečně a zabral tím víc vysílacího času než Larry King a Oprah dohromady v minulém týdnu.

Prezident se opřel ve svém koženém křesle. Asi padesátiletý muž v elegantním modrém obleku se světlemodrou košilí s rozhalenkou ostatní u stolu převyšoval asi o půl hlavy. Měl husté prošedivělé vlasy, výrazné šedé oči a vysunutou bradu. Nebyl klasicky hezký, ale vyzařoval přirozenou autoritu a zároveň budil důvěru.

Po jeho pravici seděla poradkyně pro národní bezpečnost, hezká Afroameričanka s černými vlnitými vlasy a stylovými brýlemi na čtení na špičce nosu. Po prezidentově levici ministr obrany Aaron

Whitaker, vychrtlý muž kolem pětašedesáti s pleší, nezdravě bledou pletí a náladou jako rosomák, po jeho levici pak Ted Hart.

„Zdravím,“ řekl Haldane. V přítomnosti takové výkonné moci se trochu styděl.

Prezident se usmál a znovu kývl do kamery. Hornová prohlásila: „Vítejte, doktoři Haldane a Savardová.“ Whitaker však nepozdravil ani jednoho z nich.

„Gwen, doktore Haldane, máte aktuální informace o posledním vývoji v Egyptě, že?“ otázal se Hart.

„Tede, víme o zachyceném mailu, ale zprávy, které jsme slyšeli, nejsou příliš podrobné.“

„Dovolte mi, abych to rozvedl.“ Podíval se na prezidenta a ten přikývl na souhlas.

Ve spodní části obrazovky se objevila fotografie hezkého usměvavého muže, který Noahovi připadal jako synek nějakého bohatého emíra, pózující jako playboy pro novináře. „Seznamte se s Hazzirem Kabaalem – egyptským vydavatelským magnátem, který vlastní několik novin podporujících hnutí arabského a muslimského Bratrstva. Nenechte se mýlit jeho elegantním šatníkem. Kabaal má finanční vazby na militantní skupiny od Hezbollahu po Abu Sayyefa.“

Snímek s Kabaalovým falešným úsměvem na obrazovce nahradila bezvýrazná tvář vojáka se světlemodrýma očima. „Major Abdul Sabri. Kdysi pracoval v egyptské zvláštní jednotce. Specializoval se na boj proti povstalcům, ale předpokládáme, že jaksí změnil strany. Kabaal, Sabri a několik známých společníků opustili před třemi týdny Káhiru. Kam odjeli ale zatím nevíme.“

„Jsou v Somálsku,“ zabručel ministr obrany přesvědčeně.

Sabriho vystřídala tvář starého islámského duchovního. „Šejk Hassan. Podněcovatel islámských nepokojů a domníváme se, že i duchovní vůdce skupiny. Ten detektiv, který odeslal e-mail, Hassana zatkl i s jeho synem v mešitě Al-Futuh krátce předtím, než ho zavraždili. Egyptská policie zadržela oba muže a několik dalších. CIA už poslalo do Káhiry tým, který je má vyslechnout.“

Haldane si odkašlal. „Pane ministře, věříte, že policistova informace ohledně základny v Somálsku je správná?“

„Nemáme žádný důkaz, doktore Haldane,“ odpověděla Andrea Hornová za ministra. „Zbytek informací se ale potvrdil.“

„Máte ponětí, kde v Somálsku by mohli být?“ otázala se Savardová.

„Budou někde severně od Mogadišu,“ zaduněl ministr Whitaker, na jeho vyzáblou postavu až překvapivě mocně. „Žije se tam jako na Divokém západě! V té zemi neplatí žádné zákony!“

Ve spodní části Haldanovy obrazovky se objevila mapa Somálska.

„CIA zkoumá satelitní záběry,“ vysvětlil Hart. „Ale ministr Whitaker má pravdu, na severu by bylo nejsnazší ukrýt základnu.“

Whitaker zavrtěl hlavou. „Měli bychom zasáhnout.“

„Vzpomínáte si na naši poslední somálskou zkušenost, pane ministře?“ podívala se Hornová otráveně na kolegu. „To katastrofální rozestavění sil začátkem devadesátých let?“

Whitaker se posměšně uchechl. „Andreo, tentokrát nemluvíme o humanitární misi. Najdeme tu zatracenou základnu teroristů a uděláme z ní osmdesát kilometrů široký kráter.“

„Patrně to nebude tak prosté,“ podotkla Gwen.

„A pročpak ne, doktorko Savardová?“ Whitaker na ni pronikavě zíral z počítačové obrazovky.

„Protože, pane ministře, zneškodnění jejich základny neznamená nutně zničení viru,“ prohlásila.

Prezident se naklonil v křesle a chytil se za bradu. „Prosím, vysvětlete to, doktorko Savardová.“

„Na začátku, když se teroristé snažili inkubovat virus, potřebovali poměrně moderní virologickou laboratoř.“

„Ale teď?“ otázal se prezident.

„Jakmile se jim podařilo ho přenést na živé tvory – řekněme na kuřata, primáty nebo dokonce lidské dobrovolníky,“ a Gwen zdůraznila poslední slova, „mohli tyto živé inkubátory přemístit kamkoliv a infikovat další sebevražedné nosiče.“

„Takže už základnu nebudou potřebovat?“

„Pane prezidente, možná ji nevyužívají jako laboratoř,“ dodal Whitaker. „Ale stále potřebují nějakou základnu. Kam by se ta tlupa teroristů s infikovanými kuřaty, opicemi nebo čím vším uchýlila?“

Poradkyně pro národní bezpečnost přikývla. „Ministr má pravdu, pane. Potřebují chráněné místo, odkud by řídili své operace.“

„Ale jestli se dozvědí, že my víme...“, zapojil se do diskuse Ted Hart. „Tak bude hlídána o to víc.“

Prezident poklepal prsty o sebe a pak přikývl. „Mám dojem, že nejvyšší prioritou je najít základnu v Somálsku.“ Díval se opět přímo do kamery. Haldane rozpoznal jeho dychtivý výraz, díky němuž jeho kampaň byla tak účinná. „Máte nějaké návrhy, doktoři?“

Haldane si opět odkašlal. „Ptáci, pane.“

„Ptáci?“ zamračil se prezident.

„Ptáci jsou přirozenými přenašeči všech chřipkových virů,“ vysvětlil Haldane. „Aniž sami onemocní, v jejich krvi jich je velké množství. Jestli se některý z virů dostal ven z laboratoře, nejlépe bychom ho našli v místní ptačí populaci.“

Whitaker rozzlobeně zavrtil úzkou hlavou. „Něco si ujasněme, doktore Haldane: Navrhujete, abychom se rozjeli po Somálsku a lovili ptáky?“ ušklíbl se posměšně. „I kdybychom měli štěstí, netrvalo by celé týdny, než bychom jejich krev prověřili?“

„Ne nezbytně,“ řekl Haldane. „Máme rychlý diagnostický test – nazýváme ho sonda PCR –, mohl by nám poskytnout předběžnou odpověď ani ne do dvou hodin.“

„Ultimátum teroristů je stanoveno za osmačtyřicet hodin,“ zdůraznila Hornová.

„Což znamená, že musíme jednat okamžitě.“ Whitaker dloubl prstem do desky stolu. „Pošleme do Somálska armádu a námořnictvo. Tu základnu najdeme a zničíme.“

Ted Hart se otočil k ministrově obrany. „Aarone, co když má Gwen pravdu a ti teroristé opustili Somálsko i s virem?“

„Víme, co jsou zač. Už to nejsou přízraky,“ zahlaholil Whitaker. „Ať půjdou kamkoliv, najdeme je.“

„Víme, kdo je Bin Ládín, přes patnáct let,“ opáčil Hart.

Whitaker nesouhlasně zavrtil hlavou.

Prezident položil ruce na stůl a znovu se zahleděl přímo do kamery. „Slyšeli jste ultimátum, doktoři. Jestli jejich armáda mučedníků přijde do našich měst, jak to dopadne?“

„Pane prezidente, všechna americká města uzákoňují nouzový plán proti biologickému napadení,“ řekla Gwen. „Ale potrvá nějaký čas, než bude vytvořena komplexní infrastruktura. Nemyslím si, že osmačtyřicet hodin postačí.“

Prezident svraštil huňaté obočí. „Doktore Haldane, mám za to, že jste světovým odborníkem na tento virus. Někaké nápady?“

Haldane se zhluboka nadechl a srovnal si myšlenky. „Pane prezidente, máme výhodu v tom, že paniku už jsme zažili. Lidi izolujeme, což v takovémto případě pomáhá. Přestože je virus vysoce smrtelný, není tak nakažlivý jako mnohé jiné. Omezení jeho šíření je možné, jak předvedla Čína, Hongkong a nyní Londýn.“ Olízl si suché rty a pokračoval: „Ale jak jsme dosud poznali, osmnáct set infikovaných a čtyři stovky mrtvých mimo Čínu mají na svědomí pouze čtyři infikovaní teroristi. Jestli jich sem přijede celá armáda... Promiňte, pane prezidente, ale pak nám všem pomáhaj Bůh.“

Všichni na obrazovce ztichli. Nakonec se prezident opřel v křesle. Podíval se na své poradce po obou stranách. „Někaké návrhy?“

Promluvila Andrea Hornová. „V ultimátu se říkalo, že musíme za dva dny začít se stahováním vojsk. Naše jednotky v Kuvajtu a pár zbylých v Saudské Arábii jsou nyní relativně nečinné. Možná bychom měli začít s odsunem.“

„Nemůžeme se těm parazitům přizpůsobovat!“ Whitaker rozzuřeně plácl rukou o stůl.

„Myslím, že jste špatně pochopil...,“ začala Hornová.

Whitaker na ni ukázal prstem. „Přesunutím jediného vojáka těm fanatikům s virem nebo bombou jen umožníte, aby drželi Ameriku jako rukojmí. Dejte na má slova. Odchodem z Arabského poloostrova to nikdy neskončí!“

Hart si odkašlal. „Něco na tom bude, pane prezidente. Naší zásadou odjakživa bylo, že s teroristy se nevyjednává.“

Hornová prudce zvedla ruce. „Já nenavrhoju vyjednávání, ale jen to, abychom z taktického důvodu splnili požadavky a získali víc času.“

Prezident zíral několik sekund na stůl a pak rezignovaně přikývl. „Obávám se, že Andrea má pravdu.“ Otočil se k ministru obrany. „Začněte plánovat stahování našich vojsk.“

Whitaker otevřel ústa, aby něco namítl, ale prezident ho zarazil mávnutím ruky. „To znamená, že máme jen osmačtyřicet hodin na to, abychom ty mizery vystopovali,“ řekl. „Dávám vám svolení použít všechny nezbytné prostředky.“ Rozhlédl se po lidech okolo stolu a pak se podíval přímo do kamery. „Je to jasné?“

HARGEISA, SOMÁLSKO

Hazzir Kabaal stál před komplexem budov v nemilosrdném africkém poledním horku a čekal.

Jeho drahé pouštní boty pokrývala vrstva prachu a špíny a poprvé v životě si nechal narůst vousy. Když si uvědomil, že v celém areálu a ani v Somálsku nikomu nezáleží na tom, co má na sobě, vyměnil své vyžehlené khaki oblečení za pohodlnější tradiční hábity. Zauvažoval, jestli ještě někdy bude mít důvod nebo příležitost vzít si oblíbený ručně šitý italský oblek nebo kožené boty. S určitou nostalgií kvitoval, že to je nepravděpodobné.

Po ulici se k němu vznesl oblak prachu. Asi blok před ním zpomalil a začal se usazovat, až se z něj po chvíli vynořilo hnědé nákladní auto. Kabaal si všiml, že Abdul Sabri v něm sedí sám.

Sabri zastavil přímo před Kabaalem, vyskočil a protáhl se u kraje silnice.

Kabaal ho šel přivítat. „Jste v pořádku, Abdule?“

„Jsem,“ řekl Sabri a potlačil nutkání zívnout. „Zato váš přítel není.“

„Můj přítel...“ zavrčel Kabaal. „Co vám seržant Eleish řekl?“

Sabri pokrčil rameny a zavrtěl hlavou.

Kabaal přimhouřil oči. „Měl jste ho nejdřív vyslechnout!“

„Těžko se vyslyší člověk, který skáče z budovy,“ poznamenal Sabri nijak omluvně.

„To není dobré, Abdule,“ řekl Kabaal. „Takže nevíte, s kým o nás mohl mluvit?“

Sabri opět pokrčil rameny. „Ale pravděpodobně to udělal.“

„Proč to říkáte?“ otázal se Kabaal.

„Protože se v mešitě něco stalo.“

Kabaal cítil, jak mu vstávají vlasy na hlavě. S každým Sabriho slovem se v něm probouzely obavy. „Co?“

„Policie zatkla šejka a jeho syna,“ prohodil Sabri ledabyle, jako by právě komentoval počasí. „A pak odvedli z mešity další lidi k výslechu.“

Kabaal, otrávený majorovou lhostejností, pohrozil prstem. „A vás to neznepokojuje?“

„Nijak zvlášť.“

„Pro lásku proroka, proč ne?“

Sabri se na Kabaala zeširoka usmál. „Už to vypuklo, Abu Lahabe.“

„Co vypuklo?“

„Po policejní razii došlo před mešitou k protestům,“ vysvětlil Sabri. „Přerostly v povstání. Lidé v Káhiře spontánně vyšli do ulic!“

„Jak to dopadlo?“ zeptal se Kabaal.

„Přijely policejní jednotky, některé povstalce zabili, zbytek zatkli.“

Kabaal se na Sabriho zamračil a podrážděně kroutil hlavou. „A to má být dobré?“

„Pokud jsou bratři ochotni se postavit egyptské armádě v Káhiře, co myslíte, že se stane v Bagdádu, Kábulu, Rijádu a v Jakartě?“ Sabri ukázal prstem z Kabaala na sebe. „A jen díky nám, Abu Lahabe. Díky Bratrstvu! Dali jsme lidem sílu. Počkejte, co se stane, až nám bude ležet Amerika u nohou.“

Kabaal zvážil Sabriho slova. „To uvidíme,“ podotkl zamyšleně.

„Není třeba pochybovat, Abu Lahabe. Amerika je slabá. Pomocí viru se zhroutí jako shnilý strom v bouři. A pak budeme schopni s těmi zrádnými bezvěrci, kteří řídí naše vlády, zatočit.“ Sklonil hlavu a přikývl, až měl Kabaal dojem, že mluví sám se sebou. „A začneme s nejhoršími škůdci v Egyptě. O tom jste přece snil, ne? Naše země se bude řídit zákony Shari'aha. Návrat kalifátu.“

Už podruhé v jednom týdnu Sabri Kabaala překvapil svým vášnivým výlevem. Uvědomil si, že majorův za normálních okolností lhostejný výraz není nic než fasáda. Jako dveře vysoké pece skrýva-

jící planoucí oheň. Jen si již nebyl jist, zda je ten skrytý žár schopen uhasit.

„Abdule, jestli má americký prezident špetku rozumu, rozhodne se stáhnout vojska z okupovaných území,“ řekl Kabaal. „Pak nastanou události, které jste popsal, aniž bychom museli použít ten prokletý virus.“

Sabri zamručel.

„Vy si to nemyslíte, můj příteli?“ ptal se Kabaal dál.

„Oni s námi nebudou – nemohou – vyjednávat,“ namítl major a zamířil do vozu, aby si vyzvedl malý batoh. „Budeme na ně muset seslat infikované mučedníky.“ Přehodil si batůžek přes rameno a vyrazil ke dveřím budovy. V půli cesty se však zastavil a otočil se ke Kabaalovi. „Jste přece připraven na tuto eventualitu, ne?“

Sabri svým tónem nevyjadřoval ani ždibíček úcty. Kabaal pochopil, že to nebyl ani dotaz. Než stačil odpovědět, z předních dveří vyrazil doktor Anwar Aziz.

„V televizi běží zprávy,“ zasupěl obtloustlý mikrobiolog těžce a předklonil se, aby nabral dech.

„Jaké zprávy?“ zeptal se Kabaal.

„Američani,“ zasípal Aziz. „Pojďte, pojd'te, musíte to vidět.“ Naposledy se nadechl čerstvého vzduchu, otočil se a spěchal zpátky do budovy.

Kabaal a Sabri následovali vědce do jeho kanceláře v přízemí. Seskupili se před počítačovou obrazovkou. Aziz cosi vytřukal na klávesnici a na obrazovce se objevily videozprávy. Americký prezident stál na pódiu s jediným mikrofonem. Kvalita obrazu byla špatná a pohyb poněkud zaostával za zvukem, a tak se prezidentova gesta a mimika opožďovaly za slovy.

„Dobrý večer,“ řekl vyjednávacím tónem. „Bezpochyby si každý z vás uvědomuje, čím hrozí Bratrstvo jediného národa prostřednictvím teroristů infikovaných kansuskou chřipkou, pokud jejich požadavky nesplníme. Dali nám ultimátum šestatřicet hodin.“

Po konzultaci se členy kabinetu vám oznamuji, že v příštích čtyřiceti hodinách začnou Spojené státy stahovat svá vojska ze základen na Arabském poloostrově.“ Odkášlal si. „Jakmile bude stažení vojsk z Golfského zálivu dokončeno, začneme stejný proces v

Afganistanu, Iráku a na všech suverénních islámských územích. Tento hromadný přesun vojsk a techniky je obrovskou logistickou akcí. Vynasnažíme se však, aby probíhala, jak nejrychleji to půjde.“

Prezident nasadil útrpný výraz. „Přestože je naší politickou zásadou s teroristy nevyjednávat, tyto extrémní okolnosti a riziko případných katastrofických následků stojí na prvním místě. Věřím, že svou volbou zachráníme miliony Američanů. Mé svědomí mi nedovoluje zvolit jinou možnost. Jako váš prezident plně přijímám zodpovědnost za toto rozhodnutí.“

Prezident ještě nabídl do kamery dlouhý, odhodlaný pohled a dodal: „Dobrou noc a Bůh ochraňuj Ameriku.“ Pak odešel z pódia.

Kabaal se obrátil k Azizovi a vítězně ho objal kolem ochablého břicha. „Bůh je všemocný!“ vyhrkl spokojeně, než ho uvolnil z objetí.

„Ano, ano, Abu Lahabe,“ souhlasil Aziz. Vrávoravě o krok ustoupil a zrudl radostí i rozpaky. „Dobrá práce, Abu Lahabe. Dobrá práce. Sláva Alláhovi.“

„Vidíte, majore? Říkal jsem vám, že Američané spatří světlo!“ vyhrkl Kaabal.

Sabri se však nedmul pýchou jako on – právě naopak. Zlostně hleděl na obrazovku a nasadil vzteklou grimasu. „Copak nevidíte, o co se snaží?“ zeptal se.

„Podvolit se našim požadavkům?“

Sabri pohrdlivě odfrkl. „Jen hrají o čas.“

Aziz se podrbl na bradě a otázal se: „Jak to víte, majore?“

„Protože přesně tak bych se zachoval já, kdybych byl na jejich místě,“ vysvětlil Sabri. „Odsunutí vojsk z Kuvajtu nemá žádné vojenské následky. Žádné. Ale získá jim čas, aby nás mezitím našli.“

Kabaal si prohrábl vlasy. Ostražitě si majora prohlížel. „Abdule, začínám mít podezření, že jste doufal, že Američané to ultimatum nepřijmou.“

„Co jsem chtěl nebo v co jsem doufal, není podstatné, Hazzire,“ podotkl Sabri chladně. „V žádném případě nemohli našim požadavkům ustoupit.“

„Jak jste na to přišel?“ Kabaalovi se roztřásly ruce.

„Aby David mohl zničit Goliáše, potřeboval velký kámen. My jsme zatím po Američanech házeli jen drobné oblázky.“

„Co navrhuje?“ Kabaal si upravil vlasy. „Abychom splnili hrozbu, třebaže prezident před celým světem přistoupil na naše požadavky?“

Sabri přimhouřil oči. „Navrhuji, abychom zjistili jejich skutečné úmysly.“

„Jak?“

„Dáme Američanům velmi konkrétní časový rozvrh stažení vojsk – v hodinách, nanejvýš ve dnech, ale rozhodně ne v týdnech.“

„Je to reálné, majore?“

Sabri pokrčil rameny. „Vzpomínáte si na Irák? Když jsou schopni vpadnout do země během pár dní, mohou ji opustit za stejnou dobu.“

Přestože Kabaal pochyboval o jeho motivech, nepřišel na jediný důvod, proč tyto návrhy nepřijmout. Přitakal. „Pošleme jim další zprávu.“

„Zařídím to,“ řekl Sabri. Pak pohlédl z Azize na Kabaala. Tvářil se lhostejně, jen oči mu zářily. „A připravím mučedníky.“

HOTEL HARBOURVIEW, VANCOUVER, KANADA

Gwen Savardová si zkontrolovala teplotu pro jistotu dvakrát. Když oba výsledky potvrdily, že stále nemá horečku, smetla hromádku použitých roušek N95 se stolu a s nesmírným uspokojením je hodila do koše.

Karanténa oficiálně skončila.

Gwen si dovolila chvíli v duchu oslavovat. Hodiny tikaly najednou hlasitěji. Ultimátum teroristů mělo vypršet za necelých čtyřia-dvacet hodin a Gwen, jako ostatně všichni ve vedení, neměla potuchy, jak zareagují na prezidentův slib, že dojde ke stažení jednotek z Arabského poloostrova. Zatím zachovávali mlčení.

Pospíšila si do ložnice a naházela zbytek oblečení do kufru. Jakmile si sbalila věci, posadila se k počítači a projela nejnovější e-maily. Větší pozornost věnovala pouze těm, které se týkaly současné krize. A jen několik z nich považovala za urgentní.

Už chtěla počítač vypnout, když jí znělka oznámila žádost o videokonferenci. Kvůli jménu žadatele, které našla v rohu obrazovky, ji neignorovala.

Po kliknutí myši se objevil záběr hlavy a hrudi Isaaka Moskora. Měl na sobě pomačkaný laboratorní plášť a bílé vlasy mu trčely jako hřebíky. „Ahoj, holka, jak se vede?“ vydrmolil protáhlým jerseykým přízvukem.

Měla radost, že ho zase vidí, tak jako se v dětství těšila na svého oblíbeného strýce. Vždycky jí zvedl náladu „Fajn, Isaaku.“ Zešíroka se usmála. „Zrovna se chystám odjet do Washingtonu.“

Moskor přikývl.

„Usadil ses teď v Centru pro kontrolu a prevenci nemocí?“ zeptala se Gwen.

„Hmm.“ Pokrčil svými obrovskými rameny. „Stýská se mi po studeném zapadákově New Haven. Atlanta je pro mě moc velká.“ Nasadil pokrivený úsměv. „Asi jsem srdcem venkovský balík.“

Gwen se rychle zazubila, ale měla příliš nabitý program, aby si mohla dovolit nejít přímo k věci. „A tvoje laboratoř?“

„Úžasné, co se může stát, když se o práci začne zajímat vláda.“ Zavrtěl hlavou. „Většinu své výzkumné činnosti jsem strávil žadoněním, půjčováním si a loupením, abych si mohl vybudovat obyčejnou laboratoř. Ale přijel jsem sem a za čtyřicet hodin mi dali k dispozici hotový Taj Mahal!“

„Nic, co by sis nezasloužil, Isaaku.“ řekla. „Začals už s pokusy?“

Moskor přikývl. „Jo, začal jsem u skupiny padesáti afrických opiček. Všechny jsem infikoval sérem s virem a pak je rozdělil do dvou skupin. Pětadvacet dostalo dvakrát denně dávku A36112, druhá, kontrolní skupina, jen běžné protivirové léky.“

„A?“ Gwen se zvědavě předklonila v křesle.

Moskor však byl vůči naléhavosti jejího tónu imunní. „Na tyhle rozhovory si nemůžu zvyknout.“ Sáhl vpředu na kameru a posunul ji. Jeho obraz na Gwenině obrazovce se zachvěl. „Vždycky si připadám jako ve *Star Treku*. Tak nějak napůl očekávám, že zmizíš a na monitoru se objeví pan Sulu a Scotty.“ Znovu upravil kameru. „Víš jistě, že je to bezpečné?“

„Naprosto.“ přitakala Gwen netrpělivě. „Povídej.“

„S tou kansuskou chřipkou jsi vůbec nepřeháněla. Hrůzu nahánějící potvůrka. Připomíná mi to, co jsem viděl v laboratoři ve Washingtonu, kde prováděli experimenty s Ebolou.“

„A co ty dvě skupiny?“ snažila se ho Gwen navést zpátky k tématu.

Pousmál se. „Dosud virus zabil v kontrolní skupině devět z pětadvaceti opic.“

Gwen se zrychlil srdeční tep. Věděla, že si zatím nechává pro sebe slibnější zprávy. „A ty léčené opice?“

Kousl se do rtu, ale jeho úsměv se trochu rozšířil. „Dosud – a zdůrazňuji, že to je velmi předběžný výsledek – u opic léčených A36112 zemřela jen jedna.“

Savardová vyskočila z křesla.

„Hej! Kde jsi?“ zeptal se Moskor. „Mluvím teď ke tvému pasu.“

Savardová se posadila zpátky. Z té ohromné zprávy se jí zatočila hlava. Musela si odkašlat a potlačit slzy, které se jí řinuly do očí. „Isaaku, tys to dokázal!“

Moskor mírně zrudl a zavrtěl hlavou. „My – nezapomeň na Claru a zbytek týmu – jsme zatím ničeho nedosáhli.“

Gwen spustila, ale Moskor ji zastavil mávnutím ruky. „Holka, vím, že to vypadá slibně, ale nepředbíhejme. Mluvíme o čtyřech dnech léčby pětadvaceti laboratorních opic.“

„Ale, Isaaku, ty výsledky jsou úžasné,“ protestovala Gwen. „Jedna třetina ve srovnání s jedinou z pětadvaceti. To je téměř nepochopitelné.“

„Je na to příliš brzy,“ zavrtěl Moskor prstem. „Některé opice v léčené skupině jsou stále nemocné! Nevíme, jestli jich dnes nezemře víc. Potřebujeme ještě spoustu času i čísel, než budeme schopni dospět k závěru.“

Savardová pokrčila rameny. „Podívej, Isaaku, pokud jde o mě, můžeš mít každou africkou opici na světě. Ale čas nám skutečně schází. Můžeme už zítra čelit pandemii. A to doslova.“

Moskor na ni několik sekund jen zíral, aniž se k tomu vyjádřil. Nakonec podotkl: „Takže to chceš přímo začít zkoušet na lidech?“

„Ne,“ zavrtěla Savardová neoblomně hlavou. „Už vůbec žádné zkoušky. Musíme ten lék začít vyrábět ve velkém.“

Moskor se zamračil. „Masová výroba?“ zopakoval.

„Dnes, Isaaku,“ řekla autoritativně. „Bude-li potřeba, půjčíme si každou výrobní léčiv v zemi, abychom ho mohli vyrobit.“

Moskorovi poklesla čelist.

„Jak těžké je vyrobit pilulky?“ otázala se Gwen.

Moskor jen ohromeně pokrčil rameny. „Je to jednoduchá organická sloučenina. Vyrobit stovku pilulek je celkem snadné. Ale o čem mluvíš ty?“ Zvedl dlaně.

„Mluvím o milionech dávek,“ řekla a už v duchu plánovala celý další postup. „Isaaku, máš i nitrožilní preparát?“

„Jo,“ přikývl. „Museli jsme jej použít u nejvíc nemocných opic, které nebyly schopné polknout prášek.“

„Super,“ řekla Gwen. „Budeme muset vyrobit obojí.“

Moskor sklopil oči. „Počítal jsem s touto možností, když jsi mě poslala do Atlanty. A vím, holka, že děláš jen to, co myslíš, že musíš,“ špitl. „Ale pro mě je to stále špatný lék. Nemůžeš skočit od nekončených výzkumů k léčbě živých lidí. Bez ohledu na to, jak slibně vypadají výsledky. Už se to stalo dřív.“ Odmlčel se. „A v literatuře jsem se dočetl o tolika předčasně zemřelých, abych pochopil, že to je velmi špatný nápad.“

Gwen litovala, že se svého znepokojeného přítele nemůže dotknout. Místo toho jen přikývla. „Nemáš ponětí, Isaaku, ke kolika předčasným úmrtím dojde, pokud nic neuděláme. Samozřejmě, že mohou zemřít lidé. Dokonce i následkem léčby A36112,“ potvrdila. „Ale dal jsi mi – i celému světu – víc naděje, než jsme měli včera. Víím, že je příliš brzy mít jistotu, ale možná jsi našel lék na vražednou chřipku. A nemáme čas potvrdit to v laboratořích.“

Opřel se v křesle a tvářil se spíš skepticky. „Takže naší laboratoří bude skutečný svět, co?“

„Nic jiného nám nezbývá,“ řekla Gwen.

HOTEL HARBOURVIEW, VANCOUVER, KANADA

Po skončení karantény Noah Haldane vykročil poprvé po pěti dnech z výtahu do vestibulu. Chtěl upustit kufr a vyběhnout do prosluněného prosincového dne, který se rýsoval za prosklenými hotelovými okny, ale Duncan McLeod s podnosem a třemi kelímky kávy na něho kýval z druhé strany vestibulu.

„Kristepane!“ zařval, když byl Noah asi v půli cesty. „Ted', když tě můžu obejmout, o to vlastně nemám vůbec zájem! Není to divné?“

„Už jsem přežil větší zklamání,“ prohodil Haldane s úsměvem a vzal si kelímek z tácku. „Díky. Už jsi viděl Gwen?“

„Zatím ne,“ řekl McLeod. „Pravděpodobně se kvůli mě parádí.“

Haldane se zasmál a vdechl aroma kávy. Od dětství dával přednost její vůni před chutí, ale po bezesné noci potřeboval každou kapku, aby mohl fungovat.

„Ty se směješ, Haldane, ale McLeodův šarm je záhadnou a mocnou silou.“ Zamrkal víčky, čímž vyniklo jeho pomalejší oko. „Ženy přivádí zcela k šílenství.“

„To si dovedu představit,“ řekl Haldane.

McLeod kývl bradou. „Měl jsem dojem, že se mezi vámi dvěma v pokoji něco děje. Nebo se pletu?“ Zvedl tázavě obočí. „Nepodlehli jste vzájemně karanténní horečce, že?“

Haldane zavrtěl hlavou. Už už chtěl McLeodovi poradit, aby toho nechal, když zahlédl z výtahu vystupovat Gwen. Táhl za sebou kufr na kolečkách a pospíchala k nim. Noah postřehl, že stále trochu napadá na jednu nohu.

Měla na sobě zelený kostýmek se sukní ke kolenům, která odhalovala její hezká lýtka. Světlé vlasy měla sepnuté za ušima. Když se

přiblížila, Noah si povšiml jejích zruřovělých líček a očí planoucích vzrušením.

Rozpráhla náruč a objala Haldana, čímž ho tak vyvedla z míry, že málem vylil kávu. Tlak jejího pevného těla v něm cosi probudil, ale když si uvědomil, že se k sobě tisknou příliš dlouho, pustil ji ve stejném okamžiku jako ona jeho. Nevinné objetí – mezi přáteli zcela obvyklé – však bylo jejich prvním fyzickým kontaktem kromě potřešení rukou, a proto v něm vyvolalo zmatek.

„Minulas,“ řekl McLeod a ukázal na sebe palcem.

Gwen se vesele zašklebila, naklonila se k němu a vlepila mu polibek na tvář. McLeod jí podal z tácu kelímek s kávou.

Rozzářila se a vděčně přijala.

„Evidentně jsi šťastná, že karanténa skončila,“ řekl jí Haldane.

„Nejde jen o to,“ zavrtěla nadšeně hlavou. „Mám novinu.“ Zeširoka se usmála a Noah si všiml, jaké má dokonalé zuby. „A pro změnu dobrou.“

„O co jde?“ zeptal se Haldane.

Pozvedla kelímek k přípitku. „Můj učitel, doktor Isaak Moskor, dospěl k ohromnému vědeckému objevu se svými experimentálními protilátkami, které vyvíjí.“

„Na kansuskou chřipku?“ řekl Haldane, náhle zcela stržen jejím nadšením.

Savardová přikývla a řekla jim o předběžných výsledcích Moskorových experimentů s africkými opicemi.

Když popsala vědceovu zdrženlivost, s níž se staví k výrobě léku, McLeod s ním zcela souhlasil. „Něco na tom bude. Vystavit miliony lidí riziku netestovaného léku je velmi riskantní.“

„Za normálních okolností bezpochyby,“ podotkl Haldane. „Ale s tím, co nás případně čeká?“ Zmačkal prázdný kelímek v ruce. „Chytáme se stěbla a tohle je stejně dobré, ne-li lepší, než jaká doposud známe.“

LET ČÍSLO 3614

Všichni tři lékaři strávili většinu zpátečního letu na letiště Dulles ponoření do práce. Savardová měla svůj laptop položený na stolku

před sebou, ale zdálo se, že sotva vyřídila jeden telefon, následoval ihned další. McLeod seděl přes uličku s brýlemi na nose a pročítal si články ze štosu časopisů. Přestože se všemožně snažil chovat obyčejně, Haldane ho pokládal za jednoho z nejbystřejších a nejfundovanějších virologů, s nimiž se kdy setkal. Navzdory lehkomyšlnému jednání byl McLeod oporou celého jejich týmu.

Haldane soustředil svou pozornost na Somálsko, jednu z mála afrických zemí, kam ho jeho práce pro Světovou zdravotnickou organizaci dosud nikdy nezavedla. Pomocí elektronické encyklopedie v laptopu studoval drsnou historii bývalé britské a italské kolonie a získával základní znalosti o jejím klimatu, geografii i vnitřních bojích. Zkoumal podrobnou mapu. Zdálo se, že u národa, kde vládne anarchie, je poměrně dost prostoru pro zřízení tajné teroristické základny. Vypátrání jejich laboratoře by se mohlo ukázat jako nelehký úkol dokonce i pro nejmocnější vojenské síly světa.

Při práci však Haldane nemohl neslyšet útržky Gweniných rozhovorů z vedlejšího sedadla. Domyslel si, že měla úspěch při zajišťování farmaceutického závodu pro masovou výrobu Moskorovy nové protilátky. Přestože neslyšel celý rozhovor, Gwen na něho zapůsobila svou schopností přesvědčit ostatní. Neváhala využít svého šarmu ani použít zastrašování, aby dosáhla svého cíle.

Haldane ji mezi hovory zatahal za rukáv saka. „Jestli se všechno obejde bez zádrhelů, kdy bude lék připraven, Gwen?“

Pokrčila rameny. „Prý za tři až čtyři týdny.“

„Hm,“ zamumlal Haldane.

„Tohle mi alespoň tvrdili,“ řekla a pousmála se. „Nařídila jsem jim, aby byl k dispozici za jeden. Maximálně.“

Haldane přítakal a odtáhl ruku.

Nepřestávala na něho hledět. „Musíš být rád, že jedeš za ní.“ Haldane netušil, zda tím mínila jeho dceru nebo manželku, dokud nedodala: „Konečně s ní budeš moci osobně oslavit její narozeniny.“

Zazubil se. „Jo, docela se těším.“

Odkáslala si a opět se zahleděla do svého laptopu. „A jak to bude probíhat dál?“

Haldane pokrčil rameny. „Nemám ponětí,“ řekl upřímně. O svých manželských neshodách s Gwen mluvil; nikdy se však nezmí-

nil o Annině zmatené sexualitě nebo nevěře. Gwen většinu vydedukovala z toho, že s manželkou telefonoval jen zřídka.

Nervózně se zasmála. „Moje situace je jasná. Musím se dohodnout jen se svojí kočkou.“

„A médií,“ připomněl jí Noah.

Zavřela kufrík s počítačem. „Jo, s nimi taky. Mám dojem, že se ocitnu pod jejich palbou, hned jak dorazíme do D. C.“

„Jsi nervózní?“ zeptal se.

„Trochu,“ přiznala. „Ale dobře mi tak. Měla jsem koneckonců před touhle věcí zemi chránit.“

Zavrtěl nevěřícně hlavou. „Snad si nekladeš za vinu to, co se stalo?“

Gwen pokrčila rameny. Když se mu podívala do očí, poprvé z nich vyčetl zranitelnost. Chtěl ji pohlédit po tváři a obejmout, ale místo toho řekl: „Tys byla jednou z mála, kdo tenhle scénář předvídal. Copak jsi něco mohla udělat jinak?“

„Netuším,“ řekla. „Vím jen to, že mám na starost boj proti bioterrorismu v naší zemi a ta je v zajetí médií. V mých očích to nevypadá jako dobře odvedená práce.“

Haldane se zasmál. „Úkolem mojí práce je poradit si s patogenními látkami, ale nebičuju se pokaždé, když se objeví nějaký nový virus nebo parazit.“

Srdečně se usmála, čímž z jejího obličeje vymizela křehkost, ale melancholický výraz v jejích očích zůstal. „Jsi milý, Noahu, ale tohle srovnání není fér.“ Dotkla se jeho ruky. „Každopádně si se mnou nedělej starosti. Moje kapacita pro sebeobviňování je velmi omezená. A tisk zvládnou..., tedy myslím.“

Chytil ji za ruku a stiskl. Ona ji chvíli přidržela ve své dlani, dlouze stiskla a pak se odtáhla.

WASHINGTON D. C.

Bylo pozdní odpoledne, když se dotkli země na mezinárodním letišti Dulles. U bran je očekávala delegace z ministerstva vnitra a zavedla je do připravených limuzín. Venku se pomalu šelo a tu a tam vítr do jejích tváří foukl vločky mokrého sněhu.

McLeod se opatrně vyhýbal rozbředlému sněhu na chodníku. „Ježíši, Haldane! A já si myslel, že Glasgow je v zimě deprimující!“ vyhrkl.

Když nasedli do limuzíny, jeden ze zaměstnanců ministerstva téměř omluvně podotkl: „Ministr Hart nám dal přísné pokyny, abychom vás odvezli přímo do jeho kanceláře na krátkou poradu.“

Gwen zavrtěla hlavou. „Musíme se nejdřív někde zastavit.“

„Kde, madam?“ otázal se mladík.

„V Langley,“ řekla.

Haldane váhal, zda pojede s ostatními do ústředí CIA nebo zda poběží přímo domů. Nakonec usoudil, že pracovní záležitosti mají přednost, ale když auta zastavovala před budovou z oceli a skla na západní straně komplexu CIA, trápilo ho, že na druhém břehu řeky Potomac je asi pět kilometrů od něho Chloe.

Prošli podrobnou bezpečnostní prohlídkou a pak je uvedli do široké haly s mramorovými zdmi a pilíři. Jakýsi člověk v draze vyhlížejícím modrém obleku a ve světlemodré košili bez kravaty jim kráčel rázným krokem v ústřety. Haldane tipoval muže s černými nage-lovanými vlasy a snědým středomořským vzezřením tak na čtyřicet.

Muž zamířil přímo ke Gwen a pevně ji objal, což v Noahovi vyvolalo nečekanou žárlivost. Poté, co ji pustil, Gwen ukázala na své dva společníky. „Alexi, tohle jsou mí kolegové Noah Haldane a Duncan McLeod.“

„Je mi potěšením, doktoři. Alex Clayton.“ Potřásl jim pravicí a nasadil svůj nejlepší úsměv ala Pierce Brosnan 007.

Přes Claytonovo příjemné chování si Haldane umínil, že člověka ze CIA si nikdy neoblíbí.

Clayton je vedl labyrintem chodeb se dvěma různými výtahy, až se dostali do jeho prostorné kanceláře se zlatou jmenovkou, kde stálo: „A. Clayton, zástupce ředitele oddělení operací.“ Před mahagónovým stolem stál kulatý stůl se šesti židlemi. Clayton, zcela zabrán do hovoru s Gwen, kývl na Haldana a McLeoda, aby zaujali místa.

„Kruci, Noahu, do téhle kanceláře by se vešlo celé naše oddělení,“ zamumlal McLeod a posadil se.

Gwen si vybrala místo po boku Haldana a Clayton se posadil z druhé strany. Gwen mu podala čerstvé informace o vývoji v Moskově laboratoři. Několikrát kývl hlavou a dokonce obdivně hvízdal. Když skončila, rozzářil se. „Gwen, tohle by mohl být průlom, jaký potřebujeme.“

„Nebo taky ne,“ zabručel McLeod a chytil si hlavu do dlaní.

Clayton se obrátil od Gwen a pobaveně se na něj usmál. „Nejste zrovna ten týpek, který vidí sklenici z poloviny plnou, že, doktore McLeode?“

„Záleží na tom, co v ní je,“ prohodil McLeod, aniž zvedl hlavu. „Kdyby v ní byly jen opičí chcanky, tak by mě nijak nevzrušilo, ani kdyby přetékala!“

„Zásah,“ zasmál se Clayton.

„Alexi, myslím, že jsme se s tebou podělili o všechny naše novinky. Teď je řada na tobě,“ prohodila Savardová.

„To zní fér,“ přikývl, ukázal na bílou obrazovku na vzdálenější zdi a otevřel laptop. „Na to budu potřebovat vizuální grafiku.“

„Začněme tím zachyceným e-mailem od káhirskeho detektiva Achmeda Eleishe.“ Stiskl několik kláves a na obrazovce se objevila fotografie zavražděné vancouverské teroristky. „Egyptská vláda potvrdila většinu Eleishovy verze. Ta žena je skutečně Sharifa Shariwiová. Pravidelně navštěvovala mešitu Al-Futuh, která je domovem mnoha káhirských extrémistů. Egyptané a naši lidé dosud z šejka ani jeho následovníků nic nedostali, ale stále se na tom pracuje.“

Poklepal na klávesnici a na obrazovce se zjevila Kabaalova podobizna. „Tohle je Hazzir Kabaal. Donedávna jen sponzor teroristů. Když však Egyptané podnikli razii v jeho domě, našli všelijaké materiály – od islámské literatury po knihy o mikrobiologii a virech, což by odpovídalo...“

Clayton zmáčkl další dvě klávesy. Na obrazovku vyskočila fotografie Abdula Sabriho z jeho vojenských záznamů. „Tenhle chlapík je nejzajímavější z celé nesourodé bandy. Egyptané nám poskytli jeho šokující materiály. Jako major u zvláštní jednotky získal zkušenosti a také chuť na brutální akce. Možná by ‚masakry‘ bylo příhodnější slovo. Věci, které...“ zavrtěl Clayton hlavou.

„Nežárlete,“ řekl McLeod. „CIA má mnohem větší podíl na globálních zvěrstvech.“

Clayton na něho vrhl otrávený pohled, který postrádal jakoukoli známku předchozího pobavení. „Dokonce i Egyptská zvláštní jednotka nakonec od Abdula Sabriho dala ruce pryč a prohlásila ho za příliš násilnického. Co je však nejbizarnější? Že Sabri mučil a zabíjel tytéž extremisty, pro které nyní pracuje. Moc to nedává smysl.“

„Třeba je pro majora Sabriho důležitější *co dělá než pro koho*,“ opáčil Haldane.

„Možná,“ zamračil se Clayton skepticky. „Přesto je Sabri velmi nebezpečný člověk. Egyptané jsou přesvědčeni, že má na svědomí smrt toho káhirskeho detektiva. Vlastně se spíš domnívají, že Eleish raději skočil z vlastního balkonu, aby se vyhnul Sabriho mučení.“

„Chudák.“ Gwen s odporem kroutila hlavou. „Podařilo se zjistit něco bližšího o místě, kde se Kabaal, Sabri nebo jejich laboratoř nacházejí?“

Clayton opět stiskl klávesu. Na obrazovce se objevila mapa Somálska, vmáčknutého mezi Etiopii a Indickým oceánem. Státy a politické zřízení byly naznačeny odlišnými barvami a čarami. „Pořád předpokládáme, že jsou v Somálsku.“ Naklonil hlavu ze strany na stranu, až to křuplo. „Máme několik stop, ale...“ Zvedl ruce a povzdechl si.

„Ale nic konkrétního?“ zeptala se Gwen.

„Problém je v tom, že Somálsko není zemí v tradičním slova smyslu. Je to jen *mišmaš* tlup, kmenů a odštěpenců. Severní oblast je považována za nezávislou Somálskou zemi, prostřední se označuje Punt. Na jihu vládne chaos. Politické a etnické strany soupeří s vojenskými diktátory a jinými oportunisty o každý centimetr čtvereční.“

Gwen se naklonila přes stůl. „Takže se nedá počítat se spoluprací jejich vlád při hledání těch teroristů?“

„Hlavně tam žádná vláda neexistuje,“ řekl Clayton. „Ale větší problém je, že se příliš mnoho místních lidí živí nekalým způsobem – jsou to zloději, drogoví pašeráci a teroristé... Vědí, že je sledujeme satelity, a tak veškerý pohyb maskují, aby nás zmátli.“ Clayton stiskl klávesu a na mapě to začalo červeně blikat. „Vybrali jsme několik

míst s neobvykle žhavou internetovou aktivitou a vyšším použitím mobilních telefonů. Jedno je na jih od Mogadiša v Marce. Další je za Kismayem. A pak jedno pár kilometrů severně od Hargeisy. Všechny bedlivě sledujeme.“

Clayton poklepal na klávesu a obrazovka byla opět prázdná. „Poslali jsme do oblasti několik dalších agentů. Myslím, že k nalezení Kabaala a jeho laboratoře bude zapotřebí především inteligence.“

„Nezdá se mi, že by zrovna *té* bylo v oblasti hodně,“ připomněl s kamennou tváří McLeod.

Clayton jeho poznámku ignoroval. „Informace jsou v Somálsku velmi levné. Za dvacet amerických dolarů by mnozí místní prodali i svou matku. Něco mi říká, že díky tomu je najdeme.“

Clayton pokyvoval hlavou a pak ukázal na Haldana. „Jo a ještě něco,“ zazubil se, „lovíme ptáky. Třeba najdeme infikované krocany nebo nějaký jiný druh, který by nás zavedl k teroristům.“

Když se Haldane snažil něco namítnout, Gwen ho chytila za zápěstí a obrátila se ke Claytonovi: „Alexi, my vědci bychom vás ještě mohli překvapit svou užitečností.“

GLEN ECHO HEIGHTS, BETHESDA, MARYLAND

Těsně před osmou hodinou večer limuzína zastavila před Haldanovým domem postaveném v koloniálním stylu ve čtvrti, kterou obývala střední společenská vrstva.

Haldane nikdy příliš nepřilnul ke svému domu ani k jinému místu, kde kdy bydlel, ale když vystoupil z auta, srdce se mu rozbušilo. Vzal si od řidiče kufr a vyběhl uličkou ke dveřím. Přestože se nemohl dočkat, až uvidí Chloe, byl trochu nervózní, že se bude muset postavit tváří v tvář Anně.

Dveře se otevřely dřív, než k nim došel, a Chloe ve Sněhurčiny šatech ho vyběhla přivítat. Skočila tátovi do náruče, on ji zvedl do vzduchu a zasypával její tvář polibky. Dívenka se radostně smála.

Nechal zavazadlo na zápraží a odnesl dcerku do haly, kde čekala Anna. „Táta je opravdu doma!“ vypískla Chloe, stále obtočená kolem Noahova pasu.

Nastal poněkud trapný okamžik, kdy se Anna naklonila, aby Noaha políbila, ale oba si s tím nevěděli rady. Kdysi mezi nimi fungovala souhra, ale nyní se dotkl nosem její brady dřív než svými rty.

„Vítej doma, Noahu,“ řekla Anna a nejistě se usmála. Pak se nako zamračeně otočila k dceři. „Pamatuješ, co jsem říkala? Až táta přijde domů, hned do postele!“

Chloe na otce vrhla prosebný pohled. „Že mě uložíš, tati?“

„No...,“ řekl, „ale jen když ti budu moct přečíst všechny tvoje oblíbené pohádky.“

„To беру, tatííí!“ vyhrkla a napřáhla dlaň, aby si s ním mohla plácnout.

Otočil se s ní dokola. „Tak pojďme!“

Když ji vynášel po schodech, Anna za nimi zavolala: „Nezapomeň, že si má umýt zoubky, Noahu.“

Po umytí zubů a převlečení do oblíbené noční košilky s Barbií se holčička schoulila v posteli a přitiskla k otci. Přečetl jí všech šest pohádek, které si Chloe pečlivě vybrala z police s knihami, přestože spala už na začátku čtvrté z nich. Ležel vedle ní přinejmenším půl hodiny, vychutnával její teplo a tichounké pochrupkávání, než uvolnil ruku a vstal z postele.

Když sešel dolů, Anna seděla ve své obvyklé poloze s koleny přitisknutými k hrudi a velkým hrnkem čaje v ruce. Jeho lhostejnost při posledním rozhovoru v ní vyvolala nostalgické pocity. Posadil se vedle ní na gauč. Na malý okamžik se domníval, že natáhne nohy a položí mu je přes klín jako dřív, ale neudělala to.

„Určitě se ti ulevilo,“ prohodila Anna a zírala do svého hrnku.

„Ano i ne,“ řekl Haldane. „Riziko, že se nakazíme, bylo docela nízké. Kromě toho celková situace není o nic lepší než před mým nástupem do karantény.“

„Ale pořád je fajn být zase doma, ne?“ zeptala se tiše.

„Jo.“

Zvedla hnědé oči a podívala se na něho. „Zdržíš se nějakou dobu?“

Zaváhal. „Pravděpodobně ne.“ Mírně zavrtěl hlavou. „Možná budu muset odjet do Chicaga a konzultovat tamní nákazu. Nebo i za moře. Záleží na tom, co se stane dál.“

Uhnula očima a nepřítomně přikývla. Nastalo trapné ticho. Sáhla po dálkovém ovladači a zapnul CNN v televizi.

Prekvapilo ho, když na něho z obrazovky hleděla Gwen. Ještě v tomtéž zeleném kostýmku a s vlasy za ušima stála na pódiu za řadou mikrofonů.

„Doktorko Savardová, kdy zastavíte šíření chřipky v Chicagu?“ otázal se nějaký muž mimo dohled kamery.

Gwen sebejistě hleděla před sebe. „V Illinois dnes nebyly hlášeny žádné nové případy, což odpovídá trendu posledních tří dnů. Je samozřejmě příliš brzy považovat šíření chřipky za zastavené, ale je to slibné znamení.“ Složila si ruce přes sebe. „Problémem v Chicagu byl geografický přenos nákazy z původních případů v Soldier Field. Virus se na tomto stadionu rozšířil mnohem rychleji než na jiných místech. Jistě si dovedete představit, že čím dál se virus rozšíří, tím hůř se zastavuje.“

„Ale, doktorko Savardová,“ pokračoval týž reportér neodbytně, „copak to není i odraz toho, že veřejné zdravotnictví a vaše ministerstvo špatně plánují?“

Opět ruce spustila. „Jedná se o naprosto novou formu teroristické hrozby. Virus podobný chřipce existuje teprve měsíce,“ řekla Gwen klidně. Dívala se do tváří reportérů bez pochybovačného výrazu, který u ní Haldane viděl v letadle. „Podle mých informací dosud žádný úřad nedokázal úspěšně zabránit šíření chřipky. Zdravotnický personál i všichni ostatní v Chicagu neúnavně pracovali, aby epidemií zvládli. Měli byste je velebit, nikoliv o nich pochybovat. Obviňujte ty, kteří za to mohou – teroristy. Nikoho jiného.“

„Je velmi vyrovnaná,“ prohodila Anna.

Noah, který očima hltal obrazovku, jen přikývl.

„Je to ta žena, se kterou jsi byl v karanténě?“ zeptala se Anna.

„Jo,“ utrousil s jakýmsi pocitem viny.

„Je moc hezká.“

„Jistě,“ odpověděl Haldane. „Asi je.“

Ucítil na sobě manželčin pohled. „Určitě jste se za těch pět dní poznali, že?“

Haldane se otočil. „Podívej, Anno, měli jsme karanténu v oddělených pokojích,“ vyštěkl. „Nebyli jsme spolu na dovolené.“

„Jen jsem se zeptala,“ špitla Anna a napila se z hrnku.

„Promiň.“ Haldane nasadil úsměv. „Asi jsem podrážděný ze zpoždění letadla. Jo, trochu jsme se poznali. Je to velmi obětavá žena. A chytrá. Nechtěl bych, aby její práci vykonával někdo jiný...“ Zarazil se, když obraz Savardové zmizel a objevil se reportér CNN.

Nad televizním moderátorem zasvítil velký nápis: „Mimořádné zpravodajství!“ Moderátor si odkašlal. „Přerušujeme informační konferenci ministerstva zdravotnictví, abychom oznámili, že jsme právě získali odpověď ze sítě Al Džazíra,“ oznámil vážně. „Bratrstvo jediného národa poslalo další ultimátum. Prosíme, zůstaňte s námi...“

HARGEISA, SOMÁLSKO

Hazzir Kabaal seděl ve své kanceláři a poslouchal egyptskou rozhlasovou stanici vysílající zpravodajství o ultimátu Bratrstva jedineho národa.

„Slyšeli jsme sliby prezidenta, ale víme, že nemůžeme důvěřovat jeho prázdným slovům,“ ozval se hrdelním hlasem mluvčí Bratrstva. „Časový plán pro stažení vojsk bezvěrců z našich svatých zemí je nepřijatelný. Islámská republika Afganistan a Irák byly napadeny za pár dní. Nikoli v průběhu týdnů či měsíců.“ Jeho hlas se zachvěl. „Američané a jejich takzvaní spojenci mají tři dny na opuštění našich islámských zemí. Pokud do pondělní půlnoci zůstane v našich zemích jediný cizí voják, pak naši mučedníci zaplaví Ameriku jako rozvodněná řeka. A Bůh nebude mít žádné slitování s těmi, kdo se mu postaví do cesty.“

Přestože Kabaal proslov sám vymyslel, z rádia mu tato slova připadala jako součást divadelní hry.

Když zvedl hlavu, ve dveřích stál tiše Abdul Sabri. Svou *galábi* ji vyměnil za vojenské maskáče a přes rameno měl pověšenou automatickou pušku. Jako obvykle nečekal na vyzvání a vstoupil do kanceláře. Posadil se naproti Kabaalovi.

„Ta zpráva je v pořádku, Abu Lahabe,“ řekl, což byla největší poklona, jakou kdy Kabaal od tohoto muže slyšel.

„Ale tři dny...,“ zavrtěl hlavou Kabaal skepticky.

„Pokud mají v úmyslu splnit ultimátum, pak je to víc než dost času,“ podotkl Sabri.

Kabaal naklonil hlavu ze strany na stranu. „Uvidíme.“

„Musíme se připravit, Hazzire,“ řekl major.

Kabaal neodpověděl.

„Naši lidé jsou na místě, ale potřebují virus,“ zdůraznil Sabri.

„Chudák Sharifa,“ povzdechl si Kabaal. Podle původního plánu měla přenést virus do Seattlu, odkud se měl distribuovat dál, ale po nezdařeném pokusu překročit kanadskou hranici museli vymyslet náhradní plán. Ten se nevyvedl také, neboť chicagská kurýrka zemřela dřív, než virus stačili odebrat z její krve.

„Teď bude ještě obtížnější se dostat do Ameriky,“ namítl Kabaal.

„Bude to těžké, ale ne nemožné,“ pokrčil rameny Sabri.

„Ano?“

„Tentokrát je pošleme více cestami,“ oznámil major autoritativně. „Patrně bude muset virus přenést jeden z nás osobně. Nemůžeme si dovolit další nešťastné příhody.“

Kabaal chvíli Sabriho jen poodčku sledoval. „Majore, vy tedy očekáváte, že ten virus v každém případě vypustíme, že?“

„Ano,“ odvětil bez zaváhání.

„I kdyby Američané splnili naše požadavky?“ zeptal se.

„Nesplní je,“ řekl Sabri bez stínu pochybnosti. „Přijedou si pro nás velmi brzy, proto musíme odjet už dnes.“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“ otázal se Kabaal.

Major netrpělivě zavrtěl hlavou. Změnu od počátečního uctivého chování až k naprostému pohrdání se nijak nesnažil skrývat. „Celý život jsem byl voják. Mám válku v krvi. Rozumím jí mnohem lépe, než kdy vy budete moci. Američané předpokládají, že nás zastaví, když nás najdou včas. A mají možnost, o jakých se nám ani nesnilo. Důvěřujte mi, Hazzire, oni přijdou. A brzy. Nyní je pro nás nejvyšší čas.“

Kabaal zesmutněl. „A kam bychom podle vás měli jít?“ zeptal se.

Než však major stačil odpovědět, do místnosti se vřítel Anwar Aziz. Obloustlý vědec přiběhl až ke stolu, za nímž Kabaal se Sabrim seděli. Aziz se usmíval od ucha k uchu, což pro něho nebylo typické.

„Asi nám nesete nějaké nové zprávy, že?“ otázal se ho Kabaal.

„Skutečně, Abu Lahabe,“ vydrmolil Aziz. „Máte pravdu.“

Kabaal zvedl ruku. „Prosím...“

Aziz si přidržel klopý bílého laboratorního pláště a vtěsna svůj obří zadek do křesla vedle Sabriho. „Od chvíle, kdy jsme postavili naši laboratoř, jsme dělali mnohem víc, než jen uchovávali kansuský virus. Pokračovali jsme v experimentech,“ podotkl pyšně. „Naočkovali jsme laboratorním prasatům jiné chřipkové viry. Vepři jsou k těmto pokusům nejvhodnější – jsou jako mísící nádoby.“

„Což znamená?“ řekl Sabri znuděně a povzdechł si.

„Jistě, jistě,“ přeložil nervózně ruce přes sebe. „Krevní oběh vepřů je ideální k interakci virů různých typů. Mutují v něm. Organismy si mezi sebou vymění části RNA, genetický kód.“

„A na viry to zapůsobí jak?“ ptal se Kabaal.

„Různě.“ Aziz si sáhl na čelo, kde mu vyvstaly krůpěje potu. „Vlastnosti jednoho je možné přenést na další. Právě o to jsme se pokusili s naším virem,“ podotkl, jako by kansuskou chřipku vyrobil sám.

„Jaké vlastnosti?“ zeptal se Kabaal se zvednutým obočím.

„Nakažlivost, Abu Lahabe,“ podotkl Aziz. Trochu rozpačitě se usmál. „Nebyl jsem spokojen s dosavadními výsledky. Kansuský virus byl méně nakažlivý než běžné nachlazení.“

„Byl?“ Sabri se napřimil a díval se na Azize opět se zájmem. „A už není?“

Aziz nasadil úsměv od ucha k uchu. „Už ne, majore. Spolu s kansuským typem jsme naočkovali naše prasata mnohem nakažlivějšími, ale méně smrtelnými typy běžné chřipky. Bez úspěchu jsme zkoušeli různé známé kmeny, ale když jsme použili pekingskou chřipku...“ Zatleskal vítězoslavně rukama. „Klaplo to. Vypadá to, že jsme vyvinuli nakažlivější verzi kansuské chřipky.“

„O kolik?“ vyhrkl Sabri.

Aziz se podíval na své ruce, jako by ho překvapilo, v jaké jsou pozici. Opět si oprášil neviditelná smítka na běloskvoucím plášti. „Na našich původních pokusech s lidmi jsme po deseti minutách blízkého kontaktu měli zhruba dvacetiprocentní přenos nákazy, což je srovnatelné s výsledky u opic.“

„A u téhle nové mutace?“ otázal se Kabaal.

„Ještě jsme nedělali pokusy s lidmi, ale u opic je to kolem šedesáti až sedmdesáti procent.“ Hrdě pokyvoval hlavou. „Jinými slovy je přinejmenším o tři sta procent nakažlivější.“

GLEN ECHO HEIGHTS, BETHESDA, MARYLAND

Haldane se náhle probudil a chvíli si nebyl jistý, zda se mu to nezdá. Z pokoje pro hosty zíral na svou manželku stojící vedle jeho postele jen v dlouhém tričku, které jí sahalo do půli stehén. Napadlo ho, jestli si k němu Anna nepřišla lehnout. Tohle ale nebylo součástí jejich úmluvy. Pohled na její pružné tělo v něm vyvolal vzrušení. Navzdory svým záměrům v té chvíli netoužil po ničem jiném, než aby si svlékla tričko a vlezla si k němu.

Ona mu však místo toho podala bezdrátový telefon. „Promiň, že tě budím, Noahu,“ řekla tónem, který Haldanovi nepřipadal vůbec smířlivý, „tvrdila, že to je důležité.“

Haldane si promnul oči, aby se zorientoval. Mrkl se na budík na nočním stolku. 5:12. „Díky,“ utrousil a vzal si telefon.

Anna na chvíli zaváhala. Znepokojeně na Noaha pohlédla, pak se otočila a opustila místnost. Haldane ji sledoval očima až ke dveřím a chladná realita v něm udusila veškerou předchozí touhu.

„Haló,“ řekl do sluchátka.

„Noahu, je mi líto, že volám tak brzy,“ omluvila se Gwen.

„V pohodě.“ Odkášlal si a posadil se. „Co se děje?“

„Rada národní bezpečnosti svolala krizovou schůzku na 6:30. Prezident si přeje, abychom se oba zúčastnili.“

Noah vyskočil z postele, náhle zcela probuzen. „Gwen, co se stalo?“

BÍLÝ DŮM, WASHINGTON D. C.

Haldane už slyšel o operačním středisku v Bílém domě, ale nikdy by ho nenapadlo, že ho někdy uvidí zevnitř, natož že dostane pozvání účastnit se schůzky krizového štábu. Následoval Gwen a agenta tajných služeb západním křídlem. Když kličkovali přízemím, Haldane si uvědomil, že operační středisko tvoří ne jedna, nýbrž řada kanceláří a místností, z nichž největší byla konferenční místnost obložená dřevem s podlouhlým obdélníkovým stolem uprostřed a obrazovkami podél zdí.

Haldane si oblékl svůj nejkonzervativnější tmavě šedý oblek, bílou košili a tmavou kravatu. Gwen s vlasy uhlazenými dozadu měla na sobě kalhotový kostým barvy námořnické modři, bílou halenku a těžký stříbrný řetěz, který celkovému kompletu dodával šmrnc. Když ji Noah pozoroval, uvědomil si, že si na ní všímá drobných detailů. Dokonce si vybavoval i její jemný parfém, který byl cítit jen zblízka. Nic podobného dlouho nezažíval, a proto mu tyto pocity připadaly cizí a mírně ho znervózňovaly.

Zaplašil nevhodné myšlenky a soustředil se na důvod své přítomnosti v Bílém domě. V krku mu vyschlo a dlaně se mu zpotily. Schůzka krizového štábu Rady národní bezpečnosti znamenala, že se v posledních hodinách něco semlelo – ať už se měl dozvědět zprávy dobré či špatné, byl si jistý, že budou významné.

Tajný agent zavedl Gwen a Noaha do konferenční místnosti, kde se již shromáždila řada členů Rady. Šéf Savardové Ted Hart mluvil s ministrem obrany Aaronem Whitakerem, který vypadal ještě nepřátelštěji než při nedávné videokonferenci. Poradkyně národní bezpečnosti Andrea Homová byla zabrána do diskuse s elegantně oblečenou ženou, v níž Noah rozpoznal ministryni Katherine Thomasonovou. Ostatní jedinci, včetně tří mužů ve vojenských uniformách, se Haldanovi zdáli povědomí, ale nedokázal si vybavit jejich jména ani tituly.

U vzdáleného konce stolu seděl Alex Clayton oblečený jako vždy naprosto dokonale – v černém obleku se světlemodrou košilí a bezvadnou kravatou. Hovořil se zavalitým mužem s ostražitými šedými očima. Haldane předpokládal, že to je Claytonův šéf, ředitel

CIA Jackson Daley. Přerušil konverzaci, usmál se na Gwen a mávl na ni, aby se posadila na jedno z prázdných míst naproti němu. Jeho úsměv však rychle zmizel, když uviděl Haldana. Mírně kývl na pozdrav, čímž Noaha nenechal na pochybách, co si o něm myslí.

Haldane následoval Gwen na konec stolu a posadil se vedle ní. Clayton jim začal představovat Jacksona Daleyho, ale uprostřed věty se zarazil, neboť do místnosti rázně vkročil prezident. Při osobním setkání působil ještě mohutněji než v televizi. Haldane se pomalu zvedal v domněnání, že to nařizuje etiketa, ale nikdo jiný nevstal, a tak se posadil zpátky do křesla.

Prezident si povytáhl zpod stolu měkoučké kožené křeslo (jehož opěrka byla o pár centimetrů vyšší než u ostatních), posunul sklenku vody na stole a teprve pak zaujal místo v čele. Kývl na pozdrav některým lidem a otočil se na Haldana a Savardovou. „Vítejte, doktoro Savardová, doktore Haldane. Díky, že jste se k nám připojili v tuto nekřesťanskou hodinu,“ prohodil a většina přísedících se zdvořile zasmála. „Možná se jeden po druhém rychle představíme.“

Ve směru hodinových ručiček se všech devatenáct účastníků představilo jménem a titulem, ale rychlý sled jmen všech ministrů, generálů a senátorů Haldanovi zamotal hlavu. Byl příliš rozrušený, aby se dokázal plně soustředit; uvědomoval si totiž, že sedí v téže místnosti, v níž se odehrávaly porady o důležitých událostech formujících svět, jako byla kubánská krize nebo válka v Perském zálivu.

Po představení prezident řekl: „Svolal jsem vás, abychom prodiskutovali vývoj současné krize.“ Pohlédl na svou poradkyni pro národní bezpečnost. „Dále vám vše vysvětlí doktorka Hornová. Andreo...“

Atraktivní Afroameričanka si sundala brýle a opatrně je položila na stůl před sebe. „Děkuji, pane prezidente,“ řekla rázně. „Jak víte, obdrželi jsme druhé ultimatum Bratrstva jediného národa, jehož pravost nám potvrdila CIA. Požadují kompletní odsun našich vojsk ze všech zemí, které považují za ‚islámské‘, do tří dnů..., abych byla přesná – do šedesáti hodin.“

„Až naprší a uschne,“ zamumlal napůl pro sebe Whitaker.

Hornová pohlédla na ministra obrany, ale pokračovala stejně suchým tónem. „Generál Fisher se k tomu může vyjádřit blíže, ale po-

chybuji, že bychom mohli alespoň přibližně dodržet časový rozvrh, který nám dali. A i kdybychom odtamtud stihli stáhnout všechny své vojáky, pak si jen těžko dovedeme představit, jaká destabilizace v regionu vznikne – obzvlášť mluvíme-li o Středním východu.“

Katherine Thomasonová se naklonila v křesle. „Co to pro nás znamená, doktorko Hornová?“ zeptala se.

Hornová na ministryni kývla. „Dřív, než se k tomu dostaneme, madam, bychom si měli vyslechnout naše kolegy ze CIA. Mají další novinky.“ Otočila se a pokynula rukou směrem k zadní části stolu. „Řediteli Daleyi?“

Jackson Daley se předklonil. „Myslím, že náš zástupce Alex Clayton si pro vás něco připravil.“

Clayton vstal a zapnul si sako. „Děkuji vám.“ Zamířil ke druhému konci stolu a zůstal stát po Haldanově levici – dost blízko, aby Noah cítil vůni jeho kolínské.

Clayton stiskl tlačítko na dálkovém ovladači a na obrazovce za ním se objevila táž mapa Somálska, kterou předváděl předtím ve své kanceláři. „Včera pozdě v noci jsme se od svých agentů v severním Somálsku dozvěděli, že vědí, kde se nachází základna Bratrstva jediného národa.“

Okolo něho to zašumělo. Andrea Hornová poklepala na stůl, aby skupinu utišila. „Prosím, pokračujte, pane Claytone,“ řekla.

„Naši tajní agenti hovořili se dvěma muži, členy místních milicí ve městě Hargeisa. Nezávisle na sobě potvrdili existenci základny asi deset mil severovýchodně od města.“

Clayton použil laserového ukazovátko, aby Hargeisu zakroužkoval na barevné mapě. Pak jím zamířil z města. „Tady, na úpatí pohoří Karkar, je opuštěný vojenský komplex, včetně staré nemocnice. Naši informátoři nám potvrdili, že asi před pěti až šesti týdny několik Arabů začalo na základnu přesunovat zásoby. Tito muži byli placeni jako řidiči a hlídky, ale k samotnému komplexu se dostali jen na vzdálenost asi osmi set metrů. Předpokládali, že je využíván pro obchody s drogami.“

„Proč?“ otázal se Ted Hart.

„Předně proto,“ řekl Clayton, „že není jiný důvod, proč by v tak odlehlé zemi měla být budována nějaká základna. Používají sice po-

dobná nákladní vozidla a využívají stejných komunikací z Mogadiša jako pašeráci a kšeftaři, ale domníváme se, že jen proto, aby oklamali naše satelity. Navíc jeden z našich informátorů nakoukl pod plachtu jednoho z vozů. Zahlédl tam zvířecí klece a laboratorní zařízení, což jen potvrdilo jeho domněnku, že jde o laboratoř pro výrobu drog. Několik dalších krabic mělo razítka z Alžírsko. A my víme o zásilce s vybavením, která se přibližně v té době právě tam ztratila.“

Clayton opět zmáčkl dálkový ovladač a mapu Somálska nahradily satelitní snímky. „Prostudovali jsme přehledové fotografie.“ Dalším kliknutím se na obrázku objevila prašná cesta a budova. Tu přiblížil tak, že zabírala téměř celou obrazovku. Za ní parkovala dvě nákladní auta a jeden džíp. Před ní stáli dva lidé ve vojenské uniformě, s čepicemi na hlavách a puškami přes ramena. „Tuto základnu chrání ze severu a západu pohoří Karkar. Z ostatních stran je dobře strážena.“ Pak promítl několik dalších fotografií, které ukazovaly ostnaté dráty a strážní budky rozmístěné po celém terénu. Na jiných záběrech stáli ozbrojení vojáci s připravenými zbraněmi. Ted Hart se rozkašlal. „Jak víte, Alexi, že se tam neuskutečňují jiné ilegální operace, například obchody s drogami a podobně?“

Clayton s respektem přikyvoval. „Protože podle našich informátorů, pane ministře, jsou to samí Egypťané. A všichni oddaní muslimové, kteří pětkrát denně roztahují svoje modlitební koberečky.“ Na obrazovce se objevil voják sklánějící se na koberečku k zemi. „Tohle pro šmelináře s drogami není typické. Jejich sporadické výjezdy navíc naznačují, že nic významného nepřeváží.“ Opravil se: „Kromě infikovaných teroristů.“

Clayton naposledy stiskl tlačítko a obrazovka zůstala prázdná. „Všechno souhlasí.“ Počítal na prstech: „Ztracené laboratorní vybavení z Alžírsko. Egypťští vojáci v Somálsku. Opevněná nemocniční laboratoř na úpatí hor.“ Sebevědomě pokyvoval hlavou. „Dámy a pánové, toto je doupě Bratrstva jediného národa.“

„Víte jistě, že jsou všichni teroristé stále uvnitř?“ zeptala se ministryně Thomasonová s odzbrojujícím úsměvem.

Claytonovi mírně poklesla čelist. „Všichni, madam?“ Zavrtěl hlavou. „To vědět nemůžeme.“

Andrea Hornová vstala. „Jestli máme jednat na základě těchto informací, pak každé vyčkávání představuje větší riziko,“ řekla a nasadila si zpátky brýle, třebaže před sebou neměla nic ke čtení. „Ráda bych nyní dala prostor generálu Fisherovi, který se s námi podělí o vojenské informace.“

Haldane postřehl, že bělovlasý, medailemi ověšený armádní generál sedí během diskuse zcela vzpřímeně. Pomalu vstal – nemohl měřit víc jak metr pětasedmdesát. „Takže...,“ spustil svým táhlým texaským přízvukem, „...máme asi hodinu na to, abychom přišli s operačním plánem, proto mi promiňte, jestli moje prezentace nebude tak uhlazená jako u našich dobrých přátel ze CIA.“ Obrátil se na dalšího generála u stolu: „Generále Osborne, byl byste tak laskav a podal mi ten přepínač?“

Clayton poslal dálkový ovladač kolem stolu, až se dostal ke generálu Osbornovi. Stiskl dvě tlačítka a objevila se východní Afrika, Střední východ a Indický oceán mezi nimi.

Generál Fisher ukázal obtlouklým prstem na obrazovku. „Nejrychlejším způsobem by byl letecký útok na komplex, ale vizuální potvrzení toho, co se na stanovišti nachází, je pro nás životně důležité.“ Zachechtal se. „I když bude patrně velmi těžké spočítat všechny teroristy i viry, až je vyhodíme do vzduchu.“

Otázkou zůstává, jak dostaneme naše speciální jednotky na místo úderu. Generále Osborne...“ Na mapě se objevily dvě tečky v Indickém oceánu. „Nyní máme v oblasti dvě letadlové lodě – *Lincoln* a *Eisenhover*. Obzvlášť *Eisenhover* je od somálského pobřeží coby kamenem dohodil.“

Přestože měl Haldane vůči všem vojákům zdravou nedůvěru, uhlazený generál, který rozhodně nepůsobil jako robot bez humoru, se mu docela zamlouval. Fisherova prezentace mu kupodivu dodala jistotu. Uvědomil si, že národ není tak bezmocný, jak se zprvu zdálo.

„Máme také základnu v Jemenu – kousek od Adenského zálivu, což je v koutku Arabského poloostrova. Je to necelých pět set kilometrů od cíle. A co čert nechtěl, elitní jednotka Delta Force má základnu poblíž. Velmi snadno tedy můžeme naše hochy letecky přemístit z Adenského zálivu do Hargeisy. S leteckou podporou F16 z *Lincolnu* a *Eisenhoveru* je můžeme dopravit v C-17 spolu s helikop-

térami, které mohou útočit na velkou vzdálenost. Já i ostatní šéfové souhlasíme s tím, že to je nejschůdnější možnost. Vlastně jediná. Generále...“

Z cípu Jemenu vedla tečkovaná čára přes Adenský záliv, pokračovala vnitrozemím k pohoří Karkar a zastavila se kousek od Hargeisy. Vyrovnaný bělovlasý generál opět ukázal prstem na mapu. „Západně od Hargeisy je přistávací plocha, kterou musíme nejprve zabezpečit, abychom na ni mohli dopravit zásoby a pozemní síly. Avšak,“ zdůraznil pomalým protažením slov, „nemůžeme si dovolit, aby ze základny vyklouzl jediný terorista. Proto musí být útok proveden nepozorovaně a bleskově. Generále...“

Fisher chvíli čekal, než se na obrazovce objeví detailnější mapa nemocniční základny. Kolem ní se vytvořila tečkovaná červená linie. „Letectvo a námořnictvo ze vzduchu stanoví vražednou zónu v okruhu pěti kilometrů.“ Na několika místech jižně a západně od základny vyskočila písmena X. „Tým parašutistů přistane na místě, zajistí je a ze západní strany se k nim připojí zbytek pozemních vojsk – Rangers, Delta Force a další speciální jednotky. Jakmile zaujmou pozice, napadnou základnu ze tří stran: z východu, západu a z jihu.“ Starý muž se pousmál. „Tato operace má název *Čistka*.“

„Kolik vojenských sil si operace vyžádá?“ zeptal se rozmrzele Whitaker.

„Zúčastní se jí 200 výsadkářů, 800 členů pozemních vojsk a 150 letadel.“

„A kolik času budete potřebovat k zajištění základny?“ dožadoval se Whitaker.

Fisher přikývl. „Od okamžiku, kdy opustíme Jemen, bychom podle plánu měli zajistit komplex do devadesáti minut.“

Prezident se předklonil. „Kdy budete připraveni, generále?“

„Můžeme se připravit během dvanácti hodin, pane, v Somálsku v té době budou přibližně 2:00 ráno.“

Senátor, jehož jméno Haldanovi uniklo, promluvil: „A co když se jednomu či dvěma teroristům podaří uprchnout s virem?“

„Jak jsem řekl, senátore,“ podotkl Fisher, „jestli se v poušti něco jen pohne, budeme o tom vědět. Jakýkoli pohyb v okolí komplexu bude zneškodněn.“

Ministryně Thomasonová se dotkla koncem pera svých rtů. „Generále Fishere, to je velmi dobře promyšlený plán,“ řekla a půvabně se usmála. „Ale nepočítá s velmi pravděpodobnou možností, že někteří teroristé již možná základnu i s virem opustili.“

Fisher se obrátil na poradkyni ministra Hornovou a mírně trhl rameny. „To je hodnotná připomínka, madam.“ Hornová přikývla. „Proto jsme sem pozvali naše experty na boj proti bioterorismu.“ Podívala se přitom na Gwen. „Doktorko Savardová, mohla byste nám přiblížit, v jakém stavu je příprava na případný virový útok?“

Savardová přitakala a vstala. „Již jsme vytvořili záchranný plán pro případ biologického útoku pro každé město.“ Sebevědomě, jak od ní Haldane očekával, pak členům Rady národní bezpečnosti načrtla specifika plánu. Mluvila o připravenosti země čelit hromadným nákazám, ale zdůraznila možnost, že zdroje mohou být překročeny, obzvlášť přeneseli se virus na pracovníky ve zdravotnictví. Odmlčela se, aby se zhluboka nadechla, a podívala se přímo na prezidenta. „Máme jednu věc, která může znamenat průlom. Zkušební lék, který se podle předběžných výsledků testování ukazuje jako slibný pro použití k léčbě kansuské chřipky. Nyní se zařizuje výroba tohoto léku v masovém měřítku. Do týdne bychom měli mít rozumnou zásobu.“

„Víte jistě, že bude fungovat?“ otázala se Thomasonová.

„Ne, to nevíme, madam,“ podotkla Gwen neochvějně.

Hornová se zamračeně podívala na Haldana. „Doktore Haldane, chtěl byste k tomu něco dodat?“

Polkl. „Myslím, že co se týče příprav, podařil se týmu doktorky Savardové hotový zázrak, jak se ostatně dalo čekat.“ Pokrčil rameny. „A domnívám se, že i CNN odvedla chvályhodnou práci tím, že většinu Američanů vydělala k smrti!“

Ozval se smích.

„Strach je v této situaci výhodou, protože díky němu zůstane mnoho lidí za zavřenými dveřmi a pomohou tak snížit riziko přenosu nemoci.“ Haldane se podíval na stůl. „Bez informace o velikosti a metodách jejich armády mučedníků“ však není možné předvídat výsledek. Přes veškeré přípravy může mít pro lidstvo katastrofické důsledky.“

Gwen promluvila: „Pane prezidente, je tu ještě jedno bezpečnostní opatření ke zvážení.“ Podívala se přitom na svého šéfa Teda Harta, který přikývl na souhlas. „Domnívám se, že bychom měli dočasně zrušit všechny lety do Ameriky i ven, jako jsme to udělali po 11. září. Totéž platí pro přístavy a hranice.“

„Všem cestujícím?“ zeptal se prezident, přestože ho návrh příliš nezaskočil.

„Všem kromě oficiálních návštěv,“ řekla Savardová.

„A měli bychom přesvědčit Kanadu, aby učinila totéž,“ vstoupil do hovoru Ted Hart. „Jak víte, velká část naší dlouhé hranice s Kanadou je nechráněná, takže budeme potřebovat, aby se k nám přiklonila.“

Prezident přikývl. „Promluví si s ministerským předsedou.“

Ministryně Thomasonová se mu podívala do očí. „Pane, to je všechno hezké, ale jestli se jediný detail operace *Čistka* nevyvede, pak vyprovokujeme útok na naši zemi v měřítku, jaké jsme dosud nezažili.“

Prezident se na ni dlouho mlčky díval. „Katherine, nikoho jsme nevyprovokovali.“ Upřel oči na stůl a jeho hlas klesl asi o oktávu: „V hloubi duše věřím, že ti teroristé jen hledají důvod, aby na nás zaútočili.“

Někteří začali pokyvvovat hlavami a okolo stolu to zašumělo.

„Nemohu nesouhlasit,“ ozvala se Thomasonová, „ale zdá se, že máme ještě další možnost.“

„A tou je?“ vybafl Whitaker.

„Jejich ultimatum vyprší za dva dny. Co kdybychom sledovali základnu dalších čtyřadvacet hodin? Mohli bychom zastavit každého, kdo se dostane dovnitř nebo ven. V mezičase by se potvrdilo, zda to je či není základna Bratrstva. A zjistilo, zda jsou teroristé na místě. Zítřka bychom byli lépe připraveni na případný útok.“

Haldane postřehl, že s několika málo dalšími přikyvuje hlavou.

„Pochybuji, že bychom se za čtyřadvacet hodin dozvěděli něco nového,“ zabručel Whitaker a bouchl pěstí do stolu. „Mohlo by to dopadnout tak, že přijdeme o jedinou výhodu, kterou máme – a to je moment překvapení.“

Generál Fisher se na Thomasonovou usmál. „Tady musím souhlasit s panem Whitakerem. Počkáme-li do zítřka, můžeme zjistit, že zavíráme vrata stodoly ve chvíli, kdy už jsou všichni koně pryč.“

„Pokud už nejsou pryč nyní,“ řekla Thomasonová tiše.

Okolo stolu se rozhostilo ticho, jako by si všichni kolektivně uvědomili, že o věci nemá smysl dále debatovat. Rozhodnutí mohla učinit jen jediná osoba.

Haldane, spolu se všemi ostatními, upřel zrak na prezidenta.

HARGEISA, SOMÁLSKO

Hazzir Kabaal od večere nesledoval internet. Do té doby jej kontroloval snad co pět minut a očekával odpověď Američanů na poslední ultimatum Bratrstva. Během večerních modliteb mu však cosi našeptávalo, že žádná odpověď nepřijde – určitě ne prostřednictvím internetu nebo televize.

Otočil se od počítače, posadil se ke svému stolu a pustil se do čtení šestého svazku obsáhlého díla *Ve stínu koránu*, které napsal Sayyid Qutb. Sayyid byl otcem moderního islámského hnutí. Právě jeho slova podobně jako kázání šejka Hassana přivedla Hazzira Kabaala až k současným akcím. V poslední době však Kabaal nacházel v Qutbových textech méně útěchy. Jedna myšlenka ve druhé kapitole ho obzvlášť znepokojovala: „Bojuj v boží záležitosti s těmi, kdo bojují s tebou, avšak nepřekračuj meze, neboť Bůh nemiluje hříšníky.“ Jestli jsme dosud ty meze nepřekročili, pomyslel si smutně Kabaal, pak se o to postará Azizův supervirus.

Anwar Aziz v bílém plášti zaklepal na dveře a vstoupil do místnosti. V jeho patách kráčel Abdul Sabri ve vojenské uniformě. Kromě pistole měl přes rameno přehozenou i pušku.

Kabaal odložil Qutbovu knihu a kývl na oba muže. „Anware, Abdule, vítejte.“

Přišli až k jeho stolu, ale ani jeden z nich se neposadil. Aziz těkal očima na všechny strany a působil ustrašeněji než obvykle. Sabri měl ve tváři vepsán obvyklý lhostejný výraz, jen působil o něco mrazivěji.

„Je váš nový virus, doktore Azizi, připraven k transportu?“ obrátil se Kabaal na vědce.

Aziz nervózně pohlédl na Sabriho a teprve pak odpověděl: „Věřím, že ano. Naočkovali jsme vejce a několik krevních vzorků primátů. Samozřejmě bych potřeboval víc času a lidské vzorky séra, ale...“ odmlčel se.

„Jsou tady, Hazzire,“ prohodil téměř ledabyly Sabri, sňal pušku z ramene a položil ji na Kabaalův starožitný dubový stůl.

Kabaal přimhouřil oči. „Kdo je kde?“

„Američané jsou v Hargeise,“ pokrčil rameny Sabri. „Nejspíš CIA.“

Kabaal se napřímil v křesle. „Jak to víte?“

„Dva cizinci se na nás vyptávali po barech ve městě,“ odpověděl major. „Kupovali místním drinky za informaci o nás a naší základně. Kdo jiný by to mohl být?“

Kabaal přikývl. „A vy si myslíte, že o nás vědí?“

Sabri se zamračil, jako by mu ta otázka připadala naprosto pitomá. „Samozřejmě.“

Tato informace Kabaala nevydělala; spíše svým způsobem uklidnila. Nejisté tušení je vždycky mnohem horší než skutečnost. „Ale zmínil jste se, že jsou v Hargeise jen dva?“

Sabri zavrtěl hlavou a opovržlivě zakoulel očima. „Začíná to dvěma špióny a končí celou americkou armádou.“

Kabaal zkrřížil ruce na hrudi. „Co navrhuje, majore?“

„Já nic *nenavrhují*, Hazzire,“ řekl bez špetky emocí, ale jeho modré oči byly jako led. „Oznamuji vám, že odjíždíme. Hned.“

„A kam?“

„Nejdřív ze všeho pryč ze Somálska,“ trhl rameny Sabri. „Pak do Ameriky.“

„Do Ameriky?“ ušklíbl se Kabaal. „Vy tam vážně pojedete?“

Major si povzdech. „Jak jinak převezeme virus doktora Azize?“

„Nepočkáme, až vyprší ultimatum?“

Sabri na Kabaala jen chladně zíral. „Skutečně věříte, že by nás hledali v Hargeise, kdyby měli v úmyslu splnit naše požadavky?“

„Ne.“ Kabaal mírně zavrtěl hlavou a bezdůvodně začal prohřívát papíry na stole. „Ale věřím v čestné jednání.“

Sabri se škodolibě usmál. „Mám dojem, že s prvním infikovaným nosičem jste zásady cti porušil.“

Kabaal zvedl oči a zauvažoval nad tím, jak moc tohoto muže podcenil. Pomalu přikývl. „Přesto však s vámi nepojedu.“

Sabri se zamračil. „Z čeho soudíte, že vás o to někdo žádá?“

Anwar Aziz vykulil oči a vyděšeně se na něho podíval. „Ale majore...“

Sabri prudce máchl rukou, aby vědce umlčel, ale nespustil z Kabaala oči.

Ten klidně přikývl a usmál se. „Takže major Abdul Sabri je nyní vůdcem Bratrstva jediného národa?“

„Nejen teď,“ oznámil mu jasně. „Už to dělám dost dlouho. Vaše role spočívala v tom, že jste nás financoval. Ale vaše peníze již nepotřebujeme.“

Kabaal se uchechtl. „A osobně přenesete džihád na půdu bezvěrců?“

Major zvedl pušku a přehodil si ji přes rameno. „Udělám, co je třeba.“

„Vzpomínáte si vůbec, proč to všechno začalo?“ zeptal se Kabaal.

Sabri na něho s ledovým klidem zíral.

„Pro islám!“ vybafl Kabaal. „Abychom uchránili a zachovali naši víru. A použijeme k tomu jedinou zbraň, kterou máme k dispozici, nad níž Západ nemá navrch.“

„Tak co se změnilo?“ otázal se Sabri a procházel se sem a tam jako znuděný strážný.

„Všechno!“ vyštěkl Kabaal. „Jakmile Západ pozná, čeho je ten virus schopen, bude se muset naší žádosti podvolit. A opustit naše území. Dovolit nám obnovit kalifát, aby převládly zákony Šari'aha.“ Prudce vydechl. „Je však jasné, že Američané neodejdou. A pokud vypustíme Anwarův nový supervirus, kdo ví, kam až to zajde? Jestli to vůbec nějak skončí...“ Upřel zrak na svůj stůl a veškerá vášeň opadla. „My – já – jsem od počátku věděl, že budou muset zemřít lidé, ale tohle?“ Zvedl dlaně. „Virus nám měl připravit lepší svět, nikoli ho zničit.“

Sabri přestal chodit sem a tam a pomalu zavrtěl hlavou. „Hazzi-re Kabaale, jste hlupák,“ podotkl chladně.

„Připomínáte mi jednoho z těch generálů v křeslech, pro které jsem kdysi pracoval,“ zasyčel. „Sedíte si v luxusních kancelářích a hovíte si v přepychových domech. Přejíždáte se, příliš pijete a vychutnáváte svou moc, až z toho bohatství měknete.“ Ukázal prstem na stůl a koberce na zdech. „Z bezpečí a pohodlí svých paláců posíláte skutečné vojáky do vašich bitev. Jste slabochy a od nás očekáváte, že zvítězíme. Mám pro vás novinu, *Abu Lahabe*, džihad nemůže existovat bez prolítí krve.“

Kabaal vnímal Sabriho dlouhé kázání, aniž hnul brvou. Zvědavě, ale nikoli ustrašeně, se zeptal: „Čeho doufáte, že dosáhnete zavražděním milionů žen a dětí?“

„Nikdy jste to nepochopil, že?“ podotkl major a podíval se na Kabaala, jako by ho litoval. „Našeho cíle bychom nedosáhli, kdybychom Ameriku drželi v kleštích jako banda zbabělých únosců. Jedinou cestou jak zachránit islám je, že lidem dáme sílu povstat a bojovat.“

„A zabitím žen a dětí toho dosáhnete?“ otázal se Kabaal.

Sabri přikývl. „Odhalíme protivníkovu slabost. Jedině tak podnííme povstání.“

Kabaal se uchechtl. „A major Abdul Sabri bude znám jako zvěstovatel, který lidi inspiruje?“

Sabri přimhouřil oči. „Budou si mě pamatovat ještě dlouho poté, co vy upadnete v zapomnění,“ skoro šeptl.

Oba muži na sebe chvíli civěli. Anwar Aziz nervózně přešlapoval z nohy na nohu a otíral si zpocené čelo.

Nakonec se major usmál vlněněji. „Ale ještě Bratrstvu posloužíte k něčemu důležitějšímu, Hazzire.“

„Vážně? A jak?“

Sabri pohládl pušku na své hrudi. „M16-2A. Je to útočná puška americké armády.“ Sňal ji z ramene. „Vlastně mistrovský kousek. Střelí náboje ráže 5,56 mm. Zkrátka americký standard.“

„Takže to bude vypadat, že mě zabili Američané. Chytré,“ přikývl Kabaal. „Co povíte ostatním?“

„Pravdu,“ pokrčil Sabri rameny. „Že jste byl připraven nás zradit ve chvíli, kdy jsme vás potřebovali. A utekl z bitvy.“

Kabaal pohlédl na Azize. „Uvěří tomu naši lidé?“

„Já... já... nevím, Abu...“ zakoktal tlustý mikrobiolog nervózně.

„Bez obav, Hazzire,“ podotkl konejšivě Sabri. „Ono to bude stejně jedno.“

„Mně nebo jim?“ zeptal se Kabaal.

„Všem.“

Kabaala přepadl nejistý pocit, který hraničil s lítostí. Nebál se předstoupit před boží soud, jen už se nedomníval, že ho čeká ráj.

„Postavte se, Hazzire,“ poručil Sabri. „A odstupte od stolu.“

Kabaal vstal a učinil tři kroky ke zdi až před svůj oblíbený tu-recký kobereček. Pohlédl z vyděšené Azizovy tváře na klidného Sab-riho. „Bůh je všemocný,“ řekl Kabaal.

Major na něho zamířil puškou.

Ve chvíli, kdy Kabaal zaslechl tři tlumené výstřely, svezl se na zem, jako by do něho zadul silný vítr. Sabriho tvář se pomalu vytrácela a nahradil ji otcův obličej v dobách jeho mládí. Così mu říkal, ale slova byla tichá a nesrozumitelná.

Pak hlas umkl a pokoj potemněl.

Vůbec si nepřipadal jako v ráji.

WASHINGTON D. C.

Washingtonem D. C. se přehnala studená vlna, provázená neobvykle mrazivým počasím. Haldane a Savardová, zachumlaní do kabátů, rukavic a čepic, běželi celé dva bloky z její kanceláře až do Starbucks. Jednak pospíchali, ale hlavně se chtěli co nejrychleji dostat z vlezlého chladu.

Vkročili do kavárny těsně po osmé hodině ranní. Duncan McLeod se choulil u stolu v rukavicích a čepici. „Hergot! To je snad poprvé v životě, co se mi stýská po mírné prosincové zimě ve Skotsku!“ vyhrkl, sotva se přiblížili.

Haldane se sice pouсмál, ale měl hlavu plnou starostí. Vzpomínky na schůzku krizového štábu, která se konala asi před hodinou, se stále vracely a nemohl zapomenout ani na snímky operace s názvem *Čistka*.

Noah a Gwen si odložili a pak si přitáhli dvě židle. Jak se stalo v poslední době zvykem, McLeod již koupil kávy. Podal jim velké hrnky.

Gwen pozvedla ten svůj. „Kdo je schopen tohle vypít?“

„Chtěl jsem vám dát možnost, abyste si v něm ohřáli nohy, kdyby bylo potřeba,“ pokrčil rameny McLeod. Podíval se ze Savardové na Haldana. „Tak? Jaké máte novinky?“

Noah pohlédl na Gwen a zauvažoval, jak může McLeod něco vědět, když oba dva přísahali, že vše udrží v tajnosti. „O čem to mluvíš, Duncane?“

McLeod přimhouřil oči. „No přece o dnešní ranní schůzce. Když jsem volal k tobě domů, Anna mi prozradila, že tě zavolali na nějaké důležité neformální setkání ještě před úsvitem.“

Haldane odložil hrnek. „Poslyš, Duncane,“ začal nemotorně.

McLeod bouchl svým hrnkem o stůl. „Ale ne, Haldane! Po tom všem mě přece nenecháte stranou?“

„Dostali jsme rozkaz shora. Záležitosti národní bezpečnosti a tak dále,“ vysvětlila Gwen a bezmocně zvedla ruce. „Nemáme na vybranou.“

„No jo, to je pravda,“ zabrblal McLeod. „Pořád zapomínám, jakou zásadní hrozbu americké národní bezpečnosti představuje jeden praštěný Skot!“

Gwen vsunula ruku do kapsy kalhot a vytáhla z ní svůj miniaturní mobilní telefon. Noah si uvědomil, že má zapnuté jen vibrace, protože ho nikdy neslyšel zvonit. „Gwen Savardová,“ představila se a chvíli poslouchala. „Dobrá, jsme na cestě.“ Zastrčila si mobil zpátky do kapsy a vstala. „Noahu, musíme jít. Hned.“

Haldane si vzal čepici a rukavice a pak poplácal McLeoda po rameni. „Zkus se na to dívat jinak, Duncane,“ řekl a mrkl na něho. „Zase jedno zpropadené místo, kam nemusíš.“

McLeod na ně mávl: „Jen si jděte! Běžte už!“ A napůl se zazuubil: „A pro lásku boží, zůstaňte celí!“

Haldana a Savardovou zavedli přímo do ohromné kanceláře ministra vnitra v Nebraska Avenue Center. „Doktoři,“ řekl Ted Hart svým chraplavým hlasem a vstal, aby je přivítal.

Zůstali stát u jeho stolu, ale on je nevyzval, aby se posadili. „Doktore Haldane, po naší ranní schůzce zůstalo několik členů Rady národní bezpečnosti včetně prezidenta na místě, abychom prodiskutovali situaci. Rozhodli jsme, že by bylo dobré, kdybyste odjel do Somálska.“

Haldane beze slova přikývl.

„Samozřejmě až po zajištění vaší bezpečnosti.“ Hart se rozkašlal. „Napadlo nás, že byste se přidal k týmu, který prozkoumá laboratoř. Vaše expertíza jejího stavu a tak dále pro nás bude neocenitelná.“

Haldane pocítil vzrušení. „Jistě, pane ministře.“

„Rozhodně!“ Gwen ukázala na sebe. „Pojedeme oba.“

„Oba?“ otočil se Hart překvapeně ke Gwen. „Ne. Ne. Pojede jen doktor Haldane.“

„Tede...“ spustila Gwen.

Hart zamával rukama. „Ne, Gwen! Máš tady důležitou práci. Celá země spoléhá na to, že tu zůstaneš a dokončíš ji.“

Gwen tvrdošíjně zavrtěla hlavou. „Všechno probíhá podle plánu. Momentálně nemůžu dělat víc než čekat, jako všichni ostatní.“

Hart se zamračil. „A v čem můžeš být prospěšná tam?“ zeptal se kousavě.

„Jsem taky vědkyně, Tede. Víím toho o mikrobiologii tolik co Noah, ne-li víc.“ Dívala se přitom Hartovi odhodlaně do tváře. „Vím, co hledáme. Cítím to v kostech.“

„Gwen má pravdu,“ souhlasil Haldane. „Může pomoci.“

Hart zavrtěl hlavou, ale méně autoritativně.

Gwen sklopila oči a mluvila do země. „Tede, oni na nás zaútočili něčím nepředstavitelným. Potřebuju si to prohlédnout. Přece to chápeš, ne?“

Hart na ni ještě několik sekund hleděl a pak si ztěžka povzdechl. „Máš štěstí, že nemám čas se s tebou přít. Musíme vás dostat na základnu Andrews Air Force co nejdříve. Vaše letadlo odlétá za půl hodiny.“

Gwen se na šéfa vděčně usmála. „Už mizíme, Tede.“

Haldane nikdy předtím nezažil tak hladký transfer. Jejich limuzína přistavila u rozjezdové dráhy základny Air Force. Tam jen vysedli z auta a vystoupali po schodech do kabiny dvoumotorového letadla C37A. Uvnitř už na ně čekaly dvě důkladně sbalené tašky. Za chvíli se vznesli do vzduchu.

Kromě posádky letadla sestávající z pilota, druhého pilota a mladšího vojáka, který fungoval zároveň jako obsluha, nebyli v prostorné kabině, o nic menší než u komerčních letadel, žádní další pasažéři. Jakmile dosáhli letové výšky, z reproduktoru se ozval přátelský pilotův hlas: „Zdravím, doktoři, poletíme téměř rychlostí zvuku, takže bychom měli přistát v Jemenu asi za osm hodin,“ řekl. Noah se podíval na hodinky, přepočítal si čas a uvědomil si, že to bude kolem půl jedné v noci místního času, tedy necelé dvě hodiny před začátkem operace *Čistka*.

Přestože měl Haldane v kabině pohodlí, byl příliš rozrušený, než aby usnul. Gwen seděla vedle něho s laptopem na klíně, opět ponorená do práce. Dotkl se jejího ramene. „Jak je?“ zeptal se.

„Dobře,“ usmála se roztržitě. „Jsem ráda, že jedu taky.“

„Nejsi nervózní?“

Otočila se od počítače a tázavě si ho měřila pohledem. „Nepustí nás do akce.“

Haldane nechal ruku chvíli ležet na jejím rameni, než ji odtáhl. „Tak jsem to nemyslel. Jen mám plnou hlavu starostí.“

Povzddechla si: „Vlastně se mi ulevilo. Už jsem uvažovala, zda to vůbec někdy skončí.“

Haldane se usmál. „Pokud to skončí dobře...“

„Jo, asi máš pravdu. Abych se přiznala, nervózní jsem.“ Kousla se do rtu. „Ale v dobrém slova smyslu, víš?“

Haldane si uvědomil, jak je hezká v momentech, kdy se přestane chovat profesionálně.

„Hej!“ Sehnula se a zvedla kabelku, kterou měla položenou u nohou. Prohledala ji a vytáhla z ní hnědou lahvičku s tabletkami. Otevřela víčko, aby mu ukázala malé žluté pilulky uvnitř.

Haldane chvíli zkoumal neoznačené prášky, než mu to došlo. „Zázračná pilulka doktora Moskora?“

„Zázrak je třeba ještě dokázat, ale jo: tohle je lahvička s A36112. Čekala na mém stole se vzkazem: Běž, holka, a zachraň svět.“ Zahuhňala se. „Typický Isaak!“

Haldane ukázal na lahvičku. „Nějaký malý svět, když ho máš zachránit jen s tímhle.“

„Pravda.“ Usmála se a opět se kousla do rtu. „Doufejme, že nikdy nebudeme potřebovat ani jednu z nich.“

Krátce po půlnoci jemenského času Haldane vykoukl z okna. C37A začalo klesat. Když cítil, jak mu praská v uších, s mírnými obavami zauvažoval, kde v té tmě tmoucí chce vlastně pilot přistát. Najednou se odněkud vynořila světla a Haldane spatřil, že jsou jen pár set metrů od ranveje.

Letadlo hladce přistálo, a když zamířilo k hangáru, Haldane postřehl, jaký okolo panuje čilý ruch. Po obou stranách stály letouny –

jak bojové, tak dopravní; další řada strojů čekala v protisměru na pokyn k odletu.

C37A pomalu zastavilo před hangárem. Gwen i Noah sebrali svá zavazadla a spolu s posádkou vystoupili.

Ve vlhkém jemenském vzduchu si Haldane připadal jako ulepený. Rozhlédl se kolem sebe. Zatímco vojáci pracovali mlčky, řev letadel byl ohlušující. Zavíraly a otvíraly se dveře, startovaly motory. Auta, nákladní vozy i obrněná vozidla jezdila snad všemi směry; některé vezly zásoby, jiné vjížděly do trupů obřích dopravních letounů.

Haldane nikdy předtím na letecké základně nebyl, a už vůbec ne uprostřed důležité vojenské operace. Dmul se pýchou, což pro něho byl pocit, který zažíval jen velmi zřídka. Když se podíval na Gwen, zdálo se mu, že nad vším tím děním žasne stejně jako on.

Mával na ně jakýsi voják v maskáčích, až upoutal jejich pozornost. „Doktoři Savardová a Haldane?“ snažil se překřičet řev.

Gwen jen vztyčeným palcem ukázala, že má pravdu.

Pokynul jim, aby ho následovali. Dostali se do otevřeného hangáru, kde byl hluk poněkud tlumenější.

Napůl očekával, že svalnatý voják s hranatou tváří, krátkými světlými vlasy a jizvami po akné zasalutuje, ale podal jim jen ruku. „Dobrý večer, doktoři. Jsem major Patrick O’Toole ze sedmdesáté páté letecké jednotky, ale všichni mě tu znají jako Paddyho,“ představil se s přátelským úsměvem. „Mám být vaším styčným důstojníkem.“

„Gwen Savardová,“ řekla a potřásla mu pravicí.

„Noah Haldane,“ představil se a podal důstojníkovi ruku. Ten mu ji mohutně stiskl. „Ale všichni mě tu nejspíš budou znát jako ‚Zajíce‘.“

Major se srdečně rozesmál. „Rád tě poznávám, Zajíci. Dobře zapadneš.“ Otočil se a ukázal na druhou stranu hangáru.

Pak je dovedl do tiššího kouta, kde polní kantýna nabízela kávu, čaj, koláčky a jiné drobnosti. „Kávu?“ otázal se Paddy a vytáhl kelímek z automatu. Haldane se po letu necítil nejlépe, a proto zavrtěním hlavy odmítl. Gwen jakbysmet. Paddy jen pokrčil rameny a nechal si kelímek pro sebe.

Posadili se k jednomu z několika prázdných skládacích stolů. „Máte informace o průběhu mise?“ zeptal se Paddy.

Gwen přikývla. „Dnes ráno jsme se účastnili brífinku generála Fishera v Bílém domě...“

Na Paddyho tím evidentně zapůsobila.

„Ale poskytl nám jen obecné údaje,“ dodala spěšně.

„Dobrá,“ podotkl Paddy. Jeho výraz i tón hlasu poněkud ztvrdl. „Jak víte, jde o modifikovaný bleskový útok na teroristický komplex.“ Odložil svůj kelímek a naznačil kolem něho prstem kruh. Podíval se z Gwen na Noaha. „Modifikovaný je proto, že máme nejen zajistit cíl, ale ještě musíme zabránit jakémukoliv úniku. Na tom závisí úspěch celé akce. Z komplexu nesmí uprchnout jediný živý terorista.“

Gwen pokrčila rameny. „A jak to mění taktiku útoku?“

„Dobrá otázka, madam,“ přitakal Paddy. „Všechno se tím trochu zpomaluje. Musíme nastavit přístroje zajišťující viditelnost, a to v přesnějším rozsahu než obvykle.“

„To ale znamená, že nepřátelé budou varováni dřív, než dorazí útočná jednotka?“ zeptala se Gwen.

„Přesně tak! Ale to není podstatné. Ve vzduchu tu nemáme nepřátele. Jde jen o to, abychom naše letadla a helikoptéry dostali na pozice a naše chlapce na zem. Dá se to provést velmi rychle.“

„A kam do té rovnice zapadáme my?“ zapojil se Haldane.

„Nevidím ve vašich rukou žádné zbraně ani padáky na zádech, takže se budete držet v pozadí celé skupiny. Jelikož vás povolali přímo z Bílého domu, máte tady nejspíš velmi důležitou práci. Bude te ale muset počkat, až dostaneme zprávu od velitelů jednotek.“

Paddy ukázal směrem ke konci hangáru na jedno z obřích dopravních letadel. S otevřenými nákladovými dveřmi a rampou s vozidly vypadalo jako obluda požírající kovové součásti. „Poletíme jedním z těchto C17 na přistávací plochu západně od Hargeisy.“ Pokrčil rameny. „Pak počkáme a s trochou štěstí budeme sledovat bitvu z mobilního velícího střediska.“

„A potom?“ pobídla ho Gwen.

Paddy skryl pobavený výraz a jeho pohled zvažněl. „Mám rozkaz odvést vás a zbytek týmu k prohledání teroristické základny,

jakmile to bude bezpečné – a zdůrazňuji, že *nikam* nepůjdeme dřív, než se dozvíme, že je místo zajištěno.“

ZÁKLADNA U. S. AIR FORCE, JEMEN

Hodinu po přistání v Jemenu seděli Haldane a Gwen v břiše C17 Globemaster III a čekali na odlet. Na rozdíl od předchozího letu nebyli v obřím letadle jedinými pasažéry, nýbrž sdíleli palubu s multifunkčními vozidly připomínajícími džípy, nákladními vozy, tanky a několika vojáky, včetně průzkumného týmu stanoviště. Celá posádka měla na sobě speciálně navržené maskáčové kombinézy s kevlarovými vestami. Noahovi, jemuž se žaludek po předchozím přistání stačil uklidnit, se ulevilo, že si nebude muset natáhnout masku, dokud nepřistanou či se nepřiblíží ke stanovišti.

Rozhlédl se po kabině a začal se o vojáky bát. V jemenské noci mu připadali jako sebejistí profesionálové, ale teprve v osvětlené kabině letadla si uvědomil, jak jsou všichni mladí. Měli stejně dychtivé tváře jako studenti na jeho přednáškách v Georgetownu. Jen stěží si dovedl představit, jak někteří z nich zvládají život bez svých rodičů, natož jak útočí na pevnost teroristů.

Za řevu motorů C17 jim Paddy vychvaloval letadlo, jako by se ho snažil prodat. „Ano, panečku! Je to nejpokrokovější, všestranné a nejrychlejší dopravní letadlo vůbec. Unese 110 afrických slonů.“ Zasmál se. „Samozřejmě by to byla trochu divná posádka, ale ať si uděláte představu. Jak vidíte, C17 může převážet posádku a tanky, ale také dvě stě výsadkářů, kteří v případě potřeby vyskočí za nepřátelskými liniemi...“

Zatímco Paddy téměř ustavičně hovořil, Noah a Gwen během letu skoro nepromluvili. Haldane trávil většinu času vyhlížením z okna a pozoroval světla doprovodných F16, které letěly v krásném šiku podél obou křídel. Asi padesát minut po vzletu světla v kabině

potemněla a konverzace náhle ustala. „Právě jsme překročili hranice Somálska,“ špitl Paddy.

Za šest minut potvrdil hlas z reproduktoru Paddyho odhad a dodal: „Osmdesátá druhá americká letecká divize zajistila západní přistávací plochu. Přistáváme za patnáct minut.“

Ozval se vítězný pokřik vojáků, ale rychle se ztratil v hukotu motorů.

Po šedesáti čtyřech minutách letu z Jemenu stroj bez problémů přistál na osvětlené ranveji v severní části Somálska západně od Hargeisy. Haldane si všiml, že si celá posádka nasazuje masky a helmy, a tak je neochotně následoval. Pak se s Gwen přidali k vojákům, kteří opouštěli letadlo ve dvou organizovaných zástupech.

Podobně jako v Jemenu stály letouny v řadách po obou stranách ranveje, ale tanky, multifunkční vozidla a jiné stroje tvořily ozbrojené kolony po jedné straně silnice. Maskovaní vojáci zaujali pozice podél ranveje. Zadní část chránila řada tanků. Helikoptéry se vznášely nad nimi. Haldane měl dojem, že z jedné z nich zahlédl vykukovat hlaveň zbraně snipera, ale nebyl si jist, jestli se mu to jen nezdá.

Přestože se necítil v bezprostředním ohrožení, okolní shon mu pěníl krev. V rovníkové pouštní noci se ve své kombinéze téměř pekl. Při běhu za Paddyem cítil, jak se mu potem zmáčené tričko lepí na kůži.

Major Patrick O'Toole mířil rozhodným krokem k řadě dřevěných chýší na konci ranveje. Poblíž nich parkovaly dvě černé dodávky připomínající ohromné pojízdné maringotky. Jejich střechy se skrývaly pod satelitním zařízením. Haldane usoudil, že to jsou ona mobilní velicí střediska, o kterých se Paddy zmiňoval. Major přišel ke druhému z nich a vlezl dovnitř. Gwen s Noahem učinili totéž.

Uvnitř si Noah připadal jako v kontrolním středisku NASA. Na stěnách visely ploché televizní obrazovky, na přední z nich svítla elektronická mapa regionu. Komplex stolů s četnými digitálními ukazateli a tlačítka stál pod obrazovkami. Dva spojovní technici seděli zády ke dveřím. Měli na hlavách mohutná sluchátka, usilovně ťukali do klávesnic a neustále sledovali monitory, digitální ukazatele a videoobrazovky nad nimi.

Oba technici si příchodu Paddyho a dvou doktorů ani nevšimli. Když Paddy jednomu z nich poklepal na rameno, jen otočil hlavu, kývl na pozdrav a pak opět obrátil pozornost k počítači.

Paddy si sňal helmu i masku. „Tady si to můžete sundat,“ řekl ostatním. Přitáhl tři křesla, aby se mohli posadit za vojáky a sledovat záznamy z videokamer nad sebou.

Haldane samozřejmě viděl pár válečných filmů, ale přihlížet bitvě takhle zblízka nebylo takové, jak si představoval. Chvíli trvalo, než si jeho oči i žaludek přivykly na roztřesené, nerovnoměrné záběry kamer. Některé obrazovky neukazovaly nic než tmu, jako by byly vypnuté, ale tu a tam cosi ve tmě náhle bliklo jako při explozi.

Jedna z obrazovek nabízela pohled ze vzduchu na dvě přilehlé budovy, patrně snímané z helikoptéry. Komplex, který shora působil jako dům na spadnutí, byl ozářen zeleným světlem. Několik dalších objektů – nejspíš vozidla – stálo bez hnutí v blátě za ním. Před budovou se nacházelo několik špatně definovatelných objektů. Haldane uvažoval, zda to nejsou lidé; nepozoroval však žádný pohyb. Pouze tehdy, když se po sérii výbuchů rozzářila obrazovka a celý komplex se otřásl.

Nejvíce však Haldana fascinovaly tři obrazovky ve spodní řadě. Jejich záběry byly neustále v pohybu. Haldane si až po chvíli uvědomil, že kamery nesou vojáci. Pohlédl tázavě na Paddyho.

„Mají kamery v helmách,“ vysvětlil mu major a poklepal si na hlavu. „Je to součást vybavení útočné jednotky.“

Haldane se zatajeným dechem sledoval, jak vojáci zkoumají cíl.

Po dvou minutách pečlivé prohlídky náhle kamery změnily směr, neboť všichni vojáci otočili hlavu od cíle. Ukázaly se záběry několika dalších ležících na zemi na břiše s puškami před sebou. Pár sekund se ani nepohnuli. Jeden z nich si pak klekl a pokynul ostatním, aby vyrazili.

„Šťastnou cestu, hoši!“ zamumlal Paddy.

Obrazovka se náhle probudila do akce.

Se srdcem v krku Haldane pozoroval, co se děje. Záběry kamer zasazených v helmách se začaly tak pohybovat, až se mu zdálo, že se celý komplex pohupuje.

Kamera přiblížila akci, takže Haldane dokázal rozlišit jednotlivé postavy. Obrazovku osvětlovala jedna exploze za druhou a ozývaly se výkřiky jednotek útočících ze tří stran.

Kromě klapání klávesnic a občasného komentáře spojovacích techniků bylo ve voze ticho, avšak Noah si dovedl představit ohlušující řev a vnímal chvění země otřásající se s každou další detonací, s níž se komanda blížila ke komplexu.

„Kruci!“ zaklel Paddy.

Noaha na moment svým hlasitým projevem zmátl. Teprve pak to uviděl. Jedna z kamer v helmě zhasla. Kameramana evidentně dostali.

Se staženým hrdlem se Haldane opět soustředil na pohled ze vzduchu. Tři ze čtyř dalších členů přepadového oddílu leželi nehnutě na zemi, jiní se svíjeli v bolestech, zatímco jejich spolubojovníci běželi kolem nich kupředu. Haldanovi se ulevilo, když viděl, že ostatním se podařilo dostat až k budovám bez dalších ztrát.

Sledoval záběry dvou zbylých kamer z bezprostřední blízkosti zdí budovy. Obraz se stabilizoval, což Haldanovi naznačilo, že se oba vojáci pohybují pomaleji. Kamery se stočily k zemi, kde ležela řada mužů v tmavých hábitech, někteří s tradičními pokrývkami hlavy, jiní s pestrými šátky nebo bez nich, s puškami na hrudi či poblíž. Dokud Haldane nespátřil jejich těla, neuvědomoval si, kolik nepřátel budovu chrání zvenčí.

Kamery je však nesledovaly příliš dlouho; zaměřily se na další členy přepadového oddílu přede dveřmi komplexu. Dva z nich na ně namířili pušky a rozstříleli zámek. Další voják je rozkopl těžkou botou a dveře spadly dovnitř.

Haldanovi se zrychlil tep, jakmile obrazovka ztmavla a vojáci vnikli do budovy. Přepadový oddíl opatrně postupoval kupředu. U každých dveří se vojáci rozmístění po obou stranách chodby sklonili. Haldane pokaždé zadržel dech.

Když zabočili za třetí roh, Noah málem vyskočil strachy, když na obrazovce blikl výstřel následovaný kouřem. Kamery se rozhoupaly všemi směry, než se opět ustálily. Objevil se záběr na padlého člena oddílu s rukama zkroucenýma před obličejem. „Kruci!“ řekl Paddy a promnul si oči.

Další voják poklekl a snažil se odtáhnout svého kamaráda ke vchodu. Kamera pak zaostřila na čtyři mrtvé v hábitech. Tři z nich leželi na zemi, zatímco čtvrtý seděl opřený o zeď se zbraní v klíně a s hlavou na stranu, jako by v této pozici usnul. Rána v jeho tváři však hovořila jasně.

Kamery se přisunuly blíž k padlým teroristům. Haldanovi se s každým krokem sevřel hrudník, jako by se on plížil s vojáky smrtící chodbou. Naštěstí se vše obešlo bez dalšího incidentu.

Jedna z kamer zaostřila na dveře. Dva vojáci je rozkopli. Nikdo se několik sekund ani nepohnul. Haldanovi vyvstaly na čele krupěje potu, ale zůstal bez hnutí jako muži na obrazovce.

Jeden ze členů komanda v popředí mávl rukou, aby ho ostatní následovali. Kamera se posunula do velké otevřené místnosti, která připomínala učebnu. Místo lavic zde však byly koberečky. Noah si otřel čelo úlevou, že se vojáci dostali z těsné chodby na otevřenější, bezpečněji vyhlížející prostranství. Muži se zde však pohybovali stejně opatrně a rychle. Plížili se po podlaze v domnění, že se útočníci skrývají u dveří ve vzdálenější části místnosti.

Právě ve chvíli, kdy je kamera zabrala, se obrazovka bíle rozzářila a pak úplně ztmavla, jako by ji někdo vypnul.

Spojovací technik sedící před Noahem si strhl z uší sluchátka a hodil je na zvukový pult.

Haldane zpočátku nechápal, čeho se právě stal svědkem. Pak zaslechl Gwenin hlas: „Ach, ne, prosím, to ne...“

Pohlédl na letecké záběry budovy, kterou nyní pohltily plameny. Po chvíli ji zavalil kouř, takže nebylo nic vidět.

Celá osádka vozu se ani nepohnula.

Když se kouř po pár minutách rozptýlil, bylo zřejmé, že tři čtvrtiny komplexu zmizely. Haldanovi se sevřelo srdce a do očí se mu řinuly slzy.

„Sakra!“ vyhrkl Paddy a chytil se za hlavu.

Uplynula nejdelší půlhodina Noahova života, než se ozvala Paddyho vysílačka. Chvíli mluvil s volajícím, pak si ji připnul zpět na opasek a otočil se k Noahovi a Gwen. „Dobrá. Komplex...“ odmlčel

se, aby dokázal vyslovit, co je potřeba, „...tedy přinejmenším to, co z něj zbylo, je bezpečné.“

Haldane se neptal na vojáky uvězněné ve zřícené budově, protože nechtěl přijít o poslední špetku naděje. Snažil se tyto myšlenky zapudit. Nasadil si helmu a ve stopách Paddyho a Gwen opustil vůz.

S obdivem zaznamenal, že major na sobě nedal nic znát, když odesílal průzkumný tým do dvou čekajících vozidel. Kromě Gwen a Noaha jej tvořili čtyři technologové, všichni členové armádního sboru strojních inženýrů. Vzali si tašky s vybavením – pipetami, nádobami na laboratorní preparáty a vytíracími špejlemi – a naskočili do zadního prostoru terénních vozů, které je vezly vstříc tmavé zakouřené noci.

Po šestnácti minutách strávených na hrbolaté ulici auta zabočila na prašnou cestu. Projeli kolem nákladních vozů a vojáků, kteří mířili opačným směrem nebo stáli podél silnice. Ve světlech nákladáků Haldane zahlédl kouřící komplex. Většina stavby se zřítila, ale přistavěná jednopatrová budova v zadní části zůstala stát.

Vystoupili asi třicet metrů od ní. Haldane sledoval, jak řada vojenských lékařů a vojáků prohledává sutiny. Několik z nich se zoufale snažilo přelézt hromady trosk a odstranit cementové kusy, pod kterými zůstali uvězněni jejich kamarádi. Chtěl se vydat za nimi a hrabat holýma rukama, přestože věděl, že by to bylo stejně zbytečné jako volání a výkřiky mužů stojících mezi troskami.

Paddy na něho mávl od vchodu jediné budovy, která zůstala stát. „Podívejte!“ vyhrkl tlumeně, neboť mu ústa zakrývala maska. Ukázal dolů. Dva vojáci posvítili baterkou na nepřítele ležícího před vchodem.

Haldane si klekl, aby si muže v hábitu lépe prohlédl. V hrudi a v břiše měl několik střelných ran. Rukou si přidržoval pušku. Přestože měl tvář pokrytou prachem a blátem, Haldane v něm podle fotografií, které CNN ukazovala ve vysílání prakticky čtyřiaadvacet hodin denně, rozpoznal Hazzira Kabaala.

Major vážně pokyvoval hlavou. „Dobrá,“ řekl, třebaže jeho hlas nezněl nijak vítězoslavně. Ukázal na to, co zbylo z budovy. „Neměli čas vyhodit do vzduchu i tuto část,“ houkl nahlas, aby přehlušil techniku a další lidi. „Inženýři tvrdí, že ji můžeme rychle prohlédnout,

ale musíme být opatrní. Exploze zeslabila zdi, může to kdykoli spadnout.“

Dva vojáci odvedli průzkumný tým zadními dveřmi do krátké chodby, za níž byla prostorná laboratoř. Haldane vstoupil dovnitř. Překvapila ho její velikost. Vládl v ní však neuvěřitelný nepořádek. Odstředivky, mrazicí boxy, inkubátory i elektronické přístroje ležely roztráskané na podlaze. Haldane pochopil, že tenhle chaos nezpůsobil výbuch, nýbrž lidé. Proč? napadlo ho, ale neměl čas o tom dlouze přemýšlet.

Jeho pozornost upoutaly masivní ocelové dveře na konci místnosti. Vzal svou tašku, poklepal Gwen na rameno a ukázal na ně. Rychle vyrazili. Haldane musel použít veškerou svou sílu, aby je otevřel. Když konečně povolily, bouchly do zdi za nimi. Noah si připomněl Paddyho varování.

Asi o metr a půl dál byly další dveře, zůstaly však otevřené. Prošli jimi do menší místnosti. Kolem zadní stěny stála řada klecí. Haldane žasl, že v některých z nich vřeštěly živé opice s černou tváří a bílým hrudníkem a lomcovaly mřížemi. Rozčileně na něho zíraly. Litoval sice zmatená zvířata, ale nemohl pro ně nic udělat.

„Noahu!“ zavolala na něho Gwen.

Rychle k ní zamířil. Stála před menší řadou klecí. Žádná z nich se však netrásla a Haldane okamžitě pochopil proč. Opice již byly mrtvé. Nezahynuly však přirozenou cestou. Plexisklo, za nímž se zvířata skrývala, kdosi rozstřílel.

Haldane se otočil ke Gwen. „Proč by někdo vraždil opičí tlupu?“ zeptal se.

Zavrtěla jen hlavou.

„Gwen, pojďme jim odebrat vzorky tkáně a krve.“

„Těm živým?“ ukázala na chřestící klece.

„Živým i mrtvým!“

Když si připravovali jehly a lahvičky na vzorky, vyrušil je dunivý zvuk. Ze střechy na ně začala padat omítka.

„Noahu...“ vyhrkla Savardová zděšeně.

„Já vím, já vím,“ řekl. „Potřebujeme jen pár krevních vzorků.“

Zdi zapraskaly.

„Nemáme čas!“ vybafla Gwen. „Ta střecha spadne!“

„Běž, Gwen!“ mávl ke dveřím. „Hned přijdu.“
Zavrtěla hlavou. „Bez tebe nepůjdu. Honem!“ Chňapla ho za paži a táhla od klece.

On se jí však vysmekl, zrovna když ze stropu spadla další hromada omítky.

Paddy zařval zvenčí: „Gwen, Noahu, vypadněte odtud!“

Haldane se však otočil a zamířil ke klecím s postřelenými zvířaty.

„Noahu!“ zaječela Gwen a mávala na něho zběsile rukama.

„Už jdu,“ křikl. „Utíkej!“

Vyběhla ke dveřím, ale Noah ji nenásledoval. Zalomcoval dvířky jedné z klecí, ale byla zamčená. Loktem vyrazil v plexiskle větší díru.

„Pojď, Noahu!“ ječela Gwen ode dveří.

Haldane třesoucími se prsty odstranil zbytek plastu. Prostrčil obě ruce dovnitř a chňapl po mrtvé opici. Vytáhl ji ven a schoval pod paži. „Neboj se! Jdu hned za tebou!“

Gwen se řítila do hlavní laboratoře. Haldane utíkal deset kroků za ní. Ze stropu padaly kusy sádry, celá budova praskala a kvílela.

Asi v půli cesty ji doběhl. Zpomalila a napadala na nohu s bolavým kotníkem. Chytil ji pod paži. „Jsem v pořádku! Jdi napřed a ved mě!“ křikla a vykroutila se mu.

Haldane však neposlechl.

„Honem!“ zařvala. „Ukazuj mi cestu!“

Proběhl dveřmi z laboratoře a posledních deset metrů chodbou sprintoval. Zaslechl, jak se země zakymácela, a pak rachot. Vyskočil ven, několikrát se překulil a chytil se za nohu propíchnutou ostrým kusem dřeva.

Právě ve chvíli, kdy se pokusil vstát, zaslechl hřmění a na záda se mu svezlo kamení a cement. Klekl na kolena, rozhlédl se okolo sebe, ale po Gwen nikde ani památky.

Budova, z níž právě vyskočil, zmizela.

HARGEISA, SOMÁLSKO

Gwen neviděla nic než kouř, prach a bílé světlo. Neměla ponětí, kde je ani co se stalo. Vybavila si, jak Noah střemhlav vyskočil ze dveří. Pak, když už měla nohu na prahu, zaslechla ohlušující ránu a všechno potemnělo.

Cítila na svých prsou tlak, až skoro nemohla dýchat. Pokusila se vykřiknout, ale málem se udusila prachem z omítky. Při zřícení budovy ztratila masku, ale helma naštěstí zůstala na hlavě. Její levou paži také cosi tížilo, ale pravou ruku i nohy měla volné. Nahmatala dlaní kovový předmět, který ji drtil. Patrně to byl kus plechu. Snažila se jej ze sebe sundat, ale jedinou rukou ho nemohla nadzvednout.

Kopala nohama, aby se posunula. Marně. S hrůzou postřehla, jak je pro ni dýchání namáhavé. Otevřenými ústy lapala po dechu, co jí síly stačily. Vyděšená a sklíčená vyplivla prach a chraplavým hlasem se pokusila volat o pomoc. Nedokázala však ze sebe vydat víc než pouhé zašeptání.

Ve chvíli, kdy se zuřivě chytla kovového okraje plechu, se jí něco dotklo. Až za okamžik si uvědomila, že to je něčí ruka.

„Gwen!“ vykřikl Noah a ona mu stiskla dlaň. „Pomozte mi! Sem! Je naživu!“ Pustil její ruku, což ji polekalo. Napadlo ji, jestli se neudusí dřív, než odstraní sutiny, pod kterými uvízla.

Přestala se hýbat, aby nespotřebovávala tolik kyslíku. Sotva sípala. Když už se jí začínala motat hlava, zaslechla hlasitý skřípavý zvuk. Podařilo se jim plech o kousek odsunout.

„Už je to v pořádku, Gwen. Máme tě,“ ujistil ji Noah. „Vydrž, už jen pár sekund.“

Vzápětí ji konečně vysvobodili. Ihned se zhluboka nadechla, poté ještě několikrát a začala plivat prach z úst. Oslepilo ji světlo baterek. Instinktivně zvedla levou ruku, aby si kryla oči. Pak ji Noah zvedl, objal a přitiskl k sobě. „Gwen!“

„Nic mi není, Noahu,“ ujistila ho a pak se rozkašlala. „Myslím, že jsem v pořádku.“

Vzal ji do náruče a odnesl od hromady sutin, které ji věznily. „Víš to jistě?“

„Jo.“ Otréla si písek a prach ze rtů. „Můžeš mě pustit, Noahu.“

Sklonil se a něžně ji postavil na zem. Stáhl si masku a s úlevou se usmál. „Myslel jsem, že je po tobě,“ řekl a kroutil přitom hlavou.

Přidržela se jeho ramene a zkoušela se postavit na vratké nohy, třebaže jim tak docela nedůvěřovala. Naštěstí se jí to podařilo. Bolel ji sice hrudník – obzvlášť, když se chtěla zhluboka nadechnout, i škrábance a tržné rány, ale byla ráda, že to není horší než vymknutý kotník. Zasmála se.

Noah se k ní připojil. Rozpráhl náruč a opět ji objal. „Fakt jsem si myslel, že je po tobě.“

„Au,“ odpověděla na jeho stisk.

Uvolnil objetí. „Ach, promiň, snad jsem ti...“

Usmála se na něho a pak se dotkla jeho tváře. „Myslím, že mám jen pohmožděniny.“ Ohlédla se na hromadu sutin, kterými byla zasypána. Uvědomila si, že ji patrně uvěznila plechová stříška u vchodu a že se dostala z budovy těsně před zřícením. Otočila se k Noahovi. „O sekundu později...“

„A hledali by novou kvalifikovanou uchazečku o místo Virové carevny,“ doplnil Haldane.

Zašklebila se.

Ke skupině vojáků se přidal Paddy. Položil Gwen ruku na rameno. „Jste v pořádku?“

Přikývla.

„Určitě?“

„Mám jen pár oděrek a modřin.“

Major se podíval z Gwen na Noaha. „Kde máte masky?“

„Důvěřujte mi, je to bezpečné,“ řekl Haldane.

„Důvěřovat vám po *tomhle* akrobatickém čísle?“ Ukázal palcem na budovu. „Radši si ji nasad'te, jasný, Zajíci?“ povzdechl si. Ukázal na dva vojáky, kteří strkali mrtvou opici do žlutého pytle s červeným označením biologicky nebezpečné látky. „Fakt doufám, že ta opice stála za riskování obou vašich životů.“

Gwen strávila zpáteční let do Jemenu vleže na nosítkách. Mlčela jako všichni ostatní na palubě. Po přistání Paddy trval na tom, že ji odveze do polní nemocnice sám. Skončila se čtrnácti stehy, zafixovaným kotníkem a několika obvazy. Když o dvě hodiny později přišly rentgenové snímky a ukázaly, že je vše v pořádku, vypůjčila si novou maskáčovou uniformu a podepsala lékaři propustku.

Voják ji doprovodil k hlavnímu hangáru. V kantýně našla Noaha s Paddyem na stejném místě, kde se všichni tři setkali poprvé. Oba muži seděli u stolu nad netknutými kávami pohroužení do svých myšlenek.

Paddy se na ni usmál. „Vzhledem k okolnostem vypadáte dobře.“

„A taky se dobře cítím.“ řekla. Posadila se vedle Haldana. „Co je nového?“

„Operace *Čistka* skončila,“ podotkl Paddy smutně. „Jejich vůdce je mrtvý spolu s další stovkou teroristů. Nikdo neunikl. Mise splněna.“

„A ztráty?“ otázala se.

„Přišli jsme o jednu helikoptéru. Pět našich mužů zemřelo cestou k budově. A...“

Gwen polkla, aby uvolnila stažené hrdlo. „A uvnitř?“

Paddy pokrčil rameny a sklopil oči. „Pětapadesát amerických vojáků bylo v budově, když se zhroutila.“

Gwen se podívala na Haldana. Než se však stačila zeptat, jestli někdo z nich přežil, zavřel oči a zavrtěl hlavou.

Major na ni kývl. „Alespoň jednu oběť jsme zachránili,“ řekl a zápasil se slzami, které se mu tlačily do očí i krku. Otřel si koutky rukávem.

Gwen ho jemně chytla za ruku. „Vaše jednotka?“

„Jo,“ přikývl a odkašlal si. „Znal jsem každého z nich. Skvělí kluci i děvčata. Skvělí Američané.“ Nechal slzy stékat po tvářích a podíval se jí tvrdě do očí. „Doufám, že se o nich zmíníte prezidentovi.“

„Povím mu o nich, Paddy.“

WASHINGTON D. C.

Gwen usnula v okamžiku, kdy C37A vzlétlo ze základny v Jemenu, a probudila se až na základně Andrews Air Force. Ve Washingtonu přistáli v 9:50 ráno. Když letadlo zastavilo, protáhla se, což vyvolalo bolest v celém těle; od hlavy až po špičky prstů u nohou. Věděla, jaké měla štěstí, že se nevrací domů v zinkové rakvi nebo nezůstala stejně jako pětapadesát mladých mužů a žen pod hromadou sutin, a tak spolkla tři tabletky proti bolesti, které jí dali lékaři, pročísla si vlasy a stiskla zuby.

Noah byl vzhůru, přestože vypadal vyčerpaně. Napadlo ji, jestli vůbec v letadle spal, ale nezeptala se ho. Spontánně se naklonila a políbila ho na tvář. Pár sekund k němu zůstala přitisknutá a vychutnávala si drsný dotek jeho čerstvého strniště.

„Ach,“ zazubil se a užasle na ni hleděl. „Za co to je?“

„Poděkování za záchranu života,“ řekla a mírně zčervenala.

„Mně a děkovat?“ Uhnul pohledem. „Málem jsem tě zabil svojí tvrdohlavostí. Měla bys mě kopnout do koulí, ne mě líbat.“

Zamračila se. „Jen počkej, co udělám, až pilot vypne ten svítící nápis. Připoutejte se.“ Oba se zasmáli.

Noah jí nenabídl rámě, když kulhala ze schodů letadla, ale šel pomalu vedle ní až k budově terminálu. Domnívala se, že je připraven ji zachytit, kdyby padala.

„Měla by sis jet domů trochu odpočinout,“ poradil jí.

„Ty potřebuješ odpočinek víc než já,“ opáčila, čímž samu sebe překvapila. „Vyspala jsem se skvěle v letadle.“

Před terminálem na ně čekala limuzína. Noah i Gwen pak cestou do města jen vyhlíželi z oken a nepromluvili. Řidič je vysadil před Gweninou kanceláří v Nebraska Avenue Center. Strážný z ochranky

ji uvítal srdečným úsměvem, až se cítila trapně, že jí vyklouzlo z paměti jeho jméno.

V prošívaném kabátě a beranici čekal ve vestibulu McLeod. Oba je přátelsky objal na uvítanou. Když je konečně pustil, pohrozil kárávě prstem: „Hergot! Vás dva nemůžu nechat ani pět minut o samotě, aniž by na vás spadl nějaký barák!“

„Asi jsme bez tebe úplně ztraceni, Duncane,“ řekla Gwen. Měla ohromnou radost, že ho vidí. „Mimochodem, jak ses o tom dozvěděl?“

McLeod ukázal na Haldana a zabručel: „Od něho!“ Zavrtěl hlavou. „Volal mi z letiště. Ten chlap nedovede udržet tajemství.“ Hrávě mrkl na Gwen. „Víš, svěří se mi s každým polibkem!“

Gwen zrudla a proklínala se, že reaguje jako nějaká školačka. Otočila se a odkulhala k výtahům.

Další člen ochranky je pak doprovodil na ministerstvo vnitra. Přestože byla neděle ráno, Gwen potěšilo, že polovina lidí je na místech. Odvedla Haldana a McLeoda chodbou do své kanceláře. Sotva se posadili ke stolu, Gwen i Noah McLeodovi vyprávěli o útoku v Somálsku a jeho výsledku. McLeod s kabátem a beranicí na klíně seděl bez hnutí a pozorně poslouchal.

Když domluvili, podotkl: „Takže Kabaal je mrtvý. To je jen dobře. Ale co ten jeho kámoš Sabri?“

„Snad byl v budově, když se zřítila,“ řekla Gwen.

„Snad!“ zopakoval nepřítomně McLeod jako ozvěna.

Haldane přitakal. „Momentálně zjišťují DNA, ale patrně se nikdy nedozvíme, jestli tam zůstal nebo ne.“

McLeod vzal svou beranici a nasadil si ji na rozčuchané zrzavé vlasy. „Nebo se to dozvíme brzy.“

„Jak to myslíš?“ otázala se Gwen.

„No, můžeme předpokládat, že jste technicky nesplnili podmínky ultimáta Bratrstva jediného mizerného všiváka – nebo jak si to sakra říkají. A pokud je ten bastard Sabri naživu...“

„O žádných virových epidemiích jsem zatím neslyšela,“ vybafla Gwen.

„Ani já ne,“ souhlasil McLeod a upravil si beranici. „Jenže vy Američani jste tak zatraceně tajemní, že byste patrně jeho existenci

popírali, i kdybyste na tomhle promrzlém kontinentě zůstali jen vy dva.“

Haldane se unaveně uculil, kdežto Gwen se snažila skrýt úšklebek. „Jaká je situace ve zbytku světa?“ zeptal se Haldane.

„Pokud jde o kansuskou chřipku, překvapivě to není tak zlé,“ odpověděl McLeod. „Na Dálném východě se ji podařilo potlačit. Ani v Londýně a ve Vancouveru již za poslední tři dny nebyly hlášeny nové případy. Její výskyt v Evropě je zastaven. Dokonce i z Illinois máme lepší zprávy. Myslím, že měli včera jen hrstku nových případů.“

Haldane se předklonil a zaklepal na stůl. „Možná pro změnu začínáme vítězit my,“ řekl.

McLeod překřížil prsty na obou rukou. „Ovšem jen za předpokladu, že se na cestu nevydali noví mučedníci.“

Limuzína s policejní eskortou odvezla Haldana a Savardovou do Bílého domu.

Dva příslušníci tajných služeb je zavedli do západního křídla do téhož operačního střediska, kde seděli před necelými šestařiceti hodinami. Tentokrát se však schůzky účastnilo mnohem méně lidí. Kromě generála Fishera a Andrey Hornové byli přítomni jen ministr obrany, vnitra a ředitelé CIA a FBI.

Ted Hart se na Gwen zamračil, sotva vstoupila do místnosti. „Prý ses tam málem nechala zabít. To je naposled...“

Ta však zvedla ruku, aby ho zastavila. Druhou si přitiskla k hrudi. „Přisahám, Tede, že už nikdy více.“

Netvářil se však o nic spokojeněji a jen rozzlobeně kroutil hlavou. Otevřel ústa, aby něco dodal, ale opět je zavřel, když do místnosti vešel prezident.

Posadil se do čela stolu, aniž se pozdravil s ostatními. „Děkuji, že jste přišli,“ řekl a zíral na protější zeď. „Než začneme, rád bych vás požádal o chvíli ticha, abychom uctili památku statečných mladých Američanů, kteří dnes ráno položili své životy, aby ochránili bezpečí našich občanů.“ Sklonil hlavu, přivřel oči a zmlkl.

Po minutě se znovu ozval: „Dobrá, děkuji vám. Nyní povede diskusi doktorka Hornová...“

„Pane prezidente,“ promluvila Gwen a všichni ostatní se k ní otočili.

„Ano, doktorko Savardová?“ zeptal se mírně překvapeně.

„Slíbila jsem jejich veliteli, že vám vyřídím, že všichni z U. S. Rangers, kteří v Somálsku zahynuli, byli oddaní Američané. Do jednoho.“

Chvilí na ni jen zíral a pak se otcovsky usmál. „A já vám slibuji, že všem vyjádřím své uznání. Do jednoho.“

„Děkuji, pane prezidente,“ začala Andrea Hornová. „Většina z přítomných viděla videozáznam operace *Čistka*. Doktoři Haldane a Savardová byli dokonce na místě,“ připomněla. „Požádala jsem generála Fishera o krátkou zprávu.“

Fisher se postavil. „Pokusím se,“ řekl a bolestně se usmál. Pokračoval zhodnocením logistiky operace a mluvil o tom, že vše šlo podle plánu, dokud se vojáci nedostali až k budově. „Jakmile jsme zajistili okolí budovy, neměli jsme na vybranou a museli vstoupit dovnitř,“ řekl s táhlým přízvukem. „Naši chlapci a děvčata nemohli jen sedět a čekat. Kromě toho jste...,“ naznačil trochu vyčítavě, „...potřebovali potvrdit, že skutečně šlo o jejich sídlo a laboratoř.“ Svěsil hlavu. „Jak víte, nastražili v budově léčku v podobě velmi účinných výbušnin. Naši lidé uvnitř neměli žádnou šanci.“ Zvedl oči, které plály jeho zraněnou pýchou. „Ale sedmdesátý pátý regiment letectva Rangers splnil svůj úkol. Dostali jsme jejich vůdce a neunikl jediný terorista.“

„Děkuji vám, generále,“ řekla Hornová vážně. Obrátila se na Teda Harta. „Pane ministře, mohl byste nám osvětlit stav bezpečnosti země?“

Hart si odkašlal. „Stále platí stupeň nejvyššího nebezpečí, tedy ‚červený kód‘. Naše hranice jsou uzavřeny pro komerční účely a každý region se řídí speciálními vyhláškami. Je posílena i záchranná služba.“

„Pane ministře,“ vstoupil mu do řeči nevýrazný obrýlený ředitel FBI. „S místními úřady spolupracují všichni naši agenti, které máme k dispozici.“

Ted Hart přikývl. Podíval se na Gwen se zvednutým obočím. „Doktorko Savardová, mohla byste nám podat aktuální informace o tom, v jakém stadiu je ten nový lék?“

„Potenciální lék,“ zdůraznila Gwen. „Výrobní léčiv už je v provozu, budeme na ní dále pracovat čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu, ale začneme vyrábět nejdříve za šest dní.“

Promluvil Aaron Whitaker: „Je bez pochyb, že na naše vojsko v Africe můžeme být hrdí.“ Zasalutoval generálu Fisherovi poklepáním na své husté obočí. „Máme Kabaala, ale není potvrzeno, že jsme dostali i Abdula Sabriho. Proto navrhuji, abychom předpokládali, že jsme zcela neeliminovali teroristickou hrozbu a podle toho jednali dál. A snad i přijali možnost, že jejich armáda teroristů je již na naší půdě.“

Třebaže Gwen tohoto agresivního ministra obrany neměla v lásce, souhlasně pokyvovala hlavou.

„Pane ministře, přesně tak uvažujeme,“ ujistil ho Ted Hart a zkrřížil ruce na prsou.

Katherine Thomasonová zvedla ruku.

„Ano, madam?“ řekla Hornová.

„Rozumím a souhlasím s ostatními.“ Přivřela oči a vážně přikývla. „Ale možná se nikdy nedozvíme, kdo přesně mezi těmi teroristy v somálské laboratoři zemřel.“

„Kam míříte, madam?“ otázala se Hornová.

„Řekněme, že s boží milostí uplyne pár dní..., týdnů..., aniž by se objevila sebemenší stopa po viru. Jak dlouho bychom tuto zemi měli řídit jako pevnost?“

Prezident se předklonil a poklepal si na bradu, což dělával často, když chtěl zasáhnout do hovoru. „Katherine, Amerika bude pevností do té doby, než si budeme jisti, že je bezpečné opět uvolnit otěže.“ Přimhouřil oči. „Ale ani o vteřinu dřív.“

GLEN ECHO HEIGHTS, BETHESDA, MARYLAND

Když se Noah probudil v pokoji pro hosty, uvědomil si, že prospal půlnoční ultimátum pro stažení vojsk až do pozdního úterního rána. Přestože věděl, že ultimátum je po útoku na somálskou základnu pouze teoretickou otázkou, očekával zprávy s obavami jako většina Američanů.

Když zahlédl na budíku, že už je 10:21, sáhl po přenosném telefonu a vytočil Gwenino číslo.

„Právě ses probudil?“ zeptala se Gwen užasle.

Podle tónu jejího hlasu poznal, že se během jeho spánku nestalo nic zlověstného. „Zvláštní, že?“ řekl. „Asi mě ten jednodenní výlet do africké války zmohl. Možná mi chybí melatonin,“ zachechtal se. „Neozvali se?“

„Ne,“ řekla. „Ale žádné zprávy jsou v tomto případě rozhodně dobré zprávy. Jak je ti?“

„Fajn.“ Vstal z postele a zašel k zrcadlu. „Spíš by mě zajímalo, jak je tobě?“

„Trochu to bolí, ale hlavně zlobí kotník. Jinak v pohodě.“

Haldane se odmlčel. Až do této chvíle měli během krize všechny dny naprogramované. „Takže, co dál?“ zeptal se a zkoumal své husté strniště v zrcadle. Povšiml si, jak se mu od nástupu kansuské chřipky propadly tváře.

„Připravíme se na nejhorší. A budeme doufat, že se to nestane.“ Zmlkla. „Já nevím, Noahu, ale něco se mi nezdá, víš?“

Teprve když to řekla nahlas, uvědomil si, že i on má stejný pocit. „Přesně.“

„Sejdeme se odpoledne v mé kanceláři, abychom si ujasnili, jak na tom jsme, souhlasíš?“

„Ujednáno.“

Haldane zavěsil a zamířil do sprchy.

Vyкроčil z koupelny jen s ručníkem okolo pasu. Na chodbě potkal Annu. „Dobré ráno.“ Nabídla mu šálek čaje a nesměle se usmála.

„Ahoj.“ Noah šálek přijal, ale náhle se při tomto kdysi běžném ranním rituálu cítil nesvůj. „Chloe je ve školce?“

„Jo,“ usmála se Anna. „Jedině tak jsem jí mohla zabránit, aby tě ráno neprobudila.“

„Dík.“ Nuceně se usmál, ale nepříjemný pocit ho neopustil.

Ukázala na hlubokou odřeninu, která se mu táhla od levého stehna až ke kotníku. „Říkals, že se při tvém výletě do Afriky nic nestalo.“

Pokrčil rameny.

Zkřížila ruce na prsou a zamračila se. „Chloe bude potřebovat tátu na delší dobu, víš?“ podotkla trochu zahořkle.

„Já jsem si to nevybral,“ vybafl.

Anna pokrčila rameny a pak tiše špitla: „Ale nevybral sis ani zaměstnání od devíti do pěti.“

Haldane zvedl ruce. „A kdybych si takové našel, všechno by mezi námi bylo dokonalé, je to tak?“

„Já... já jsem to tak nemyslela,“ zajíkla se. Rozčilením zrudla. „Jen jsem chtěla, aby bylo kvůli Chloe zase všechno jako dřív. I pro nás! Zdá se ale, že mi s tím moc nechceš pomoci.“

Otočila se k odchodu, ale Haldane ji jemně chytil za zápěstí. „Anno, já vím, že se snažíš dělat, co je správné,“ řekl. „Ale myslím, že nevíš, co vlastně chceš.“

Než stačila něco namítnout, dodal. „A pravdou je, že ani já už to nevím.“

Haldane a McLeod strávili většinu dne rozhovorem s Jeanem Nantalem ze Světové zdravotnické organizace a pak dorazili do Gweniny kanceláře. Noah nedokázal skrýt zklamání, když uviděl Alexe Claytona, který seděl naproti Gwen. S rukama za hlavou v

ležérně rozepnutém sportovním saku od Armaniho se u ní evidentně cítil jako doma.

Gwen, oblečená ve svetru a džínách, se tvářila znepokojeně. „Ahoj,“ pozdravila zamyšleně.

Když se posadili kolem malého konferenčního stolku, McLeod na ni kývl. „Co se stalo, Gwen? Působíš, jako bys měla na zádech ještě kus té budovy.“ Haldane však za Skotovým vtípkem poznal, že má starost.

„Máme pár novinek,“ řekla zadumaně. „Alexi, co kdybys začal?“

Natáhl ruce a pokrčil rameny. „Právě jsme dostali předběžnou zprávu armádního patologa, který provedl pitvu Hazzira Kabaala.“

„Nech mě hádat,“ prohodil McLeod. „Že by nakonec přece jen nebyl mrtvý?“

Clayton zavrtěl hlavou. „Mrtvý je až dost. Patolog se domnívá, že do něho stříleli dvakrát.“

Haldane se nahnul dopředu. „O čem to mluvíš?“

„Ten chlap je prošpikovaný jako řešeto. Všechno stejné střely – kalibr 5,56 mm.“ Pokrčil rameny. „Ale kvůli nízkému kapilárnímu krvácení nebo tak nějak...“ rozhodil rukama, „...patolog poznal, že ho některé kulky zasáhly až posmrtně.“

„No a? Kabaal ležel uprostřed přestřelky,“ namítl Haldane. „Jistěže ho mohly zasáhnout i po smrti.“

Clayton však zavrtěl hlavou. „Patolog tvrdí, že ne. Myslí si, že mezi prvními ranami a těmi dalšími uplynulo přinejmenším několik hodin.“

Noah se naklonil. „Je si tím jistý?“

„Ne. Úplně jistý si není,“ prohlásil Clayton.

„Ale jestli má pravdu...“

„Možná se o Hazzira Kabaala postarali jeho vlastní lidé,“ nadhodil Clayton.

„Ehm,“ odkašlal se McLeod. „Tak proč by ho nechávali před budovou?“

„Abychom si mysleli, že zemřel při přestřelce,“ odpověděl Clayton.

„Poslyšte,“ poklepal McLeod na stůl. „Proč by záleželo na tom, kde umřel?“

„Co když někdo zahlazoval stopy?“ vyslovil svou domněnku Haldane nahlas. „Hodili Kabaalovo tělo ven a utekli. Zbylí teroristi pak komplex vyhodili do povětří, abychom nemohli spočítat všechna těla.“

Clayton pomalu přikývl. „A my tudíž předpokládali, že jsou všichni, protože zahynul jejich vůdce!“

V místnosti se rozhostilo ticho.

„Je tu ještě něco dalšího,“ vstoupila do diskuse Gwen s kameninou tváří. „Před půl hodinou se ozvalo Centrum pro kontrolu a prevenci nemocí.“

Haldane měl pocit, že mu tuhne krev v žilách. Slyšel tlukot svého srdce v uších. Vstal. „Gwen, prosím tě, neříkej mi...“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Žádné nové případy.“

Haldane nahlas vydechl. Bušení srdce zpomalilo. „Ale?“

„Jde o toho opičího samce, kterého jsi odtáhl z laboratoře,“ řekla.

„Co je s ním?“ zeptal se a stále stál nad svým křeslem.

„Centrum otestovalo jeho sérum.“ Přitiskla si prsty ke spánkům a začala je masírovat.

„A?“

„Neměl tentýž typ kansuské chřipky jako ostatní.“

„Koho hergot myslíš těmi ostatními?“ poskočil McLeod.

Gwen si přestala třít spánky a naklonila se přes stůl. „Jako oběti z Chicaga, Londýna, Vancouveru anebo z Číny.“

Haldane zmateně zavrtěl hlavou. „Takže to není kansuská chřipka?“

„Ne, to je, ale její mutace. Není to H2N2, ale H3N2.“

Clayton zvedl ruku. „Přestaňte s těmi neznámými pojmy a objasněte mi nějak srozumitelně, o čem to mluvíte!“

„Virus kansuské chřipky je mutací běžné chřipky, jasné?“ vysvětlila Gwen rychle. „Všechny chřipkové viry jsou podtypy dvou proteinů v obalu H – hemaglutinin a N – neuraminidáza. Dosud jsme viděli jen kansuskou chřipku H2N2, ale v opici je virus kansuské chřipky H3N2.“

„Chápu,“ přikývl Clayton. „Ale co to znamená?“

„To znamená,“ podotkl Haldane pomalu, „že teroristi vytvořili nový virus.“

„Ale jak může být horší než ten, který na nás poslali?“ zeptal se Clayton.

„No, pane Bonde,“ prohlásil McLeod, „ten mizera může být horší, když zabije víc lidí – i když je těžké si to představit –, nebo když bude nakažlivější než virus H2N2. Bohužel je poměrně dost prostoru k jeho zdokonalování.“

Haldana zamrazilo, jako kdyby právě vykročil do chladného washingtonského povětří. Intuitivně vycítil, že se McLeod nemýlí. „Ten zkurvysyn! Přišli s nakažlivější formou viru.“

„Krucí! Dovedete si to představit?“ řekl McLeod a kroutil hlavou.

„Ne,“ opáčil Clayton. „Nemám doktorandský ani jiný titul, takže mi vysvětlíte, co to přesně znamená.“

„To je tak, Alexi,“ objasnila Gwen tiše a přitiskla si štíhlé prsty opět ke spánkům. „Když ten virus vyrobíš, aby nakazil dvakrát tolik lidí, pak se jich dvakrát tolik infikuje. Zdvojnásob si číslo, které tihle lidé přenesou na další... Takže s druhou generací infikovaných jich máme čtyřikrát více a tak dále.“

McLeod ukázal na Claytona. „Jak vidíš, zanedlouho vznikne velký problém.“

„Tomu rozumím, ale,“ zvedl dva prsty, „za prvé nevíme, zda je ten nový virus nakažlivější než poslední, a za druhé – což je důležitější –, pořád netušíme, jestli zůstala naživu ta armáda teroristů, která by ho šířila.“

Gwen přikývla. „První část je snadná. Centrum nám může poskytnout odpověď za pár dní. A co se týče té druhé...“ Pokrčila rameny. „Po výsledku pitvy Kabaalova těla...“

„Kromě toho není potřeba armáda nakažených teroristů,“ podotkl Haldane unaveně spíš pro sebe než k ostatním.

„Jak to?“ otázal se Clayton.

Noah si povzdechl. „U předchozího typu způsobili čtyři nakažení teroristé vypuknutí chřipky ve čtyřech městech. Ale s tímhle mnohem nakažlivějším virem...“

Clayton se to snažil pochopit.

McLeod rozhodil rukama. „Až se ten syčák dostane ven, tak už ho nezastavíme.“

Clayton otevřel ústa. „Vy teda tvrdíte, že jestli ten virus bude dostatečně nakažlivý, postačí pár teroristů, aby vypukla pandemie?“

Haldane pomalu přikývl. „Možná jen jediný.“

ATLANTSKÝ OCEÁN

Dabir Fahim strávil od svého útěku z domovského Jericha – tehdy mu bylo třináct – většinu z posledních deseti let na výletních lodích. Neúnavný mladý Palestinec povýšil z plavčíka na číšníka a malou **lod'** vyměnil za zaoceánský parník. Nyní Dabir pracoval už dva roky na palubě *Atlantic Princess II*, tedy od její první plavby. Byl na ni proto až majetnický pyšný, což nikdy necítil ani ke své válkou rozervané zemi.

Kromě otevřené povahy a talentu na jazyky Dabir ve své práci exceloval, protože rozuměl lidem. Nikdy nezapomněl něčí tvář nebo jméno. A měl dar předvídat přání zákazníků dřív, než je stačili vyslovit. Vysoký svalnatý muž, kterého Dabir obsluhoval již šestou, poslední noc plavby, mladého číšníka zmátl svým výrazným, avšak nečitelným obličejem. I přes pronikavě modré oči, hladkou tvář a značkové francouzské oblečení Dabir nepochyboval o jeho arabském původu. Měl také podezření, že jsou téže sexuální orientace, ale Dabir byl příliš velký profesionál, než aby si někdy dovolil flirtovat s klientem, bez ohledu na to, jak moc se mu líbil.

Během sedmidenní plavby ho Dabir ve společnosti zahlédl jen jednou. Zvažoval, jestli je jeho společníkem tichý Arab s plnovousem, kterému jednou servíroval oběd, ale nepřipadalo mu to příliš pravděpodobné.

Když Dabir záhadnému hostu nesl po večeři espresso, umínil si, že ukojí svou zvědavost. „Chutnalo vám?“ zeptal se v arabštině.

Přestože muž nepohnul ani jediným svalem ve tváři, pohledem Dabira spaloval, až mu po zádech běhal mráz. „Promiňte,“ řekl anglicky. „Nerozuměl jsem vám.“

„Ach, omlouvám se,“ zakoktal se Dabir. „Myslel jsem, že jste Arab jako, ehm, jako já.“

Neznámý pomalu odložil šálek. „Můj otec uměl arabsky,“ podotkl odměřeně. „Ale opustil mě i matku, když mi byly dva. Pak jsem neměl moc důvodů se v Marseille tenhle jazyk učit.“

„Aha,“ řekl Dabir, přestože věděl, že na jeho přízvuku v angličtině není nic francouzského.

Muž se pousmál, což mladého číšníka vyděsilo ještě víc. Dabir stál jako přimražený, dokud cizinec neupřel pohled na stoly po své levici. „Věřím, že vaše služby potřebují i další hosté,“ podotkl.

Dabir s úlevou rychle odešel od jeho stolu.

WASHINGTON D.C.

Od přepadení základny v Somálsku uplynulo teprve osm dní, ale Haldane měl pocit, jako by to bylo několik měsíců.

Nejen město, ale celá země se v minulém týdnu změnila, jako by národ zadržoval dech a připravoval se na nejhorší. Práce se omezovaly jen na nezbytné služby. Většina lidí nevycházela ven. Zdálo se, že nikdo nevěnuje pozornost ani tomu, že za šest dní budou Vánoce.

Přes všechnu úzkost se však dosud nedělo nic.

Cestou do centra města Haldana překvapilo, jak málo aut jede po Beltway, kde obvykle vázla doprava v kteroukoli denní hodinu, obzvlášť však v ranní špičce.

Jako každý den od návratu ze Somálska se Haldane, McLeod a Clayton sešli v Gwenině kanceláři na ministerstvu. Jakmile jim její sekretářka přinesla kávu a zavřela za sebou dveře, Gwen se předklonila v křesle a projela si prsty vlasy učesané dozadu. „Centrum poslalo výsledky testů ohledně viru typu H3N2, který se našel v té mrtvé opici.“

„A není to dobrá zpráva, že?“ zeptal se Haldane.

Zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Jak moc je špatná?“ otázal se McLeod a poškrábal se po bradě, která mu za poslední týden povyroستla tak, že vypadal ještě divočeji.

„Někdo z těch teroristů musel mít moc dobré znalosti z mikrobiologie,“ podotkla Gwen s úctou a odporem zároveň. „Podařilo se mu – nebo jí – zavést části genetického kódu pekingské chřipky do kansuského typu. Výsledkem je mnohem nakažlivější H3N2.“

„Kristepane, Gwen!“ vyhrkl McLeod. „O kolik?“

„Výsledky jsou zatím předběžné...“ Zavrtěla hlavou. „Ale zdá se, že se šíří stejně rychle jako běžné nachlazení.“

Haldane měl pocit, jako by dostal pěstí. Pohlédl na McLeoda, který zbledl. Dokonce i Clayton vytřeštil oči.

McLeod se otočil k Haldanovi. „To je návrat španělské chřipky,“ řekl chraplavým hlasem.

„Jak zlá byla ta španělská chřipka?“ otázal se Clayton.

„Zabila dvacet milionů lidí za necelé čtyři měsíce – a to v době, kdy měl svět třetinu obyvatel a neexistovala civilní letecká doprava,“ objasnil McLeod. „Dá se tedy celkově říct, že byla dost zlá.“

Clayton sraštil čelo. „A tenhle virus může vyvolat další španělskou chřipku?“

„Máme zpoždění,“ pokrčil rameny Haldane. „Věděli jsme, že pandemie někdy vypukne. Jen nikdo neočekával, že by ji někdo vyvolal úmyslně.“

Gwen se předklonila a položila obě dlaně na stůl. „Zatím nikdo nic nevyvolal!“ podotkla pevně. „A nehodlám jen sedět na zadku a dovolit jim to.“

Všichni přikývli, dokonce i McLeod.

Haldane si všiml, jak se Clayton dívá na Gwen. Vyčetl z jeho očí obdiv. Jenže momentálně ho city chlápka ze CIA tolik netrápily.

Zeptal se ho: „Neozval se Sabri nebo někdo jiný z té teroristické základny?“

„Všechny naše zdroje se soustřeďují na pátrání, ale zatím nic,“ povzdechl si Clayton. „Jestli se z toho komplexu dostal živý, pak odvádí setsakra dobrou práci. Vůbec na sebe neupozorňuje.“

McLeod pohlédl na Gwen. „A co lék tvého přítele? Jak to s ním vypadá?“

Přitiskla si ruce ke spánkům. „Ani tady nemám dobré zprávy.“

„Proč? Co se stalo?“ zeptal se Haldane. „Na ten nový typ viru neúčinkuje?“

„Ne, v tom není problém. Zdá se, že funguje dobře.“ Opět si tiskla spánky. „Jak víte, prvotní výsledky u viru kansuské chřipky byly velmi slibné. Úmrtnost se snížila z dvaceti a něco procent na tři procenta u testovaných opic.“

„To je hergot úchvatné!“ vyhrkl McLeod.

Gwen pokrčila rameny. „Jenže dvě opice, které se uzdravily, pak zemřely na žloutenku.“

„A ta žloutenka měla nějakou vazbu na léky?“ dotázal se McLeod.

„Na takové závěry je příliš brzy.“

„Ale, Gwen, předtím jsi tvrdila, že při testování na zdravých zvířatech a opicích nedošlo k žádným komplikacím,“ řekl Haldane.

„To je pravda,“ povzdechla si. „Přesně toho se Isaak obával. Že když to uspěcháme, zjistíme případné vedlejší účinky a komplikace, až bude pozdě.“

McLeod mávnutím ruky tyto obavy zaplašil. „Opice, které zdechly na žloutenku, by bez léčby stejně chápily na ten virus.“

„Duncan má pravdu,“ přitakal. „Jestli ten lék desetinásobně snižuje úmrtnost, pak pro průměrného pacienta znamená stále ohromné plus.“

„Jenže FDA to takhle vidět nebude,“ řekla Gwen a zvedla ruce. „A ani prezident ne. Patrně si ještě pamatuje katastrofu Geralda Forda s vakcínou proti prasečí chřipce v roce 1976. Požádal nás, abychom přestali s výrobou, dokud nevyřešíme problém se žloutenkou.“

„To je pitomost!“ odfrkl McLeod. „Může to trvat měsíce. A ty nemusíme mít.“

Haldane na ni dlouho jen zíral. „Gwen, vzala by sis ty tu pilulku, kdybys měla kansuskou chřipku?“

„Bez váhání,“ odpověděl McLeod za ni.

Gwen chvíli otázku zvažovala a pak pomalu přikývla. „Promluvíím znovu s prezidentem.“

GLEN ECHO HEIGHTS, BETHESDA, MARYLAND

Haldane si přestal balit kufr a pozoroval, jak si jeho dcera hraje na podlaze. Pod stromečkem našla hromadu nových hraček a nevěděla, kterou si vybrat dřív.

Přestože pro její rodiče byly tyto svátky napjaté, Chloe je vnímala radostně, aniž by měla tušení, jaké rodinné i celosvětové drama se kolem ní odehrává. Noah i Anna vynaložili veliké úsilí, aby dceru neznepokojili. Nikdy před ní nediskutovali o hrozícím rozchodu ani nepouštěli v televizi zprávy o krizi, pokud byla holčička v dohledu. Haldane informace vlastně příliš nesledoval, ze svých zdrojů však věděl, že se v průběhu dvou týdnů po operaci *Čistka* nový virus ani žádný terorista nevynořili.

Chloe poskakovala od jedné hračky ke druhé, převlékala se do různých kostýmů, ale nakonec ji to přestalo bavit a skočila na velkou postel vedle Noahova kufru.

„Tati, vždyť jsi byl nedávno pryč,“ řekla. „Proč musíš zase odjet?“

„Tohle je jiná cesta, Chloe,“ usmál se na ni. „Lepší. Budeš se se mnou vídat pořád.“

„Ale jak?“ zeptala se.

„Protože budu bydlet jen pár bloků odtud,“ vysvětlil jí. „Budeš za mnou často chodit. A někdy u mě můžeš i přespat. Ostatní noci budeš tady u mámy.“

Zarazila se. „A proč nezůstaneš s námi, tati? Pak bych mohla být každou noc s váma oběma.“

Haldanovi se sevřelo u srdce. Chytil dcerku a pevně ji objal. „Je to trošku složitější, Chloe. Ale bude to fajn, uvidíš.“

Kdyby před třemi týdny Noah našel před oblíbenou italskou restaurací v centru místo k parkování, považoval by to za zázrak. Po Vánocích zde – jako v mnoha dalších – poprvé po téměř dvou týdnech opět otevřeli, což bylo pro Noaha jasnou známkou, že se lidé pomalu začínají odvažovat vyjít ven. Život ve Washingtonu se sice pomalu vracel do normálních kolejí, přesto byla restaurace zaplněna jen z jedné třetiny.

Haldane dorazil jako první a vybral stůl u okna v rohu. Usadil se a objednal si pivo Heineken, aby uklidnil žaludeční nervozitu. Přinesli mu je v okamžiku, kdy vešla Gwen. Zamával na ni, ale ona ho už stejně viděla.

Oblékla si hedvábnou bílou blůzu s hlubokým výstřihem a černé kalhoty s vysokým pasem, které obepínaly její boky a zvýrazňovaly dlouhé štíhlé nohy. Blond vlasy si nechala volně padat k ramenům. Noah byl zvyklý na kostýmky, které nosila před televizními kamerami, ale ještě ji neviděl tak elegantní. Obdivoval půvab, s jakým se nesla, ale najednou se cítil trapně, jako by zapomněl uprostřed tance krok.

Vstal, aby ji přivítal polibkem na tvář a získal chvilku času. Vdechl vůni jejího parfému.

Když jí číšník přinesl víno, zavrtěl hlavou a vydechl. „Vypadáš... páni... skvěle.“ Usmál se. „Škoda, že tě takhle nevidí Duncan. Patří taky k tvým obdivovatelům.“

„Díky..., snad,“ řekla. „Proč se k nám vlastně Duncan dnes večer nepřipojil?“

„Hlavně proto, že nebyl pozván.“

„Netuším, proč jsi pozval mě,“ prohodila s úsměvem. „Neříkáš, že to bude pracovní večeře?“

Haldane opět pocítil chvění v žaludku. „Jen mě napadlo, že by se ti možná líbila večeře..., víš..., jen ve dvou,“ drmolil.

Položila mu dlaň na ruku. „Nevěděla jsem, jestli to je pracovní schůzka nebo...“ Nechala větu viset ve vzduchu.

Haldane vychutnával její něžné pohlazení. „Nebo...? Ale když už ses o tom zmínila; máš nějaké novinky?“

Pustila jeho ruku a Noah by se nejradši v tu chvíli nakopl. „Hmm,“ řekla. „Další problémy v Atlantě s Isaakovým lékem.“

„Máš na mysli zprávy, které vypustila média?“ otázal se. „Něco jsem zaslechl v rádiu cestou sem.“

„Já se z toho snad zblázním! Asi by to stejně zjistili, ale ještě je příliš brzy. Obzvláště, když máme problémy.“ Podívala se do své sklenky, chytila ji za stopku a zakroužila jí. „Zdá se, že tisk mnoho neví, ale je to jen otázkou času.“

Haldane přikývl. „Co se děje?“

„Žádná velká změna.“ Přestala hýbat skleničkou a zvedla oči. „Riziko žloutenky je asi dvě a půl procenta, ale to není tak důležité ve srovnání s tím, jak skvěle lék účinkuje proti oběma typům viru kansuské chřipky.“

„Jak dobře?“

„Procento úmrtnosti kleslo z pětadvaceti procent na pět u léčené skupiny.“

„Včetně rizika žloutenky?“ otázal se Haldane.

Gwen přikývla. „Takže výrobní léčiv opět pracuje. Koncem týdne bychom měli mít připraveny nějaké léky k distribuci.“

Haldane pozvedl poloprázdnou sklenku piva. „Ať raději všechny skončí v odpadcích.“

Její tvář znězněla. Srdečně se usmála. „Tak na to si připiju,“ řekla a přitukla si s ním.

„Uplynuly dva týdny a po Bratrstvu ani stopy,“ podotkl. „Mělo by to být dobré znamení, ne?“

„Doufejme,“ podotkla. „Myslím, že už je celá země vyčerpaná tím neustálým strachem.“

Haldane ukázal sklenkou kolem sebe. „Lidi už se začínají vracet k normálnímu životu.“

Gwen pokrčila rameny. „Já bych ho normálním nenazvala.“

„Někteří už aspoň vycházejí z domu,“ opáčil Haldane. „Mnozí šli do práce. I hranice se otevřely.“

„Jen některé. Na letištích to vypadá jako v zoo. Povolili pár mezinárodních letů. Podle Teda bude v nejbližší době stále platit nejvyšší stupeň opatrnosti.“

Haldane mávl rukou. „Tak jo, už o tom nebudeme mluvit. Kazi mi to chuť k jídlu.“

„Mně to nevadí.“ Vzala jídelní lístek. „Když už mluvíme o chutích...“

Dohodli se, že už po zbytek večere nebudou přetřásat žádné téma spojené s prací, ale popovídají si jen tak. Když přinesli jídlo, Noah žasl nad Gweniným apetitem. Většina žen při první schůzce nikdy nejedla, zato ona spořádala čtyři chody včetně zákusku. „Jak můžeš zůstat takhle štíhlá?“ ptal se jí s údivem.

„Mám metabolismus po matce. A taky jsem zdělila její ztracený perfekcionismus.“ Povzdechla si. „Vím, že mám štěstí, ale nemáš ponětí, jak ostatní štvála moje ohromná chuť k jídlu a relativně hubená postava. Většina holek mě vřdycky nenáviděla.“ Zasmála se. „A můj perfekcionismus mi samozřejmě taky moc nepomohl.“

Haldane se natáhl, chytil ji za ruku a propletl prsty s jejími. „V našem malém kroužku jsi celkem populární.“

Stiskla mu ruku, ale pokrčila zmateně čelo. „My máme nějaký kroužek?“

„Docela malý, když připočítáš Duncana a Alexe.“

Zasmála se. „Spíš mi to připomíná čtverec.“

„Když už mluvíme o Alexovi...“ začal Haldane.

Zvedla obočí. „Co je s ním?“

Trochu na rozpacích pokrčil rameny. „Jen se mi zdá, že jste si docela blízcí.“

Než promluvila, chvíli ho pozorovala. „Začínáš žárlit na první schůzce? Věděla jsem, že nemůžeš být tak dokonalý. A už vztyčuješ rudý praporek,“ řekla, ale jeho ruku nepustila.

„Tak jsem to nemyslel,“ zasmál se Noah. „Jen vám dvěma nechci stát v cestě, víš?“

Ukázala na romantické prostředí restaurace a dvě skleničky na stole. „Copak už ses mu do cesty tak trochu nepostavil?“

„Asi jo,“ zachechtal se. „Podívej, fakt jsem se snažil tím chlápkem pohrdat, ale z nějakého důvodu mi přirostl k srdci.“ Snažil se přitom tvářit co nejstatečněji. „Jestli mezi vámi dvěma něco je, klidně ustoupím.“

Usmála se, ale Noah ji podezíral, že mu na to neskočila. Přitiskla si jeho ruku ke rtům a políbila ji. „O mě a Alexe se nemusíš bát.“

Uvědomil si, že neodpověděla, ale nevadilo mu to. Vnímal její teplý dech a dotek jemných rtů na svých prstech. Na Clayтона už zapomněl.

Když Haldane zaplatil, šli pěšky ruku v ruce k jejímu vozu. Noah se postavil ke dveřím řidiče a řekl: „Nejsem si jistý, jestli umíš řídit. Myslel jsem, že všude jezdíš limuzínou.“

„Jen do Bílého domu,“ prohodila a přitiskla se k němu, až se dotýkali nohama.

Objal ji a přitáhl k sobě. Sklonil hlavu a lehce se dotkl jejích rtů. První polibek byl opatrný. Když se však Gwen přitiskla víc, jejich rty se spojily vášnivěji. Jemně se dotýkal jejího jazyka a pocítil narůstající vzrušení.

Netoužil po ničem jiném než z ní strhat šaty, zlíbat každý centimetr jejího těla a vzít si ji přímo na místě. V autě, venku v mrazivém povětrí, kdekoliv. Zmocnila se ho nezkrotná touha.

Věděl však, že musí počkat. Jen si nebyl jistý, jestli to dokáže.

Gwen odjížděla od restaurace a hlava se jí točila závratí. Nešlo ani tak o Noahovu společnost – ačkoli by jeho kouzlu lehce podlehla a šla k němu domů, kdyby to navrhl –, jako spíš o první příležitost konečně se cítit uvolněně. Ten mizerný virus ji natolik vysával, že úplně zapomněla, jaké to je vyrazit si ven a bavit se, aniž by přitom nesla na svých bedrech tíhu celého světa.

Cestou domů poslouchala stále stejné zprávy z rádia jen napůl ucha. Zbystřila, až když slyšela své jméno. „Ale doktorka Gwen Savardová, ředitelka oddělení boje proti bioterorismu, opět odmítla komentovat zprávy o masové výrobě nového léku na kansuskou chřipku,“ ozval se hlasatelův baryton. „Z dalších zpráv: Vládnoucí monarcha oceánu *Atlantic Princess II* utrpěl po dvou letech na moři první skvrnu na jinak skvělé pověsti, když den před vyloděním v Miami na jeho palubě našli zavražděného člena posádky. Tělo třiačtyřicetiletého mladíka se dvěma bodnými ranami v hrudi našli v prádelně. Jeho kolegu, také číšníka, nyní zadrželi k výslechu...“

Protože si nechtěla nechat kazit náladu, vypnula rádio uprostřed věty a vsunula do přehrávače cédéčko Joni Mitchellové *Greatest Hits*. Nahlas zpívala slova písně *Big Yellow Taxi* a vypustila z hlavy všechny myšlenky na žlutouku, viry i teroristy.

Ještě si zpívala, když zastavila v podzemní garáži. Otevřela bezpečnostní bránu dálkovým ovladačem a sjela o tři patra níž na své parkovací místo. Zastavila a vypnula motor.

Vzala si kabelku a začala se soukat z auta ven, když si vzpomněla na mobilní telefon. Sáhla do přihrádky a vytáhla jej. Umínila si, že si ve výtahu poslechne vzkazy ve schránce, sevřela telefon v dlani a vystoupila.

Její parkovací místo nebylo příliš osvětleno a dvě další žárovky zřejmě praskly, a tak bylo v podzemí šero. Jedině nad výtahem a schodištěm se svítilo.

Opatrně vykročila v botách na podpatku a uvědomila si, jak ve tmě hazarduje se svým bolavým kotníkem. Asi v půli cesty mezi vozem a výtahem za sebou zaslechla nějaký zvuk. Předpokládala, že některý ze sousedů zaparkoval o patro výš. Zastavila se a zaposlouchala, ale nic se nezvalo. Otočila se a zamířila k výtahu svižnějším krokem.

Stiskla tlačítko, aby jej přivolala. Nerozsvítilo se. Znovu se pokusila ho zmáčknout silněji, ale zase nic. Otráveně zamířila ke dveřím na schodiště. Nakoukla malým skleněným průzorem v ocelových dveřích a všimla si, že i tam je tma.

Rozhlédla se po garáži a nastražila uši, protože takovou shodu náhod si dovedla těžko vysvětlit. Dlaně se jí zpotily. Prohledala kabelku, ale pak si uvědomila, že sprej s plynem s sebou nemá.

Stála přede dveřmi a váhala, jestli se nemá vrátit do auta a vyjet před budovu, ale tenhle nápad jí připadal paranoidní. Zhluboka se nadechla a otevřela dveře na temné schodiště.

Když za ní zaklaply, musela se přidržet zábradlí, aby našla cestu. Opatrně vystoupala po prvních pěti schodech, spíš s obavami, že si znovu vymkne kotník, než se strachem. Došla na první podestu, zastavila se a poslouchala.

Nic.

Jakmile zabočila za roh, zaregistrovala pohyb. Někdo ji chňapl kolem hrudníku a škuhl jí dozadu, až málem upadla. Do zad ji zatlačilo cosi tvrdého. Pochopila, že to je hlaveň.

„Mlčte, doktorko Savardová,“ špitl jí dotyčný do ucha. „Nebo zemřete.“

Zůstala nehnutě stát a hlavou jí v ten moment probleskly tisíce myšlenek.

„Odved'te mě k vašemu vozu,“ řekl útočník. „Hned!“

Náhle ji otočil opačným směrem. Uvolnil stisk, ale jen proto, aby ji postrčil kupředu. Klopýtla na schodech a teprve pak opět nabrala rovnováhu. Se zbraní v zádech kráčela pomalu a nedobrovolně. S každým krokem sjížděla rukou níž ke svému pasu.

„Rychleji!“ pobídl jí šepem.

Došla k poslednímu schodu. Uvědomila si, že brzy bude víc světla a ona tak promarní jedinou příležitost, rychle a si drobný mobil zastrčila za pas.

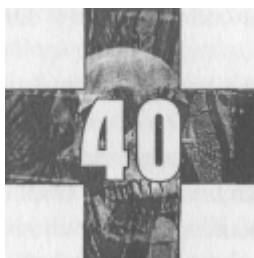
„Otevřete dveře!“

Prázdnou rukou sáhla po klice a otevřela kovové dveře ke schodišti. Vystrčil ji do garáže. V šeru došla k autu, pobízena tlakem pistole. Když dorazili na místo, sebral jí kabelku a prohrabal ji. Světla vozu dvakrát blikla, jakmile jej únosce dálkovým ovladačem odemkl. „Otevřete zadní dveře!“

Poslechla a otočila se, aby mu viděla do tváře. Pohlédla mu do ledových světlých očí a přeletěla zrakem ze zbraně v levé ruce na předmět v jeho pravici. Všimla si hrotu jehly, ale teprve po chvíli si uvědomila, že je na injekční stříkačce.

Instinktivně couvla, avšak bylo příliš pozdě. Prudce vyrazil pravici a ona ucítila ostré štípnutí v levém rameni. Pak ji surově strčil otevřenými dveřmi na zadní sedadlo, až se uhodila hlavou o hlavici bezpečnostního pásu.

Ležela na chladné kůži a zvedal se jí žaludek. Interiér vozu se zatočil. Zdálo se jí, že se sedadlo pohupuje, a ztěžkla jí víčka. Pach kůže nahradila nasládlá vanilková příchut' v ústech. Zoufale se snažila zůstat při vědomí, nechtěla se podvolit, ale nakonec se propadla do tmy.

MINISTERSTVO VNITRA, NEBRASKA AVENUE CENTER, WASHINGTON D. C.

Haldane dorazil do budovy ministerstva jako první. Gwenina sekretářka Arlene ho uvedla do její kanceláře a přinesla mu čerstvou kávu. Podala mu ji s milým úsměvem, až měl Noah chvíli pocit, že se snad doslechla o jeho včerejší schůzce s milovanou šéfkou.

Copak na tom záleží? pomyslel si. Navzdory trvajícimu polblouznění ze slibného polibku Haldane nedokázal setřást pocity viny. Možná ještě není připraven. Když tak uvažoval, vpochoďoval do místnosti Alex Clayton celý v černém – od saka až po boty. „Noahu,“ kývl na něho na pozdrav. „Jak je? Jaká byla večere?“

Haldane pochopil, že o společném večeru s Gwen ví. „Fajn,“ utrousil jen, aniž by to dál rozváděl. „A tvoje?“

Clayton pokrčil rameny. „Osamělá u bedny s basketbalovým zápasem.“

Nastalo trapné ticho, které narušil svým příchodem až McLeod. Aniž by pozdravil, přes rameno houkl: „Arlene, drahoušku! Už jsem tady!“

Brzy do místnosti vstoupila mladá sekretářka s dalšími kávami a velkým úsměvem pro McLeoda.

Ten na ni zamrkal. „Ach, Arlene, kdybys byla o deset let starší a nebyla Američanka...“ Haldane věděl, že si posledním slovem rýpl do Claytona.

Ten obrátil oči v sloup.

McLeod se podíval z Haldana na Claytona. „Kde je naše krásná vedoucí?“

„Asi měla dlouhou noc“ podotkl Clayton a hodil po Haldanovi pohledem.

Když dopili kávu a Gwen se neobjevovala, Haldane sáhl do kabátu pro mobilní telefon. Zkusil vytočit její číslo, ale po pěti zvoněních se ozvala schránka. „Gwen, čekáme na tebe v kanceláři, zavolej mi, až dostaneš tuhle zprávu.“ Zavěsil a vytočil číslo domů. Tam jí zanechal týž vzkaz.

Pak odložil telefon a zvedl ruce. „No?“

Clayton pohlédl na hodinky. „Musím být za půl hodiny v Langley. Náš ředitel svolal naléhavou schůzku.“

„Proč?“ zeptal se Haldane. „Nějaké novinky?“

Clayton se podíval z jednoho na druhého, jako by zvažoval, zda jim může důvěřovat. „Chtěl jsem s tím počkat na Gwen, ale...“ Sáhl do kapsy saka a vytáhl dva složené listy papíru.

Rozevřel první a položil jej na stůl před ně. Dokonalým rukopisem na něm stálo cosi v arabštině.

Haldane a McLeod se naklonili, aby si list prohlédli blíž. „Co to je?“ otázal se Noah s obavami.

„Včera večer se nám ozvali Egypťané,“ řekl Clayton. „Abdul Sabri zjevně odeslal tento dopis svému velicímu důstojníkovi z egyptské zvláštní jednotky. Tomu, který ho nepovýšil.“

„Kdy?“ poklepal Haldane prstem na papír.

„Dopis má poštovní známku s datem dne po operaci *Čistka*, ale možná ho odeslal ještě před útokem.“

Haldane se trochu uklidnil, neboť stále nic nedokazovalo, že Sabri operaci přežil. „Odkud byl poslán?“ otázal se.

„Z Káhiry.“

McLeod dopis zvedl, aby se podíval blíž. „Co se v něm píše?“

Clayton rozložil druhou stránku s anglickým překladem a položil ji na původní text. Haldane tiše četl:

Generále,

dvacet let jsem věrně sloužil ve vaší armádě. Vykonal jsem každý rozkaz, který jste mi udělil. Splnil každou misi nebo Vámi určený úkol a vynikal jsem tam, kam se ostatní neopovážili pustit.

Nikdy jsem nezpochybňoval Vaše rozkazy, bojoval věrně za džihád. Ve jménu vašeho nezákonného systému jsem mučil a vraždil, za což jsem stejně jako Vy odsouzen trávit věčnost v pekle.

Za to všechno jste mou službu, mou oběť neodměnil ničím než opomíjením a hanbou. Nyní poznáte, že za urážku je třeba zaplatit.

Až se bude váš skvělý spojenec, Amerika, kvůli mně svíjet a padat na kolena, uvidíte, co se stane. Věřící povstanou a navrátí Alláha k moci v Egyptě i jinde. Rychle odešlou Vás i Vám podobné do pekla. A půjdete tam s vědomím, že Abdul Sabri v tom sehrál svou úlohu.

Haldane dopis dočetl a McLeod hvízdal. „Nejsem psychoterapeut, ale myslím, že starý major má asi pár nevyřešených účtů.“

Nikdo se nezasmál.

„Až se bude váš skvělý spojenec, Amerika, svíjet a padat na kolena...“ citoval Haldane. „Nepřipadá mi jako někdo, kdo měl v úmyslu vyjednávat.“

„Pravda,“ souhlasil Clayton, složil papíry a zastrčil je do kapsy. „Sabri od počátku plánoval, že ten virus vypustí.“

„A stále to má v plánu,“ doplnil ho McLeod.

„Uplynuly dva týdny,“ snažil se Haldane přesvědčit sebe i ostatní.

„Dva týdny, dva měsíce, dva roky?“ McLeod bouchl pěstí do stolu. „Jestli je stále naživu a má ten zdokonalený virus, co záleží na čase? Kruci, svět se nemůže mít stále na pozoru! Svou příležitost najde.“

Clayton rozzlobeně kroutil hlavou. „Ne, pokud majora Sabriho najdeme dřív.“

„Dost dobrý nápad, Claytone,“ zamumlal McLeod.

Seděli mlčky kolem stolu ještě pět minut. Clayton mrkl na hodinky. „Už na Gwen nemůžu čekat. Musím jít.“

„Dík, že ses s námi o ten dopis podělil, Alexi,“ řekl Haldane upřímně. „Až sem Gwen dorazí, podáme jí aktuální informace.“ Haldane zkontroloval čas. Bylo 10:15. „Aspoň si nemusíš dělat starost, jak se rychle dostat do Langley. Ulice jsou pořád skoro prázdné.“

Když si Clayton začal zapínat kabát, řekl: „To nevím. Každý den je aut na silnici víc. Lidé se vracejí do zaběhaného kolotoče.“

„Jo,“ souhlasil McLeod. „Dokonce jsem slyšel, že zítra v noci bude probíhat oslava nového roku na Times Square.“

„Budou ji pořádát?“ otázal se Haldane.

Clayton se zarazil.

„Dnes ráno jsem něco zaslechl v rádiu,“ podotkl McLeod. „Nemyslím si, že to bude oficiální oslava. Skupina Newyorčanů se ale stejně hodlá těm zatraceným všivákům teroristům postavit: ...My si uděláme párty navzdory vám, hajzlové!“

Haldane se podíval na Claytona. „Na oslavu nového roku přijíždějí na Times Square spousty lidí z celých Států,“ řekl, aniž skrýval zděšení.

Clayton vážně přitakal. „Já vím.“

„Důvod, proč španělská chřipka zabila tolik lidí, je ten, že vojáky po první světové válce ve Francii rozpustili zrovna v okamžiku, kdy udeřil virus,“ vysvětlil Haldane. „Odvezli si ho s sebou do svých domovů. Co když zítra na Times Square...“

„Takové oslavy nepovolí,“ prohlásil Clayton rozhodně. „To je jasné.“

McLeod si promnul dlaní vous. „A jak se tomu dá zabránit?“

„Nepodceňuj nás, Duncane,“ zabručel Clayton. „Někdy zvládne věci i bez obvyklé červené pásky.“

„Máš na mysli Zátoku sviní?“ opáčil McLeod.

Než však stačil Clayton odpovědět, rozdrnčel se telefon. „Možná to je ona,“ řekl a sáhl po sluchátku. „Haló, kancelář doktorky Savardové.“

Clayton chvíli poslouchal. „Ne, není tady.“ Chvilé ticha. „Alex Clayton, zástupce ředitele divize operací u CIA.“

„Cože?“ Clayton vytřeštil oči a zbledl. „Kde?“

Haldane vstal. „Alexi...,“ Clayton však mávl rukou. „Dobře,“ řekl. „Zavolejte Moře Robertsové, zástupkyni ředitele FBI, a vše jí oznamte. A jestli se něco – cokoliv – dozvíte, zavolejte mi,“ dodal Clayton a nadiktoval do telefonu tři čísla, na kterých ho mohou chytit. Pak zavěsil.

Clayton se pomalu podíval z McLeoda na Haldana. „Policie našla dnes ráno Gwenino auto u čerpací stanice v Marylandu,“ podotkl chladně. „Na zadním sedadle byla krev.“

Gwen ucítila pod páskem na břiše vměnění. Zmateně otevřela oči a přimhouřila je před světlem. Zvedal se jí žaludek. Místnost páchla naftalínem a do zad ji tlačila péra z postele. Když se pokusila překulit, nohy ani ruce ji neposlouchaly. S každým pohybem cítila, jak se jí do zápěstí a kotníků zařezávají provazy.

Přestože ji přepadla úzkost, snažila se uklidnit, protože si uvědomovala, že ji strach oslabuje.

Mobilní telefon zastrčený za pasem přestal vibrovat.

Zvedla hlavu a rozhlédla se po místnosti. Zelená malba na stěnách byla oprýskaná, vetché závěsy zakrývaly malou řadu špinavých oken, ale šero zvenčí jimi prosvítalo. Elektrický radiátor hlasitě hučel.

Přestože měla po injekci omámenou mysl, začala si všechno vybavovat. Podle kovového lůžka, k němuž byla připoutána, usoudila, že je nejspíš v nějakém laciném motelu s oddělenými budovami.

Trochu se uklidnila, přestože měla v levé paži stále zavedenu nitrožilní kanylu. Soustředila se na to, aby si připomněla tvář a oči, které zahlédla v garáži. Nepochybovala o tom, že patří muži, jehož fotka neustále běžela v CNN. Abdulu Sabrimu.

Když zvedla hlavu, stál ve dveřích. Učinil pár kroků vpřed a zastavil se u kraje postele. Tyčil se nad ní v riflích a v košili s límečkem. Pozorně si ji měřil světlýma očima. Z ledové tváře se nedalo nic vyčíst.

„Probudila jste se, doktorko Savardová,“ řekl s ostrým arabským přízvukem.

„Kde to jsem?“ zeptala se Gwen.

„Na tom nezáleží,“ podotkl Sabri.

„Proč jste mě unesl?“ dožadovala se.

„Chtěl jsem si s vámi promluvit.“

„Proč?“ vyštěkla.

„Jste ředitelkou protiteroristického oddělení ministerstva,“ vysvětlil pomalu, aby to vyslovil správně. „A já jsem terorista, takže to dává smysl.“

„Nic z toho, co děláte, nedává smysl,“ opáčila a marně se pokoušela bojovat s pouty.

Zdalo se, že Sabri chvíli její odpověď zvažuje. Pak přikývl. „Pro vás možná ne. Ale mně to dává smysl perfektně.“

Protože si uvědomila, že její počínání je marné, změnila taktiku. „Tak mi to vysvětlete,“ zkusila diplomatictější tónem.

„Nevidím důvod,“ řekl a pak se mírně pousmál. „Nepřivedl jsem vás sem, abych s vámi diskutoval o politice.“

„Vážně bych to ráda věděla,“ zopakovala Gwen a snažila se najít nějaký způsob, jak se dostat k telefonu zastrčenému za pasem.

Sabri opět zavrtěl hlavou. „Povězte mi o tom vašem novém léku. O tom, o kterém reportéři mluvili v televizi.“

„Kéž bychom nějaký měli!“ trhla Gwen spoutanými pažemi. „Je to jen spekulace médií.“

V jeho tváři se nepohnul jediný sval, ale oči mu potemněly. Gwen se najednou cítila ve větším ohrožení, než když na ni mířil pistolí. „Nevěřím vám, doktorko Savardová.“

„To je mi líto,“ ucedila a spolkla hořkou pachut' v ústech. „Co chcete, abych vám řekla?“

Nehnutě ji sledoval. Jeho mlčení působilo mnohem děsivěji než všechno, co dosud řekl nebo udělal. „Rád bych od vás slyšel o plánech pro řešení krizových situací,“ promluvil konečně.

„Co tím myslíte?“ zašklebila se.

„Například město, jako je New York. Určitě máte nějaký plán, jak postupovat, když vypukne epidemie. Je to tak, že?“

„Každé město v zemi má takový plán.“ Zvažovala, kolik mu toho poví, aby to působilo věrohodně. „A v každém z nich jsou lidé zodpovědní za případné řešení pohrom.“

„Ano, samozřejmě,“ kývl Sabri. „A plán pro kansuský virus?“

Gwen se zahýbala na posteli, ale pouta se jí jen zařezala hlouběji. „Chcete znát specifický plán každého většího města ve Státech?“

„Ne,“ vydechl pomalu a Gwen za jeho klidným výrazem vycítila nespokojenost. „Pokud se virus dostane do New Yorku,“ řekl, „budou uzavřeny přístavy, silnice a letiště, pokud onemocní jediný člověk?“

„Neřešíme epidemii uzavřením města,“ řekla, přestože poslední verze záchranného plánu pro případ biologického útoku hovořil přesně o těchto opatřeních. „Samozřejmě bychom vydali varování a

požádali lidi, aby necestovali. Kdyby někdo onemocněl, dali bychom dotyčného do karantény a také všechny, kteří s ním přišli do kontaktu. Zbytek je na místních úřadech,“ zalhala.

Chvilí na ni civěl bez odpovědi. Pak se ohlédl přes rameno a zvolal cosi v arabštině.

Za moment vešel do pokoje zavalitý muž s vousy. Měl na sobě laciný, špatně padnoucí šedý oblek s bílou košilí a příliš širokou černou kravatou. Po čele mu stékal pot a na košili měl propocené skvrny. Uhýbal pohledem; jeho malé černé oči těkaly po místnosti, jako by hledal nějaké malé zvířátko, které se schovalo.

Pocit úzkosti překonal její odhodlání, když spatřila dlouhou jehlu na injekční stříkačce v mužově ruce.

Sabri opět cosi řekl arabsky.

Muž zamířil ke Gwen a zastavil se u její postele. Když se však chystal píchnout jehlu do kanyly, Gwen sebou začala divoce házet.

„To je doktor Aziz,“ řekl Sabri a kývl na muže. „Ten nám pomůže.“

„A jak?“ otázala se Gwen a začala prudce dýchat.

„Chci si znovu projít vaše odpovědi, doktorko Savardová,“ poznamenal Sabri.

Snažila se ovládnout svůj dech. „Co mi to píchne?“

„Něco na uvolnění,“ řekl Sabri.

„Jestli mě chcete uvolnit, tak mě rozvažte,“ zavrčela Gwen na svého únosce. „Co je v té ztracené stříkačce?“

Sabri na ni ukázal. „Sodium pentathol. Myslím, že se mu říká sérum pravdy.“ Kývl na tlust'ocha a špitl cosi v arabštině.

Gwen se rozbušilo srdce.

Víčka jí ztěžkla a za pár sekund měla pocit, že se vznáší nad postelí.

WOODMORE, MARYLAND

Haldane seděl na sedadle pro spolujezdce Claytonova černého lincolnu a nevnímal nápisy ubíhající za okny ani troubení klaksonů a pištění brzd ostatních vozů, která předjížděli cestou do Marylandu. Jen tupě zíral na své nohy a byl bez sebe vzteky i strachem.

Po osmnácti minutách jízdy – která obvykle trvala čtyřicet – sedan zastavil na parkovišti u čerpací stanice, kde již stála řada policejních vozů, dodávek se specialisty na ohledání místa činu a jiných vozidel.

Clayton vyskočil z auta a nechal dveře otevřené. Haldane a McLeod se vyhrabali hned za ním. Protlačili se davem policistů a techniků, aby se dostali ke Gweninu autu odstavenému u vzdáleného konce parkoviště. Okolo něj pilně pracovali specialisté.

Než se však prodrali až k vozu, staromódně oblečená žena s malým drdolem mávla na Claytona. „Alexi!“ křikla.

Haldane a McLeod následovali agenta, který se za ní rozběhl. Ukázal na ni: „To je Moira Robertsová, zástupkyně ředitele FBI.“ Pak představil své společníky: „Doktoři Noah Haldane a Duncan McLeod ze Světové zdravotnické organizace.“

Robertsová nejevila nadšení, že se na místě činu objevili dva civilisté, ale Clayton jí vysvětlil: „Jsou v pohodě. Pracují s Gwen. Povězte nám, co víte.“

„Jsem tady jen jako dohled, ale patrně mám nejnovější zprávy z vyšetřování,“ podotkla.

Clayton jí rukou pokynul, ať pokračuje.

„Auto na parkovišti zanechali někdy po půlnoci, když se čerpací stanice uzavírala,“ řekla Robertsová zamračeně. „Podle obsluhy stál

těsně vedle jejího auta další vůz – šedý sedan. Předpokládáme, že at' už ji unesl kdokoli...“

„Není to kdokoli,“ skočil jí do řeči McLeod. „Je to Abdul Sab-ri!“

Robertsová zkřížila ruce na prsou. „Nemáme důkaz, že její únos má nějakou vazbu na teroristické spiknutí.“

„Že já pitomec dospěl k tak předčasnému závěru!“ zavrčel McLeod. „Potřebujete najít ohořelou americkou vlajku a prezidenta oběšeného na zrcátku, nebo jaký důkaz...“

„Dost,“ zabručel Clayton. „Říkala jste, Moiro...“

„Domníváme se, že únosce nebo únoscí přesunuli doktorku Savardovou z jejího auta do šedého sedanu, avšak nemáme žádného svědka.“

Chování Robertsové v Haldanovi jen vyvolávalo netrpělivost. Luskal prsty. „Povídali něco o krvi na zadním sedadle?“ otázal se.

Přikývla. „Je to jen šmouha,“ poznamenala věčně. „Proto si myslíme, že doktorku přesunuli.“

Noah ji chtěl chytit za klopy a zatrást s ní. „Kolik krve?“

Mávla jen rukou. „Moc ne. Asi tolik jako po nějaké odřenině.“

„Ještě něco?“ zeptal se Clayton.

„Nasadili jsme policejní kontroly v okruhu osmdesáti kilometrů. A naše helikoptéry hledají auta, která odpovídají popisu šedého sedanu.“ Ukázala na techniky prohledávající Gwenino auto a okolí. „Provádíme ohledání místa.“ Odmlčela se a vrhla na ně soucitný pohled. „Jsme teprve na začátku. Brzy bychom měli vědět něco víc.“

„Dobrá, kdo je pověřený vedením...“, chtěl se Clayton zeptat, když Robertsová zvedla ruku a přerušila ho. Sáhla si do kapsy saka a zvedla telefon, který nikdo neslyšel zvonit.

Haldana v tu chvíli něco napadlo.

Otočil se a vyběhl ke třem technikům ohledávajícím Gwenino auto. Nevšímal si krvavé skvrny na zadním sedadle, ale poklepal na rameno tomu, který klečel pod volantem. „Ano?“ ozval se příkře. „Co je?“

„Mobilní telefon?“ vydechl Haldane.

„Bohužel nemám,“ odpověděl chlapík. „Telefonní budka je...“

„Ne!“ skočil mu Haldane do řeči. „Našel jste v tomto voze mobilní telefon?“

„Ne. Žádný tu nebyl.“

Haldane se otočil a zjistil, že Clayton i McLeod na něho hledí, jako by přišel o rozum. „Pojďte se mnou,“ řekl a zavedl je stranou z doslechu ostatních. „Poslyšte, Gwenin telefon není v autě.“

„No a?“ pokrčil rameny Clayton. „Zkoušel jsi jí dřív volat, ale nebrala to.“

„Přesně! Nevzala telefon, ale zvonil. Kdyby byl vypnutý, ozvala by se přímo schránka.“

Za chvíli Clayton vykulil oči. „Krucinál! Možná ho ještě má u sebe.“

McLeod rozhodil rukama. „Takže zvonil? Má ho asi u sebe? To je toho! Když nemůže mluvit, k čemu nám to je?“

„Vysvětli mu to,“ řekl Clayton Haldanovi. „Já zavolám do Langley, aby zjistili, kde zvonil.“ Vytáhl ze saka svůj mobil a ukročil na tišší místo.

McLeod se užasle otočil na Haldana. „O co jde, Noahu?“

„Novější mobily jsou vybaveny čipy GPS,“ oznámil mu Haldane.

McLeod zavrtěl hlavou. „Což znamená?“

„Čipy GPS jsou přesná navigační zařízení,“ vysvětlil Haldane a poklepal si prstem na spánek. „Takže je-li telefon zapnutý, poskytovatel služby může zjistit, kde se dotyčný nachází, s přesností na desítky centimetrů.“

„Krucí! To je invaze do soukromí!“ vyhrkl McLeod, ale křivě se usmál. „Haldane, modleme se, aby byla někde poblíž toho svého mrňavého mobilu.“

Bez dalších slov se otočili a sledovali Clayтона, který stál kus od nich, jednou rukou si zakrýval ucho a ve druhé držel telefon. Haldane stál s rukama v bok a snažil se zahnat obavy, ale příliš mu to nešlo. Honem, honem, moc tu adresu potřebujeme! opakoval si jako modlitbu.

Za dvě minuty Clayton odtáhl telefon od ucha a vyběhl k oběma mužům. „No?“ zeptal se Haldane nedočkavě.

Clayton rychle zvedl palec nahoru. „Našli jsme ji. Je v motelu Klidný spánek kousek za Jessupem v Marylandu.“

Noah pocítil záchvěv euforie. „Jak daleko?“

„Asi padesát kilometrů na sever,“ řekl Clayton.

Haldane mu položil ruku na rameno. „Alexi, povíme to Moirě?“

„Měli bychom,“ odpověděl, ale netvářil se moc jistě.

„Co udělají?“ zeptal se Haldane.

Clayton zavrtěl hlavou. „Budou chtít místo sledovat a pak zorganizovat koordinovaný útok.“

„Což může trvat...,“ zdůraznil Haldane.

„...hodiny,“ zamumlal Clayton.

Noah mu stiskl rameno a pak ruku sundal. „A pro Gwen to už může být pozdě.“

„Já vím,“ přitakal Clayton. „Ale mají vše potřebné, aby provedli útok. My nemáme ani všichni zbraně.“

Noah se však nedal odradit. „Zato máme výhodu překvapení.“

McLeod nečekaně vážně přitakal. „Ti lidi, co ji unesli, si svých životů neváží. Kdyby měli jen tušení o policejních jednotkách...“

Clayton stiskl čelisti a jeho tvář odhodláním ztvrdla. Podíval se z Haldana na McLeoda. „Jestli budeme potřebovat pomoc, přivoláme FBI,“ podotkl rozhodně. „Pojďme pro ni.“

Clayton jel do zapadlého motelu tři a půl kilometru za Jessupem, aniž by na chvíli zpomalil. Haldane takových motelů, jako byl Klidný spánek, viděl podél cest stovky, ale nikdy se neobtěžoval si některý tak pozorně prohlížet.

Skládal se z několika dřevěných srubů. Haldane jich napočítal dvanáct, ale pár se jich možná ještě skrývalo i dál.

Clayton zaparkoval vůz na šterkové příjezdové cestě asi dva bloky za motelem. Rozlehlá plocha byla na zimu uzavřená a jejich auto tam proto parkovalo jako jediné. Clayton zůstal sedět uvnitř, vytáhl mobil a vytákal číslo.

„Megan, ten mobil, který jsi mi vyhledala,“ řekl do sluchátka. „Mohla bys mi udat přesnou polohu?“ Odmlčel se. „Jo, motelový komplex má dvanáct srubů. Potřebuju vědět, ve kterém z nich je.“ Počkal několik sekund. „Fajn, ze severovýchodního rohu, ano?“ Dal-

ší pauza. „Megan, nesmíme si dovolit udělat chybu. Víš to jistě?“ zeptal se. „Dobře, máš to u mě.“

Obrátil se na zbylé dva členy osádky a zamračil se. „Takže, je to ten poslední srub. Dává to smysl. Je nejvzdálenější a stranou.“ Sáhl po klice u dveří. „Odsud jdeme pěšky.“

Když vystoupili, Clayton otevřel kufr. Pod koberečkem s rezervou měl malý kovový kufřík. Ohlédl se přes rameno a odemkl ho klíčem z klíčenky.

Uvnitř se v pěnovém obalu skrývaly jednotlivé kovové kusy. Haldane rozpoznal části ruční pistole a pocítil vzrušení.

Clayton se podíval na oba doktory. „Asi nejste ozbrojeni, že?“

Haldane zavrtěl hlavou, McLeod si jen povzdechl.

Clayton sáhl po menší pistoli. Složil ji a otočil se s ní k Haldanovi a McLeodovi. „Glock 17, devět milimetrů,“ poučil je. „Lehká a pro idioty. Mám jen jednu navíc. Střílel už někdo z vás?“

„Musím vám objasnit, že pocházím ze Skotska, ne z Texasu!“ prohlásil McLeod.

„Já jsem párkrát střílel ze zbraně kalibru 38,“ řekl Haldane.

„Vyhráls.“ Clayton podal zbraň Noahovi.

Když ji otočil v ruce, překvapilo ho, jak je lehká.

„Poloautomatická, dvojí účinek,“ vysvětlil Clayton. „Nemá pojistku. Zmáčkneš spoušť a vystřelíš. V klipu je sedmnáct nábojů. Když podržíš spoušť, bude střílet co dvě vteřiny.“

Haldane přitakal a stále žasl nad tím, že je jako pírko.

Clayton se obrátil ke svému kufříku. Složil další zbraň, která měla víc částí než Glock 17. Když už si Haldane myslel, že je celá, vytáhl Alex ještě jeden díl, zřejmě tlumič. Pak rozevřel sako a zastrčil si zbraň za pásek na zádech.

Haldane učinil totéž.

„Ohromnou výhodou je, že nás Sabri neočekává ani nepozná,“ podotkl Clayton. „Pokud ale sleduje okolí, a já předpokládám že ano, skupina mužů přicházející k motelu by mohla vyvolat podezření.“ Podíval se na Haldana. „Máš telefon?“

Vytáhl ho z kapsy a zvedl nahoru.

Clayton si vzal svůj. „Dobrá. Nachystej si moje číslo, abys jen zmáčkl „vytočit“ a já udělám totéž. Půjdu napřed. Dejte mi pět minut a pak se potkáme u třetího srubu zezadu. Jasně? Třetího od konce.“

Gwen se probudila s ústy vyprahlými jako poušť. Olízla si rty, mlaskla jazykem, aby se jí vytvořily sliny. Ještě než otevřela oči, jí ostrá bolest na kotnících a zápěstí napověděla, že je stále připoutaná k lůžku.

Kolem všech předmětů v místnosti viděla bledou zář. Dokonce i nad hlavou Abdula Sabriho. Vypadal zespoda jako obrovský anděl. Anděl smrti, pomyslela si bezútešně. Několikrát zamrkala a pak už bílá svatozář zmizela.

„Co se stalo?“ zeptala se chraplavým hlasem a snažila se soustředit myšlenky na případný plán.

„Po séru pravdy jste nám mnohem víc pomohla, doktorko Savardová,“ řekl bezvýrazným hlasem.

„Co jsem vám prozradila?“ otázala se.

Mírně pokrčil rameny. „Dost.“

Odmělčela se a polkla. Věděla, že jestli má mít nějakou šanci na záchranu, musí jednat rychle. „Co se mnou uděláte teď?“

„Brzy to zjistíte.“ Otočil se a zamířil ke dveřím.

Cítila, jak ji mobilní telefon tlačí do břicha pod páskem. „Majore, musím na záchod.“

V polovině cesty se zastavil, ohlédl se přes rameno, ale neřekl nic.

„Opravdu musím,“ prosila.

Pokrčil rameny. „Tak potřebu vykonajte.“

„To není moc důstojné,“ namítla Gwen. „Myslela jsem, že máte větší úroveň.“

Znovu zamířil ke dveřím.

„Takhle se chováte k ženě?“ ječela na něho. „A vaše náboženství to považuje za přijatelné?“

Před dveřmi se zastavil, aniž se otočil.

Gwen blýskla jiskřička naděje, protože přešlapoval z nohy na nohu a váhal.

Pak se pomalu vrátil. Když se jí však podíval opět do tváře, držel v ruce dlouhý nůž.

+ + +

Haldane stál zády přitisknutý ke zchátralému srubu a uvažoval, zda Clayтона špatně nepochopili, či zda se mu něco nestalo. „Kde jsi, Alexi?“ vyslovil tak tiše, že mu z pusy v chladnu vyšel jen kouř.

Clayton se neslyšně připlížil zpoza rohu. „Gwen je naživu,“ šeptl a Haldanovi se nesmírně ulevilo. „Ale je připoutaná k posteli ve druhém pokoji. Jsou tam s ní přinejmenším dva teroristi: Sabri a nějaký zavalitý chlap s vousy. V okně u vstupních dveří je mezi závěsy mezera, kterou jsem viděl dovnitř.“ Clayton se sehnul a vzal klacík. Vryl jím do bláta hrubý náčrt místností. „Dveře napravo vedou do obývacího pokoje. Ten je od kuchyně oddělený do poloviny zdí a pak přepážkou. Tlust'och je v kuchyni. Sabri právě vycházel z obývacího pokoje.“ Poklepal na levou část srubu. „Ložnice je otočená k hlavní cestě, v její zadní části drží Gwen. Jsou tam dvě okna, ale musel jsem se postavit na bednu, abych viděl dovnitř. Gwen je připoutaná k lůžku a vypadá jako nadopovaná nějakými drogami... Ale je naživu.“

„Tak co uděláme?“ šeptl McLeod.

„Počkáme a budeme je pozorovat,“ kývl Clayton. „A bude-li potřeba, vrazíme dovnitř.“

„To je celý plán?“ zašeptal nijak oslněný McLeod.

Clayton se usmál. „Jsem ze CIA, nezapomněls? Když začneme plánovat, skončíme u Zátoky sviní.“ Jeho výraz ztuhl. Podal telefon Duncanovi. „Potřebuju, abys zaujal místo vzadu srubu. Nejsou tam dveře, kterými bys mohl vrazit dovnitř, a okna jsou příliš malá, abys jimi prošel, ale chci, abys se díval na Gwen. Kdyby se cokoli dělo, zavolej nás. Stačí zmáčknout tlačítko ,vytočit“.“

McLeod přijal telefon a přikývl.

„Počkej dvě minuty, až odejdeme, a běž dozadu. Nechal jsem pod oknem starou krabici.“ Sebevědomě kývl na Haldana. „My zaujmeme místo vpředu.“

„A co FBI?“ zeptal se Haldane.

„Právě jsem mluvil s Moirou,“ řekl Clayton. „Jsou na cestě.“

Clayton si svlékl kabát, odhodil ho na zem a nechal si jen sako. Mávl na Haldana, aby ho následoval, a rychle oběhl zadní část třetího srubu. Schýlený skoro do podřepu přeběhl pod vysokými okny a zastavil se až u vedlejšího. Počkal na Haldana.

Pak mu rukou naznačil, jak oběhnout vzdálenější část srubu, aby se bezpečně dostali k přednímu oknu. Napočítal na prstech do tří. Přikrčili se a pádili kolem okna, zabočili za roh a odtud pokračovali k zadní stěně.

Haldane zalapal po dechu. Clayton nakoukl za roh. Vytáhl zbraň a kývl na Haldana, aby učinil totéž. Podřepí si. Když měl Haldane v ruce pistoli, cítil se mnohem důležitěji, třebaže se mu mírně trásla ruka.

Clayton se odplížil za roh a po pár krocích se zastavil. Zadíval se spodní škvírou v okně. Mávl na Haldana, aby se připojil. Uvnitř místnosti nervózně pochodoval zavalitý muž s vousy. Za pasem měl zastrčenou pistoli. Haldane přeletěl očima zbytek kuchyně a obývacího pokoje, ale po Sabrim nikde ani stopy.

Srdce se mu rozbušilo jako zvon. „Kde?“ naznačil ústy Claytonovi.

Ten zavrtěl hlavou.

Haldane náhle ucítil, jak mu v kapse vibruje telefon. Když uviděl Claytonovo číslo, přitiskl si ho k uchu. „Duncane?“ šeptl.

„Nůž!“ špitl McLeod hystericky.

„Cože?“

„Sabri. Má nůž. Jde ke Gwen,“ spěšně ho informoval McLeod.

Haldane upustil telefon a otočil se ke Claytonovi. „Sabri jde ke Gwen s nožem.“

Clayton klidně kývl hlavou. „Zůstaň u dveří a kryj mě, jasné?“ řekl tiše.

Znovu odpočítal na prstech. Při nule učinil dva kroky kupředu a ustřelil zástrčku. Haldane se plížil za ním, když McLeod vyběhl zpoza rohu a zuřivě na něho mával. „Ne. Ne!“ vydechl McLeod. „Je to v pořádku. Nemusíte tam!“

Clayton se ale nemohl zastavit. Oběma rukama svíral pistoli a mířil na dveře. Hlaveně sebou dvakrát trhla, ozvaly se tlumené výstřely. Pravou nohou rozkopl dveře a vběhl dovnitř.

Haldane ho následoval s namířenou pistolí. Nakoukl do místnosti zrovna v okamžiku, kdy se tlust'och otočil. Vytáhl zbraň, cosi zařval, ale v tu ránu ležel opřený zády o kuchyňský pult. S vytřeštěnými očima se svezl dolů. Za ním se táhla krvavá skvrna. Tlust'och se svalil na zem.

Když se Sabri blížil ke Gwen s obrovským nožem, uklidnila se. Umínila si, že ani nepípne. Nehodlala se nechat připravit o důstojnost.

Klekl si k posteli a držel nůž jen pár centimetrů od její hlavy. Cítila jeho upřený pohled i teplý dech. Odvrátila hlavu a přivřela oči. Uvažovala, zda to bude hodně bolet.

Zadržela dech. Nic se nestalo.

Po chvíli vnímala, že jí uvolnil levý kotník. Zvedla hlavu a všimla si, že rozřezává další provazy.

Než jí však rozvázal zápěstí, vyštěkl: „Budete spolupracovat, nebo zemřete.“ Pak uvolnil poslední provazy.

Nejistě se posadila.

Právě když chtěla vstát, zaslechla, že kdosi rozrazil dveře. Než stačila zareagovat, Sabri ji chňapl za vlasy a bolestivým škuhnutím ji postavil na nohy. Pod bradu jí přitiskl nůž. „Jediný pohyb a zemřete!“ vysypal ze sebe a postrčil ji kupředu.

Zaslechla čísi jekot a těžké žuchnutí.

Sabri ji odvedl z ložnice. Sotva se skryli za rohem, zahlédla uprostřed obývacího pokoje Claytona. Mířil na ně pistolí.

„To je v pořádku, Gwen,“ řekl vyrovnaně a pak promluvil k Sabrimu. „Hned ji pusťte, majore. Je po všem.“

„Ano, je po všem,“ zopakoval Sabri a Gwen cítila jeho dech na svém uchu. „Zemřu a vy přijdete o ředitelku oddělení boje proti bioterorismu.“ Přitiskl ostří nože těsněji k jejímu krku, až si uvědomila, že jí prořízl kůži.

„Pusťte ji!“ trval na svém Clayton.

„Odložte zbraň nebo umře ihned,“ řekl Sabri.

Clayton zaváhal.

„Ted!“ zasyčel Sabri.

Clayton ustoupil o pár kroků dozadu, až se dostal ke dveřím. V tu chvíli si Gwen všimla, že z nich vykukuje Noahova hlava, ruka a pistole.

Ostrý tlak na Gwenině krku zesílil. V tentýž okamžik ucítla, že Sabri druhou rukou šmátrá za jejími zády.

Clayton pomalu spustil zbraň. „Dávám ji pryč,“ řekl.

Gwen si s hrůzou uvědomila, že Sabri vytáhl pistoli. Otevřela ústa a křikla: „Alexi...“ Major ji prudce odstrčil.

Gwen se zatočila hlava a všechno se odehrávalo jako ve zpomaleném filmu.

Bolestivě narazila ramenem do zdi. Zvedla oči včas, aby postřehla, že se Clayton otočil, zapotácel se a z levé části jeho hrudi vystříkla krev. Klesl na kolena a pak upadl na záda směrem ke dveřím.

Podívala se na Sabriho. Nůž vyměnil za pistoli a vypálil další tři rány.

Když Clayton klesl na kolena, Noah na zlomek sekundy pohlédl na zem. V tentýž okamžik nad jeho hlavou zasvištěly střely.

Rychle se ukryl za roh. To už vedle něho klečel McLeod a táhl Claytonovo tělo za nohy. Riskoval, že ho Sabri zasáhne.

Clayton měl napůl zavřená víčka a krev mu protékala mezi rty. Když však otočil hlavu a zaměřil skelným zrakem Noaha, úpěnlivě ho zaprosil: „Ukonči to, Noahu!“ Pak se mu z úst vyvalila krev.

Haldane znovu nakoukl za roh. Uviděl, že major vleče Gwen pryč. Po dalším Sabriho výstřelu cítil, jak kulka těsně minula jeho hlavu.

Haldane zamířil. S prstem na spoušti však zaváhal. Nebyl si jistý, zda nezasáhne Gwen. Sabrimu se mezitím podařilo odvléct ji až za kuchyňský pult.

Haldana popadla zuřivost.

S pistolí před tělem vtrhl do obývacího pokoje. Sotva se však přiblížil k pultu, nad jeho hlavou se roztříštilo sklo z obrazu a rozlehl se další rána.

Klesl proto na všechny čtyři. Bez dechu se pomalinku posouval kupředu, aby mohl opět nakouknout do kuchyně. Podíval se Sabrimu do očí.

Oba muži na sebe mířili, ale Sabri náhle vyjekl bolestí. Gwen se mu zakousla do paže. Vymanila se z jeho sevření.

Haldane zacílil.

„Střílej, Noahu!“ zařvala Gwen.

Sklonila se k zemi a Noah dvakrát vystřelil. První rána majora zasáhla do levé paže, druhá roztříštila sklenku nad jeho hlavou.

Sabriho ruka visela ochable podél těla, ale pravou stále pevně svíral zbraň. Namířil ji na Gwen, která od něho nebyla víc než metr a půl daleko. Rty stočil do groteskního úšklebku, avšak jeho pistole nevystřelila.

Zato Haldane stiskl spoušť ještě dvakrát. Sabri zaklonil hlavu a udeřil jí do skříně za sebou a svezl se po ní do sedu. Jeho tělo se ještě zachvělo a pak se přestalo hýbat. Major s dírou na čele zůstal civět přímo na Noaha. Výraz jeho očí byl stejný jako vždycky.

JESSUP, MARYLAND

Než se Haldane dostal ke Gwen, podařilo se jí vstát. Něžně ji objal a podepřel, aniž si uvědomoval, že v ruce stále svírá pistoli. „Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Jo.“ Mírně se zapotácela, ale podařilo se jí držet zpříma. Jemně ho odstrčila. „Jdi pomoci Alexovi! Potřebuje tě víc než já.“ Setřela si pramínek krve, který jí stékal z řezné rány na krku.

Haldane se obrátil od Gwen a vyběhl do pokoje, kde ležel u dveří Clayton. McLeod mu svlékl sako, zmuchlal ho a použil ke stlačení rány v Claytonově hrudi.

Haldane klesl na kolena vedle Alexe. „Duncane?“

McLeod zavrtěl hlavou. „Mluvil se mnou.“ Ztěžka polkl. „A pak začal mumlat cosi nesrozumitelného. Asi před minutou či dvěma upadl do bezvědomí.“

„Zavolals záchranku?“

„Dvakrát!“ řekl McLeod a rozevřel mu volnou rukou čelisti, aby se mu lépe dýchalo.

Haldane se přisunul blíž a zaslechl mírné zachrčení. Claytonovi se do úst řinula krev. Noah se mu ji pokusil odstranit, ale příliš to nepomohlo. Snažil se zjistit na jeho zápěstí pulz, byl však nehmatný. Teprve na krční tepně zachytil splašený tlukot.

„Moc dlouho už nevydrží.“ Haldane zvedl hlavu a zařval: „Kde hergot jsou?“

Gwen se připojila k nim. Nemotorně si klekla – musela se přitom opřít o McLeodovo rameno – a jemně pohládila Clayтона po vlasech. „Prosím, Alexi, vydrž.“

Ten několikrát zamrkal a otevřel oči. Podíval se na Gwen a slabě se pousmál. Pak je opět zavřel.

Po chvíli Haldane zaslechl v dálce zvuk sirén.

Clayton byl ještě naživu, když ho záchranka naložila na lehátko a rychle vyjela směrem na baltimorské traumatologické středisko, vzdálené asi pětadvacet kilometrů. Podle zachmuřených tváří lékařů a opatrných ujištění však Noah poznal, že si moc nadějí na jeho záchranu nedělají. Přesto zůstal optimistou.

Druhý záchranář se snažil ošetřit Gwen. Ta však sledovala odjíždějící sanitku a jen zavrtěla hlavou. „Cením si vaší pomoci,“ usmála se. „Ale jsem v pořádku. Nepojezu s vámi.“ A jako by si chtěla protiřečit, zavrávala.

„To je v pořádku,“ řekl Haldane mladému lékaři ze záchranky. „Jsme oba doktoři,“ ukázal přitom i na McLeoda. „Dohlédneme na ni.“

Lékař pokrčil rameny a odešel k sanitnímu k vozu.

McLeod se připojil ke Gwen a Noahovi. Tvář, ruce a košili měl stále potřísněny Claytonovou krví. „Je to statečný chlápek,“ podotkl. „Jestli existuje nějaká spravedlnost, tak to zvládne.“ Odmlčel se. „Ale moc bych na to nespolehal. V poslední době podléhám dojmu, že Bůh má poměrně zvrácený smysl pro humor.“

„Je po všem,“ hlesl Haldane.

„To jsme si mysleli už předtím, Haldane,“ připomněl mu McLeod a otřel si krev z rukou. Ztěžka si povzdechl. „Připadám si jako vrah. Půjdu najít nějaké umyvadlo.“

McLeod odešel hledat koupelnu. Gwen i Noah ztichli a sledovali ruch okolo motelu Klidný spánek. Na silnici přistály tři helikoptéry. Nákladní vozy a dodávky zaplnily parkoviště a stály i podél silnice. Hemžilo se to tu všemi možnými uniformami, jaké si jen člověk dovedl představit – od obleků státních jízdních policistů po žluté ochranné kombinézy.

Gwen se přisunula k Noahovi a objala ho kolem pasu. Položila mu hlavu na rameno. Haldane se takhle cítil dobře.

Po chvíli začala: „Noahu?“

„Ano?“

„On mě nezabil,“ řekla.

„Jsem moc rád,“ přiznal a vzal její tvář do dlaní.

„Tak jsem to nemyslela,“ podotkla Gwen. „Podíval se na mě a jen se usmál. Přitom mě mohl tak snadno zabít.“

„Možná si uvědomil, že to nemá žádný smysl.“

„Ano, snad máš pravdu,“ řekla a pak opět zmlkla.

WASHINGTON D. C.

Gwen se probudila další den propocená, ale potěšilo ji, že leží ve své pohodlné posteli, nikoli připoutaná k železnému lůžku, o kterém se jí právě zdálo. Všechno ji bolelo. Uvažovala, zda je to následkem drog, které jí podal Sabri, nebo jen celkovým vyčerpáním z cesty ze Somálska do Marylandu.

Sáhla po telefonu u postele a zmáčkla tlačítko pro opětovné volání posledního vytáčeného čísla.

„Traumatologické centrum Maryland,“ ozval se operátor.

Když Gwen vysvětlila, kdo je, přepojili ji na jednotku intenzivní péče, kde ji sestra informovala, že Clayton je stále v kritickém stavu. Taktak přežil operaci, ale zdá se, že se jeho stav začíná stabilizovat.

Stále nemohla pochopit, proč Sabri učinil tak velkorysé gesto a ušetřil její život.

S myšlenkami na prožité hrůzy si lehla na polštář a znovu usnula.

Probudil ji až drnčící telefon. Otočila jen hlavu a zjistila, že je téměř půl třetí odpoledne. Necítila se po spánku o nic líp. Začínala dokonce uvažovat, zda nemá v krvi zbytky „séra pravdy“ či nějaké jiné drogy.

Asi po pěti minutách se telefon rozdrnčel znovu. Zvedla paži a měla pocit, jako by ji tížilo závaží. Zašmátrala po nočním stolku, až nahmatala sluchátko.

Když si ho přitiskla k uchu, všechno se jí náhle zdálo jasnější.

„Ahoj,“ řekl Noah. „Jak se máš?“

„Všechno mě bolí,“ řekla nepřítomně a přitiskla si přikrývky těsněji kolem sebe, protože se náhle rozechvěla zimou. „A ty?“

„Dobře.“ Zasmál se. „Užívám si prvního dne volna po dvou měsících.“

„Ulelváku,“ řekla, třebaže necítila takovou lehkost, s jakou se snažila mluvit.

„Máš zprávy o Alexovi?“

„Volala jsem před chvílí do nemocnice,“ odpověděla. „Něco nového?“

„Prý se jeho stav stabilizuje,“ prohodil Haldane zvesela. „Je to čistý průstřel.“

„Díky bohu.“

„FBI prohledala Sabriho srub. Našli tam sérum v malých inkubátorech. A také slepičí vejce, velmi pravděpodobně naočkovaná kansuskou chřipkou.“

„Nic překvapivého,“ podotkla.

„Je toho ještě víc,“ pokračoval Haldane. „Sabri měl různé druhy map New Yorku. Na dvou z nich byla Times Square červeně zakroužkováná. A FBI objevila seznam e-mailů a mobilních telefonů. Už zatkli dvanáct lidí – čtyři v Seattlu a zbytek v New Yorku.“

„Dobře,“ řekla. Snažila se sdílet jeho nadšení, ale cítila se unavenější než dřív.

„Gwen,“ prohodil Haldane něžně. „Myslím, že je po všem.“

„Doufejme.“ Rozkašlala se.

„Jsi v pořádku?“

„Už jsem příliš stará na padající budovy a únosy,“ podotkla.

„Co kdybys šla se mnou na pozdní oběd a oslavili jsme to?“ navrhl Haldane. „Aspoň bychom nemuseli být vzhůru na silvestrovskou zábavu.“

„Nejsem zrovna milovnicí oslav nového roku,“ řekla. „Kromě toho jsem příliš utahaná, abych šla někam ven, Noahu.“

„Mám nápad: Přinesu ti oběd. Žádné postranní úmysly.“

Polkla a zabolelo ji v krku. „Lidi to nikdy nemyslí vážně, když to říkají,“ opáčila.

Zasmál se. „Pravda. Mají hromady postranních úmyslů, ale přinesu ti oběd i tak.“

„Ne, Noahu, nechme to na jindy. Musím dospat ty týdny bezesných nocí.“

„Tak dobře,“ řekl trochu zklamaně. „Zavolám ti zítra.“

Chtěla položit telefon zpátky na noční stolek, ale neúmyslně ho vyvěsila. Přestože ji bolela záda a sotva se udržela na nohou, přinutila se vstát z postele.

Zatáhla rolety i závěsy. Pak zamkla západky na dveřích. Když se jí podařilo nabrat dech, odklopýtala zpátky do ložnice.

Dva dny po přestřelce v Marylandu, první den nového roku, seděl Haldane odpoledne ve své kanceláři a třídil ohromnou kupu nashromážděných papírů. Činilo mu však potíže se soustředit na práci; pořád zvažoval, proč Gwen nezvedá telefon. Copak se mezi nimi něco změnilo?

McLeod proletěl dveřmi a vyrušil ho. „Nic mi neříkej,“ prohlásil a ukázal na horu papírů. „To je zmenšený model sopky Fuji, že?“

„Jako by byla,“ povzdechl si Haldane. „Co pro tebe můžu udělat, Duncane?“

Ohlédl se přes rameno. „Pro začátek třeba kafe,“ zahudroval.

Haldanova sekretářka Karen Jacksonová křikla z vedlejší místnosti: „Viděla jsem, že máte dvě nohy! Tak si pro to zatracené kafe dojděte!“

McLeod se zasmál. „Já ji miluju.“ Usmál se. „Navštívil jsem dneska ráno v Baltimore našeho Jamese Bonda.“

„A?“

„Je mu líp.“ Haldane přikývl. „Probral se z bezvědomí. Naštěstí je pořád na ventilátoru plic, takže jsem mluvil jenom já.“

Haldane se opřel v křesle a zasmál se. „Jsem si jistý, že to ocenil.“

„Určitě,“ přikývl McLeod upřímně. „Asi nejvíc se mu líbil můj monolog o tom, oč by byl svět lepší bez CIA.“

Haldane zavrtěl hlavou. „Duncane, ty jsi krůfas.“

McLeod se přestal usmívat. „Mimochodem, přišel jsem ti říct, že odjíždím.“

„Už je načase,“ podotkl Haldane. „Vracíš se na nějakou dobu do Glasgow?“

„Ne na nějakou dobu. Napořád,“ prohlásil McLeod. „Odcházím ze Světové zdravotnické organizace. Hodlám vzít místo v nemocnici ve Skotsku, kde budu sedět na zadku. Je čas vrátit se k rodině.“

Haldane přítakal. „Má smysl ti to vymlouvat?“

„Ne, pokud u sebe pořád nemáš tu pistoli, co ti dal Clayton,“ prohodil McLeod.

Haldane zavrtěl hlavou.

„Mimochodem, chtěl jsem se rozloučit i s Gwen, ale nikde jsem ji nechytil.“

„Ani já ne,“ připustil Haldane a opět ho přepadl strach. „Mluvil jsem s ní včera. Zdála se mi nějaká vyhublá. Tvrdila, že je vyčerpaná. To naprosto chápu, ale myslel jsem..., víš..., že to má něco společného s Claytonem a mnou.“

„Milostné trojúhelníky jsou záhadné a báječné, že?“ povzdechl si McLeod.

Haldane nepřítomně přikývl.

„Zkoušel jsem dokonce volat i na ministerstvo vnitra,“ řekl McLeod. „Nebyla ani v práci. Nedostavila se na schůzku se šéfem.“

„To je dost divné,“ podotkl Haldane a najednou ho přepadl strach jiného druhu.

„Asi ji ten únos dost poznamenal,“ pokrčil rameny McLeod. „Možná se chtěla jen na nějakou dobu uzavřít před světem.“

Teprve věta „uzavřít se před světem“ Noaha trkla. Vstal. „Duncane, nemyslíš...,“ nedokončil.

McLeod se na něho zamračeně podíval. „Co si mám myslet?“

„No, když jsem s ní včera mluvil, byly dvě hodiny odpoledne a ona ještě ležela v posteli,“ říkal si Haldane víceméně pro sebe. „Tvrdila, že je úplně vyřízená.“ Ukázal prstem na McLeoda. „A taky kaš-lala!“

McLeodovi vyskočilo obočí nahoru. „Kristepane, Haldane, to by snad neudělala!“

„Udělala, kdyžby si myslela, že tím ochrání svět.“

Haldane stál před Gweniným bytem a sledoval, jak záchranáři rozbíjejí dveře beranidlem.

Jakmile panty povolily a dveře se rozletěly, Haldane, McLeod a čtyři muži vrazili dovnitř. Haldane vyběhl do ložnice tak rychle, jak mu to ochranná kombinéza dovolovala.

Gwen však nenašel. Přikrývky ležely na hromadě v nohou postele. Na polštáři uviděl prázdnou krabičku od kapesníků; zmuchlané se povalovaly po prostěradle. Některé od krve.

Přeletěl očima postel a prohrabal přikrývky.

„Támhle je!“ křikl jeden z lékařů. „V koupelně.“

Haldane se otočil a vyběhl do chodby a odtud do koupelny. Musel se protlačit mezi záchranáři, aby se k ní dostal.

Ležela na zemi vedle vany.

Měla našedlou pleť a rozcuchané vlasy. Kabátek bílého pyžama pokrývaly rudé skvrny. Zpočátku netušil, zda je živá či mrtvá, ale pak se rozkašlala, až se jí rozechvělo celé tělo.

Když se podíval, co drží v ruce, uvědomil si, že to je známá lahvička s léky..., avšak prázdná.

Teprve pak si všiml žlutých pilulek od Isaaka Moskora rozsypaných po podlaze.

JEDNOTKA INTENZIVNÍ PÉČE, UNIVERZITNÍ NEMOCNICE V GEORGETOWNU, WASHINGTON D. C.

Haldane seděl v modré gumové kombinéze u postele na izolované jednotce intenzivní péče a doufal, že Gwen projeví známky života. Většinu posledních devadesáti šesti hodin se od ní prakticky nehnul. Snažil se zahnat vzpomínku na to, jak v Singapuru seděl u lůžka umírajícího Franka Bertulliho.

Dnes odpoledne byl obzvlášť znepokojen. Lékaři před dvěma hodinami Gwen odpojili od přístrojů, měla se co chvíli probrat.

Noah zkoumal její tvář. V nemocničním úboru se dvěma kapačkami a kyslíkovou maskou působila křehce; už před nemocí na sobě měla jen velmi málo tuku, ale nyní byl obrys její pánevní kosti vidět i pod přikrývkami. Ve srovnání s tím, v jakém stavu ji našli na podlaze v koupelně, však bylo po čtyřech dnech zřejmé ohromné zlepšení.

Gwen zamrkala a pomalu otočila hlavu. Nejprve směrem od Noaha a pak k němu. Šťastně se usmál od ucha k uchu.

Zvedla pravou ruku a on ji dlaní v latexové rukavici stiskl. „Vítej zpátky,“ řekl.

„Jsem ráda, že jsem zase tady,“ vysoukala ze sebe skřípavým hlasem, protože předtím měla v krku dýchací trubici. Unaveně se usmála.

Noah jí pohrozil prstem druhé ruky. „Ať tě ani nenapadne někdy opakovat takové kousky!“

„Užila jsem si toho až dost,“ pokusila se usmát. Přepadl ji kašel, který však ve srovnání s křečovitým záchvatem před pár dny v koupelně působil jako slabý odvar.

„Děkuji,“ řekla. „Zachránils mi život. Zase.“

„Ne,“ zavrtěl Haldane hlavou. „Za ten bys měla poděkovat svému příteli Isaaku Moskorovi.“

Gwen vykulila oči. „Jeho léku?“

Haldane přitakal. „Když jsme rozhodli, že ti ho podáme, neměli jsme co ztratit.“ Polkl. „Byli jsme přesvědčeni o tom, že nepřežiješ, ale po podání A36112 nastal ohromný zlom!“

„Kde jste k němu přišli?“ zeptala se.

„Naštěstí jsme posbírali všechny tabletky, které jsi rozsypala po podlaze v koupelně.“ Usmál se. „A jakmile se Isaak dozvěděl, co se stalo, přiletěl do Washingtonu s plným kufrem dalších. Přivezli i nitrožilní roztok.“

„A žádná žloutenka?“ zamračila se.

„Tvoje krevní testy jsou zatím dobré,“ ujistil ji Haldane.

Přikývla. „Připomeň mi, abych Isaakovi poslala pohled.“ Usmála se a zívla.

Haldane se naklonil k ní a pohladil jí čelo. „Proč, Gwen? Proč jsi to udělala?“

„Byla to hloupost,“ řekla a rozpaky zrudla.

Haldane se však chtěl dozvědět celou pravdu. „Pověz mi všechno, prosím.“

„Ten den, kdy jste mě vysvobodili z motelu, mě všechno začalo bolet. Cítila jsem se mizerně, ale domnívala jsem se, že to způsobila droga, kterou mi Sabri píchl.“ Odmlčela se a párkrát se zhluboka nadechla. „Ale když mě přepadla zimnice a kašel..., bylo mi všechno jasné.“ Další hluboký nádech. „Zřejmě už jsem neuvažovala normálně.“

„Ale...“ Haldane jí položil ruku na hlavu.

Uhnula pohledem. „Napadlo mě, že kdybych šla do nemocnice, něco by se mohlo stát.“

„Třeba co?“

„Co kdyby onemocněli doktoři? Nebo by se někdo dotkl nakažené jehly? Nebo kdyby moje maska měla vadu či prosakovala?“ zlomil se jí hlas. „Ten virus mi dal pořádně zabrat. Každopádně jsem chtěla, aby umřel zároveň se mnou. A nikdo jiný ho nechytit.“ Z očí se jí vyhrnul slzy. „Promiň.“

„Neomlouvej se. Jen jsi nemyslela sobecky na sebe.“ Usmál se a zamrkal. „Virová carevna každým coulem, že?“

Pokrčila rameny a otřela si zbytek slz.

Noah jí stiskl ruku. „Chceš slyšet tu nejlepší část?“

Přikývla.

„Kansuská chřipka v tobě umřela.“

„To je dobře,“ řekla tiše a pak zívla.

„Byl ještě jeden potenciální nosič,“ řekl Haldane.

„Sabri?“

„Jo, ale jeho posmrtné krevní testy ukázaly, že se infekce nestabilizovala. Ještě minimálně další den by nikoho nenakazil. Pravděpodobně se infikoval ve stejnou dobu, jako nakazil tebe – aby měl největší koncentraci viru na Silvestra na Times Square.“

Gwen těžce vydechla. „Proto se na mě usmál a ‚zachránil‘ mi v tom motelu život.“

„Myslel si, že budeš jeho trojský kůň. Poslední trumf.“

Přikývla a znovu zívla. „Jak se vede Alexovi?“

„Dobře,“ řekl Haldane. „Možná se dokonce dostane z nemocnice dřív než ty.“

„Jestli to budu moci nějak ovlivnit, tak ne! Zítra by mě měli propustit domů.“

„Gwen,“ začal Haldane. „Až se dostaneš ven, budeš mít trochu volno.“

„Pravděpodobně zůstanu chvíli na marodce,“ zamumlala. „Proč?“

„Mám Chloe každých čtrnáct dní,“ řekl. „Takže bychom spolu mezitím mohli někam odjet.“

„Hmmm,“ souhlasila a zavřela oči.

„Třeba někam do tepla,“ řekl Haldane v domněnání, že už ho neposlouchá. „Bylo by fajn vypadnout.“

„Někam, kde bude hezky a teplo,“ zamumlala znovu jako ze snu. „A žádné viry a teroristé.“

Haldane se zasmál. „To především!“

Chytil ji za ruku a díval se, jak usíná. Uvědomil si, že cítí něco, co už dlouho ne.

Klid.